

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு

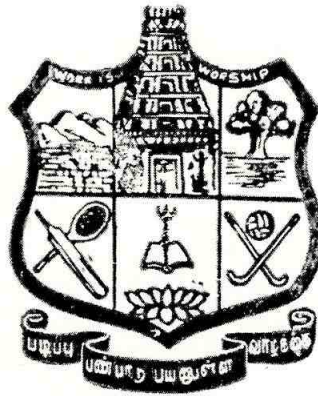
பெரியார் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

க. சிவகாமி, எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில்.,
பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,

நெறியாளர்

முனைவர் வே. பச்சியப்பன், எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில், பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர் & தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
அரசு கலைக்கல்லூரி,
தருமபுரி - 636 705.

மே - 2016.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

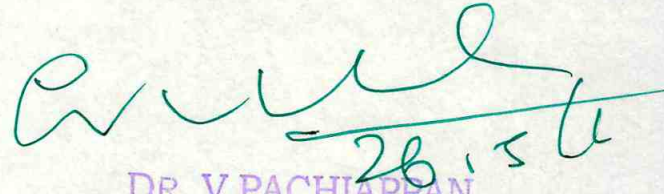
முனைவர் வே. பச்சியப்பன், எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில், பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர் & தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி,
தருமபுரி - 636 705.

“சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு”

என்னும் தலைப்பில் அரசு கலைக்கல்லூரி, தருமபுரி, தமிழ்த்துறையில் என்
மேற்பார்வையில் திருமதி. க. சிவகாமி, மே 2009 முதல் மே 2015 வரை
முனைவர்பட்ட ஆய்வை மேற்கொண்டார். அதன் பிறகு ஆய்வேட்டை சமர்ப்பிக்க
இயலாத நிலையில் மே 2015 முதல் மே 2016 வரை ஓராண்டு கால நீட்டிப்பு
அனுமதி பெற்றார். இவ்வாய்வேடு இவருடைய சொந்த முயற்சியால் உருவானது
என்றும், இதற்குமுன் வேறு எந்த பட்டத்திற்கும் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை என்று
சான்றளிக்கிறேன்.

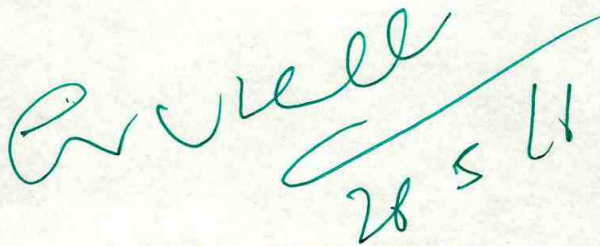
இடம் : தருமபுரி.

நாள் :

DR. V. PACHIAPPAN,
M.A., B.Ed., M.Phil., Ph.D.,
Associate Professor,
Tamil H.O.D.
Govt. Arts College, Dharmapuri.

(முனைவர் வே. பச்சியப்பன்)

DR. V. PACHIAPPAN,
M.A., B.Ed., M.Phil., Ph.D.,
Associate Professor,
Tamil H.O.D.
Govt. Arts College, Dharmapuri.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

திருமதி. க. சிவகாமி, எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில்.,
பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வு மாணவி,
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி,
தருமபுரி - 636 705.

“சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு”
என்னும் தலைப்பில் அரசு கலைக்கல்லூரி, தருமபுரி, தமிழ்த்துறையில்
முனைவர் வே. பச்சியப்பன் அவர்கள் மேற்பார்வையில் ஆய்வை மே 2009
முதல் மே 2016 வரை ஆய்வை மேற்கொண்டேன். இவ்வாய்வேடு என் சொந்த
முயற்சியால் உருவானது என்றும், வேறு எந்த பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு
அறிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கிறேன்.

இடம் : தருமபுரி.

நாள் : 26.05.2016.

க. சிவகாமி
ஆய்வாளர் 26/05/2016

(க. சிவகாமி)

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பில் முனைவர்பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த பெரியார் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர், பதிவாளர், தேர்வுக்கட்டுப்பாட்டு அலுவலர் ஆகியோருக்கு நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

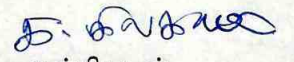
அரசு கலைக்கல்லூரி, தருமபுரி தமிழ்த்துறையில் பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த கல்லூரி முதல்வர் அவர்களுக்கும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரிதாக்குகிறேன்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வை செம்மையுற செய்ய எனக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த முனைவர் வே. பச்சியப்பன் அவர்களுக்கும் துறையில் உள்ள மற்ற பேராசிரியர்களுக்கும் என் இதயம் கனிந்த நன்றியை உரிதாக்குகிறேன்.

இவ்வாய்வை மேற்கொள்வதற்கு உதவியாக இருந்த பெரியார் பல்கலைக்கழக நூலகர், தருமபுரி மாவட்ட மைய நூலகர், சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகர் மற்றும் கன்னிமாரா நூலகர் ஆகியோர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த எனது தந்தை திரு. பெ.கதிர்வேல், தாய் திருமதி. க. குணசுந்தரி, எனது சகோதரன் க.குமாரசாமி மற்றும் எனது மகன் மா.வசீகரன், மகள் மா.ஜெயஸ்ரீ அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டினைக் கணினி அச்சில் சிறப்பாக வடிவமைத்துக் கொடுத்த க.கந்தம்மாள், க.சின்னசாமி, கண்ணன் ஜாப் ஓர்க் சென்டர், அரசு கலைக்கல்லூரி எதிரில், தருமபுரி-05, மற்றும் அம்மன் பைண்டிங் ஓர்க்ஸ் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நன்றியுடன்,

(க. சிவகாமி)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்	-	அகநானூறு
இளம்.	-	இளம்பூரணர்
உ.ஆ.	-	உரை ஆசிரியர்
எழுத்து	-	எழுத்திகாரம்
க.	-	களவியல்
கற்.	-	கற்பியல்
குற.	-	திருக்குறள்
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
நச்சர்.	-	நச்சினர்க்கினியர்
நா.	-	நாற்பா
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பு ஆசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
ப.	-	பக்கம்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
பக்.	-	பக்கங்கள்
புறம்	-	புறநானூறு
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மர	-	மரபியல்
மு.கா.நா.	-	முன்னரே காட்டிய நூல்
மு.கலி.	-	முல்லைக்கலி
மு.பெ.ஆ.	-	மொழி பெயர்ப்பு ஆசிரியர்
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மே.கா.நா.	-	மேலே காட்டிய நூல்

பொருளடக்கம்

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்	I
ஆய்வாளர் உறுதிமொழி	II
நன்றியுரை	III
சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்	IV
பொருளடக்கம்	V

இயல் எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
	முன்னுரை	1-6
1.	முல்லைத்திணை நிலமும் பாகுபாடும்	7-53
2.	முல்லைத்திணையில் அகமாந்தர் பாடல்கள்	54-107
3.	முல்லைநிலத் தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள்	108-156
4.	முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இயற்கை வர்ணனைகள்	157-188
5.	முல்லைநில மக்களின் வாழ்வியல் கோட்பாடுகள்	189-249
	முடிவுரை	250-255
	துணைநூற்பட்டியல்	256-267
	பின்னிணைப்பு	268-270

முன்னுரை

முன்னுரை

பழந்தமிழ் மக்களின் செழுமையான வாழ்க்கையை எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழில் 'திணை' என்ற சொல் 'ஒழுக்கம்' என்ற பொருளை தரும். திணை அகம், புறம் என இருவகைப்படும். அகத் திணைகளில் ஒன்று முல்லைத்திணையாகும். முல்லை நிலத்தின் தன்மை காடு சுற்றியுள்ள நிலம், தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கிய தலைவியின் மனநிலை, தோழி செவிலியின் உணர்வுநிலை, முல்லைநிலத்திற்குரிய கருபொருள்கள், தாவரங்கள், விலங்கினங்கள் தொடர்பான செய்திகள், இயற்கை பொருள்களின் மீது புலவர்கள் பாடிய வருணனைகள், முல்லை நிலத்தில் மக்கள் வாழ்க்கை முறைகள் இவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு நோக்கம்

திணைப் பாகுப்பாட்டை தொல்காப்பியர் குழல், ஒழுக்கம், நிலம், தட்பவெப்பநிலை இவற்றின் அடிப்படையில் தெளிவுப்படுத்துகிறார். தொல்காப்பியர் திணைகளை 'அகம்' ஏழு திணைகளாகவும், 'புறம்' ஏழு திணைகளாகவும் வகைப்படுத்தியுள்ளார். 'அகம், புறம்' என்பன இலக்கிய கோட்பாடாகவும், தமிழர்களின் வாழ்வியல் கோட்பாடாகவும் கொள்ளப்படுவதால் முல்லைத்திணை குறித்து அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துக்களை ஆய்ந்து அறிவதே இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுத் தலைப்பும் ஆய்வு முன்வரலாறும்

'சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள்' - ஓர் ஆய்வு என்பது இந்த ஆய்வின் தலைப்பாகும். மறைமலையடிகள் அவர்களின் 'முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி' என்ற நூலும் முனைவர் பெ. மாதையன் அவர்களின் 'அகத்திணைக்

கோட்பாடும் சங்க அகக் கவிதை மரபும்' என்ற நூலும், ந. சுப்பிரமணியன் அவர்களின் 'சங்க கால வாழ்வியல்' என்ற நூலும் ஆய்வின் முன்னோடிகளாக திகழ்கின்றன. நில அமைப்பு, பருவகால மாற்றம், பருவத்திற்கேற்ற மக்களின் வாழ்க்கைமுறை இவற்றிற்கு தமிழ்மொழியில் இலக்கணம் உண்டு. இந்த இலக்கணத்தை எழுதியவர் தொல்காப்பியர். இவர் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்று வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

முல்லைத்திணைப் பாடல்களை ஆய்வு செய்வதால் முல்லை நிலத்தின் தோற்றம் மற்றும் நிலம் தோன்றுவதற்கான சூழற்காரணிகள் முல்லை நிலத்தின் காலம் நிலத்திற்குரிய கருப்பொருட்கள் பொருந்தி வரும் தன்மை தலைவியை பிரிந்து வினைமேற்சென்ற தலைவனின் நிலை. தலைவியின் கற்புநிலை, காட்டுப்பகுதியில் வளரும் மரம், செடி, கொடிகள், இவற்றின் இயல்புகள், முல்லை நிலத்தை ஆட்சி செய்த சீறூர் மன்னர்கள், அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகள், அயல்நாட்டவருடன் முல்லைநில மன்னர்கள் கொண்ட தொடர்புகள், பாசறையில் தங்கிய மகளிரின் வீரச்செயல்கள் இவற்றை வெளிப்படுத்துவதற்காக 'சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள்' -ஓர் ஆய்வு என்ற இத்தலைப்பை தேர்வு செய்தேன்.

ஆய்வு எல்லை

பழந்தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை சங்க இலக்கியங்களை கொண்டு அறியலாம். முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் கொண்டு தமிழர்களின் வீரம், காதல், இயற்கையின் இயல்புகள் இவற்றை இயற்கை திறன் பிறவாமல் நுணுகி ஆராய்ந்து புலவர்கள் பாடியுள்ளதை அறியலாம். சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டில் உள்ள முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் முழுவதும் ஆய்வு எல்லையாகும். முல்லைநிலத்தின் தோற்றம், காட்டுப்பகுதியில் உள்ள

மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் அங்கு கருக்கொண்டுள்ள பொருட்களின் சூழற்காரணிகள், உரிபொருள் சார்ந்த தலைவன் தலைவியின் நிலைப்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் இயல்புகள். இவை ஆய்வு எல்லையாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வு மூலங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் முழுவதும் ஆய்வு மூலங்களாக உள்ளன. முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் பற்றியும், முல்லைத் திணைப் பாடல்களின் ஆய்வுப் பற்றியும் வெளிவந்துள்ள பிறரின் படைப்புகள் துணைமைச் சான்றுகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியங்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் போன்ற நூல்கள் ஆய்வுக்கு முதன்மைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

துணை ஆதாரங்கள்

திணைப்பாடல்கள் குறித்து இலக்கண நூல்கள் மற்றும் முல்லைத் திணைப்பாடல்கள் பற்றி வெளிவந்துள்ள நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள் ஆகியன இந்த ஆய்வுக்குரிய துணைமைச் சான்றுகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் குறித்து செய்திகள் பல்வேறு வகையாக பிரித்து ஆய்வு செய்யப்படுவதால் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும், முல்லைத் திணைப் பற்றிய கோட்பாடுகளை பிற ஆய்வாளரின் கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பீட்டு ஆராயப்படுவதால் ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையும் 'இருத்தல்' என்னும் உரிப்பொருள்

சார்ந்த அகவுணர்வுகள் அமைந்து இருப்பதால் உளவியல் அணுகுமுறையும், மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை சமுதாய நோக்கோடு ஆய்வு செய்வதால் சமூகவியல் அணுகு முறையும் இந்த ஆய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

முன்னுரை என்ற முதல் பகுதியில் ஆய்வுத் தலைப்பு. ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வுப் பகுப்பு ஆகியன அடங்கியுள்ளன.

‘முல்லைத்திணை நிலமும் பாகுபாடும்’ என்ற முதலாம் இயலில் முல்லைத் திணைப் பாகுபாடு, திணை வகைகள், முல்லை நிலத்தின் தோற்றம், முல்லை நிலத்தின் தன்மை, முல்லை நிலத்திற்குரிய முதற்பொருள் கருபொருள் அந்நிலத்தில் பொருந்தி வரும் தன்மை ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. முல்லை நிலத்திற்குரிய உரிப்பொருள் பல்வேறு பாடல்களுடன் ஆய்வு செய்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

‘முல்லைத் திணையில் அகமாந்தர் பாடல்கள்’ என்னும் இரண்டாம் இயலில் வேந்துவினைத் தொழில் என்னும் பொருளீட்டும் அரசு கடமை அதிகமாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. வேனிற்காலத் தொடக்கத்தில் சென்ற தலைவன் கார்காலத் தொடக்கத்தில் வருவதாகப் பாடல்கள் உள்ளன. இவ்வியலில் அகமாந்தர்களாக உள்ள தலைவன் தலைவி தோழி நற்றாய் செவிலித்தாய் இவர்களின் உணர்வுகள் பாசறையில் உள்ள தலைவனின் செயல்பாடுகள், தலைவனின் அருளுள்ளம், வினைமுற்றி மீளும் தலைவனின் நிலை, செலவு ஒழிந்த தலைவனின் செயல்பாடுகள், கார்காலத்தில் வரும் தலைவனின் இன்பநிலை, தலைவி தலைவனிடம் கொண்ட அன்பு, இல்லற வாழ்வில் தலைவன் தலைவிக்கு இடையே நிகழும் இன்ப நிகழ்வுகள், தலைவியின் கற்புநிலை,

பொருள் தேடிப் பிரியும்போது தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கிய தலைவியின் மனநிலை, பருவங்கண்டு தலைவி வருந்தியது, காமத்தீயால் அழியும் அவளது உணர்வுகள், தலைவன் வாழும் இடம், ஊர் பற்றிய குறிப்புகள், தலைவியின் உடல் உறுப்புப்பற்றிக் கூறப்பட்ட உவமைகள், தலைவியின் கற்பு நிலை, தோழி தலைவியின் துயரை தணிக்க முயல்வது, செவிலியின் உணர்வுநிலை ஆகியன ஆய்வு செய்துகாட்டப்பட்டுள்ளன.

‘முல்லை நிலத் தாவரங்கள் விலங்குகள் பறவைகள்’ என்ற மூன்றாவது இயலில் கார்காலத் தொடக்கத்தில் பெய்யும் பருவ மழை தாவரங்களை வளர்ச்சியடையச்செய்கிறது. உயிரினங்கள் உயிர்வாழ இந்தச் சூழ்நிலை ஏற்றதாக உள்ளது. முல்லை நிலத்தில் வளரக்கூடிய குவளை, சேடல், காந்தள், தோன்றிப்பூ, காயாம்பூ, குரவம், பிடவம், பிச்சி, முல்லை போன்ற மலர் வகைகளும் ஈங்கை, முசுண்டை, பீர்க்கம் போன்ற கொடி வகைகளும், கொன்றை, காயா, குருந்து போன்ற மர வகைகளும், முல்லைநிலத்தில் வாழக்கூடிய விலங்குகளான மான், முயல், குதிரை, ஆநிரை வகைகள் மற்றும் முல்லை நிலத்தில் வாழக்கூடிய பறவைகளான சேவல், கானாங்கோழி போன்றவை ஆய்வு செய்து காட்டப்பட்டுள்ளன.

‘முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் இயற்கை வர்ணனைகள்’ என்ற நான்காம் இயலில் இயற்கை ஆய்வு செய்து காட்டப்பட்டுள்ளது. சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை மேற்கொண்டார்கள். பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் மேகம், மின்னல், இடி, மழை, காற்று உயிரினங்களில் தோன்றும் ஒலிகள் இவற்றை இயற்கைத் திறன் பிறழாமல் நுணுகி ஆராய்ந்து பாட்டுப் பாடும் மனவுறுதி மிகுதியுடையவராயிருந்தனர். இந்த இயற்கையின் வழியாக தம் மனவுணர்வுகளைப் பதிவு செய்தனர். இவ்வியலில் இயற்கை பொருட்களின் மீது புலவர்கள் பாடிய வர்ணனைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

‘முல்லை நில மக்களின் வாழ்வியல் கோட்பாடுகள்’ என்னும் ஐந்தாம் இயலில் காட்டுநிலப் பகுதியைச் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும் அந்நிலத்தை ஆண்ட மன்னர்கள் சிற்றூர் மக்கள் தொழில், செல்வ நிலை, இல்லங்கள், மக்களின் வழிபாடு, காட்டுவளம், நீர்வளம், வேளாண்மை, உணவு வகைகள், பயன்படுத்திய பொருட்கள், விருந்தோம்பல், திருமணமுறை, மகளிரின் வீரச்சிறப்பு, அயல்நாட்டவர் தொடர்பு ஆகியன ஆய்வு செய்து காட்டப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

ஐந்து இயல்களில் கண்டறிந்த உண்மைகள் முடிவுரை பகுதியில் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

ஆய்வுக்காக பயன்படுத்தப்பட்ட மூலநூல்கள், துணை நூல்கள், துணை நூற்பட்டியலில் அகர வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்புகள்

ஆய்வேட்டினைக் காண்போர் முல்லைத் திணைப் பாடல்களின் நிழற்படங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் - 1

முல்லைத்திணை நிலமும்
பாகுபாடும்

முல்லைத்திணை நிலமும் பாகுபாடும்

முன்னுரை

உலக மொழிகளில் ஓர் உயர்வான நிலையை பெற்றிருப்பது நமது செம்மொழியாகிய தமிழ் மொழியாகும். பழந்தமிழ் மக்களின் செழுமையான வாழ்க்கையை சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்விலக்கியங்கள் அக்கால மனித வாழ்வின் அனைத்துக் கூறுகளையும் உண்மையாக அறிய பயன்பட்டுள்ளது. நமது தமிழ் பண்பாட்டில் சூழற்காரணியாக விளங்கும் நில அமைப்பை வகைப்படுத்தி காடு சார்ந்த நிலப்பகுதியை முல்லை நிலம் என்றனர். 'அகம்' ஐந்திணைகளில் ஒன்று முல்லைத்திணையாகும். இவ்வியலில் முல்லைத்திணைப் பாகுபாடு, திணை வகைகள், முல்லை நிலத்தின் தோற்றம், முல்லை நிலத்தின் தன்மை, முல்லை நிலத்திற்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள் அந்நிலத்தில் பொருந்தி வரும் தன்மை ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. முல்லை நிலத்திற்குரிய உரிப்பொருள் பல்வேறு பாடல்களுடன் ஆய்வு செய்து காட்டப்பட்டுள்ளது.

நிலத்தோற்றம்

புவியின் தோற்றத்தை பார்க்கும் போது, ஏறத்தாழ பல பில்லியன் வருடங்களுக்கு முன்பு பெரு வெடிப்பு நிகழ்ந்தது. இதன் மூலம் பிரபஞ்சம் (Universal) அதில் வெளியும் (Space) காலமும் (Time) உடன் தோன்றின. பிரபஞ்சத்தில் காணப்படும் பல்லாயிரக்கணக்கான நட்சத்திரக் குழுமங்களில் ஒன்றான பால்வெளியில் நம்முடைய சூரியக்குடும்பம் அமைந்துள்ளது. இந்த பூமி சூரியனிலிருந்து நெருப்புப் பிழம்பாக பந்தாக பியத்துக் கொண்டு பிரிந்து வந்து அதே வேகத்துடன் அண்ட வெளியில் இன்றும் சுழல்கின்றது. பூமி

நெருப்பாக இருந்ததால் அந்நீர் ஆவியாகி மேலே போய் வெறும் நீராக கீழே விழுந்தது. இப்படி பலமுறை நிகழ்ந்து நிலத்தின் மேல்பகுதி மிக மெதுவாக ஓட ஆரம்பித்தது. நிலம் மேலும் மேலும் கெட்டியடைந்து, பூமியின்மேல் ஓடு வலிமை பெற மெதுவாக அந்த நிலத்தில் புல் பூண்டுகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. மேலும் புல் பூண்டுகளுடன் உயிரினங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, நடப்பன தோன்றின. இதனை அறிவியல் உணர்த்துகின்றது. இந்த “படிநிலை பரிணாம வளர்ச்சியை 850-ல் சார்லஸ் டார்வின் உலகிற்கு அறிவித்தார்”¹. இதனை,

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு”²

என்று வள்ளுவர் இவ்வுலகு தோன்ற முதற்காரணமாகிய தொன்மையான ஆதி குரியன் என்றே கூறுவர். இயற்கையாக உருவான நிலத்தில் மனித இனம் தோன்ற பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு பின் குழுமங்களாக வாழும் சமுதாயமாக மாறியது. இதனை,

“நிலம்தீ நீர்வளி வீசும் போடைந்கூடி

கலந்த மயக்கம் உலகம்”³

என்று தொல்காப்பியம் காட்டுகிறது. இவ்வைந்தும் ஐம்பூதம் என்று குறிப்பர். இவற்றால் உலகம் உருவானது என ஐம்பூதங்களின் தோற்ற வரலாற்றை தமிழர்கள் அறிந்துள்ளனர். வானம், காற்று, தீ, நீர், நிலம் என வரிசை முறையில் உருவானதை பரிபாடல் காட்டுகிறது.

புறநானூற்றுப் பாடலில் ஐம்பூதம் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“மண் திணிந்த நிலனும்

நிலன் ஏந்திய விசும்பும்

விகம்புவதை வரு வளியும்

வளித்தலை இய தீயும்

தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை”⁴

என அறிவியல் உணர்திய செய்திகளை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய இலக்கியங்கள் உணர்த்தியுள்ளன. மக்கள் வாழ நிலமும் பொழுதும் அடிப்படையாக அமைகின்றன. நில அமைப்பு, பருவநிலை மாற்றம் பருவத்திற்கு ஏற்ற மக்களின் வாழ்க்கை முறை இவற்றிற்கு தமிழ்மொழியில் இலக்கணம் உண்டு. இந்த இலக்கணத்தை எழுதிய தொல்காப்பியர் ஏழுத்திணைகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார்.

திணைப் பாகுபாடு

பழந்தமிழ் சான்றோர்கள் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலை ‘அகம், புறம்’ என வகைப்படுத்தினர். தமிழர்கள் செம்மையான அன்பின் நெறியோடு வாழ்ந்த தன்மையை ‘அகம்’ என்று வகைப்படுத்தினர். இந்த அன்பினால் ஏற்படும் உணர்வினால் அவர்களின் உள்ளத்தில் ஏற்படும் எண்ணங்களின் இன்பமும், துன்பமும், களிப்பும், கலக்கமும் இணைந்து அவர்களின் வாழ்வியலை உருவாக்கும் வகைகளை திணைகளாக பார்த்தனர். திணை என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறு பொருள்களில் வழங்கப்பட்டமைக்கு சான்றுகள் உள்ளன. திணை என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் ‘ஒழுக்கம்’ என்ற சொல்லை குறிக்கின்றது.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”⁵

மேலும் திணை என்ற சொல் நிலத்தையும் குறிக்கின்றது.

“நடுவணைந்திணை நடுவனாது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்தியப் பண்பே”⁶

இந்த நூற்பாவில் ஐந்திணைகளின் நடுவில் உள்ள பாலை தவிர ஏனைய நான்கும் நிலத்தைப் பகுத்து முறையாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இங்கு திணை என்ற சொல் நிலத்தை குறித்துள்ளது. நானிலம், நானாடு என்ற தொடர்கள் இலக்கியத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நிலங்களை குறித்தன. பாலை நிலத்தையும் சேர்த்து “ஐம்பாற்றிணை”⁷ என்ற தொடர் மதுரைகாஞ்சியில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இலக்கண விளக்கம்

திணைப் பாகுபாட்டைத் தொல்காப்பியர் குழல், ஒழுக்கம், நிலம், தட்பவெப்பநிலை இவற்றின் அடிப்படையில் தெளிவுப்படுத்துகிறார். தொல்காப்பியர் திணைகளை ஏழாக வகைப்படுத்தியுள்ளார். அகத்திணை ஏழும், ஏழுப் புறத்திணைகளோடு தனித்தினயே வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ‘புறப்பொருள் வெண்பா மாலை’ பனிரெண்டு பகுதிகளாக பகுத்துக்கொண்டுள்ளது. இறையனார் அகப்பொருள் என்னும் நூல் அக வாழ்க்கையை ‘களவியல்’, ‘கற்பியல்’ என்ற பாகுபாடுகளை கொண்டதாக உள்ளது. நம்பியகப்பொருள் அகத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், கற்பியல், ஒழிபியல் என்ற ஐந்து தலைப்புகளில் அகவாழ்வை விளக்குகின்றது.

திணை – விளக்கம்

ஆண், பெண் உறவினை ‘அகப்பொருள்’ என்றும், அ.:து அல்லாது வீரம், புகழ், நிலையாமை, கொடை இவற்றை புறப்பொருள் என்றும் குறிப்பிடுவர். இருவகை வாழ்க்கையிலும் நிலவும் ஒழுக்கங்களைக் குறிப்பிடுவதால் இவை முறையே ‘அகத்திணை’, ‘புறத்திணை’ எனவும் பெயர் பெற்றன. அகம், புறம்

என்பன இலக்கிய கோட்பாடாகவும், தமிழர்களின் வாழ்வியல் கோட்பாடாகவும் கொள்ளப்படுவதால் ‘அகம்’ குறித்து அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துக்கள் சிந்திக்கத்தக்கவையாகும்.

இளம்பூரணர் - விளக்கம்

இளம்பூரணர் அகப்பொருளாவது “போக நுகர்ச்சி யாகலானும் அதனான் ஆய பயன் தானே அறிதலின் அகம்” என்றார். புறப்பொருளாவது “மறந் செய்தலும் அறஞ்செய்தலும் ஆகலான் அவற்றான் ஆய பயன் பிறர்க்குப் புலனாதலின் புறம் என்றார்”⁸. இவ்வாறு ‘அகம், புறம்’ எனப்பட்ட கலைச்சொற்களுக்கு பொருளை தெளிவுப்படுத்துகிறார்.

நச்சினார்க்கினியர் - விளக்கம்

நச்சினார்க்கினியர் ‘ஓத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்திற்குப் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்தெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்புறுவதொடு பொருளாதலின் அதனை ‘அகம்’ என்றார். எனவே அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்பது ஓர் ஆகுபெயராம். இதனை ஒழிந்தன “ஓத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லார்க்குந் துய்த்துணரப் படுதிலானும். இவை இவ்வாறிருந்தெனப் பிறர்க்குப் கூறப்படுதலானும் அவை புறமெனப்படும்”⁹ என்றார். அகத்தை பிறர்க்கு வெளிப்படுத்தாத உணர்வென்றும் புறத்தை எல்லோருக்கும் இன்னதென்று வெளிப்படுத்தும் உணர்வு என்றும் விளக்கியுள்ளார். “இளம்பூரணர் திணை என்பதை ‘பாடுபொருள்’ என்றும் நச்சினார்க்கினியர் ‘ஓழுக்கம்’ என்றும் பொருள் கொண்டுள்ளனர்”. திணை பற்றிய செய்திகளை தொல்காப்பியர் அகத்திணையில் குறிப்பிடுகிறார்.

திணை உட்பிரிவுகள்

சங்க இலக்கியத்தில் பாடல்கள் பொருள்மரபுச் சார்ந்தவையாக உள்ளன. பொருள் இலக்கணத்தை ஆய்வு செய்யும் போது தொல்காப்பியம் 'எழுதிணை' பற்றிக் கூறுகின்றது. எனவே ஆரம்ப காலத்தில் நிலத்தையும் அந்நிலத்தில் வாழ்வோரையும் குறித்த திணை காலப்போக்கில் அந்நில இயல்புக்கும், பொருளாதாரத்துக்கும் ஏற்ற அடிப்படையில் அமைந்த வாழ்க்கை முறைகளையும் அக ஒழுக்கங்களையும் குறிக்கத் தொடங்கிற்று.

திணை என்ற சொல் அகத்திணையின் உட்பிரிவுகளான கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை என்பவற்றையும், புறத்திணையின் உட்பிரிவுகளான வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்பனவற்றையும் குறிக்கப் பயன்படுகின்றன.

ஐந்துவகையான நிலங்களின் தன்மைகளை கொண்டு அந்த குழல்களோடு நிகழ்வனவற்றை 'திணை' என்ற ஒழுக்கங்களாக வகுத்துக்கொண்டு அவற்றின் பகுதிகளாக பலப்பல துறைகளையும் வகுத்துக் கொண்டு செய்யுள் இயற்றுவது பண்டைய தமிழ்ச் சான்றோர்களின் மரபாக இருந்துள்ளது. இந்த திணைவகைகளை அகவொழுக்கமாக கொண்டனர். இவ்வொழுக்கம் தொல்காப்பியர் இலக்கண முறையாக முதல்பொருள், கருப்பொருள் மற்றும் உரிப்பொருள் என்று மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

முல்லைத்திணை – அறிமுகம்

காடு என்பது மறச்செறிவுடைய இடங்களாகும். "மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்"¹⁰ என்று தொல்காப்பியனார் கூறும் நிலப்பகுதியே 'முல்லை' ஆகும். இது காடும் காடுசார்ந்த நிலப்பகுதிகளை கொண்டது. இது கடல் மட்டத்திலிருந்து மிக குறைந்த உயரத்தில் உள்ளது. காட்டுப் பகுதியில் முல்லை பிடவம், பிச்சி

போன்ற மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசும் நறுமணக் காடாக முல்லை நிலம் உள்ளது. முல்லை நில மக்களின் தெய்வம் 'மாயோன்' ஆகும். வரகு, முதிரை போன்ற தானியங்களும் ஆடு மாடுகளினால் பெறும் பயன்களும் இந்நிலத்தவரை செல்வத்திலும், உணவிலும் மேன்மையடையச் செய்தன. மான், முயல் போன்ற விலங்குகளும், கானாங்கோழி என்ற பறவையும், கொன்றை காயா, குருந்து போன்ற மர வகைகளும் முல்லையும் பிடவ மலர்களும் இந்நிலத்தில் மிகுதியானவை.

இயற்கையோடு வாழ்தல்

காட்டில் ஓடும் அருவி நீர், இந்நில மக்களுக்கு நீர் வளத்தை அளித்தது. ஆடு மாடுகளை மேய்த்தலும், அவற்றை காத்தலும், பால் பொருட்களைக் கொண்ட தாம் இன்புற்று வாழ்தலும், பிறர்க்கு அவற்றைத் தந்து அவரிடமிருந்து தமக்குத் தேவையான பிறவற்றைப் பெற்று மகிழ்தலும் இந்நில மக்களின் வாழ்வியலாக விளங்கின.

ஆயர், பொதுவர், கோவலர் என்று இந்நிலத்து வாழ் மக்கள் இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்த வாழ்ந்தனர். இந்நிலத்தின் வளமைகளும், காலப்பகுதியாக தோன்றும் கார் காலமும், மாலை நேரமும் தூண்டும் உணர்வுகளும் இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களை இயக்கி வந்தன. பண்ணிலே சதாரியும், பறையிலே ஏறுகோட்பறையும் இவர்களினால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டவையாகும்.

சுயம்வர மணம்

ஒருவனைக் காதலித்துப் பின்னர் அவனையன்றி மற்றொருவனைப் எக்காரணத்தினாலும் மணக்க இசையாத அறக் கற்பினராக முல்லை நில மகளிர் வாழ்ந்தனர். ஏறு தழுவும் வலிமையானவனையே தம் மணவாளனாக ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பும் மகளிர் முல்லை நிலத்தில் இருந்தனர். தமக்கேற்ற கணவனை

தேர்ந்தெடுக்கும், சுயம்வர மணத்தின் ஆதித் தொடக்கத்தை பேணியவர்களாக இந்த முல்லை நில மகளிர் விளங்குகின்றனர்.

காவல் மரபு

ஆடு மாடுகளுக்கு புல்லும் நீரும் செழிப்பான இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று காப்பதில் தம் முழு கவனத்தையும் செலுத்தி வாழ்ந்தனர். கற்புடைய பெண்களின் தலைமையில் நிகழ்ந்த இல்லற வாழ்வு எப்போதும் நிம்மதியுடையதாகவே விளங்கிற்று. ஆடு, மாடுகளை காக்க காவல் தேவையாக இருந்தது. நிரை காப்பதற்காக தொடங்கிய காவல் மரபே பின்பு இனக்குழுவின் தலைவனாக காவல் காத்து முடிவில் அரசனாகவும் வளர்ந்து அரசாட்சி ஏற்பட்டது.

முல்லைத்திணைக்குரிய பொருள் மரபு

சங்கப் பாடல்கள், பொருள் மரபு சார்ந்தவை. வாடை காலத்திலும், வேனிற்காலத்திலும், அரசர்கள் போருக்குச் சென்று பாசறையில் தங்கி இருப்பது தமிழ்நாட்டு வழக்கம் என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். வேனிற்காலத்தில் பிரிந்து சென்ற தலைவன் திரும்பி தலைவியரிடம் வந்து சேர்வதற்குரிய கார்காலத் தொடக்கத்தில் பிரிவாற்றியிருந்த தலைவியின் ஒழுக்கத்தை முல்லைத்திணை பொருளாக குறிப்பிடுவர்.

வேனிற்காலத்தில் பெரும்போர் தொடர்ந்து நடைபெறும். வேனிற்காலம் அடுத்து கார்காலம் தொடர்ந்து வரும்போது அக்காலம் கழியும் வரை துணையுடன் இருந்து குளிக்கால தொடக்கத்தில் போர் தொடங்குவர். அரசர்கள் கார்காலத்தில் அரண்மனைக்கு வந்து தங்கிப் பின்னர் குளிக்காலத்தில் போரை நோக்கிப் போவது வழக்கமாக இருந்தது. இது முல்லைத்திணையை குறிக்கும். தொல்காப்பியர் இதனை,

“முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற முன்றே

நுவலுங் காலை முறை சிறந்தனவே

பாடலில் பயின்றவை நாடுங் காலை”¹¹

முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் என்று வகைப்படுத்தினார். நில அடிப்படையில் நான்கு வகையான நில வாழ்வுகள் அந்நிலத்தின் நீர்வளத்தையும் நிலவளத்தையும் இயற்கையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. காட்டு வளத்தையும் புன்செய் வேளாண்மையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்த முல்லை நிலம் பொருளாதார பின்னடைவு உள்ள நிலமாக இருந்தது. முல்லை நிலத்தில் வாழக்கூடிய மக்கள் பால்பொருட்களை பிறருக்கு தந்து அவர்களிடமிருந்து தமக்குத் தேவையான பிறவற்றைப் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

முல்லை நிலப்பகுதி

மக்கள் வாழ நிலம் முதன்மைப் பொருளாக உள்ளது. நிலம் இருந்தால் அங்கு காலமாற்றம் நிகழும். எனவே நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருளாகும். காடு சார்ந்த பகுதிகளான முல்லை நிலம், காடு, புனம், புறவு, கானம், புலம் என்ற பலப் பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகிறது.

காடு

மரக்கிளைகளிடத்தும் கொடிகளிடத்தும் பூக்கள் பலவாக பூத்துள்ளன. இத்தகைய வளமுடையதாகிய ‘மணம் கமழும் காடு’ எனக் காட்டுப்பகுதி சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“நீடினர்க் கொன்றை கவின் பெறக் காடுடன்”¹²

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

“காடு கவின் கொண்டன்று பொழுது”¹³

கார் காலம் வந்து மழையை பெய்ததால் காடு அழகுடையதாயிற்று என்று ஐங்குறுநாறு பாடல் சுட்டுகிறது.

கானம்

மரங்கள் மிகவும் நெருங்கி அடர்ந்துள்ள இடமகன்ற பகுதி ‘கானம்’ ஆகும். இதனை,

“கார்செய் கானம் பிற்படக் கடைஇ”¹⁴

“மரந்தலை மணந்த நினைந்தலைக் கானத்து”¹⁵

என்று ஐங்குறுநாறு மற்றும் நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

“கார் செய்தன்றே, கவின் பெறு கானம்”¹⁶

முல்லைநிலத்தில் உள்ள காடுகள் அழகுடன் உள்ளதாக அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. முல்லைநிலத்தில் உள்ள காடுகள் அழகுடன் விளங்குகின்றன.

புறவு

கடல் மட்டத்திலிருந்து குறைந்த உயரத்தில் அமைந்துள்ள நிலப்பகுதி ‘புறவு’ என்று கூறப்படுகிறது.

“வரையே சுரமே புறவே பழனம்”¹⁷

என்று காடு சார்ந்த நிலப்பகுதிகளை ‘புறவு’ என நம்பியகப்பொருள் குறிப்பிடுகின்றது. ‘பேயனார்’ ஐங்குறுநாறு பாடலில் 15 இடங்களில் ‘புறவு’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மலர்கள் மலர்ந்து அழகு பெற்ற ஊர்கள் பொருந்திய முல்லை நிலம்,

“பூப்பல அணிந்து வைப்பின்
புறவணி நாடன் புதல்வன் தாயே”¹⁸

என்று ஐங்குறுநாறு பாடலில் காட்டுப்பட்டுள்ளது.

அகன்ற நெடிய காட்டில் உள்ள புலராத ஈரமணல் உள்ள நிலம் ‘புறவு’.

“பெயல் நீர் போகிய வியல் நெடும் புறவில்

புலரா ஈர்மணல் மலிரக் கெண்டி”¹⁹

என்று நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

“தண்கமல் புறவின் முல்லை மலர்”²⁰

என்று மணங்கமழும் முல்லைக்காடாகவும், மரங்கள் சூழ்ந்த காட்டுப்பகுதிகளும், குறுங்காடுகளும் ஐங்குறுநாறு பாடலில் பாடப்பட்டுள்ளன.

“பூவணி கொண்டன்றாற் புறவே”²¹

இதனை ‘காயா’, ‘கொன்றை’, ‘நெய்தல்’, ‘முல்லை’, ‘தளவம்’ இவற்றோடு பிடவம் மலர்ந்து அழகு செய்யக் காடும் பூவணிந்தாற்போல் அழகு கொண்டது என்று ஐங்குறுநாறு பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“கான்யாறு தழீஇய அகனெடும் புறவு”²²

என காட்டாறு பெருக்கெடுத்து ஓடிய புறவாகிய முல்லை நிலம் என்று முல்லைப் பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு ‘புறவு’ மலர்கள் மலர்ந்து அழகு பெற்ற ஊர்கள் கொண்ட முல்லை நிலமாகவும், கார்கால மழையை ஏற்றுக் கொண்டு தழைத்துள்ள இனிய காடாகவும், புதிய அழகை பெற்று வெப்பம் நீங்கிய காடாகவும் முல்லைத் திணைப் பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

புனம்

முல்லை நிலத்தில் சிறு மலைகளும் அடர்ந்த புதர்காடுகளும் பரந்த புல்வெளிகளும் உள்ளன. மலையில் தங்கலோடு உள்ள விலங்குகளான நாய், பூனை, ஆடு மாடுகளுடன் மேய்ச்சல் நிலத்திற்கு வந்தனர். இந்த மேய்ச்சல் நிலம் 'புனம்' என்று முல்லைதிணைப் பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலத்தில் செம்மண் மிகுந்திருப்பதால் இதனை 'செம்புலம்' என்று கூறுவர். நிலத்தில் தினை, வரகு, எள் முதலிய விதைகளை விதைத்தனர். இதனை,

“நீலத்த அன்ன விதைப்புன மருங்கில்”²³

என்று மலைப்படுகடாம் பாடல் சுட்டுகிறது.

“இனமையில் அகவுங் கார்கொள்வியன் புனத்து”²⁴

என்று கார்காலத்தில் ஈரத்தன்மையுடன் முல்லைநிலம் உள்ளதாக அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

புலம்

மரச்செறிவுடைய காடு சூழ்ந்த மலைப்பகுதிகளில் மேய்ச்சல் நிலம் உள்ளது. இந்த மேய்ச்சல் நிலம் 'புலம்' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“முல்லை வியன் புலம் பரப்பி கோவலர்”²⁵

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

காடு சுற்றியுள்ள பகுதிகள்

முல்லை நிலம் 'வன்புலம்' 'பின்புலம்' என்று இரண்டு பகுதிகளாக இருந்தமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வன்புலம் என்பது காடு சார்ந்த பகுதிகளில் உள்ள மேய்ச்சல் நிலம்.

“ஆர்கலி முனை இய கொடுங்கோல் கோவலர்

ஏறுடை இனநிரை வேறுபுலம் பரப்பி

புலப்பெயர் புலம்பொடு கலங்கி”²⁶

என வெள்ளமிகுதியாய் மேட்டு நிலங்களில் மேயவிட்ட கோவலர்கள் வாழ்க்கையை நெடுநெல்வாடையில் காணலாம். ‘வன்புலமாகிய காட்டு நாடு’ என முல்லை நிலம் நற்றிணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

‘பின்புலம்’ என்பது உணவு உற்பத்திக்காக மழையை நம்பி வாழும் வேளாண் வாழ்க்கை. இதனை,

“செந்நில மருங்கில் பல்மலர் தாஅய்”²⁷

என்று ஐங்குறுநாற்றுப் பாடலில் செம்மண் நிலமுடைய முல்லை நிலம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நிலத்தில் வரகு, தினை, எள், அவரை போன்ற புன்செய் பயிர் விதைத்து உற்பத்தி செய்தனர். இதனை ‘பின்புலம்’ என்று கூறுவர். பன்றிகளால் புழுதியாக்கப்பட்ட நிலத்தில் புதிதாக பெய்த பெருமழைக்குப் பின்னர் பள்ளங்களில் தேங்கிய சிறிதளவு நீரை உடையதாகவும், ஆநிறைகள் புல் மேய்ந்த பின் உள்ள கலங்கிய நீரைப் பன்றி வேட்டையாடிய வீரர் உண்ணுவதாகவும் முல்லை நிலம் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நிலத்தில் நீர்வளம்

முல்லை நிலம் மரம், செடி, கொடிகள் அடர்ந்திருப்பதால் நீர்வளம் மிக்க பகுதியாக இருக்கிறது.

“வீழ்தரு புதுப்புனல் ஆடுகம்”²⁸

புதுப்புனலில் சென்று நாமும் நீர் விளையாட்டினை விளையாடி இன்புறலாம் என்று தலைவியை தலைவன் அழைப்பதாக பாடல் உள்ளது. ஐங்குறுநாறு பாடலில் கார்காலத் தொடக்கத்தில் மழை மிகுதியாக இருப்பதையும்; காட்டுப்பகுதிகளில் அருவி நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதையும் தெளிவுப்படுத்துகிறது. கார்கால மழையில் காடுகள் செழித்து அழகுடன் திகழ்வது கூறப்பட்டுள்ளது.

“கார்நயந்து எய்தும் முல்லை”²⁹

“கார் தொடங் கின்றால் காலை”³⁰

போன்ற வரிகள் நீர்வளத்தை காட்டுகின்றன.

மலைகளை அடுத்து முல்லை நிலம் அமையப் பெற்று இருப்பதால் மலையில் உற்பத்தியாகும் ஆறுகள் முல்லை நிலத்தை நோக்கி பாய்வதால் நீர்வளமிக்க பகுதியாக முல்லை நிலம் காணப்படுகிறது. முல்லை நிலத்தில் காணப்படும் நீரிடங்கள் சுனை, சிற்றாறு, கான்யாறு, அடைகரை என்று அழைக்கப்படுகிறது. சுனைநீரும், காட்டாறும் நீர் சூழ்ந்த மணல் ஆற்றங்கரைகளையும் உடைய நீர்வளம் செழித்த பகுதியாக முல்லை நிலம் உள்ளது.

முல்லை சார்ந்த நிலங்கள்

முல்லை நிலம் வன்மையான பரங்கற்கள் பொருந்திய ‘மேட்டு நிலம்’ என்று நற்றிணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு காடு சார்ந்த பகுதிகளாக முல்லை நிலத்து மேல்நிலமாகிய மேட்டு நிலங்களும், பாறை நிலங்களும் முல்லை சார்ந்த நிலங்களாக காணப்படுகின்றன. பருக்கை கற்கள் நிறைந்த பகுதியை ‘முரம்பு’ என்றும், பாறை நிலங்கள் பரவிய பகுதியை ‘பொறை’ என்றும் மலையும் காடும் செறிந்த நிலப்பகுதியை ‘குன்றம்’ என்று முல்லை நிலப் பகுதிகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

“படுமழை பொழிந்த பயமிகு புறவு”³¹

என்று மழை வளம் ஏற்ற பயனுடைய நிலமாக அகப் பாடல் காட்டுகிறது.

“பிடவம் மலர தளவம் நனைய

கார் கவின் கொண்ட கானம்”³²

என்று மழை பெய்து செழித்த நிலமாகவும்,

“உவரி யொருத்தல் உழாஅது மடியப்

புகிரி புழங்கிய புயல்நீங்கு புறவு”³³

என்று மழை பொய்த்து வளம் நீங்கிய நிலமாக முல்லை நிலம் சார்ந்த பகுதிகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

முல்லை நிலத்தின் பொழுதுகள்

பருவ மாற்றத்தின் அடிப்படையில் ஓராண்டு காலத்தை கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்று ஆறு பெரும் பொழுதாகவும், நேர மாற்றத்தின் அடிப்படையில் ஒரு நாளை வைகறை, காலை, நண்பகல், மாலை, ஏற்பாடு, யாமம் என்று ஆறு சிறுபொழுதாகவும் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

முல்லை நிலத்திற்குரிய ‘பெரும்பொழுது’ கார்காலம் ‘சிறுபொழுது’ மாலை நேரம் ‘காரும் மாலையும் முல்லை’³⁴ என தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. ‘பொழுது’ என்பது வாழ்க்கை முறைகளை கட்டுப்படுத்துவதாகும். பகல், இரவு போன்ற நாட்பொழுதுகளும் கோடை குளிர் போன்ற ஆண்டுப் பொழுதுகளும் காலம் என குறிப்பிடப்படுகின்றன. வானம் எப்பொழுதும் மேக மூட்டத்துடன் காத்திருக்கும் காலம் கார் காலமாகும்.

“மல்கு கார் மாலை முல்லைக்கு உரிய”³⁵

என்று முல்லைக்குரிய கார்காலத்தையும் சிறுபொழுதாக மாலைக்காலத்தையும் நம்பியகப்பொருள் உரைக்கின்றது. முல்லை நிலத்திற்குரிய சிறுபொழுது மாலை. இது இரவுப் பொழுதின் முதற்கூறு. மாலை 6.00 மணி முதல் இரவு 10.00 மணி வரை உள்ள காலம் சிறு பொழுதாகும்.

முல்லைத் திணையின் பெரும்பொழுது

ஓராண்டில் உள்ள பனிரெண்டு மாதங்களில் பருவநிலைக்கேற்ப ஆறுவகையாக வகுக்கப்பட்டு அதன் தன்மையாக ஒவ்வொரு திணைக்கு குறிக்கப்பட்டுள்ளன. முல்லைத் திணைக்கு உரிய பருவம் கார்காலம் ஆகும். இது ஆவணி, புரட்டாசி மாதங்களை குறிக்கும்.

தலைவியை பிரிந்து வினைமேற் சென்ற தலைவன் வருவதாக குறித்துச் சென்ற காலம் கார் காலம் என்று இலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

“கார் தொடங் கின்றால் காலை”³⁶

என்று தலைவியை பிரிந்து வினைமேற் சென்ற தலைவன் வருவதாக குறித்துச் சென்ற காலம் ‘கார்காலம்’ என்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் சுட்டப்படுகிறது.

கார்காலச் சூழல்

ஆலங்கட்டிகளுடன் கார்கால மழை பெய்யத் தொடங்குகிறது. வானெங்கும் கார்மேகம் பரவி இருக்கிறது. சுவைமிக்கதும் நீர் நிறைந்ததுமான வெண்ணிறமான நுங்கின் சுளை போன்று உடலைக் குளிரச் செய்யுமாறு ஆலங்கட்டிகளுடன் மழை பெய்கிறது. அவ்வாறாகக் கடுமையான மழை பொழியும் கார்காலத்தின் வைகறையில் செம்மண் நிலத்தில் தேங்கி இருக்கும் நீரிடையே, துள்ளும் நடையினை உடைய இளமை பொருந்திய பெண்மான் வலதுபுறமாகச்

சுருண்டிருக்கும் கொம்பினை உடைய தன் துணையான ஆண்மானுடன் மனம் மகிழ்ந்து, குருந்த மரத்தின் அடியில் மகிழ்ச்சியுடன் தங்கியிருக்கும். வண்டுகள் கூட்டம் கூட்டமாக ரீங்காரத்துடன் சென்று ஊதுவதனால் பிடவத்தின் மொட்டுகள் இதழ்விரித்து மலரும். அழகான வண்ணங்களையும் அரிதான புள்ளிகளையும் உடைய மயில்கள் தோகை விரித்து ஆடிக் கொண்டிருக்கும். நீர் அரித்துச் சென்ற மணற்பரப்பில் நீலவயிரக் கல்லோடு சேர்த்து இழைக்கப்பட்ட பவளம் போலக் காயாவின் நீல நிறமான உதிர்ந்த பூக்களும், தாம்பலப் பூச்சிகளும் செம்மண் நிலத்தை அழகுபடுத்தியது போல விளக்கும். இவ்வாறு காடுகள் எழில் பெறுமாறு வந்தது அப்பருவம் இதனை அகநானூறுப் பாடல் சுட்டுகிறது. தலைவனின் சிந்தனை முழுவதும் தான் வருவதாகக் கூறிய கார்காலம் தொடங்கிவிட்டதே என்னும் கருத்தோட்டத்தில் அமைகிறது.

முல்லை திணையின் சிறுபொழுது

முல்லைத் திணைக்குரிய சிறு பொழுது மாலை நேரமாகும். முல்லை நிலத்திற்குரிய சிறுபொழுது 'மாலை'. பிரிவாற்றாமைத் துன்பம் மாலை பொழுதில் மிகும். இதனை,

“காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி

மாலை மலருமிற் நோய்”³⁷

என்ற குறள் வழியாக அறியலாம். இதனை முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகின்றது.

“பெரும்பெயல் பொழிந்த சிறுபுண் மாலை”³⁸

மேற்கண்ட வரிகள் பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என அறியமுடிகிறது. ‘பெரும் பெயல் பொழிந்த’ என்ற சொற்களில் இருந்து முல்லைக்கு பெரும்பொழுது ‘கார்காலம்’ என்று தெரியவருகிறது. ‘சிறுபுண் மாலை’ என்ற சொற்களில் இருந்து

முல்லைநிலத்தில் சிறுபொழுது ‘மாலை’ என்று அறியமுடிகிறது. சிறுபொழுதை பிரித்துக் கூறுவதில் இருவேறான கருத்துக்கள் உள்ளன. தொல்காப்பியர் சிறுபொழுது வைகறை, விடியல், காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை என ஆறு வகைப்படுத்துகிறார். நம்பியகப்பெருமாள் மாலை, ஏற்பாடு, யாமம், வைகறை, நண்பகல் என ஐந்தாகப் பிரித்துக் கூறுகிறார்.

முல்லை நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்

கருப்பொருள்கள் முதற்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இலக்கண நெறிக்கு ஏற்ப தெய்வம் உணவு, விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, தொழில், யாழ் எனவும் பதினான்கு வகையாகக் கொள்ளப்படும்.

காலமும் உணர்வும்

உணர்வு வயப்பட்ட மனத்திற்கு ஒரு கணம் என்பது ஒரு யுகமாகவும், ஒரு யுகம் ஒரு கணமாகவும் தோன்றுகின்றது. வினை முடித்து மீண்டு வரும் தலைவன் கார்காலம் வந்துவிட்டது. தலைவி ஏங்குவாளே என்று நெஞ்சம் கலங்குகிறான். அதன் பொருட்டு பாகன் தேரினை விரைந்து செலுத்தினான். “மாலை வரும்முன் தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்து விட்டான்” இதனை குறுந்தொகை பாடல் உணர்த்துகிறது.

கருமை கருமுகில் என்று வழிபட்ட வான் சிறப்பே வையக சிறப்பாய் வள்ளுவம் உரைக்கின்றது. மழையின்றி புல்லும் கருக்கொள்ளாது.

“நீரின்றி றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்

வானின் றமையா தொழுக்கு”³⁹

என்று வள்ளுவர் வான் சிறப்பை உரைக்கின்றார். இதனை தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் உணர்வே மாமரம் புள்பறை

செய்தியாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”⁴⁰

என கருப்பொருள் வகைகளை கூறுகிறார். மா – விலங்கு, புள் - பறவை, செய்தி – தொழில் இவ்வாறு கொள்ளப்படுவன பிறவும் உள்ளன. அவற்றையும் கொள்க என்கிறார். பிறவும் என்பதால் தலைமகன் பெயர் தலைமகள் பெயர், நீர், ஊர், பூ, மக்கள் என்பவற்றை இணைத்து பொருள் கொண்டுள்ளனர் உரையாசிரியர்கள்.

“நீர் செல நிமிர்ந்தமா அல் போல”⁴¹

“நாழி கொண்ட நறுவி முல்லை”⁴²

“சேணாறு பிடவமொடு பைம்புதல் எருக்கி”⁴³

என்ற வரிகள் முல்லை நிலத்தின் கருப்பொருட்களை சுட்டுகிறது.

முதற்பொருள் என்பது வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையில் பொருள் என்றானது போல கருப்பொருட்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. அக்கருப்பொருள் பாகுபாடு பண்டைத் தமிழரின் சூழலியல் உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன. பண்டைத் தமிழர்கள் இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்வின் என்பதைக் கருப்பொருள் மெய்யாக்குகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் முதற்பொருள் விரிந்தது; கருப்பொருளோ பரந்தது; உரிப்பொருள் நுண்ணியது; உரிப்பொருளின் உணர்வு நிலையை கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துவது கருப்பொருள்களேயாகும்.

முல்லைத்திணைக்குரிய கருப்பொருள்கள்

தெய்வம்	: திருமால்
உயர்ந்தோர்	: குறும்பொறை நாடன், தோன்றல், மனைவி, கிழத்தி
தாழ்ந்தோர்	: இடையர், ஆயர், இடைச்சியர், ஆய்ச்சியர்
பறவை	: காட்டுக்கோழி
விலங்கு	: மான், முயல்
ஊர்	: பாடி, சேரி
நீர்	: கான்யாறு, அடைகரை
மலர்	: குல்லை, முல்லை, தோன்றி, பிடவம்
மரம்	: கொன்றை, காயா, குருந்தம்
தானியம்	: வரகு, சாமை, முதிரை
பறை	: ஏறுகோட்பறை
யாழ்	: முல்லையாழ்
பண்	: சதாரிப்பண்
தொழில்	: விதை விதைத்தல், களை எடுத்தல், அரிதல், கடாவிடுதல், கான்யாறு ஆடல், ஏறு தழுவுதல்

முல்லை நிலத்தெய்வம்

மாயோன்

மாயோன் காக்கும் கடவுளாக முல்லை நில தெய்வமாக இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. “மை - என்பது கருமை, இருட்டு என்றவாறு பொருள்படும்”⁴⁴. ‘மால்’ - என்ற சொல்லும் அவ்வாறே நீண்டது. இவை கருமையை குறித்தன. கருமை நிறங்கொண்ட அனைத்தையும் மை-என்ற முன்னொட்டு சொற்களால் குறிக்கப்பட்டன.

திருமாலின் உருவப் புனைவு

திருமாலின் உருவம் பரிபாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. செந்தாமரை போன்ற சிவந்த கண்களையும் “காயாம்பூ” போன்ற திருமேனியை உடையவர். அத்திருமேனியில் திருமகள் விரும்பி தங்குகின்ற மார்பினை உடையவர். சிறந்த மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற அணிகலன்களை அணிந்தவர். ஆயிரம் தலைகள் விரித்த ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பின் மேல் திருமால் துயில் கொண்டுள்ளார். அப்பாம்பு அவர் தலைக்கு மேலே தூக்கி நிமிர்ந்து நிழல் தருகிறது. திருமால் பலராமனாகவும் தோன்றியுள்ளார். அப்பலராமன் சங்கு போன்ற வெண்ணிறம் உடையவன். யானை உருவம் எழுதிய கொடியை கொண்டவன். கலப்பையை படையாக பெற்றவன் ஒரு குழையை அணிந்தவன். இவ்வாறு உலகில் உள்ள அனைத்து கடவுளும் நீயே என்று பரிபாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியம் பரிபாடலில் மாயோன் பற்றிய பாடல்கள் ஆறு உள்ளது. இதில் அகப்பொருள் செய்திகள் இல்லை சங்க காலத்திற்கு பின்பே திருவேங்கடம், திருவரங்கம், திருமாலிருங் சோலைமலை, திருவனந்தபுரம் என்பன வைணவத் தலங்களாக குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பின் வந்த ஆழ்வார்கள் இத்தலங்களை பாடி அருளியுள்ளனர்.

திருமாலின் ஆற்றல்

திருமால் தீயின் ஆற்றலாக இருக்கிறான். பூவினுள் மணமாக இருக்கின்றான். கல்லினுள் மணியாக இருக்கிறான். எல்லாம் பொருட்களிலும் அப்பொருட்களின் சிறப்புகளைத் தரும் தொழில்களாக இருக்கின்றான். பரிபாடலில் உள்ள பாடலின் அமைப்பை பாரதியார் பாடல்களில் காணலாம்.

“தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா

உண்ணைத் தீண்டும் இன்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா”⁴⁵

நெருப்பைத் தொட்டால் கண்ணைத் தொட்டதாக நினைக்கிறார் பாரதி. இவ்வெண்ணத்தை பரிபாடல் தருகின்றது. எல்லாப் பொருள்களிலும் இறைவன் இருக்கின்றான். என்பது பொதுக்கருத்து. பார்க்குமிடம் எங்கும் நீங்கம் அற நிறைகின்றாய் பரிபூரண ஆனந்தமே என்று பாடியுள்ளார் தாயுமானவர். இதற்கு அடிப்படையாக பரிபாடல் உள்ளது. முல்லை நில மக்கள் காட்டில் மலரும் காயாம்பூவின் நிறத்தைத் திருமாலின் நிறத்தோடு தொடர்புப்படுத்தினர். அரசனைப் பாடும்போது தம் காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலுடன் ஒப்புமைப்படுத்திப் பாடியுள்ளனர். இதையே தொல்காப்பியர் 'பூவை நிலைத்துறை' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமாலின் பெயர்கள்

பரிபாடல் திருமாலை அயன், அரன், மாயோன், நெடியோன், மால் என்று பல பெயர்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பரிபாடலில் திருமால் என்ற சொல்லோ, விஷ்ணு என்ற சொல்லோ காணப்படவில்லை. மால் என்ற சொல்லுக்கு முன் திரு சேர்த்து திருமால் என்று குறிப்பிட ஆரம்பித்தது பிற்கால வழக்காக இருக்கலாம். ஆனால் விஷ்ணு என்பதற்கு நேர் பொருளாய் விண்டு என்ற சொல் புறநானூற்றில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

திருமாலின் தோற்றம்

பரிபாடலின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலிலேயே திருமாலின் தோற்றம் பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. அதாவது,

“ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை அருந்தலை

தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை அணவர

மாயுடை மலர்மார்பின் மைஇல்வால் வளைமேனி”⁴⁶

எனத் திருமால், திருப்பாற்கடலில் ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்ட ஆதிசேடனாகிய பாம்பின் மீது பள்ளி கொண்டுள்ளான் எனத் தோற்றத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

திருமாலின் கண்கள்

திருமாலின் தோற்றப் பொலிவினைப் புலவர்கள் எண்வகை உவமைகளைக் கையாண்டு பரிபாடலில் வர்ணித்துள்ளனர். அவை காயாம்பூ, கடல், மணி, கார்மேகம், இருள், தாமரை, மலை, குன்று, நீலமலர் ஆகியவற்றை உவமைகளாக வருணித்துள்ளனர். பரிபாடலில் திருமாலைப் பாடிய புலவர்கள் அனைவரும், திருமாலின் தோற்றத்தை நீலமணிக்கு உவமையாகவும், காயாம்பூவைத் திருமாலின் நிறத்திற்கு உவமையாகவும் நான்கு பாடல்களில் குறித்துள்ளனர். அதைப் போன்றே, திருமாலின் கண்களுக்குத் தாமரைப் பூவினை உவமையாக்கியுள்ளமையை,

“எரிமலர் சினைஇய கண்ணை பூவை

விரிமலர் புரையும் மேனியை”⁴⁷

“கண்ணே, புகழ்சால் தாமரை

அலர்இணைப் பிணையல்”⁴⁸

என்று திருமாலின் கண்களை வருணிக்கும் வரிகள் உள்ளன. பரிபாடலில் திருமாலின் உருவத்தைக் குறிப்பிடும் புலவர்கள் பெரும்பாலும் பூவை ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளனர். இது பூவை நிலைத்துறையின் தொடர்ச்சி தொல்காப்பியத்தை அடுத்து வந்த சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காட்டுகிறது.

திருமகள் உறைவிடம்

“மாயுடை மலர் மார்பு”⁴⁹

“செய்யோள் சேர்ந்த நின் மாகஇல் அகலம்”⁵⁰

எனத் திருமகளின் உறைவிடமாகக் கருதப்படும் திருமாலின் மார்பகம் பற்றியும் பரிபாடலில் திருமாலைப் பாடிய புலவர்களில் பெரும்பான்மையோர் சுட்டியுள்ளனர்.

திருமாலின் வாகனம்

திருமாலின் வாகனமாகக் கருடனை மட்டுமே கூறுவது வழக்கம். எனினும் திருமால் ஐந்து தலை அரவத்தைத் தன் படுக்கையாகக் கொண்டுள்ளதாகப் பரிபாடல் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. திருமாலின் கொடியான கருடக் கொடியை, ஆயிரம் தலைகளைக் கொண்ட பாம்பைத் தன் வாயில் கொண்டுள்ளதாகப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமையை,

“ஆயிர அணர்தலை அரவுவாய்க் கொண்ட

சேவல் ஊர்தியும் செங்கண் மா அல்!

ஓ! எனக் கிளக்கும் கால முதல்வனை”⁵²

என்னும் வரிகளால் அறிய முடிகின்றது. கருடன், பாம்பு இனத்திற்குக் கேடு செய்வதால் ‘படர்சிறைப் பன்னிறப் பாம்புப் பகை’ எனச் சிறப்பிக்கப்படும் பரிபாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஒன்றோடொன்று பகை கொண்டுள்ள கருடன், பாம்பு ஆகிய இரண்டுமே திருமாலின் வாகனமாக இருப்பது உலக உயிர்கள் பகை நீக்கி ஒன்றாக வாழவேண்டும் என்ற மெய்ச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

திருமாலின் ஆயுதங்கள்

இளம்பெருவழுதியார் என்னும் புலவர் தான் இயற்றிய பரிபாடலில் திருமாலின் கையில் சக்கரம், சங்கு, வில், தண்டு, வாள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளதாகச் சுட்டுகின்றார். இதை,

“ஓடியா உள்ளமொடு உருத்தொருங்கு உடன்கியைந்த

இடியெதிர் கழறும் கால் உறழ்பு எழுந்தவர்

கொடிஅறுபு இறுபு செவி செவிடு படுபு

போர் அடுகுரிசில் நீ ஏந்திய படையே”⁵³

என்னும் வரிகள் சுட்டுகின்றன. 'சக்கரம்' என்பதைக் குறிக்கப் பரிபாடலில், 'நேமி, ஆழி, பருதி, திகிரி' போன்ற சொற்களே இடம் பெற்றுள்ளன. 'சக்கரம்' என்னும் சொல் இடம்பெறவில்லை. 'சங்கினைக் குறிக்க வளை, கோடு, வலம்புரி ஆகிய சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேற்கண்ட பாடலில் திருமால் தன் கையில் கொண்டிருக்கும் ஆழிப்படையால் அவுணர்களின் தலையைப் பனங்காய்கள்போல் உருட்டி விளையாடுகிறார் என்னும் செய்தியைக் கூறித் திருமாலின் தோற்றப் பொலிவு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமாலின் அவதாரக் குறிப்புகள்

திருமாலின் பத்து அவதாரங்களை நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடும். ஆனால், பரிபாடலில் அனைத்தும் சிறப்பிக்கப்படவில்லை. வராகம், நரசிம்மம், கூர்மம், பலதேவன், வாமனன், ஆகியவையே மிகச் சிறப்பாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமாலின் கோயில்கள்

பரிபாடலில் திருமாலின் மூன்று கோயில்கள் புகழப்பட்டுள்ளன. அவை
1. திருமாலிருங்சோலைமலை 2. இருந்தையூர் 3. குளவாய். திருவேங்கடம், திருவரங்கம் போன்ற இடங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் இருப்பினும் அதிகமாகக் கூறப்படவில்லை.

திருமாலின் திருஅவதாரச் சிறப்புகள்

திருமாலின் திரு அவதாரச் சிறப்பு பெரியாழ்வார் திருமொழியில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. பலரும் பல வகையாகப் புகழ்வதற்கு ஏற்றத் தகுதியுடையவன் திருமால் ஒருவனே. நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தங்கள் ஆழ்வார்களின் இனிய பாசுரங்களின் தொகுப்பு. ஆழ்வார்களுள் பெரியவர் பெரியாழ்வார் ஆவார். அவர் மதுரை மன்னன் வல்லபதேவனுடன் வாதாடி வைணவத்தை நிலை நாட்டினார்.

இவருடைய காலம் 9-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவர் 473 பாசுரங்களைப் பாடியுள்ளார். இவரது இயற்பெயர் விஷ்ணுசித்தன் இவர் நிலமகளின் அம்சமான ஆண்டாள் நாச்சியரின் வளர்ப்பு தந்தையாவார். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த பெரியாழ்வார் கண்ணனின் வளர்ப்பு தாயாகிய யசோதைப் பிராட்டியாக தன்னைப் பாவித்துக் கொண்டு அவனது திருவடி முதல் தலைமயிர் வரையிலாகப் பாடியுள்ளார். இறைவனைப் போற்றும்போது திருவடி முதலாக தலைமயிர் ஈறாகப் பாடவேண்டும் என்னும் பக்தி மரபை ஆழ்வார் செவ்வனே பின்பற்றியுள்ளார். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் அமைந்த முதற்பத்து முழுவதிலும் காணப்படும் கண்ணனின் திருஅவதாரச் சிறப்பு மற்றும் பெருமை ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

திருஅவதாரச் சிறப்பும் மக்கள் மகிழ்ச்சியும்

கண்ணனின் திருஅவதாரம் அழகிய மாடங்கள் சூழ்ந்த திருக்கோட்டியூரில் உள்ள நந்தகோபர் திருமாளிகையில் நிகழ்கின்றது. அங்கு உள்ளவர்கள் திருமாலின் திரு அவதார மகிழ்ச்சியைக் கண்டு எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் தூவ அத்திருமுற்றம் சேறாய் ஆகியது. பக்தி எல்லையைக் கலந்தவர்கள் செயல் எப்படி இருக்கும் என்பதை பெரியாழ்வார்,

“ஓடுவார் லிழுவார் உகந்தாலிப்பார்

நாடுவார் நம்பி ரான்எங்குத் தான் என்பார்”⁵⁴

என்று கூறுகின்றார். கண்ணன் பிறந்ததனால் ஏற்பட்ட மகிச்சியை மேற்க்கண்டவாறு ஆயர்கள் கொண்டாடினர். மேலும் அயர்கள் முற்றத்திலே நின்று ஆடினர். தயிரையும் பாலையும் தூவினர். பெண்கள் கூந்தல் விழுத் திழைத்து அறிவழிந்து ஆடியும் பாடியும் மகிழ்ந்தனர்.

தெய்வக் குழந்தை

கண்ணனைத் தாய் யசோதை குளிப்பாட்டும் போது, பசு மஞ்சளால் நாவினை வணுந்தாள். அப்போது பிள்ளையின் வாயினுள் வையமேழும் கண்டாள். அவ்வாறு வாயுள் வையமேழும் கண்ட பிறபெண்களும் இவன் வெறும் ஆயர் புத்திரன் அல்லன். கிடைத்தற்கு அரிய தெய்வம் என்று அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். இதனை பெரியாழ்வார்,

“வையம் ஏழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே”⁵⁵

என்னும் வரிகளால் தெளிவுறுத்துகின்றார். ஒருதாய் தன் குழந்தையை குளிப்பாட்டும் போது எவ்வாறெல்லாம் கவனிப்பாளோ அவ்வாறெல்லாம் தன்னை ஒரு பெண்ணாக பாவித்து கண்ணனை வளர்க்கின்றார். தெய்வம் ஒன்று குழந்தையாகி மடிமீது தவழும் இன்பத்தை மனதில் ஆழ்ந்து உவர்ந்து அதனை அனுபவித்த இன்பத்தை பெரியாழ்வாரின் பாடல்கள் நன்குத் தெளிவுறுத்துகிறது.

கண்ணனின் குறும்புகள்

கண்ணன் குறும்பு செய்வதில் வல்லவன். பிறந்த சில நாளிலேயே, தொட்டிலில் கிடத்தினால் தொட்டில் மணிகள் ஆடும்படி காலால் உதைக்கின்றான். இடுப்பில் வைத்தால் இடுப்பினை ஒடிப்பான். வயிற்றில் நின்று பாய்ந்து ஆடுவான். அவனைத் தூக்கும் வீரமின்மையால் நான் மெலிந்தேன் என யசோதைக் கூறுகின்றாள்.

நெய்யினைத் திருடிக் கண்ணன் உண்ண யசோதை அழகு பொருந்திய மத்தினால் கண்ணனை அடிக்க கையை ஓங்க பயத்தால் தவழ்ந்து செல்லும் இயல்புடையவன். தெய்வமாக இருந்தாலும், தாய்க்குப் பயந்து முழந்தாள் போட்டுப் பணியும் கண்ணனின் சிறப்பு இங்கே காட்டப்படுகின்றது. பெரியாழ்வார் ஆணென்ற போதிலும் தாய்க்குரிய கருணையும் ஈரமும் அவர் நெஞ்சில்

பரவியிருப்பதை உணர முடிகின்றது. தாய் தன் குழந்தையை பொய்க் கோபத்தால் அடிப்பது போலச் செல்லும் நிலையை நம் கண்முன்னே நிகழ்வது போலக் காட்டுகின்றார்.

கண்ணனின் வீரம்

பெரியாழ்வார் பாடலில் கண்ணனின் எல்லையற்ற வீரம் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. மகனின் வீரத்தைக் கண்டும் பெருமிதம் கொண்டு அதனை உரைக்கும் தாயின் சிறப்பை ஆழ்வார் பாடலில் காணமுடிகின்றது. கண்ணன் இரணியனின் மார்பைக் கிழித்தவன் என்று பெரியவாழ்வார் கூறுமிடத்து, ஆயுதமேதுமின்றி தன் கையாலே மாபெரும் அரக்கர் குல வீரனைக் கொன்றான்.

“மறங்கொள் இரணியன் மார்பை முன்கீண்டான்”⁵⁶

என்று குழந்தைக் கண்ணனின் வீரத்தைப் பெரியாழ்வார் போற்றுகின்றார். பிறந்து நூலைந்து மாதத்திலே தன் திருவடிகளை நிமிர்த்திக் கொண்டு போய், சகடமாக வந்த ‘சகடாசுரன்’ என்னும் அரக்கனைக் கொன்றான். அதோடு சந்திரனைத் தன் மகனோடு விளையாட அழைக்கும் யசோததை, சந்திரன் தன் மகனைச் சிறியவன் என்றெண்ணி இகழ்வாகக் கருதி வராமல் இருப்பதாக நினைக்கின்றாள். எனவே, சந்திரனை நோக்கி ‘சிறுமை’ என்னும் வார்த்தைக்குப் பொருளை மாவேலி மன்னனிடம் சென்று கேள். இல்லையேல் அதன் பொருளை நீ உணர வேண்டியது வரும் என எச்சரிக்கிறாள். இவ்வாறு

“சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச் சென்று கேள்

சிறுமைப் பிழை கொள்ளில் நீயும் உன்

தேவைக் குரியை காண்”⁵⁷

என்று மகனின் பேராற்றலைக் கூறி யசோதை பெருமை கொள்கின்றாள். பால் குடிக்கும் பருவத்தினான கண்ணனுக்கு, பூதகி வஞ்சனை கொண்டு பாலூட்ட

முயன்ற போது அவளை அந்நிலையிலேயே கொன்றான் கண்ணன். இத்தகைய சிறப்பினையும் காளிங்கன் உச்சியில் நடனம் பயின்றவன் என்னும் சிறப்பினையும் உடையவன் கண்ணன்.

தெய்வ ஆற்றல்

மனிதர் குலத்தில் பிறந்தாலும், தெய்வ ஆற்றல் கண்ணனுக்குள் இருந்ததை,

“நாறிய சாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்ன

தேறிஅவளும் திருவுடம் பிற்பூச

ஊறிய கூனினை உள்ளே ஒடுங்கு”⁵⁸

என கூனியின், கூனினை நிமிர்த்திய கண்ணனின் ஆற்றலை புலப்படுத்துகின்றார். வாமன அவதாரம் எடுத்து வந்த கண்ணன் மகாபலி சக்கரவர்த்தியிடம் மூன்றடி நிலம் கேட்க, மகாபலியும் வாக்குக் கொடுக்க, கண்ணன் நிலத்தை அளக்க தன் உருவினைப் பெரிதாக்குகின்றார். அதனைத் தடுக்க, மகாபலியின் மகன் நமுசியை வானிற் சுழற்றியவன் கண்ணன் இதனைப் பெரியாழ்வார் தெளிவுப்படுத்துகின்றார். பெரியாழ்வார் பாடல்கள் அனைத்திலும் பக்தி அனுபவம் நிறைந்திருக்கின்றது. மேலும், இப்பாடல்களில் தாய்மையின் மேன்மையையும், தாய்மையின் அளப்பரிய அன்பினையும் உணர முடிகின்றது.

கண்ணனைத் தாலாட்டுதல்

ஆயல் குலக் கொழுந்தாக, ஆயர் குலத்தை விளக்கம் செய்வதற்காக பிறந்திருக்கின்ற கண்ணனை, பெரியாழ்வார் தாலாட்டுகின்றார்.

“மாணிக்கங் கட்டி வயிரம் இடை கட்டி

ஆணிப் பொன் னால் செய்த வண்ணச் சிறு தொட்டில்

பேணி யுனக்குப் பிரமன் விடு தந்தான்

மாணிக் குறளனே! தாலேலோ! வையம் அளந் தானே தாலேலோ”⁵⁹

என சிறப்புறத் தாலாட்டுகின்றார் பெரியாழ்வார். மேலும், “ஐயா அழலழேல் தாலேலோ” என குழந்தை அழுவதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத பெரியாழ்வார் அங்கே தாயாக மாறி தாலாட்டுவதை உணர முடிகின்றது. மேற்கண்ட செய்திகள் வாயிலாக திருமாலின் திருஅவதாரச் சிறப்பினையும் பெருமையையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

மாயோன் வழிபாட்டின் முக்கியத்துவம்

இறைவனின் திருவடியை அடைதலே அடியார்களின் நோக்கம். கடவுளிடம் உயிர்கள் விரும்பியவை பொன், பொருள், போகம் அல்ல. அன்பு, அறன் எனும் தெளிந்த உணர்வுகளேயாகும். ‘உணர்வுத் தெளிவு பெறவே அக்காலக் கடவுள் வழிபாடு எனும் குறிப்பு’ இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பகை நீக்கி ஒன்றாக வாழவேண்டும் என்ற மெய்ப்பொருள் சிந்தனையும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பாவால் சிறப்புப் பெற்றது பரிபாடல். இது அகப்புறம் பாடலாக விளங்குகிறது. அக்காலக் கடவுள் நெறி, தெய்வம் பற்றியதோடு அக உணர்வுகளும் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பிய மரபுகளின் தொடர்ச்சி அதனை அடுத்து சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

முல்லை நில மக்கள்

முல்லை நிலத்தலைவன் ‘கோன்’ எனப்பட்டான். இவர்கள் கருமை நிறத்தைக் கொண்டவர்கள். இவர்களின் தொழில் நிரை மேய்த்தல், நம்பியகப் பொருள் முவினம் மேய்தல் என்று கூறுகிறது. முல்லை நில மக்களில் உயர்ந்தோர் குறும்பொறை நாடன், பொதுவன், தோன்றல், கிழத்தி, மனைவி என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

“பொதுவன் நமக்கு ஒரு நாள்

கோளாளன் ஆகாமை இல்லை அவற்கண்டு

வேளாண்மை செய்தன கண்”⁶⁰

என்று முல்லைக்கலி பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

முல்லை நில மக்களில் எளியோர், ஆயர், ஆய்ச்சியர், இடையர், இடைச்சியர் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். ஆடு மாடுகளை மேய்த்தவர் ஆட்டிடையர் எனப்பட்டனர். புல்லினத்தார் அல்லது குறும்பர் எனவும் கூறப்பட்டனர். பசு இடையர் ‘கோ இனத்தார்’ என்றும் நல்லினத்தார் என்றும் கூறப்பட்டனர்.

ஆயர் என்பதில் ‘ஆ’ என்பது பசு ‘ஆயம்’ என்பது பசுத்திரள். பசுவை வளர்த்து வாழ்ந்தவர் ஆயர் எனப் பெயர் பெற்றனர். மேலும் ‘ஆய்’ என்னும் குடிபெயர் ‘ஆர்’ என்னும் விசுதி பெற்று ஆயர் என ஆயிற்று என்பர்.

முல்லை நிலப் பறவை

காட்டுக்கோழி முல்லை நிலம் பறவை. காட்டுக்கோழியின் இயல்புகள் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் பல செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன. காட்டுக்கோழி கூவ திணைப்புனம் காப்போர் துயிலெழுகின்றனராம். இதனைப் புறப்பாடல் சுட்டுகிறது.

“வட்ட அரிய செம்பொறிச்சேவல்

ஏனல் காப்போர் உணர்த்திய கூஉம்

காணத்தோர் நின் தெவ்வர்”⁶¹

சோழன் நலங்கிள்ளியை புகழ்ந்து பாடும் புறநானூற்றுப் பாடலில் நின் பகைவர் வட்டமான வரி பொருந்திய செம்புள்ளிகளையுடைய காட்டுக்கோழி சேவல்

தினைப்புனம் காப்பவரை துயில் உணர்த்திக் கூவும் நாட்டிலே உள்ளார் என்று பகைவரை குறிப்பாக பாடுகின்ற பாடல் புறப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மனிதனால் வீட்டுப்பறவையாக வளர்க்கப்பட்ட பறவை 'கோழி' எனலாம். கோழிகள் இயற்கையாக காடுகளில் திரிந்து அலைந்து வாழ்பவை. இவற்றின் முக்கிய எதிரி காட்டுப்பூனை ஆகும். "இந்திய சிவப்புக் காட்டுக் கோழி தான் உலகில் உள்ள கோழியினங்களுக்கு எல்லாம் அடிப்படை என்று அறிவியல் கூறுகின்றது"⁶² (Red Jungel Poul). சிவப்பு காட்டுக்கோழியில் இருந்துதான் இப்போது காணப்படும் பல்வேறு கோழி இனங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

விலங்கு

முல்லை நிலத்திற்குரிய அழகு சேர்க்கும் விலங்கு மான். காட்டுப்பகுதியில் இவை விரைந்தோடும் மானின் இயல்புகள் அவற்றின் உணவு, குடும்ப வாழ்க்கை போன்ற பல செய்திகளையும் சங்ககால புலவர்கள் கூர்ந்து கவனித்துள்ளனர். இவை சங்க பாடல்களில் தெரிய வருகின்றது. சிங்கம், புலி போன்ற காட்டு விலங்குகள்கூட மான்வேட்டைக்கு முதலிடம் கொடுத்தன. சுற்றுச்சூழல் சமன்பாடு சங்ககாலத்தில் இயற்கைக்கே விடப்பட்டதால் மான்கள் அழியாமல் அச்சமின்றி அழைந்து திரிகின்றன. இவற்றைப் புலவர்களும் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

முயல்

முயல் காட்டில் இருக்கும் ஒரு விலங்கு ஆகும். காட்டில் தங்கும் இடையன் தன் ஆட்டினங்களை ஒரே இடத்தில் கூட்டுவதற்கான வாயை மடித்து எழுப்பும் கீழ்க்கை ஒலியைக் கேட்ட குறுமுயல் அஞ்சி மன்றத்தில் உள்ள பெரிய புதரில் மறைந்து கொள்ளும். முயற்குட்டிகள் தாவிக்குதிக்கும் முல்லை நில காடு சார்ந்த ஊர் என அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

ஊர்

பாடி சேரி

முல்லைநில ஊர் பாடி, சேரி எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அரசரும் அமைச்சரும் போர்புரியத் தங்கியிருக்கும் இடம் 'பாசறை' எனப்பட்டது. படைத்தலைவரும் வீரரும் உள்ள இடம் 'பாடி' என்பவர். இவை காலப்போக்கில் ஊர்களாக மாறுதலும் உண்டு.

முல்லைப்பாட்டில் பாசறையின் அமைப்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை மறைமலையடிகள் "வேனிற்காலத் துவக்கத்திற் பகைமேற் சென்ற தலைவன் பகைவர் தம் நகரத்திற்கு காவலாக அமைந்த அகன்ற பெரிய காட்டிலுள்ள பிடவஞ் செடிகளையும் பசிய தூறுகளையும் வெட்டி, வேட்டுவர் அரண்களையும் அழித்து முட்களை மதிலாக வளைத்து கடலைப் போல அகலமான பாடிவீடு அமைந்தமை சொல்லப்படுகின்றது"⁶³ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். திரு எதிர்கொள்பாடி பெருங்காட்டூர் என்னும் ஊர்களின் பெயர்கள் பாடியையும் கட்டுரையும் நினைவுப்படுத்தலைக் காணலாம்.

நீர்நிலை - குறுஞ்சுனை, கான்யாறு

சுனை நீர் அருவி நீர் முல்லை நில மக்களுக்கு நீர் வளத்தை அளித்து வந்தது. பொங்கி பாய்ந்து செல்லும் காட்டாறு வெள்ளத்தில் முல்லைநில மக்கள் நீந்தி மகிழ்ந்தனர். காட்டாறு சூழ்ந்த காட்டுப்பகுதி நற்றிணைப் பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சுனைநீரும், காட்டாறும் சூழ்ந்த நிலப்பகுதியில் முல்லை நில மக்கள் வாழ்ந்தனர்.

மலர்

முல்லை நிலத்தில் வளரக்கூடிய மலர்களில் குல்லை, முல்லை, தோன்றி பிடவம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முல்லை மலர் கார் காலத்தில் பூக்கும். முல்லை

மலர் கற்பின் சின்னமாகும். முல்லை மலரின் இயல்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெண்களை “முல்லை சான்ற கற்பினள்” என்று சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. குறுந்தொகையில் முல்லை மலர் விரிவாக பாடப்பட்டுள்ளது.

“ஆர்கலி யேற்றோடு கார்தலை மணந்த

கொல்லை புனந்த முல்லை முன்கொடி

எயிறென முகைக்கும்”⁶⁴

இடியோடும் முகில் பெய்து கலந்த முல்லை நிலத்து மெல்லிய முல்லைக் கொடிகள் பற்களைப் போல் அரும்பும் என குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

முல்லை கார்காலத்தில் மலர்தலை 15, 45, 186, 188, 220, 221 ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

- முல்லை சான்ற கற்பு (221)
- முல்லைத் தொகுதி நகையை காட்டுதல் (126)
- முல்லை நகுதல் (162)
- முல்லை நிலத்து செவ்வானம் (108)
- முல்லை மலர்தல் (221, 234, 387)
- முல்லை முகைத்தல் அல்லது அரும்புதல் (193, 355, 186)

ஆகிய பாடல்களில் முல்லை மலர் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முல்லை மலரின் தூய்மை வெண்மை நிறத்தைக் குறிப்பது போல முல்லைநில பெண்களின் கற்பை குறிக்கும். பண்பாட்டு சூழல் சார்ந்த குறியீட்டு பொருளாக ‘முல்லை’ அமைந்துள்ளது.

கார்கால மாலை நேரம் முல்லை பூக்கும். கார்கால மாலை காலத்தில் தலைவி கற்பு நெறியில் துயர் ஆற்றியிருத்தலால் அக்காலத்தில் மலரும் முல்லை மலர் கற்புக்கு குறியீடாயிற்று.

மர வகைகள்

கொன்றை, காயா, குருந்தம்

சிறந்த செம்பொன்னால் ஆகிய அணிகளைத் தொங்கவிட்டாற் போன்று நெடிய பூங்கொத்துகளை உடைய கொன்றை அழகு செய்கிறது. முல்லை நிலத்தில் நீலநிறக் காயாம்பூக்கள் பரவி கிடந்தன என்று அகநானூற்றுப்பாடல் கூட்டுகிறது. இவ்வாறு காந்தள் செடிகள் நீல மலர்களை பூக்கவும், காந்தள் கையோடு விரியவும், தோன்றிப்பூ சிவப்பாக அலரவும், மலர்கள் மலர்ந்தன என முல்லை நிலத்தில் தோன்றி, கொன்றை, குருந்தம் மரவகைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தானியம்

வரகு, சாமை, முதிரை

முல்லை நிலத்தில் வரகு, தினை, எள், அவரை போன்ற புன்செய்ப்பயிர்கள் விதைத்து வேளாண்மை செய்தனர். முல்லை நிலத்தில் அறுவடையான வரகு முதலியவற்றைக் கொண்ட குதிரைகள் முல்லைநில சீறூர்களில் பெண் யானைகள் நின்றாற்போல் நின்றன என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“வரகு பயிர் முன்பனி தொடங்கும் பருவத்தில் கதிர் பிடிக்கும்”⁶⁵ - என்று முல்லைப்பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வரகு சிறுதானிய வகைகளில் ஒன்றாகும். இவ்வரகுக்கு ஏழு அடுக்கு தோல் உண்டு. வறட்சி நன்செய் என அனைத்து வகை நிலங்களிலும் வளரும். இதன் விதை ஆயிரம் வருடம் முளைப்புத் திறன் கொண்டது என அறிவியல் உணர்த்துகின்றது. இது பண்டைய தமிழ்நாட்டின் பொதுவாக உட்கொள்ளப்பட்ட ஒருவகை உணவு தானியமாகும். வரகில் புரதம், கால்சியம், வைட்டமின்கள் இருக்கின்றன. வீடுகளுக்கு கூரை வேய்வதற்கு வரகு தாளை பயன்படுத்தினர். வரகுக்கு இடியை தாங்கும் திறன் உள்ளது. உணவு

உற்பத்திக்காக மழையை நம்பி வாழும் வேளாண்மையை முல்லை நில மக்கள் செய்தனர்.

சாமை

இது புன்செய் பயிர். சாமை வயிறு தொடர்பான நோய்களை கட்டுப்படுத்தும். “எழும்புகளுக்கு இடையில் இருக்கும் தசைகளை வலிமை பெற செய்கிறது. இது மல சிக்கலை போக்கவல்லது”⁶⁶. காய்ச்சல் காரணமாக ஏற்படும் நாவறட்சியை நீக்கும். இதனை முல்லை நில மக்கள் பயன்படுத்தினர்.

பறை: யாழ், பண்

முல்லை நில மக்கள் இசையில் வல்லவர்கள் என்று பல பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. ஏறுகோட்பறை முழங்கி முல்லை யாழை இசைத்தனர் சதாரிப்பண் இசைத்தனர். முல்லை நிலத்தில் கொடிப்பூ சிறப்பான மலராக இருக்கும். குழல் முல்லை நிலத்திற்குரிய இசைக்கருவி. முங்கிலால் ஆன புல்லாங்குழலின் வளைவான இடத்தில் முல்லைக்கொடியை முப்புரியாகித் திரட்டி வளைவாக வைப்பர். இது முல்லைத் தீங்குழல் எனப்படும். முல்லைப் பண்ணை வாசிப்பதற்கு பயன்பட்டது. இதிலிருந்துதான் மற்ற நரம்பு கருவிகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். முல்லை நிலத்தில்தான் இசையின் வித்து முளைத்தது என்று உறுதியாக கூறலாம். பண்ணிலே சதாரியும் பறையிலே ஏறுகோட் பறையும் இவர்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டவையாகும்.

முல்லை நில மக்களின் தொழில்

விதை விதைத்தல், களை கட்டல், அவற்றை அரிதல், கடா விடுதல், கான்யாறு ஆடல், ஏறு தழுவல், நிரை மேய்த்தல் முல்லை நில மக்களின் தொழிலாக இருந்தது. ஆயர்கள் பகல் நேரங்களில் ஆநிரைகளை மேய்க்க ஓட்டிச் செல்வர். விடியற்காலத்தில் தொழுவத்திலுள்ள எருமையானது பால்,

நிரம்ப கரந்துக் கொள்ளும் பொருட்டு கன்றுகளை தொழுவத்தில் நிறுத்தி வைப்பர். ஆயர் நிரைகளை ஓட்டிச் செல்லும் போது கூட்டமாக செல்வர்.

ஏறு தழுவல்

முல்லைக்கலி பாடலில் ஆயர் ஏறு தழுவல் பற்றிய விவரங்கள் அழகுற அமைந்துள்ளன. ஏறு தழுவல் ஆயர்களின் வீர விளையாட்டாக உள்ளது. கொல்லுகின்ற காளையின் கொம்புக்கு அஞ்சும் இளைஞனை ஆயர்குலத்து மங்கை மறுமையிலும் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்ள விரும்ப மாட்டாள், எப்போதும் வெறுப்பாள்.

குழல் ஊதல்

பசுக் கூட்டங்கள் கன்றுடன் தாவி வர இடையர் தம் வாயில் குழல் வைத்து ஊதுவர். ஏறுகள் அஞ்சத்தக்கவனாய் இருப்பினும் மாலை நேரத்தில் ஆயர் ஊதும் குழலோசை கேட்டு ஏறுகள் கூட்டமாக சேர்ந்து நிற்கும்.

உரிப்பொருள் ஆய்வு

முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தலும் இருத்தல் நிமிர்த்தமும் ஆகும். இதனை முல்லைப்பாட்டில்,

“நெஞ்சாற்றுப்படுத்த நிறைதபு புலம்பொடு

நீடு நினைந்து தேற்றியு மோடுவளை திருத்தியு

மையல் கொண்டு மொய்யென வுயிர்த்து”⁶⁷

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். தொல்காப்பியர் இதனை, புணர்த்தல் பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல் ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என உரிப்பொருளை குறிப்பிடும்போது குறிஞ்சியை முதலாவதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். முல்லை என்பது புணர்தலின் பின்னாக ஏற்படும் எதிர்பார்த்திருக்கும் ‘இருத்தல்’ ஒழுக்கம். அது

கூடுதல் இல்லாமல் நிகழாது. ஆதலால் குறிஞ்சி, முல்லை என முறை வைத்தல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. 'உரி' என்பது பாடல் அமையும் கருத்து அல்லது ஒழுக்கம் ஆகும். 'உரிப்பொருள்' அகத்திணைப் பாடல் உயிர் போன்ற மையக்கருத்தாக அமைகின்றது. உரிப்பொருள் இன்றி பாடல் அமையாது.

முல்லைப்பாட்டில் உரிப்பொருள்

ஒவ்வொரு திணையில் நிகழும் ஒழுக்கம் அத்திணையின் உரிப்பொருள் ஆகும். முல்லைப்பாட்டின் தலைவன் தலைவியை விட்டு போர் செய்ய பிரிந்து செல்கிறான். தலைவி தலைவனை நினைத்து வருந்துகின்றாள். இதனைக் கண்ட பெருமுது பெண்டிர் தலைவன் விரைவில் வந்து விடுவான் நீ வருந்தாதே என்று கூறித் தலைவியைத் தேற்றுகின்றனர். எனவே முல்லைத்திணையின் 'உரிப்பொருள்' இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் என அறியப்படுகிறது. வாடைக்காலத்திலும் வேனிற்காலத்திலும் அரசர்கள் போர்மேற் சென்று பாசறைகளில் தங்கி இருப்பது பண்டைக்காலத் தமிழ்நாட்டு வழக்கம் என்று அறியமுடிகிறது.

வேனிற்காலத்தில் பிரிந்து சென்ற தலைவன் திரும்பி தலைவியிடம் வந்து சேர்வதற்குரிய கார்காலத் துவக்கத்தை, முல்லை நிலத்தில் பிரிவாற்றிருந்த தலைவியினுடைய ஒழுக்கத்தின் பொருளாக குறிப்பிடுவர்.

வேனிற்காலத்தில் பெரும்போர் துவங்கி நடைபெறும்வகையில் வேனிற் கழிந்து கார்காலத்தொடக்கத்தில் இருபடை மக்களும் அக்காலம் கிழியும்வரை துணையுடன் இருந்து குளிக்காலத்தொடக்கத்தில் போர் துவங்குவர். அதனால் அக்காலத்தில் குளிர் காலத்தில் அரசர் தம் மனைக்கு மீண்டும் வந்து தங்கிய பின்னர் வேனிற் காலத்தில் போரை நோக்கி போவது வழக்கமாக இருந்தது.

இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்

முல்லை திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தல் அதாவது பிரிவுத்துயரை ஆற்றிருத்தல் என்பதாகும். இதனை பின்வரும் அகநானூற்றுப்பாடல் காட்டுகிறது. தலைவன் தன்மேல் அன்பு இல்லாதவன் என்று தலைவி தலைவனைப் பழிக்கின்றாள். தலைவனோ தான் குறித்துப்பருவத்தில் செல்ல முடியாததை எண்ணித்த துன்பப்படுகிறான். இப்பழிச்சொல் தலைவனை மேலும் துன்பப்படுத்துகின்றது. இந்த அகப்பாடலில் வரும் தலைவி பிரிவுத்துன்பத்தை தாங்க முடியாதவளாக இருக்கின்றாள். குறிப்பாக தலைவன் வரும் வரை அவனுக்காக காத்திருக்கும் மனப்பக்குவம் தலைவியிடம் இல்லை. ‘இருத்தல்’ என்னும் உரிப்பொருள் சார்ந்த மரபு இப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

“ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்கின்பம்

கூடி முயங்க பெறின்”⁶⁸

குறள் இதனை உணர்த்துகின்றது. உரிப்பொருள் என்பது உரைக்கத்தக்க கண்ணிற்கு புலனாக ஓர் உணர்வு என்பது அறியமுடிகிறது.

முல்லைத்திணையின் இருத்தல்

தலைவன் போரின் பொருட்டாகவும், பொருள் தேடும் பொருட்டாகவும் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான். அவ்வாறு செல்லும்போது கார்காலத்தில் மீண்டு வருவேன் என்று உறுதிசொல் கூறிச்செல்வான். அவன் திரும்பி வரும்வரை அவன் நினைவில் உடல் இளைத்து, பசலை படர்ந்து, இயற்கைப் பொருள்களில் எல்லாம் அவன் நினைவு எழுத்தலைவி வாட்டம் கொண்டிருப்பாள். தலைவனோ தான் கடமையின் பொருட்டாகத் தங்கியிருக்கும் இடத்திலும், செல்லும் பாலை வழியிலும் அவள் நினைவாகத் துன்புறுவான். அப்போது தலைவியைப் பிரிந்து பொருள்தேடத் துணிந்த மனத்தைப் பழிப்பான். இவ்வாறாகத் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை

ஒருவர் நினைத்துத் துன்புறும் காலத்தில் தலைவி பருவம் கண்டு வருந்துவாள். தலைவன், தான் குறித்தகாலத்தில் மீண்டுவர இயலாதபோது, தலைவி தன்னை அறம் இல்லாதவன் என்று நினைப்பாளோ என்று துன்பம் கொள்வான். அத்தகையதொரு நிலையினைப் பாலைத்திணை 381வது பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. தலைவன் மனத்துள் நினைக்கும் கார்காலச் சூழல் இருதிணைகளின் உரிப்பொருள்களான இருத்தலையும் பிரிவையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தலைவனின் கடமை உணர்வு

தலைவன், மன்னன் தன்னிடம் ஒப்படைத்த பணியைத் மேற்கொண்டு பாசறையில் தங்கியிருக்கிறான். தலைவன் தான் மீண்டு வருவதாகத் தலைவியிடம் கூறிய கார்காலம் தொடங்குகிறது. கடமையை முடிக்கக் கார்காலம் நீள்வதனால் இரவுக் காலத்தில் கண்கள் உறக்கம் கொள்ளாமல் தவிக்கிறான். தான் கூறிய வாக்கைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையே என்னும் வேதனை தலைவனின் மனத்தை அரிக்கிறது. கடமையும் காதலும் அவன் மனத்தில் கடுமையான நெருக்கடியை ஏற்படுத்துகின்றன. இத்தகைய சூழலை அகநானூறு 304-ஆம் பாடல் விளக்குகிறது.

பிரிவில் இருத்தல்

தலைவன், கடமையின் பொருட்டாகத் தலைவியைப் பிரிந்திருக்கிறான். தலைவி தன்னை விட்டுக் கடமையின் பொருட்டாகப் பிரிந்து சென்ற தலைவனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறாள். இருவரின் நிலையும் பிரிவில் சந்திப்பதற்காகக் காத்திருத்தலாக இருக்கிறது. பாசறையில் இருக்கும் தலைவனின் மனம் கார்காலச் சூழலை நினைத்துக்கொண்டு தலைவிக்காக வருத்தம் கொள்கிறது. குறித்த காலத்தில் தலைவியைச் சென்றடைந்தால் அவள் மகிழ்வாள் என்னும் சிந்தனை மனத்துள் எழுகிறது. ஆனால், கடமை முடியாமல் காலம் கடக்கிறது. முல்லை நிலம் கார்கால மழையினால் அழகு பெற்று விளங்கும் போது ஆண்

மானுடன் பெண்மான் மகிழ்ந்திருக்கும். தலைவனின் மனம் இதனை இருநிலைகளில் சிந்திக்கிறது. ஒன்று, மான்கள் அழகு பெற்ற கானகத்தில் மகிழ்வு கொண்டு விளையாடி மகிழ்ந்திருக்க, நாமோ தலைவியோடு இல்லையே என்பதாகும். மன்றொன்று, கார்கால மழைப்பொழிவு தொடங்கிவிட்டது. காடுகளும் மலர்கள் மலர்ந்து அழகு பெற்றுவிட்டது. மான்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன. எனவே நான் இல்லை என்று வருந்தித் துன்புற்றிருப்பாளே என்று எண்ணுகிறது. தன் நிலைக்காகத் துன்புறுவதிலும் தலைவியின் நிலைக்காகத் தலைவனின் மனம் அதிக வருத்தம் கொள்கிறது.

தலைவனின் மனம்

தலைவன் யானைப் படையைப் போரின் பொருட்டாக வழிநடத்திச் சென்றிருக்கும் பாசறையில் இருக்கிறான். அவன் நமக்கு அருள் உள்ளத்தோடு நன்மை செய்யாதவனாக இருக்கிறானே. கார்காலம் வந்ததும் தலைவி வருந்துவாளே என்னும் எண்ணத்தை மனத்தில் கொண்டு மீண்டு வந்திருக்க வேண்டுமே என்று நினைத்திருப்பாள். ஆனால், அவ்வாறு நிகழவில்லை. எனவே, மனம் நொந்து அவன் நடுநிலையும், அன்பும், அருளும், அறமும் இல்லாதவன் என்று நம்மை வெறுத்து விடுவாளோ என்றவாறாக தலைவனின் மனம் சிந்திக்கிறது. இதனை,

“ஏந்துகோட்டு யானை வேந்தன் பாசறை

வினையொடு வேறுபுலத்து அல்கி நன்றும்

அறவர் அல்லர்நம் அருளா தோர்என

நம்நோய் தன்வயின் அறியாள்

எம்நொந்து புலக்கும்கொல் மாஅ யோளே”⁶⁹

என்ற பாடலின்மூலம் அறியமுடிகிறது.

உளவியல் சிந்தனை

பிரிவு, மனத்தைத் துன்பத்திற்குள்ளாக்குவது; செயல்களில் தடைகளை ஏற்படுத்துவது; நினைவுகளைச் சிதைப்பது; இவ்வாறான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். பிரிவுத்துயரம் பாடலில் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. தலைவன் பிரிந்திருக்கும் காரணத்தால் தலைவி ஒப்பனை இன்றி இருப்பாள். அழகு பெற்ற காட்டை காணும் தோறும் அவளுடைய துன்பம்மிகும். காட்டில் மகிழ்ந்து இருக்கும் ஆண்மானையும் பெண்மானையும் காணும்போது, தலைவன் நம்மிடம் இல்லையே என்னும் துயரம் மனத்தைச் சூழ்ந்து வதைக்கும். இத்தகைய சூழலில் தலைவன் காலம் கடத்துவதால் தலைவியின் மனத்தில் எழும் சிந்தனை நியாயமானதேயாகும். அதன் அடிப்படையில் தலைவி தன்னை அறமும் அருளும் இல்லாதவன் என நினைத்து வெறுத்து விடுவாளோ என்று தலைவன் வருத்தம் கொள்கிறான். உரிப்பொருள் என்பது உரைக்கத்தக்க கண்ணிற்கு புலனாகாத ஓர் உணர்வு என்பதை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பொருள் மரபு சார்ந்தவையாக உள்ளன. பொருள் இலக்கணத்தை ஆய்வு செய்யும்போது தொல்காப்பியர் எழுதினைப் பற்றி கூறுகிறார். எனவே ஆரம்பக் காலத்தில் நிலத்தையும் அந்நிலத்தில் வாழ்வோரையும் குறித்த திணை காலப்போக்கில் அந்நில இயல்புக்கும் பொருளாதாரத்திற்கும் ஏற்ற அடிப்படையில் அமைந்த வாழ்க்கை முறைகளையும் அகஓழுக்கங்களையும் குறிக்க தொடங்கிற்று. இவ்வொழுக்கத்தை தொல்காப்பியர் முதல், கரு, உரிப்பொருள் என்று வகைப்படுத்தினார். காடு சார்ந்த நிலப்பகுதிகளான முல்லை நிலம் காடு, புனம், புறவு, கானம், புலம் என்ற பலப்பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகிறது.

- முல்லை நிலத்தில் வன்புலம் என்ற மேய்ச்சல் நிலமும் பின்புலம் என்ற உணவு உற்பத்திக்காக மழையை நம்பி வாழும் வேளாண் வாழ்க்கை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- மலைகளை அடுத்து முல்லை நிலம் அமையப் பெற்றிருப்பதால் மலைகளில் உற்பத்தியாகும் ஆறுகள் முல்லை நிலத்தினை நோக்கி பாய்வதால் நீர்வளம் மிக்கப் பகுதியாக முல்லை நிலம் காண்படுகின்றது. 'பெரும்பெயல் பொழிந்த சிறுபுண் மாலை' என்ற தொடர் முல்லைநிலத்தின் பெரும்பொழுது மற்றும் சிறும்பொழுது இவற்றைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது. கருப்பொருட்கள் முதற்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. கருப்பொருட்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. பரிபாடலில் திருமால், அயன், அரன், மாயோன், நெடியோன், மால் என்ற பலப் பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்.
- முல்லைமலர் குறுந்தொகையில் விரிவாக பாடப்பட்டுள்ளது. முல்லை மலரின் வெண்மை நிறம் தூய்மையை குறிப்பதுபோல முல்லைநில பெண்களின்

கற்பைக் குறிக்கும் பண்பாட்டுச் சூழல் சார்ந்த குறியீட்டுப் பொருளாக முல்லை அமைந்துள்ளது. முல்லை நிலத்தில் வரகுப் பயிர் முன்பனி தொடங்கும் காலத்தில் கதிர் பிடிக்கும். இதன் விதை ஆயிரம் வருடம் முளைப்புத்திறன் கொண்டது என அறிவியல் உணர்த்துகின்றது. வீடுகளுக்கு, கூரை வேய்வதற்கு வரகுத் தாளைப் பயன்படுத்தினர். வரகுக்கு இடியைத் தாங்கும் திறன் உள்ளது. முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் ஆகும். இதனை, 'நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறைதடி புலம்பொடு' என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

- தலைவன் பிரிந்திருக்கின்ற காலத்தில் தலைவி ஒப்பணை இன்றி இருப்பாள் அழகுப் பெற்ற காட்டை காணும்தோறும் அவளுடைய துன்பம் மிகும். பிரிவு மனதை துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கும். செயல்களில் தடையை ஏற்படுத்தும். மான்கூட்டத்தை காணும்போது தலைவன் நம்மிடம் இல்லையே என்ற துயரம் மனதை சூழ்ந்து வதைக்கும். உரிப்பொருள் அகத்திணைப் பாடல்களில் உயிர் போன்ற மையக் கருத்தாக அமைகின்றது.
- உரிப்பொருளின்றி பாடல் அமையாது. இவ்வாறு முல்லை நிலத்தின் தோற்றம், முல்லைநிலத்தின் தன்மை, முல்லை நிலத்திற்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள் அந்நிலத்தில் பொருந்தி வரும் தன்மை ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. முல்லை நிலத்திற்குரிய உரிப்பொருள் பல்வேறு பாடல்களுடன் ஆய்வு செய்து காட்டப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 1

அடிக்குறிப்புகள்

1. பெருமாள் ராசு, அ. அறிவியல் செய்திகள், பக்.16,17.
2. ராஜேஸ்வரி, அ. திருக்குறள், குற.எ.1, ப.2.
3. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருள், மர.நா.635, வரி:1-2, ப.530.
4. மாணிக்கம் (உ.ஆ), புறநானூறு, பா.2, ப.428.
5. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருள், நா.1, ப.5.
6. மே.கா.நா. பொருள், நா.2, ப.7.
7. சுப்பிரமணியம். ச.வே. சங்க இலக்கியம் மதுரைக்காஞ்சி, பா.326, ப.594.
8. மாதையன், பெ, அகத்திணைக்கோட்பாடும் சங்க கவிதை மரபும், இளம்.2003, ப.166.
9. மு.கா.நா. நச்சர், 2003, ப.167.
10. பாலசுந்தரம், ச.(உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருள், நா.5, ப.9.
11. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் நா:3, பொருளதிகாரம், ப.8.
12. சுப்பிரமணியன், ச.வே. (ப.ஆ), அகநானூறு, பா.364:5, ப.403.
13. மே.கா.நா, சங்க இலக்கியம், ஐங்குறுநூறு, பா.484, ப.63.
14. மே.கா.நா, பா.465:2, ப.62.
15. மாணிக்கம். அ. (உ.ஆ.), சங்க இலக்கியம், நற்றிணை, பா.394:1, ப.320.
16. சுப்பிரமணியம், ச.வே. அகநானூறு, பா.4, ப.212, வரி.7.
17. இளவரசு, சோம, நம்பியகப்பொருள், நா:9, ப.17.
18. சுப்பிரமணியன், ச.வே. ஐங்குறுநூறு, பா.405, வரி :3-4, ப.415.
19. மாணிக்கம், அ. (உ.ஆ.), நற்றிணை, பா.21, வரி:8-9, ப.40.
20. சுப்பிரமணியன், ச.வே. சங்க இலக்கியம், ஐங்குறுநூறு, பா.494, வரி:2, ப.64.
21. மே.கா.நா. பா.412, வரி:3, ப.56.

22. மறைமலையடிகள், முல்லைப்பாட்டு, பா.27, ப.49.
23. சுப்பிரமணியன், மலைபடுகடாம், பா.வரி.102, ப.626.
24. அண்ணாமலை, சு.ப, அகநானூறு, பா.334, 13, ப.416.
25. மே.கா.நா.ப.14:7, ப.215.
26. சுப்பிரமணியன், ச.வே. சங்க இலக்கியம், நெடுநல்வாடை, பா.3-4, ப.604.
27. மே.கா.நா. அகநானூறு, பா.474, ப.64.
28. மே.கா.நா. ஐங்குறுநூறு, பா.411, ப.56, வரி:3.
29. மே.கா.நா. பா.454, வரி:3, ப.60.
30. மே.கா.நா. பா.453, வரி:3, ப.60.
31. அகநானூறு, பா.154, வரி:1, ப.248.
32. ஐங்குறுநூறு, பா.499, வரி:12, ப.64.
33. மாணிக்கம், அ. (உ.ஆ.), குறுந்தொகை, பா.391, வரி:1-2, ப.430.
34. பாலசுந்தரம், ச.(உ.ஆ.), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நூ.6, ப.9.
35. புலியூர்கேசிகன், நம்பியகப்பொருள், நூ.15, ப.21.
36. ஓளவை துரைசாமி பிள்ளை, ஐங். பா.453, வரி:2, ப.320.
37. ராஜேஸ்வரி, (ப.ஆ.), திருக்குறள், குற.எ.1227, ப.246.
38. மறைமலையடிகள், முல்லைப்பாட்டு, ஆராய்ச்சியுரை, வரி:6, ப.58.
39. ராஜேஸ்வரி, (ப.ஆ.), திருக்குறள், குற.எ.20, ப.27.
40. பாலசுந்தரம், (உ.ஆ.), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நூ.20, ப.15.
41. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்க இலக்கியம், முல்லைப்பாட்டு, பா.3, ப.584.
42. மே.கா.நா, வரி.29, ப.587.
43. மே.கா.நா, வரி.25, ப.587.
44. விக்டர், மா. (உ.ஆ.), தொல்காப்பிய சிந்தனைகள், ப.120.
45. செல்வராசன், ம, பாரதியார் கவிதைகள், ப.67.

46. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்க இலக்கியம், பரிபாடல், பா.1, வரி:1-3, ப.520.
47. மே.கா.நூ, பா.1, வரி:6-7, ப.520.
48. மே.கா.நூ, பா.2, வரி:53, ப.553.
49. மே.கா.நூ, பா.1, வரி:31, ப.520.
50. மே.கா.நூ, பா.2, வரி:32, ப.521.
51. மே.கா.நூ, பா.4, வரி:36, ப.573.
52. மே.கா.நூ, பா.3, வரி:59-62, ப.522.
53. மே.கா.நூ, பா.2, வரி:36-38, ப.521.
54. கமலக்கண்ணன், இரா.வ, நாலாயிரதிவ்வியப் பிரபந்தம், ப.4, வரி:1-2, ப.246.
55. மே.கா.நூ, பா.8, வரி:4, ப.248.
56. மே.கா.நூ, பா.27, வரி:3, ப.254.
57. மே.கா.நூ, பா.61, வரி:2-3, ப.281.
58. மே.கா.நூ, பா.100, வரி:1-3, ப.318.
59. மே.கா.நூ, பா.44, வரி:1-4, ப.267.
60. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்க இலக்கியம், கலித்தொகை, பா.101, வரி:44-46, ப.358.
61. மாணிக்கம், அ. (உ.ஆ.), புறநானூறு, பா.28, வரி:8-10, ப.435.
62. வசந்தகுமார், இரா, (தொ.ஆ), சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குகள், ப.65.
63. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு, ஆராய்ச்சி உரை, ப.58-59.
64. ராகவையங்கார், குறுந்தொகை, பா.186, வரி:1-3, ப.230.
65. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட் ஆராய்ச்சியுரை, வரி:98, ப.50.
66. தமிழ் இணைதளம் விக்கிப்பீடியா, ப.1-3.
67. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை, வரி:82-84, ப.49.
68. ராஜேஸ்வரி, (ப.ஆ), திருக்குறள், குற.எ.1330, ப.266.
69. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.304, வரி:17-20, ப.420.

இயல் - 2

முல்லைத்திணையில்
அகமாந்தர் பாடல்கள்

முல்லைத்திணையில் அகமாந்தர் பாடல்கள்

முன்னுரை

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் பெரும்பகுதி வேந்துவினைத்தொழில் என்னும் பொருளீட்டும் அரசுக் கடமை அதிகமாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. வேனிற்காலத் தொடக்கத்தில் பிரிந்துப்போன தலைவன் கார்காலத் தொடக்கத்தில் வருவதாக முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. இவ்வியலில் அகமாந்தர்களாக உள்ள தலைவன், தலைவி, தோழி, நற்றாய், இவர்களின் உணர்வுகள், பாசறையில் உள்ள தலைவனின் செயல்பாடுகள், தலைவனின் அருளுள்ளம், வினைமுடித்து மீளும் தலைவனின் நிலை, செலவு ஒழிந்த தலைவனின் செயல்பாடுகள், கார்காலத்தில் வரும் தலைவனின் இன்பநிலை, தலைவி தலைவன்மேல் கொண்ட அன்பு, இல்லற வாழ்வில் தலைவன் தலைவிக்கு இடையே நிகழும் இன்பநிகழ்வுகள், தலைவியின் கற்பு நிலை, பொருள் தேடிப்பிரியும்போது தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கிய தலைவியின் மனநிலை, பருவங்கண்டு தலைவி வருந்தியது, காமத்தீயால் அழியும் அவளது உணர்வுகள், தலைவன் வாழும் இடம், ஊர் பற்றிய குறிப்புகள், தலைவிக்கு கூறப்பட்ட உவமைகள், தோழி தலைவியின் துயரை தணிவிக்க முயல்வது, செவிலியின் உணர்வு நிலை ஆகியன ஆய்வு செய்துகாட்டப்பட்டுள்ளன.

தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் ஆய்வு

தனித்தன்மை வாய்ந்த முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் அனைத்திலும் தலைவனின் பாசறைக் கடமை அதிகமாக சுட்டப்பட்டுள்ளது. வினைமேற் சென்ற தலைவன் கார்காலத்தில் மீண்டு வருவேன் என்று கூறிச் செல்கிறான். கார்காலம் வந்தது. தன் மனநிலையைத் தன்னுடன் இருப்பவர்களிடமும் தன் நெஞ்சிற்கும்

பாசறையிலும் பகிர்ந்துகொள்கின்றான். தலைவியை காணவரும் தலைவன் மனநிலையினை நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு போன்ற பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இந்தப் பாடல்களில் சாதாரண இடையன் தலைவனாக காட்டப்படவில்லை. அத்தலைவன் அரசு அல்லது அதிகாரத்திற்கு உரியவனாக காணமுடிகின்றது. முல்லைப் பாட்டிலும் நெடுநல்வாடையிலும் வருகின்ற தலைவர்கள் அரசர்களாக கருதப்படுவதை பாடல்கள் வழியாக அறியமுடிகிறது.

தலைமகன் மாண்புகள்

களவு, கற்பு வாழ்வில் தலைவன் பெருமிடம் சிறப்பிற்குறிய ஒன்றாகும். தலைவன் என்பவன் இலக்கிய காலம் முதல் இன்று வரை வியத்தகு பெருமைப் பெற்றவனாகவே திகழ்கின்றான். கல்வி, கேள்வி, வீரம், விளையாட்டு, கொடை, அன்பு என அனைத்து நிலைகளிலும் முதன்மை உடையவனாகவும், அன்பு கொண்டவனாகவும் படைக்கப்பெறுகிறான்.

பாசறைத் தலைவன் நிலை

வேந்தனுக்குப் போரில் உதவிடத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து போர் வினையைப் மேற்கொண்டு பாசறையில் தங்கியிருந்தான். கார்காலம் வந்து மழையை பொழிந்தது. தலைவியிடமிருந்து தூதுவர் தலைவனிடம் சென்று செய்தியை கூறினர். இதைக் கேட்டத் தலைவன் அவள் செயலின்றி வருந்தும் வகையில் பிரிந்தேன். செம்மையுடைய அவள் அனுப்பிய மென்மையும், அழகுடைய சொல்லானது கார்காலத்து இடியுடன்கூடிய மழையுடன் சேர்ந்து தனித்திருக்கும். இது எனக்கு துன்பத்தைத் தருகின்றது. இவ்வாறு நான் வருந்தும் துன்பத்தை அவள் அறிந்தாள் நல்லது என்று சொன்னான். மேலும் மழையை பெய்து காட்சிக்கினிய இன்பம் மிகும் கார்ப்பருவம் இது. தலைவி சீறூரில் உள்ளார். “நான் மன்னனின் பாசறையில் உள்ளேன். அவளது நிலை என்னவோ? என நெஞ்சம்

துடிக்கின்றான்”¹. இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. பாசறைத் தலைவனின் துன்பநிலையை பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தலைவனின் அருள் உள்ளம்

தலைவன் கார்காலத் தொடக்கத்தில் தேரில் விரைந்து வருகின்றான். அவ்வாறு விரைந்து வரும்போது தேர்பாகனைப் பார்த்து “விரைந்து செல்லும் குதிரையை பூட்டிய தேரின் ஓசைக்கேட்டால் வாழையுடன் பெரிய பூ மடல்கள் முறையாக முற்றி உதிர்ந்தபின் கடைசியாகத் தங்கும் குவிந்த மொட்டைப் போன்ற முறுக்குடைய கொம்புகளைக் கொண்ட ஆண்மானும், பெண்மானும் அன்போடு சேர்ந்திருக்கும் சேர்க்கை தொடராது. எனவே குறிப்பிட்ட காலத்தில் தாவிச்செல்லும் குதிரையை தாற்றுக்கோலால் குத்தாமல் மெதுவாக ஓடச் செய்க”² என்று தலைவன் கூறினான். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. தலைவியை பார்ப்பதற்கு காலந்தாழ்த்தினாலும் மான்களின் சேர்க்கைக்கு இடையூறு செய்யக்கூடாது எனக் கருதுதல் தலைவனின் அருளுடைமையை குறிப்பிடுகின்றது.

பாசறைப் புலம்பல்

பகைக்காரணமாகப் பிரிந்துச் சென்ற தலைவன் தலைவியை நினைத்து பாசறையில் புலம்புதல் உண்டு.

“கார்நாள் உருமொடு கையறப் பிரிந்தென

நோய்நன்கு செய்த வெமக்கே”³

என்ற பாடலடி தலைவனின் பாசறை புலம்பலை வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும் ஐங்குறுநூறு பாடல் 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450 இப்பாடல்களும் பாசறைப் புலம்பலை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவ்வாறு தலைவன் பாசறையில் இருக்கும் காலத்தில் தலைவியோடு புணர்தல் இல்லை. இது தலைவனின் மனச்சோர்வினை உணர்த்துகிறது.

பாசறைத் துன்பம் நீங்குதல்

மன்னனுக்குப் போரில் துணையாகத் தலைவன் போர்மேற்சென்றான். அவ்வேந்தனுக்குப் பகைவர்கள் பணிந்து திறைகொடுத்தனர். மன்னன் போர் வினைமுடித்து நாடு திரும்பினான். தான்மேற்கொண்ட வினைமுடிந்தது. “அரண்மனையில் பெருமையுடைய படுக்கையில் கிடந்து நம் வரவை எதிர்பார்த்து தலைவி காத்திருப்பாள். அவள் தான்குறித்த பருவத்தின் முன்னே வந்துவிட்டதை எண்ணி இன்பம் அடையவும், பாசறையில் அடைந்த துன்பம் நீங்கவும் குதிரைகளை விரைவாய் செலுத்துக” என்று கூறினான். இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தலைவியை காணவேண்டும் என்ற தலைவனின் அன்பு உள்ளத்தை இப்பாடல் வழியாக அறியமுடிகிறது.

செலவழுங்கல்

கார்காலத்தொடக்கத்தில் தலைவன் திரும்பி வந்தான். தன் கடமையை செய்ய செல்லாமல் தலைவியின் வருத்தத்தை போக்க செலவு ஒழிந்து நின்ற தலைவனின் நிலையை முல்லைத் திணைப்பாடலில் காணமுடிகிறது.

தலைவன் தான் மேற்கொண்ட படைத்தலைமைக் கடமையை முடித்தான். தலைவியிடம் திரும்பினான். வெற்றிவேல் மன்னன் போரினைத் தவிர்த்தான். அதனால் “நான் போர் மேற்செல்வதை தவிர்த்தேன்” என்று தலைவியிடம் கூறினான். இதனை,

“வென்வேல் வேந்தன் அருந்தொழில் கூர்ந்து இனி

நன்னுதல் யானே செலவொழிந்தனனே”⁴

என ஐங்குறுநூறு பாடல் சுட்டுகிறது. தலைவன் பிரிவைத் தலைவி ஆற்றமுடியாது என்பதால் தலைவன் பிரிவினைத் தாமதத்தித்தலும் உண்டு.

“அமுத லான்றிசின் அழங்குவல் செலவே”⁵

தலைவன் பிரிவைக் கண்டு தலைவி துயறுற்றதால் தலைவன் பிரிவை சிறிதுகாலம் நீடித்தப்பின் மேற்கொள்ளாளாயினான்.

“செலவிடை அழங்கல் செல்லாமை அன்றே

வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி ஆகும்”⁶

என்ற நூற்பாவின் மூலம் செலவழங்கல் என்னும் அகமரபினை அறியமுடிகிறது.

பிரிவதற்கு முன் தலைவியை தேற்றுதல்

தலைவன் பிரிவதற்குமுன் தலைவியை தேற்றுதலின்றிச் செல்வதில்லை. அவளிடம் இல்லறக் கடமையினை எடுத்து கூறிவிட்டுப் பின்பு பிரிவினை மேற்கொள்வான். இதனை,

“துன்புறு பொழதினும் எல்லாம் கிழவன்

வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி ஆகும்”⁷

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவழி அறியமுடிகிறது. மற்றொரு ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் தலைவன் தலைவியிடம் கார்பருவம் தொடங்கியக் காலத்தைக் கண்டு நீ பிரிவுக்கு உடன்படவில்லை. போரை மேற்கொண்டுள்ள மன்னனும் பாசறை இருட்டுக்கு அவனுடைய காதலியை பிரிந்து வரப்போவதில்லை. அதனால் நான் செல்வதை தவிர்த்தேன் என்று கூறினான். இதனை,

“போருடை வேந்தன் பாசறை

வாரான் அவன் எனச் செலவழங்கினனே”⁸

என பாடல் சுட்டுகிறது.

தலைவியை பாதுகாக்கும் தலைவன்

மேகம் மழையை பெய்யச் தொடங்கியது. அந்த மிகுதியான மழையால் தேர் செலுத்தி முடியவில்லை. அதனால் மன்னன் தான்மேற்கொண்ட வினையை தவிர்த்தான். அதனால் “நான் மன்னருக்கு செய்யும் தொழிலைவிட்டு உன்னை பாதுகாக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டேன்” என்று தலைவியிடம் கூறினான். இதனை ஐங்குறுநாற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

மழை மிகுதியாக பெய்ததால் தேர் செல்லாதபடி தடை ஏற்பட்டது. தலைவி அழுவதினால் நானும் செல்வதைத் தவிர்த்தேன் என்று தலைவன் கூறுவதாக பாடல் உள்ளது.

தலைவன் கற்பு காலத்தில் அன்புமிக்கவனாக கருதப்பெறுகிறான். பொருள் தேடுதல் பொருட்டும் வேந்தனின் வினையை முடிதற்பொருட்டும் செலவினை மேற்கொள்கிறான் தலைவன். தலைவிமீது கொண்ட காதலை,

“கண்டு கேட்டு உண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்

ஒண்டோடி கண்ணே உள”⁹

என குறள் சுட்டுகிறது. களவு மற்றும் கற்பு காலத்தில் தலைவன் உணர்வு நிலையானது. உளவியல் அடிப்படையில் அமைந்த உணர்வு நிலையாகும். இதனை உணர்த்தும் பொருட்டாக அகப்பாடல் உள்ளன.

வினை முடித்து மீளும் தலைவனின் நிலை

முல்லைத்திணை தலைவன் கூற்றுப்பாடல்கள் வினைமுடித்து மீளும் தலைவனின் நிலையையும், பாசறையிருப்பையும் குறிப்பிடுவனாக உள்ளன. “வேந்தன் போர்காலத்தில் வந்த பகைவரை வென்றதால் பகைவரும் திரைப்பொருளைத் தந்தனர். இரண்டு படைகளும் ஒன்று என முரசறைப்பட்டது.

எனவே தலைவியிடம் இனிய துயிலை அடைய பாகனே தேரை செலுத்துக” என தலைவன் உரைத்தான். பகை மன்னர் நம் அரசனுக்கு அடங்கி பெருவதற்கினிய அணிகலன்களை கொண்டுவந்து திறையாகக் குவித்தனர். அதனால் நம் மன்னரும் அவர் மீது கொண்ட பகை தணிந்து அமைதி அடைந்தான். மேற்கொண்ட வினையைப் முடித்து வன்மையுடைய தேரின் சக்கரம் நிலத்தில் அழுத்தும்படி விரைவாக தேரினை செலுத்துக என்று பாகனைப் பார்த்து தலைவன் கூறியதாக பாடல் உள்ளது. வினை முடித்து மீளும் தலைவன், தலைவியிடம் மெய்யுறுப்புணர்ச்சி நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற மனநிலையுடன் வருவதை பாடல்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

விருந்தாக தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ளல்

தேரில் விரைந்துவரும் தலைவனின் நிலை போன்றே போரை மேற்கொண்டு போன தலைவன் பகைவரை வென்றான். வாகை சூடினான். மகிழ்ந்தான். அம்மகிழ்ச்சியுடன் விரைந்து தலைவியை காண விரும்பினான். “பெருந்தோளினையும் சிறிய இடையையும் திருந்திய அணியையும் உடைய நம் தலைவியை விருந்தாக ஏற்றுக்கொள்ள நம் தேரை விரைந்து செலுத்துக” என்று பாகனிடம் கூறினான். இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

பொருள் தேடச்சென்ற தலைவன்

பொருள்தேடச் சென்றான் தலைவன். வெற்றியுடன் திரும்பிவிட்டான். தலைவியை காண வேகமாகச் செல்கிறது தேர். அதைவிட வேகமாக ஓடுகிறது மனம். இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

“வரைகோள் அறியாச் சொன்றி

நிரை கோற் குறுந்தொடி தந்தை ஊரே”¹⁰

என்று தலைவன் ஊர் குறிப்பிடப்படுவதால் களவுக் காலத்தலைவன் பொருள் தேடப்பிரிந்தமை சுட்டப்படுகிறது. வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தலைவியை காண விரைவாக வருவதாக பாடல்கள் உள்ளன.

திரையை பெற்ற தலைவன்

மேகம் மழை பெய்யத் தொடங்கியது. வெற்றி முரசு முழங்க வெற்றியைப் பெற்று திரையைப் பெற்றான் தலைவன். “தலைவியை காண விரைவாக தேரை செலுத்துக என்றான். தேரை விரைவாக செலுத்தினால் “வளையல்கள் அணிந்த முன்கையை உடைய தலைவி வருந்தமாட்டாள்”¹¹ என்று தேர்பாகனை பார்த்து தலைவன் கூறினான். இதனை ஐங்குறுநூறுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. காற்று வேகத்தில் விரைந்து வரும் தலைவன் “அழகிய நிறத்தையும், தழைத்த கூந்தலையும் சிறிய நெற்றியும் உடைய நம் தலைவியை இப்போதே நாம் காண்பதற்கு வானத்துப் பறக்கும் பறவைக் கூட்டம்போல, குதிரைப் பூட்டப்பட்ட தேரினை காற்று எனக் கூறும்படி விரைவாக செலுத்துக” என்று பாகனிடம் கூறினான். பிரிந்து சென்ற தலைவன் தலைவியை விரைவில் சென்று காணவேண்டும் என்பதற்குத் தேர்பாகனைத் தேரை விரைந்து செலுத்துமாறு கூறுதல் மரபாகக் கொண்டு பல பாடல்கள் இயற்றப்பட்ட உள்ளன. செறிந்த தொடியினை உடையாளின் தன் நெஞ்சம் உவக்குமாறு தேரைச் செலுத்துவாயாக (ஐங்.471) என்று தலைவன் கூறும் பாடல்களாக 481, 482, 483, 484, 485, 486, 488, 489, 490 ஆகிய ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் உள்ளன.

தலைவனின் தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள்

“கல்பொருது இரங்கும் பல்ஆர் நேமிக்

கார்மழை முழங்குஇசை கடுக்கும்

முனைநல் ஊரன் புனைநெடுங்தேரே”¹²

இப்பாடலில் “தூண்டப்பெறும் வேகம் கொண்ட குதிரைகள் எதிர்ப்படும் தடைகளுக்கு விலகிச் செல்லும் மேலும் விரைவாக செல்ல தூண்டுவதால் கற்களில் மோதி ஒலிக்கும். பல ஆரக்கால்களையுடைய தேர் உருளையின் ஒலி கார்காலத்து மேகங்களின் இடி முழக்கம்போல ஒலிக்கும் பகைப்புலமாகிய நல்ல ஊரில் தலைவனுடைய அலங்கரிக்கப் பெற்ற நெடிய தேரினைக் கண்டேன் என்று கூறப்படுகிறது. இதில் தேர் தகவல்தொடர்பு சாதனமாகப் பயன்பட்டுள்ளதை இப்பாடலில் காணமுடிகிறது. தேர் போக்குவரத்துச் சாதனமாகப் பயன்படுகிறது.

“மாலையும் உள்ளார் ஆயின், காலை

யாங்குஆகுவம் கொல்? பாண”¹³

என்ற பாடலில் தலைவர் வரவில்லை என்றால், பாணனே, எதிர்வரும் காலைப்பொழுதில் யாம் எந்நிலை எய்துவோம் என்று அறியவில்லை என்று தலைவி, பாணனிடம் கூறுகிறாள். இதில் தலைவி தூது வழியாகத் தகவல் பரிமாற்றப்படுவதை இப்பாடலில் அறியமுடிகிறது. ஒரு செய்தி மற்றவருக்குத் தகவலாக அனுப்பப்படுவதையும் உணர முடிகிறது. போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குச் செய்தியைப் பெறுவதற்கும், அனுப்புவதற்கும் தகவல்தொடர்பு சாதனமாகத் தேர் அமைந்தமை நமக்குப் புலனாகிறது. இதில் ஒருஊரில் உள்ள மக்களுக்கும், மற்ற ஊரில் உள்ளவருக்கும் செய்திகள் பரிமாற்றம் பெற்றுள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

பருவகாலம்

“தளைபிணி அவிழா, கரிமுகப் பகன்றை

சிதரல் அம் துவலை துவலின், மலரும்

விசம்பு உரிவதுபோல், வியல் இடத்து ஒழுகி

மங்குல் மாமழை, தென்புலம் படரும்”¹⁴

இப்பாடலில், கட்டமைந்த பிணிப்பு அவிழாத வலப்பக்கம் சுரிந்த முகத்திணையுடையவாய்ப் பகன்றை தூவுதலாலே மலரும் காலம், குளிர்ந்த மழை நின்ற தைத்திங்களாகிய முன்பனிக்காலமாகும். அக்காலத்தின் இறுதிநாளில் ஒளிசெய்யும் ஞாயிறு மறைந்திருக்கும் வாயுடன் கூடிய வைகறைப் பொழுதில், இருண்ட பெரிய மேகங்கள் வானம் தோல் உரிவதுபோல் அகன்ற வானத்தில் இயக்கின. அம்மேகங்கள் தென்திசையில் போய்ச்சேருகின்ற காலத்தில் பனியுடன் கூடிய இருளில், அழகிய நெற்றியையுடைய நம் தலைவி தன்னந்தினயே நமது ஊரிடத்தே உள்ளாள் எனத் தலைவன் பருவகாலத்தினைக் கண்டு சொல்லுகிறான்.

பருவ காலம் செய்திகளை பரிமாறுதல்

தலைவன் வினைக்காகத் தலைவியை பிரிந்து வேறுநாட்டிற்குச் சென்றவன் தான் திரும்பி வருவதாகக் கூறிய பருவகாலம் வருவதைக் கண்டு கூறுகிறான். முல்லை மலர்களின் காலம், முன்பனிக்காலமாகும். இக்காலத்தில் வினைமுடிந்து வந்துவிடுகிறேன் எனக் கூறுகிறான். இவற்றில் மலர்கள், மேகங்கள், முன்பனிக்காலம் தலைவனுக்குத் தான் செல்வவேண்டிய காலத்தை அறிவிக்கும்படி இருந்தது. இதனால், தலைவன் வருவான் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்து இருப்பாள். தலைவன் வருகின்ற காலத்தை மலர்கள், மேகங்கள் தகவலை அறிவிக்கின்றது. தலைவனுக்கும் பருவகாலம் செய்திகளைப் பரிமாற்றுகிறது. தலைவன் செல்லவேண்டிய காலத்தை அறிவிக்கின்றன. தலைவன் தன் நெஞ்சத்திற்குக் கூறும் அகத்தொடர்பினையும், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் தகவல்களைப் பரிமாறப் பயன்பட்டதையும், பருவகாலங்கள் தலைவன், தலைவிக்குச் செய்திகளை நினைவூட்டுவதும், அகநானூற்றில் அறியமுடிகிறது.

பொறுத்தத்திற்கு அரிய துன்பம் நீங்குதல்

தேரை விரைவாக செலுத்தி இடத்தை கடந்து சென்றால் நம் பிரிவால்

தலைவியிடம் உள்ள பொறுத்தற்கு அரிய துன்பத்தை தீர்த்தல் நமக்கு எளிதாகும் என்று தலைவன் கூறுவதாக பாடல் உள்ளது.

நகை பொருந்திய முகம்

தலைவியை பார்பதற்கு காலந்தாழ்த்தாமல் விரைந்து தலைவன் வருகிறான். தேர் செலுத்துவதில் கைவண்ணம் மிக்க பாகனை வாழ்த்தி பசலை படர்ந்தமையால் துன்பம் வருத்த வாழ்ந்து இருக்கும் அன்பு மிக்க “இனிய தலைவியின் மகிழ்ச்சி பொருந்திய முகத்தினை அடைய தேரினை விரைந்து செலுத்துக”¹⁵ என்று தலைவன் கூறுவதாக அகநானூற்று பாடல் உள்ளது.

தலைவனின் நெஞ்சம்

பொருள் தேடச்சென்ற தலைவன் வினைமுடிந்து திரும்பி வருகின்றான். கார்காலம் வந்துவிட்டது. காதலி ஏங்குவாளே என்று கலங்குகிறது தலைவனின் நெஞ்சம். இதனைக் கண்ட தேர்பாகன் வேகமாக தேரைச்செலுத்தினான். மாலை வரும் முன்னே தேர் வந்தது. காதலியை கண்ட தலைவன் கட்டி அனைத்தான்; மகிழ்ந்தான்; தன் மகிழ்ச்சிக்கு காரணமாக இருந்த தேர் பாகனைப் பாராட்டினான். தேர்பாகனை பார்த்து தலைவன் “நீ தேரை விரைந்து செலுத்தியதில் என் தலைவிக்கு உயிர் தந்தாய்”¹⁶ என்று பாராட்டினான். தலைவனின் அன்பு உள்ளம் வெளிப்படுகிறது.

கார்காலத்தில் வரும் தலைவனின் இன்பநிலை

கார்காலம் தொடங்குவதற்கு முன்பே வினைமுடித்து வந்தான். அவன் வந்த பின்பு கார்காலம் தொடங்கியது. அழகிய முல்லைக் காட்டில் கார்காலம் தொடங்குகின்றது. நாம் விரும்பும் புதிய நீரில் விளையாடலாம். அதனால் விரைவாய் வருக என தலைவியை அழைத்தான். “வம்மதி வருக விரைந்தே”¹⁷

என்று ஐங்குறுநூறு பாடல் சுட்டுகிறது. அழகிய மலர்கள் மலர்ந்து காடு அழகு கொண்டுள்ளது. அதனால் விளையாட விரைந்து வா என தலைவியை அழைப்பதாக பாடல் உள்ளது.

காட்டில் இனியதாக இருக்க தலைவியை அழைத்தல்

தலைவன் நறுமணம் கமழும் முல்லைக்காட்டில் இருவரும் சேர்ந்து இனிதாக கழிக்கலாம் என தலைவியை அழைத்தான். “விரும்பிய பொழுதும் இடமும் வாய்க்குமானால் இனியவருடன் கூடிய பொழுதைக் கழித்தல் இனிது”¹⁸ என்று தலைவன் தலைவியை அழைப்பதாக ஐங்குறுநூறு பாடல் சுட்டுகிறது. தலைவன் தன் தலைவியிடம் என் சிறந்த மார்பகம் முழுவதும் பொருந்தும்படி என்னைத் தழுவியவளே காட்டில் உன் உருவம் தோன்றியது. அதனால் “நீ வான் அர மகளோ?” என்று வினவினான். இதனை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

தலைவியோடு விளையாடி மகிழ்தல்

தலைவன் கற்புக் காலத்தில் தலைவியோடு ஆறு, குளம், சோலை இவற்றில் விளையாடி மகிழ்வான். இதனையே,

‘காயா, கொன்றை நெய்தல் முல்லை

போதவிழ் தளவமொடு”¹⁹

என்ற பாடலில் தலைவன் சோலையிடத்து விளையாடி மகிழ்ந்ததை அறியமுடிகிறது.

மேலும்,

“யானும் குளனும் காவும் ஆடிப்

பதியிகந்து நுகர்தலும் உரிய என்ப”²⁰

இந்நூற்பாவின் மூலம் முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் தொல்காப்பிய அகமரபினை தழுவி உள்ளதை அறியமுடிகிறது.

விலங்குகள் நம்மை போல புணர்ந்தன

இன்பம் துய்ப்பதற்கேற்ற தன்மை வாய்ந்த போது தலைவியிடம் சென்ற தலைவன் அவ்விடம் உள்ள விலங்குகளை அவளுக்கு காட்டி பின்வருமாறு கூறினான். இக்காட்டில் வாழும் விலங்குகள் உயிரோடு கலந்து ஒற்றுமையடைந்து பிரிந்திருப்பதை அறியாமல் நம்மைப் போல் விருப்பம் உண்டாகிப் புணர்ந்தன என்று கூறினான். இதனை ஐங்குறுநாறு பாடல் சுட்டுகிறது.

தலைவியின் துன்பத்தை போக்கும் தலைவன்

மாலைநேரத்தில் தொழுவத்தில் பசுக்கள் அவற்றின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள மணிகள் அழகியதாய் ஒலிக்கும். அத்தகைய ஒலிக்கும் தன்மை பொருந்திய மணி ஒலியை மாலையில் கேட்கும்போது கலங்கவாள் நம் தலைவி. அவளது செயலற்ற நிலையை நாம் களைவோம். அதற்குரிய காலம் இதுவேயாகும் என்று தேர்ப்பாகனிடம் உரைக்கின்றான் தலைவன். இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

தலைவனின் மனநிலை

தலைவன் தலைவியுடன் மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழ்த்தியதையும் மீண்டும் பார்க்கின்றபொழுது மெய்யுறு நிகழ்த்தவேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் இருப்பதையும் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. தலைவியைக் காணவேண்டும் என்ற வேட்கையில் இருக்கின்ற தலைவனுக்கு அவளின் தோற்றம் பாசறையில் தோன்றுகின்றது. முல்லை மலர் தன் இயல்பான தோற்றத்தில் இருக்கின்றது. ஆனால், அது தலைவியின் புன்முறுவல் என்று கூறுக் காரணம் காமம் மிகுந்த கிளவியாக அமைந்துள்ளது. விழி முந்தியதா? மனம் முந்தியதா? என்று பார்க்கையில் தலைவனின் மனமே முந்தியதைக் காண முடிகின்றது. முல்லைத்திணையில் காணப்படும் தலைவனின் மனநிலையில் தலைவியுடன்

மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழ்த்தவேண்டும் என்பதே மேலோங்கி இருப்பதை காணமுடிகிறது.

தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்

முல்லைநில ஓழுக்கம் தலைமகள் இல்லறத்தில் இருந்து தலைவன் வரவை எதிர்நோக்கி ஆற்றி இருந்தலை குறிப்பிடுகின்றது. முல்லைநிலத் தலைவி பெரும்பாலும் மணமுடித்த தலைவியாக உள்ளதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேந்துவினை பொருளீட்டல், இவற்றின் காரணமாக சென்ற தலைவன் கார்காலத் தொடக்கத்தில் வரும்பொழுது அவனுடைய உணர்வுகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

முல்லை நிலத்தலைவி

தலைவன் வராமையால் தலைவி காத்திருந்த நிலை முல்லைத் திணைப் பாடலில் அதிகம் கூறுப்பட்டுள்ளன. முல்லை நிலத்தலைவி தலைவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வவளாகவும், தலைவன் வேந்துவினைப் பிரிவு, தூதுபிரிவு, பொருள்பிரிவு, காவற்பிரிவு என பிரியும்போது இல்லறத்தில் இருந்து ஆற்றியிருப்பவளாக சில பாடல்களில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

தலைவிக்குரிய மரபுகள்

தலைவன் வினைமேல் பிரிந்து சென்றுள்ளபோது தலைமகள் ஆற்றாதவளாய் கேட்பாரின்றித் தலைவி கூற்று நிகழ்த்துவாள். தலைவன் பிரிவால் வாடும் தலைவி தலைவன் இருக்குமிடம் சென்று சேர்தல் இல்லை. இவை தலைவிக்குரிய அகமரபாகக் கருதப்பட்டன. இதனை தொல்காப்பியம்,

“உடம்பும் உயிரும் வாடியக் கண்ணும்

என்னுற் றனகொல் இவையெனின் அல்லதைக்

கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை”²¹

என்று விளக்குகின்றன.

பருவம் கண்டு புலம்புதல்

தலைவன் வினையை முடித்து கார்காலத்தில் மீண்டு வருதல் மரபாகும்.
ஆனால் அப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வராமையால் தலைவி புலம்புகிறாள்

“கார்செய் காலையொடு கையறப் பிரிந்தோர்

தோதரு விருந்திள் தவிற்குதல் யாவது”²²

கார்காலம் தொடங்கியும் தலைவனால் வரமுடியாது என்று அரசனின் செய்தி
கூற கேட்ட தலைமகள் புலம்புவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

எதிர்பார்த்து காத்திருத்தள்

முல்லை நிலத்தலைவி பகைவயிற் பிரிந்த தலைவனை எதிர்பார்த்து
காத்திருப்பதற்கான பாடல்கள் அதிகம் உள்ளன. பகைவயிற் பிரிந்த
தலைவனின் பிரிவை ஆற்றி இருந்த தலைவியின் நிலை நெடுநல்வாடையிலும்,
முல்லைப்பாட்டிலும் அரசுப் பரம்பரையைக் குறிப்பதாகக் காட்டப்படுகின்றன.
முல்லை நிலத்துப் பெண்கள் தயிர் மோர் விற்பது பற்றி பாடல்கள் உள்ளன.
ஆனால் முல்லை நிலத் தலைவி ஆயிரின் தொழிலை செய்வதவளாக
காட்டப்படவில்லை. முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் பொருள்வயிற் பிரிவு மிகக்
குறைவாக பாடப்பட்டுள்ளன. சங்க காலத்தில் காதல் எல்லை கடந்ததாக
இருந்தது.

முல்லை நிலத்தலைவியின் மாண்புகள்

முல்லை நிலத் தலைவியர்கள் தம் காதல் கணவரிடத்தில் உயிருனும்
மேலான பெருங்காதலை கொண்டிருந்தனர். “தலைவன் தம்மை தனித்திருக்க
விட்டு நெடுங்காலம் வேற்றுநாட்டிற்கு பிரிந்துசென்று தங்குதலை தாங்கமுடியாமல்
தலைவன் வரும்வரை அவனையே நினைத்து நினைத்து சோர்ந்து உடல்நலன்
தேயத் துடித்திருப்பவர் தலைவியே! தலைவன் கடமை தவறாமல் வினை செய்து

பொன்னோடும், பொருளோடும், புகழோடும் வருவதை மிகமிக விரும்புகின்றவர்களாக விளங்கினர்”. இதனை முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுடையில் மறைமலையடிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

இத்தகு இல்லறப் பண்பை பெற்ற தலைவியை மணந்த தலைவன் அவளோடு இன்புற்று இனிமை வாழ்வில் திளைத்து வந்தான். தலைவன் அரசனின் படைத்துணையாக வினைப்பொருட்டு பிரிந்து செல்கின்றான். தன் தலைவிக்கு பலவாறு ஆறுதல் கூறி தெறிவித்து கார்காலத் தொடக்கத்தில் தான் வினைமுடித்துத் திரும்பிவிடுவதாகவும் அதுவரை தன் பிரிவினைப் பொறுத்து ஆற்றியிருக்குமாயும் கூறிச் செல்கின்றான். கார்காலம் வரும்வரை தன் பிரிவுத்துயரைப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தவன். அப்பருவம் தொடங்கியதும் அவன் சொன்னதுபோல் வராமைக் கண்டு நெஞ்சழிந்து வெதும்புகின்றான். அதன் பின்னும் துயர்பொறுத்து ஆற்றியிருக்க முடியாமல் துடித்துச்சோறும் அவன் தன்னோடும் தோழியோடும் பிறரோடும் தம் துயரைச் சொல்வதாக தலைவிப் பாடல்கள் இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளன. தலைவி தம் மனதில் பற்றியிருக்கும் காமத்துயரை அடக்கியவளாய் தலைவன் சென்று வினை முடித்து வரும் வரை பிரிவை பொறுத்திருப்பவராய் தலைவன் வீரமுடன் வினையாற்றிப் பொருளோடும் புகழோடும் வீடு திரும்புதலை விரும்பியவராய் வாழ்ந்து வந்தனர்.

முல்லைநில பெண்களின் காதல்

பழங்காலத் தமிழகத்தில் திருமணத்திற்கு முன்பே ஆணும் பெண்ணும் களவில் கூடிமகிழ்ந்தனர் என்று இலக்கியங்களில் பாடப்பட்டுள்ளன. களவில் தலைவியை கலந்து இன்புறுதல் தலைவனுக்குப் பொழுதுப்போக்காக இருந்திருக்கலாம். இதனால் பெரிதும் பாதிப்பிற்கும் மன அழுத்தத்திற்கும் ஆளானவள் தலைவி என்பதை பலப்பாடல்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

தலைவியோடு கூடி மகிழ்ந்த தலைவன் பின்னர் பல நாட்களாகியும் மீண்டும் வரவில்லை. தலைவன் கார் காலத்தில் வருவதாக உறுதி கூறினான். கார் காலத்தை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தாள் தலைவி. கார்காலம் வந்ததும் தலைவன் வரவில்லை தலைவி துடிக்கிறாள். துன்புறுகிறாள். கண்ணீர் வடிக்கிறாள். அவள் அழுது கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து தோழி அவள் கண்ணீரைத் துடைக்குமாறு கூறினாள். ஊரார் கூறும் பழிசொல் என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. “நண்டு துளைத்த அத்திப்பழம்போல் என் நெஞ்சைத் துளைக்கிறதே” என்று அழுகிறாள். இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

அடிப்படை மனவெழுச்சி

மனிதனின் வாழ்வியல் மனவெழுச்சி இன்றியமையாத இடம் வகிக்கின்றது. மனவெழுச்சி என்பது தூண்டிவிடப்பட்ட மனநிலை அல்லது மன உணர்ச்சி ஒட்டுமொத்தமாக மேலோங்கி நிற்கும்நிலை என்றும் உளவியலார் விளக்குகின்றனர். சினம், அச்சம், அன்பு ஆகிய மூன்று மெய்ப்பாடுகளை அடிப்படை மனவெழுச்சிகள் என்று குறிப்பிடுகிறார். இங்கு, முல்லை நிலத் தலைவியிடம் அன்பு, சினம் ஆகிய மெய்ப்பாடுகளைக் காணலாம்.

பருவம் கண்டு தலைவி துன்புறுத்தல்

தலைவனை நினைத்து ஆற்றியிருந்த தலைவி தோழியிடம் நீ எவ்வளவு ஆறுதல் கூறினாலும் என் மனம் ஆறவில்லை. தலைவன் பிரிந்த நாள் முதல் மாலைப்பொழுது மட்டுமின்றி ஆயர்கள் ஊதும் குழல் ஒலியும் என்னை வருந்துகின்றதே. “ஆண்மான் பெண்மானை மருச்சியுடன் பார்க்கும் காட்சியினை காணும்போது தன்னை தலைவர் நினைப்பாரோ? என்று வருந்துகின்றாள்”²³. இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

மழைக்கால நினைவு

மழை பெய்தது முல்லை முகிழ்ந்தது. கார்காலம் வந்தது என்றாள் தலைவி இதைக்கேட்ட தோழி “ஆம்” என்றாள். வருந்துவாள் தன் தலைவன் வரவில்லை என்பாள். எனவே அது கார்காலம் அல்ல என்றாள். கார் பருவமாக இருந்தால் அவர் வந்திருப்பார்? தலைவன் வந்தால்தான் அது கார் பருவம் என்றாள். மழை பெய்வதும் முல்லை முகிழ்வதும் கார்காலத்து அறிகுறி அல்ல. தலைவன் வரும் காலமே கார்காலம் என தலைவி உறுதியான மனத்துடன் தலைவனின் வருகைக்காக காத்திருந்ததை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

பிராய்டு தத்துவம்

உள்ளே அழுத்தி வைக்கப்பட்ட ஆசைகளின் மாறுவேடத் தீர்வே கனவு என்கிறார் பிராய்டு. கனவினை உண்மை என்று நினைப்பதும், உண்மை நிலையினைக் கனவாக நினைப்பதும் மனித மனதின் இயல்பாக உள்ளது. கார்காலம் வந்தும் தலைவன் வராததால் இது கார்காலம் அன்று என தலைவன் வருவதே கார் என்று தலைவி கனவாகக் கூறுகிறாள். தோழி அதற்கு இது கனவு அன்று என்று கூறுகிறாள். இதனை,

“கார் அன்று என்றி ஆயின்

கனவோ மற்று இது? வினைவுவல் யானே”²⁴

என்ற பாடலடிகள் வழி அறியலாம். எனவே, தலைவி தலைவன் வருவான் என்பதையே நினைத்து கொண்டுள்ளாள் என்று அறியமுடிகிறது.

வாடையால் துன்புறுதல்

தலைவன் மன்னர் பாசறையில் தங்கி வினை செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் பிரிவை ஆற்றியிருந்த தலைவி தோழியிடம் நீ கூறியபடி நான் ஆற்றியிருப்பேன். ஆனால் மழை பொழிகிறது. முன்பனிகால நள்ளிரவில் மன்னர்

பாசறையில் தங்கிய தலைவர் நம் துன்பம் களைய வருவார் என்று எண்ணி வாடையில் துன்புறுகிறேன் என்ன செய்வேன்? என்றாள். இத்தனைக் காலம் நம்மை நினைத்து வராதவர் இனி வருவாரோ? என்று அச்சம் கொண்டவளாய் மனத்துள் அந்த துன்பம் இடைவிடாமல் வருத்தும். இப்படி வந்த துன்பத்தை எப்படி பொறுத்து ஆற்றியிருப்பது என்று தலைவி வருந்தினாள். இதனை, அகநானூற்றுப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

கார் பருவ வரவு

கார்பருவத்தின் வரவைக் கண்டு மேலும் தன் தனிமைத் துயரினை ஆற்றியருக்க முடியாதவளாக தலைமகள் தன் நிலையினைத் தன் உயிர்தோழிக்கு உணர்த்திக் கூறுவதாக அமைந்த பாடல் காணலாம்.

“கார் தொடங் கின்றாற் காலை; அதனால்

நீர் தொடங் கினவால் நெடுங்கண்”²⁵

நீராலே நிரம்பிய பள்ளங்களில் “தேரைகள்” ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. மரங்களின் கிளைகள் விரும்பத் தகுந்த குரலையுடைய புள்ளினங்கள் ஒலியை செய்தபடியே உள்ளன. கார் பருவமும் இம் முல்லை நிலத்தில் தொடங்கிவிட்டது. அவர் தேர் இன்னும் வரவில்லையே? அதனால் “என் ஒளியுள்ள நெடிய கண்களும் ஒளியற்று நீர் பெய்தலைச் செய்யச் தொடங்கின” என்று வருந்தினாள். இதனை, ஐங்குறுநூறுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

அன்பு

அன்பு என்னும் மனவெழுச்சி ஆக்கம் தருகின்ற மனவெழுச்சியாகும். அன்பு பிறரிடத்து விருப்புடனிருக்கும் தன்மையைக் கொடுக்கும் என்பதனை,

“அவர் நெஞ்சவர்க்காதல் கண்டடு மெலன்னெஞ்செ

நீ யெமக்காக தது”²⁶

என்னும் குறள் வழி அறியலாம். பிறர் இடமிருந்து அன்பு பெறுவது பிறர்க்கு அன்பு அளிப்பதுமான குறிக்கோள் கொண்டது அன்பு.

கார்காலம் வந்தது தலைவன் வரவில்லை

கார்காலப் பருவம் முல்லை நிலத்தில் செம்மண் நிறைந்திருக்கிறது. மாலையில் முல்லை மலர்கிறது. இதனை பார்கிறாள் தலைவி. வானத்தையும் அண்ணாந்து பார்க்கிறாள். வானமும் சிவந்திருக்கிறது. நட்சத்திரங்களும் காட்சியளிக்கின்றன. இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறாள் தலைவி. 'அம்மா' என்று அழைக்கிறது கன்று. பகல் முழுவதும் புல்மேய்ந்து பசு வேகமாக ஓடி வருகின்றது. கன்றை நினைத்து பார்த்தாள் தலைவி. கார்காலத்தில் கன்றை தேடி வருகிறது பசு. ஆனால் என்னை தேடி அவர் வரவில்லையே? என்று ஏங்குகிறாள். இதனை குறுந்தொகை பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தலைவியின் ஆற்றாமை

வேந்துவினைமேற் சென்ற தலைமகன் குறித்து சென்ற கார்பருவம் வந்தது. தலைமகன் வரவை நினைத்து ஆற்றியிருந்தாள் தலைவி. அப்பருவத்தில் அரசனின் பாசறையில் இருந்து வந்த செய்தி கேட்டு ஆற்றாமல் தலைவி பின்வருமாறு கூறினாள்.

பகைவரை வெல்ல பாசறையில் தங்கியிருப்பது அவரது வினை. ஆனால் கார்காலத்தில் உணர்வெழுச்சியோடு "நான் செயலற்று தனித்து வருந்தியிருக்க அவர் தேரேறி நம்மை கண விருந்தாய் வந்து தங்குதல் என்பது நமக்கு கைகூடுமோ?"²⁷ என்று ஆற்றாமையால் கூறுவதை ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தலைவியின் வருத்தம்

மழைக்காலம் வந்தது. தலைவன் வரவில்லை. அவர் கொஞ்சம்கூட இரக்கமில்லாதவர் என்றாள் தோழி. காமமோ நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கிறது. வளர்பிறைபோல் தோள் வளை நெகிழ்கிறது. தளிரைக் கசக்கியது போல் ஆகிவிட்டேன். மேலும் மழைக்காலமும் வந்துவிட்டது. என் மீதும் அன்பு இல்லாத இவரை கொடியர் என்று சொல்கிறார்களே என்றாள் தலைவி. இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

மழைக்கால நினைவு

கார்காலம் வந்தது. மாலைநேரத்தில் மேய்ச்சல் நிலத்திலிருந்து பால் கொண்டு வருகிறான் இடையன். பாலை வீட்டிலே கொடுத்துவிட்டுச் சோறு கொண்டு செல்கிறான். பனை ஓலையாலே செய்த பாயையும் எடுத்துச்செல்கிறான். தலையிலே முல்லை சூடியிருக்கிறான். தலைவி அதனை கண்டாள். தலைவனின் நினைவு வந்தது. தலைவன் இன்னும் வரவில்லை என்ற ஏங்குகிறாள் தலைவி. இதனை குறுந்தொகை பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

கார்காலம் வந்துவிட்டது. வரகு கொல்லையிலே முல்லை அரும்பிவிட்டது. வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்கின்றன. மாலையும வந்துவிட்டது. ஆனால் தலைவியை பிரிந்த தலைவன் வரவில்லை. இது தலைவியின் மழைக்கால வருத்தத்தை உணர்த்துகின்றது.

ஆளுமைப் பிரிவு

பேசாதனவற்றைப் பேசுவது போலவும், கேட்காதவற்றைக் கேட்பது போலவும் கொண்டு அவற்றுடன் பேசுவது ஒரு மனநிலை ஆகும். இலக்கியங்களில் இதை ஒரு உத்தியாகப் பயன்பட்டாலும் உளவியல் நிலையில் இஃது ஆளுமை பிளவு பட்ட நிலையாகவே காணப்படுகிறது. இங்கு,

“கேட்குந போலவும் கிளக்குந போலவும்

இயக்குந போலவும் இயற்றுந போலவும்

அ.றிணை மருங்கினும் அறைப் படுமே”²⁸

என்று நன்னூலார் கூறுவது நோக்கத்தக்கது ஆகும்.

பிரிந்து சென்ற தலைவனைப் பார்த்து, தலைவியை விட்டு வந்தாயே என்று முல்லை சிரிக்கிறது. அதற்குத் தலைவன் முல்லையே சிரிக்காதே என்று கூறுவதனை,

“கார் புறந்தந்த நீருடைவியன் புலத்துப்

பல்ஆ புகுதருஉம் புல்லென் மாலை

முல்லை! வாழியோ முல்லை – நீ நின்

சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை

நகுவை போலக் காட்டல்

தகுமோ, மற்ற - இது தமிழோர் மாட்டே”²⁹

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

பீர்க்கின் பூப்போல பசலை

குறித்த கார்பருவத்தில் தலைவன் வரவில்லை. தன் வேந்தனுக்கு பணிந்து திறை செலுத்துமாறு பகைவரைகத் தூண்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளான் என்று பாசறையில் இருந்து வந்த தூதுவர் கூறக் கேட்ட தலைமகள் தமக்குள் வருந்துகின்றாள். கோடையின் வெம்மையாலே பெரிதும் வறட்சிப் பட்டுப்போன நிலமானது செழுமையடையுமாறு மழைத்துளிகளை சிதறியபடி வீசும். “முழங்கும்” குரலையும் மேகங்களும் வானத்தில் எழுந்து கார்பருவத்தை வரவழைத்தன. பகையினை விரும்பி போரிடுதலை வரவேற்கும் தலைவன் வேந்தனுக்கு பணிந்து

திறை தருவற்குத் தூண்டும் முயற்சியிலேயும் ஈடுபட்டுள்ளார். கர்க்காலத் தொடக்கத்திலே திரும்புவதை நீட்டித்தலால் என்னுடைய மென்மையான தோள்களின் சிறந்த அழகெல்லாம் மறையப் பொன்னிறங் கொண்ட பீர்க்கின் பூப்போலும் பசலை படர்ந்துள்ளதே என்று தலைவி வருந்தினாள். இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

தேர் வரவை விரும்பும் தலைவி

கார்பருவத்தின் வரவாலே சொன்னதுபோல வந்து சேராத தலைவனின் நினைவாலே ஏங்கித் தவிக்கும் தலைவி தன் துயரை பொறுத்து ஆற்றாளாய்த் தன் தோழிக்கு புலம்புவதாக ஐங்குறுநாறு பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

செம்முல்லையின் பசுமையான கொடியை தழுவியபடியே மென்மையான நிலவைப் போன்றே வெள்ளரும்புகளைக் கொண்டவையாகக் கார் பருவத்தை விரும்பி முல்லையும், தோன்றியும் மலர்ந்திருக்கும். ஆனால் என் மையுண்ட கண்கள் அவர் தேர் வரவை விரும்பி தானும் ஒளிப் பெற்றுத் தோன்றுவதற்காகத் காத்திருக்கின்றன. தோழி! என்று தலைவனின் தேர் வரவை விரும்பி ஆற்றியிருந்தாள். தலைவன் வந்தாள் தன் மேனியும் கவினடையும் என்பது இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

மாலை நேரமும் தலைவியின் வருத்தமும்

தலைவி மிகவும் வருத்தத்தோடு இருந்தாள். தோழி வருந்தாதே என்றாள்; என் தலைவன் வரவை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தேன். அவர் வராமையால் இரவு தூக்கம் வரவில்லை என்றாள். எருமை தன் கொம்பை அசைக்கும்போதெல்லாம் அதன் கழுத்து மணியோசை கேட்கிறது. ஆனால் தலைவனை காணவில்லை என்று வருந்துகின்றாள். இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள், அறம், பொருள்,

இன்பம் என மூன்று பிரிவினுள் மனித மனத்தை ஆராய்கின்ற துறை உளவியல் துறையாகும். இத்துறை மனிதனின் நடத்தைக்கான காரணங்களை அறிவியல் முறைப்படி ஆராய்ந்து அடிப்படையான காரணங்களை வெளிக்கொணர்கிறது.

இரவும் மணியோசையும்

தொழுவத்திலே ஏராளமான பசுக்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் மத்தியிலே ஒரு காளை. அதன் கழுத்தில் மணி கட்டப்பட்டு இருக்கிறது. இரவு நேரத்தில் மணி ஓசை கேட்கிறது. மணி ஓசை கேட்டதும் தூங்காதிருந்த அவள் தன் காதலன் வந்துவிட்டதாக நினைக்கிறாள். தலைவனை காணவில்லை என்று வருந்துகின்றாள். மணி ஓசை வரும் இடத்தை சென்று பார்த்தாள். தொழுவத்தில் ‘காளை’ நின்று கொண்டிருக்கிறது. அதனை சுற்றி பசுக்கள் நின்றன. பசுக்களுக்கு இருக்கும் இன்பம்கூட தமக்கு இல்லையே என ஏங்குகிறாள். இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

இளமை அழிவது கண்டு துன்பம்

தலைவி தன் தலைவனுடன் மகிழ்ந்து வாழவேண்டிய இளமை காலத்தில் தனது தலைவன் பிரிந்து சென்றதால் தனது இளமை போகிறது என்று துன்பப்பட்டு புலம்புவதை பின்வரும் குறுந்தொகை பாடலில் காணமுடிகிறது.

“இளமை பாரார் வளம் நசை இச்சென்றோர்

இவனும் வாரார் எவணரோ? என

பெயல்புறம் தந்த பூங்கொடி முல்லைத்

தொகுமுகை இலங்கு எயிறு ஆக

நகுமோ தோழி! நறுந்தண் காரே”³⁰

என்ற பாடல் தலைவன் குறித்த காலத்தில் வரவில்லை. அதனால் முல்லை சிரித்து கேலி செய்வது போன்றுள்ளது என்ற தலைவி தலைவனுக்காக

காத்திருந்தபோது ஊரார் 'உனது தலைவன் வரவில்லையா? எனக் கேலி செய்வர். தலைவன் வராமல் தந்த ஏமாற்றத்தைவிட ஊராரின் கேலிச் சொல்மிகுந்த வேதனைத் தரும். இளமைப் பருவத்தில் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்றதால் அவள் உள்ளத்தால் உடலால் குன்றிப்போகிறாள். குடும்ப நெறியில் ஒரு ஆடவன் பெண்ணின் அழகை, இளமையை நிராகரித்ததால் அவளை உயிருள்ள பொருளாக கருதாது இருத்தல் அவனது அன்பில்லாத தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இதனால் இளமை அழிவது கண்டு துன்பப்படும் தலைவியின் புலம்பல் வெளிப்படுகின்றது.

பயனற்ற பொருள்

பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலக வாழ்க்கை இல்லை என்பது உண்மையே. பொருள் தனக்கு இன்பத்தைத் தருவதாகும். ஆனால் இன்பத்திற்கு மாறாகப் பிரிவுத் துன்பத்தினை அளிப்பதாக இருப்பின் பயன் ஒன்றும் இல்லை. பொருள்களின் பொருட்டுச் சென்றாரே இன்னும் வரவில்லை. இன்னுமா உயிர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? என்று கேட்டுக் கேலி செய்து நகைப்பது போல் முல்லை அரும்பிவிட்டதே என்று தலைவி கூறுகிறாள்.

பறவைகளின் ஒலியும் தலைவியின் வருத்தமும்

இரவு நேரம் பறவைகள் ஆணும் பெண்ணுமாக இருக்கின்றன. அந்த மகிழ்ச்சியால் அவை கூவுகின்றன. தலைவனை பிரிந்த தலைவிக்கு இது துன்பமாக இருக்கின்றது. காதலனை நினைக்கின்றாள். கோபம் வருகின்றது. நம்மை இப்படி வருந்தவிட்டானே? என்று நினைக்கிறாள். இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

உளச்சோர்வு

உளச்சோர்வின் பொருட்டு மனிதன் பல்வேறு மாறுபாடுகளுக்கு ஆட்படுகின்றான். இவ்வுளச் சோர்வுகள் ஒருவனது நடத்தையையே மாற்றுகின்ற

தன்மைப் பெற்றவை. உலக வாழ்வுப் பற்றிய எதிர்மறையான கண்ணோட்டமும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய தவறான கண்ணோட்டமும் உளச்சோர்வு காரணமாக ஏற்படும். பிரிந்து சென்ற தலைவன் வராததால் தலைவி பெரிதும் துன்புற்றாள். என்னை வாடைக்காற்று வருந்தும் என்று அவர் எண்ணினாரா? இல்லையே. அப்படி நினைத்திருந்தால் இங்கே வந்திருப்பாரே? ஆனால் வரவில்லை. இனி நான் எப்படி உயிர் வாழ்வேன்? இறந்து போவேன் என்று தலைவி கூறியதை,

“வாரர் ஆயினும், வரினும் அவர்நமக்கு

யார் ஆகியரோ – தோழி! நீர்

நீலப் பைம் போது உளரி, புதல

பீவிஒண் பொறிக் கருவிளை ஆட்டி,

நுண் முள் ஈங்கைச் செவ் அரும்பு ஊழ்த்த

வண்ணத் துயம் மலர் உதிர, தண்ணென்று

இன்னாது எறிதரும் வайдையொடு

என் ஆயினள் கொல் என்னாதோரே?”³¹

என்ற பாடல் வழி தலைவி உளச்சோர்வு அடைந்ததை அறியமுடிகிறது. உளவியல் கோட்பாடுகளான அடிப்படை மனவெழுச்சியும், ஆளுமைப் பிரிவு, பாலியல் போன்றன உள்ளன. மேலும் உளவியல் சித்தரிப்புகளும், உளவியல் கூறுகளும் குறுந்தொகையில் காணப்படுகின்றன.

தலைவி வாழும் இடம்

முல்லைப்பாட்டில் தலைவி வாழும் இடம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. தலைவி இருக்கும் இடம் முல்லைக்காட்டில் மிகவும் அழகியதாக கட்டப்பட்டுள்ள ஏழுநிலை மாடமாகும். இங்கு “பெரிய மரங்கள் நெருங்கி அடர்ந்து நிழல் பரப்பவும், காட்டுக்கோழிகள் குஞ்சுகளுடன் முல்லைக்கொடிகள் பிணைந்து

படர்ந்த பந்தளின் கீழ் செல்லவும், பறவை இனங்கள் செய்யும் ஓசையுடன் மிக்க எழிழுடன் விளங்கும் முல்லை காடு”³² என தலைவியின் இருப்பிடம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் தலைவியின் அந்தபுர அமைப்பு நெடுநல்வாடையில் அறியமுடிகிறது. மேலும் தலைவி பெரிய வட்டகட்டிலில் படுத்திருந்தாள். தலைவி படுத்த கட்டில் நாற்பது வயதுடைய போரில் பொருதுபட்ட யானையின் தந்தத்தால் செய்யப்பட்டது என நெடுநல்வாடையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தலைவி வாழும் ஊர்

தலைவியின் ஊர் பற்றி அகநானூற்றுப்பாடல் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“நம்மினும் தாந்தலை மயங்கிய

அம்மா அரிவை உறைவு இன் ஊரே”³³

என காமத்தால் நம்மைவிட மிக்க மயக்கம் அடைந்த அழகிய மாமை நிறத்தையுடையவள் வாழ்கின்ற இனிய ஊர் என்று தலைவியின் ஊரை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

முகில்கள் விளையாடுவதற்கு இடமாகிய மலையை சேர்ந்த சிற்றூரில் தலைவி உள்ளாள். இதனை,

“மழை விளையாடும் குன்று தேர் சிறுகுடி”³⁴

என குறுந்தொகை பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. வன்புலமாகிய காட்டின் உள்ளே தலைவியின் ஊர் உள்ளது என்று தலைவன் குறிப்பிடுவதாக அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. தலைவி வாழ்கின்ற ஊராக, ‘சீறூர்’ எழுநிலை மாடம் காட்டு நாடு; இனிய ஊர், என்று பாடல் சுட்டுகின்றன.

தலைவியின் உடல் உறுப்பிற்கு கூறுப்பட்ட உவமைகள்

தலைவியின் உடல் உறுப்போடு பல பொருட்களை ஒப்புமைப்படுத்தி இலக்கியங்களில் பாடப்பட்டுள்ளன. முல்லைநிலத் தலைவியின் கண், மேனி, கூந்தல், நெற்றி, விரல் போன்ற உறுப்புகள் பல இயற்கை பொருட்களோடு ஒப்புமைப்படுத்தி பாடப்பட்டுள்ளன.

கண்

“தாமரை” மலரை கண்களுக்கு ஒப்புமைப்படுத்தி பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. தாமரை மலர் போன்ற கண்களை உடையவள் என்று தலைவன் தலைவியை புகழ்ந்துரைப்பதாக பாடல் உள்ளது.

“பேர்அமர் மலர்க்கண் மடந்தை! நீயே”³⁵

என்று ஐங்குறுநாற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

தாமரை மலர் போன்ற குளிர்ந்த கண்ணின் உள்பகுதியெல்லாம் சிவக்க பெறுவதற்குரிய துன்பத்தை உடையவள் தலைவி என்று கண் அழகை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

கொன்றை மலரைப் போன்று பசலை கொண்டிருந்த மையுண்ட கண்கள் குன்றில் உள்ள பெரிய சுனையில் பூத்து குவளை மலர் போல் பழைய அழகைப் பெற்றன என்று குறுந்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது. தலைவியின் கண்கள் தாமரை மலரையும், குவளை மலர்களையும் ஒப்புமைப்படுத்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தலைவியின் நெற்றி

தலைவியின் நெற்றியை ஒளி பொருந்திய ‘நுதல்’ என இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இதனை,

என்று ஐங்குறுநாறு பாடல் சுட்டுகிறது.

தலைவியின் மேனி

தலைவியின் மேனி பசலை நோய் கொண்டுள்ளது. இதனை “வேங்கை மரத்தின் மலரை போன்று நல்ல பொன்னிறம் கொண்ட மேனியில் தோன்றிய தேமலையடையுவுள்” என்று அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. மயிலின் கழுத்தை போன்ற நிறத்தை உடையவள். மேலும் திருத்தமான பல சந்துகளை உடைய மூங்கிலைப் போன்ற தோள்கள் உடையவள் என்று முல்லை நிலத் தலைவியின் மேனி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தலைவியின் மேனியை “திருந்தி இறைப்பனைத் தோள்” என குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. பெண்களுக்கு தோள் பெரியதாக இருப்பது அழகைத் தரும். அத்தகைய அழகைக் கொண்டவள் தலைவி என்று அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது. “மாமை நிறத்தைக் கொண்ட தலைவி” என ஐங்குறுநாற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. ‘பீர்க்கம் மலர்போல் மாமை நிறமுடைய தலைவி பசலை படறப்பெற்றுள்ளாள்’ என்று குறுந்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது. மேலும் மாமை நிறம் என்பது மாந்தளிர் நிறம்.

தலைவியின் கூந்தல்

மகளிர் கூந்தலில் பொன்னாற் செய்தி அணிகலன்களை அணிந்து அழகுபடுத்திக்கொள்வர். அதுபோல, கொன்றை மரத்தில் பூத்த புதுமலர்கள் தலைவியின் கூந்தலில் உள்ள அணிகலன்கள் போல காட்சியளிக்கிறது என்று குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

முல்லைநிலப் பெண்களின் அழகு

பெண்களின் அழகை இலக்கியங்களில் இயற்கை பொருளோடு ஒப்புமைப்படுத்தி பாடப்பட்டுள்ளன. முல்லை நிலப் பெண்களின் அழகை கலித்தொகை பாடலில் காணமுடிகிறது. முல்லை மொட்டின் அடிப்பகுதியும், மயிற்பீலியின் அடிப்பகுதியையும் வரிசையாக வைத்தாற் போன்று பல்லும் மூங்கிலை போன்ற தோளும், மை பூசப்பட்ட கண்களும் கொண்டவள் என்று முல்லை நிலப்பெண்களின் அழகு சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நில மகளிர் விளையாட்டுக்கள்

விளையாட்டு என்பது மகளிருக்கே உரிய ஒன்றாக முல்லை நிலத்தில் அமைந்துள்ளது. ஏனெனில் முல்லை நிலத்தில் மகளிர் வீட்டில் இருந்துதான் பெரும்பாலும் பணிபுரிந்தனர். ஒருசில மகளிர் வெளியில் சென்று பணிபுரிந்தனர். ஆடவர் பெரும்பாலும் தொலைதூரம் சென்று பணிபுரியும் வழக்கே இருந்தது. இதற்குக் காரணம் முல்லை நிலத்தின் சுற்றுச் சூழலேயாகும். விளையாட்டு என்பது உடலுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதாகும். இதன் மூலம் உடல் ஆரோக்கியமானதாகவும் வலிமைமிக்கதாகவும் திகழ்கிறது. இவற்றை மனத்தில் கொண்டுதான் நம் முன்னோர்கள் பல விதிமுறைக்கு உட்பட்டு ஆண், பெண் உடலமைப்பிற்கு ஏற்றவாறு விளையாட்டை உருவாக்கினர். நாளடைவில் இவ்விளையாட்டில் பல வளர்ச்சி ஏற்பட்டுப் பலபெயருடன் விளையாடப்படுகின்றன.

விளையாட்டின் வகைகள்

தங்கள் உடல் அமைப்பிற்கும் உள்ளநிலைக்கும் ஏற்ற விளையாட்டுகளைச் சங்ககால மகளிர் தேர்ந்தெடுத்து விளையாடினர். பூக்கொய்தல், புனல் விளையாடல், ஊசல் ஆடுதல், பந்தாடுதல், மணலில் சிறு வீடுகட்டுதல், கழற்சிக்காய், அம்மானைக்காய் முதலியவற்றைக் கையாற்பிடித்து ஆடுதல் முதலியன மகளிர் தம் இளம் பருவ விளையாட்டுக்களாகும்.

கவலையில் தேங்காமல் மகிழ்ச்சி தோன்றிய முகத்தினராய்த் துள்ளலும் எழுச்சியும் நிரம்பிய வாழ்வினராய் மகளிர் சிறுசிறு விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டனர் என்பது சங்க இலக்கியங்களில் பல பாடல்களில் நன்கு புலனாகின்றது. இவ்வாறு விளையாட்டில் ஈடுபடும் மகளிர் கூட்டத்தினை அந்நாளில் ‘ஓலை ஆயம்’ என வழங்கினர். ஆயம் என்ற சொல்லே விளையாட்டுப் பருவத்தில் நிற்கும் மகளிர் கூட்டத்தைக் குறிப்பிடும். ‘ஓரை மகளிர்’ என்ற சொல் தும்பி சேர்கீரனின் குறுந்தொகைப் பாடல் வரியிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘ஓரை மகளிர்’ என்பது விளையாட்டு மகளிரைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகவேயுள்ளது. பொதுவாக முல்லைநில மகளிரின் இளம்பருவ விளையாட்டாகச் சிற்றில் இழைத்தல், கழங்காடுதல், பொழில் விளையாட்டு மற்றும் தோட்டத்தில் விளையாடுதல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஆயரினமகளிர் தம் தோழியரோடும் காதலனோடும் விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர். எனவே இவர்களின் விளையாட்டை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

காட்டாற்றுக் கரையில் உள்ள மணல் நிறைந்த சோலையிலும் அகன்ற பாறையிலும் விளையாடினமைக் கூறப்படுகின்றது. தலைவன் விளையாடினோம் என்று கூறியதிலிருந்து தலைவி தலைவனோடு விளையாடியமை புலப்படுகின்றது. குறிப்பால் தலைவி தோழியோடு விளையாடியதை உணர முடிகின்றது. கீழ்க்கண்ட பாடல் தோழியோடு விளையாடியதைக் கூறுகின்றது.

“நாறிரும் கூந்தல் பொதுமகளிர் எல்லாரும்

முல்லையும் தண்பொழிற் புக்கார் பொதுவரோடு

எல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு”³⁷

ஆயரின் மகளிர் ஆயரைத் திருமணம் புரியும் மகிழ்ச்சியில் மகளிர் அனைவரும் முல்லைப் பூக்கள் மலர்ந்து விளங்கும் சோலையில் விளையாடப்

புகுந்தனர். இதனைக் கண்ட தோழி தலைவியை அழைத்து நாமும் சென்று பொழில் விளையாடலாம் என்று அழைக்கின்றாள். எனவே ஆயரினமக்கள் தோழியரோடு பொழில் விளையாட்டை மேற்கொண்டனர்.

ஆயர் மகளிர் தோட்டத்தில் விளையாடுதல்

ஆயர்மகளிர் வீட்டில் உள்ள தோட்டத்தில் விளையாடினர்.

“முல்லையும் தாய பாட்டாங்கால் தோழி – நம்

புல்லினத்து ஆயர் மகளிரோடு எல்லாம்

ஒருங்கு விளையாட”³⁸

முல்லை பூக்கள் நிரம்பிய தோட்டத்தில் ஆயரினமக்கள் விளையாடினார்கள்.

சிற்றில் இழைத்து விளையாடுதல்

சிற்றில் இழைத்தல் என்பது மண்ணில் சிறு வீடுகட்டி விளையாடுவதாகும். சிற்றில் இழைத்தல் பெரும்பாலும் மகளிருக்கு உரிய விளையாட்டாகவே கருதப்படுகின்றது. இவ்விளையாட்டை வீட்டின் முன்னே தெருவில் விளையாடுவதும் கடற்கரையோர மணற்பாங்கான இடத்தில் விளையாடுவதுமாகும். பெரும்பாலும் தோழியரோடு வீட்டிற்கு முன்னே விளையாடுவர். கடற்கரைச் சோலையில் காதலனோடு விளையாடுவர்.

“... நீ ஆடும்

சிற்றில் புனைகோ, சிறிது?”³⁹

என்றான். இவ்வரிகள் மகளிர் சிற்றில் புனைந்து விளையாடுவதைக் கூறுகின்றது. தலைவியைப் பார்த்துத் தலைவன் சிற்றில் புனைய நானும் வரவா என்று கூறுகின்றான்.

ஆற்றங்கரையில் சிற்றில் இழைத்தல்

“வரி மணல் முன்துறைச் சிற்றில் புனைந்த”⁴⁰

ஆற்றங்கரையில் நீர்த்துறையில் ஆயரின மகளிர் தோழியரொடு சிற்றில் இழைத்து விளையாடுகின்றனர்.

சுழற்சிக்காய் விளையாட்டு

இவற்றைக் கழங்காடுதல் என்பர். பெரும்பாலும் மகளிர் வீட்டில் இருந்தே விளையாடுவர். “கழங்காடுதல் என்பது கற்களைத் தூக்கித் தூக்கிப் போட்டு பிடிப்பது. சேர்ந்திருக்கும் கற்களை அசைந்து விடாமல் எடுப்பதும் ஆகிய செய்கைகள் வாய்ப்புநிலை விளையாட்டாகக் கொள்ளலாமெனினும் ஓரளவு பயிற்சி சார்ந்துள்ளது” என்று விளக்கம் கூறுவர். இத்தகைய கழங்காட்டத்தை முல்லை நில மகளிர் மேற்கொண்டமையைக் கீழ்க்கண்ட மதுரைக் கூத்தனாரின் அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“வணங்குஇறை மகளிர் அயர்ந்தனார் ஆடும்

கழங்குஉறழ் ஆலியொடு கதழ்உறை சிதறி”⁴¹

இங்குப் புலவர் மழைத்துளியின் அளவைக் குறிப்பிடும் பொழுது கழற்சிக்காயின் அளவோடு ஒப்பிட்டுக் கூறவருமிடத்து மகளிர் ஆடும் சுழற்சியைக் குறிப்பால் கூறுகின்றார்.

ஓடியாடி விளையாடுதல்

இளமகளிர் வீட்டின்கண் அமைந்த மணல் நிறைந்த முற்றத்தில் ஓடியாடி விளையாடும் அழகான காட்சியை மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார் தம் அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் வருணிக்கின்றார்.

“பொலன்செய் கிண்கிணி நலம் பெறு சேவடி

மணல்மலி முற்றத்து நிலம்வடுக் கொளாஅ

மனைஉறை புறவின் செங்காற் சேவல்

துணையொடு குறும்பறை பயிற்சி, மெல்செல

விளையாடு ஆயத்து இளையோர்க் காண்தொறும்”⁴²

மணல் முற்றத்தே இளம்பெண்டிர் ஓடியாடி விளையாடுவதால் அங்குள்ள சேவலும் பெடையும் குறுகுக்குறுக நடை நடந்து, பின்னர் மேலெழுந்து பறக்கலாயின. அங்ஙனம் அவை மேலே பறந்து செல்ல, இளம் பெண்டிர் விளையாடும் விளையாட்டு காண்பார்க்கு இன்பம் தருமாறு இருப்பதை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. வீடு, தோட்டம், மேய்ச்சல் நிலமான காடு போன்ற பல இடங்களில் மகளிர் கூடுமிடங்களில் விளையாடியுள்ளனர். “வீட்டின் வெளியே வந்து விளையாட வேண்டிய இளம் பருவத்து மகளிர், தம் தோழியர்களுடன் கூடி விளையாடி மகிழாது, வீட்டின் கண்ணே அடைப்பட்டிருத்தல் அறனுடைய செய்கையும் ஆகாது. அவர்கள் உடலின் ஆக்கத்தையும் சிதைப்பதாகும் என்று சங்க காலச் சான்றோர் சமுதாயம் வற்புறுத்தியது”.

பெண்கள் சுதந்திரமாக இயங்குதல்

பெண்ணியச் சிந்தனையாளர்கள் முன்வைக்கும் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் சில அன்றைய சங்க காலத்திலேயே பெண்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்கள் சுதந்திரமாக இயங்கினர். ஆண்களும் பெண்களும் இணைந்து விளையாடினர். காதல் கொண்டு களவு கொண்டு அலர் ஏற்படா வண்ணம் கற்பு வாழ்வு கொள்ளல், போன்றவை அவற்றுள் சிலவாகக்கொள்ள இடமுண்டு.

“விளையா டாயமொடு ஓரை ஆடாது

இளையோர் இல்லிடத்து இற்செறிந் திருத்தல்

அறனும், அன்றே ஆக்கமும் தேயம் எனக்

குறுநுரை சுமந்து நறுமலர் உந்திப்

பொங்கி வரு புதுநீர் நெஞ்சுண ஆடுகம்”⁴³

என்ற நற்றிணைப் பாடல் மூலம் சங்க காலத்தில் மகளிர் வெளியே சென்று விளையாட உரிமை கிடைத்ததை உணர முடிகின்றது. முல்லைநிலப் பெண்கள் கற்களைக்கொண்டு விளையாடியுள்ளனர். முல்லைநிலப் பெண்கள் பறவைகளுடன் இயைந்து விளையாடியுள்ளனர். மேய்ச்சல் நேரங்களின்போது பொழுதுகழிக்க வேண்டி ஆண்களுடனும் பெண்கள் சேர்ந்த விளையாடியுள்ளனர். மகளிர் நீர்நிலைகளில் நீராடி மகிழ்ந்து விளையாடியுள்ளனர். இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையுடன் நீர்நிலை விளையாட்டுக்களாக முல்லைநில மகளிர் விளையாடியுள்ளனர்.

முல்லை சான்ற “கற்பு”

முல்லைப்பாட்டின் முதன்மையான நோக்கம் மகளிர் “கற்பு” உடையதாக இருப்பதைக் காட்டுவதே ஆகும். “சொத்துரிமை” குறிப்பிடும்போது தலைவியின் “கற்பு” சுட்டப்பட்டுள்ளது. தலைவனுடைய சொத்து அவனுடைய புதல்வர்களுக்கு செல்வதற்கு தலைவியினுடைய “கற்பு” இன்றியமையாதாகின்றது. “ஆண்கள் வினைவழி வந்த செல்வத்தின் உரிமையுடையவர்களாக மாறியபின் தலைவியின் உரிமைகள் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. எனவே முல்லை நிலத் தலைவி மகனை முன்னிறுத்தி கூறப்பட்டுள்ளாள். முல்லை நிலத் தலைவி புதல்வனுடைய தாயாக இருக்கும்போது சொத்து உறுதி செய்யப்படுகிறது. இதனால்தான் “முல்லை சான்றே கற்பு” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது”. இதனை சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் என்ற நூல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

“புண்புல நாடன் மடமகள்”⁴⁴

“காண்கெழு நாடன் மகள்”⁴⁵

“தண்டழை யுழவர் தனிமட மகளே”⁴⁶

“புறவணி நாடன் காதல் மடமகள்”⁴⁷

என முல்லை நிலத் தலைவி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளாள்.

முல்லை நிலத்தலைவியின் சிறப்பு

தலைவி புதல்வனுடன் இருக்கும் பாடல்களில் தலைவியின் சிறப்பு

சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“மனைக்கு விளக்காயினள்”⁴⁸

என்று குறிப்பிடப்படுகிறாள்.

“அருந்ததியன்ன கற்பின்

குரும்பை மணிப்பூப் புதல்வன்தாய்”⁴⁹

என அருந்ததியின் கற்போடு தலைவியின் “கற்பு” சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரினுவக்கும்”

“முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியற் குறுமகள்

மெல்லியற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே”⁵⁰

என முல்லை மலருடன் கற்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முல்லை மலரின் மென்மை, வெண்மை, தூய்மை, பெண்ணின் மென்மை, தூய்மையோடு பெண்ணின் கற்புக்கும் உவமையாக சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“கடவு கற்பின் மடவோள்”⁵¹

என தலைவியுடன் கடவுள் தன்மை இணைக்கப்பட்டு அவள் தூய்மை பெற்றவர்களாக காட்டப்படுகின்றாள். புதல்வனின் தாயாக இருத்தல் தலைவியை சிறப்பிற்குரியவர்களாக சுட்டுகிறது.

கற்பு

கற்பு என்பது வாழ்வின் ஒழுக்க நிலையாகும்” “முல்லை சான்ற கற்பின்” என்ற இலக்கியப்பாடல் அடையாளப்படுத்துகிறது. கற்புடையவளே உயர்ந்தவளாகப் போற்றப்படுகிறாள். சிறந்த கற்புடையவருக்கு தெய்வங்களே ஏவல் செய்யும் என்பதை,

“காமர் கடவுளும் ஆளும் கற்பின்

சேண்நாறு நறுநுதல் சேயிலை கணவ”⁵²

கபிலர் பாடல் வழியாக அறியலாம்.

முல்லை மலரும் கற்பும்

முல்லை மலர் கற்புக்கு உரியது. எனவே முல்லை மலருடன் தலைவியின் கற்பை தொடர்புபடுத்தி இலக்கியங்களில் பாடல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

முல்லை மலரும் வெண்மை நிறப் புனைவும்

முல்லை சமூகத்து மக்களின் காதல் வாழ்வை உணர்த்துவது ‘இருத்தல்’ என்ற உரிப்பொருள். இது பிரிவினை ஆற்றியிருத்தல் என்பதாகும். தமிழ் இலக்கண இலக்கியத்தை பொறுத்தவரையில் ‘கற்புக்கோட்பாடு’ என்பது பெண்களுக்கு மட்டும் உரியது என்பதுபோல தந்தையுடைமைச் சமூகம் ஒரு தோற்றத்தை உருவாக்கியுள்ளது. அவ்வகையில் முல்லைத்திணை என்பது

‘இருத்தல்’ எனப்படும் கற்புக்கோட்பாட்டை முல்லை மலரின் வெண்மைத் தன்மைக்கு தூய்மைக்குறியீடாக வைத்தனர்.

“முல்லை சான்ற முல்லை அம் புறவின்”⁵³

என்னும் அடிக்கு கணவன் கூறிய சொல்தவறாமல் இல்லத்திலிருந்து நல்லறஞ் செய்து ஆற்றியிருந்த தன்மையமைந்த முல்லைக்கொடி பட்டர்ந்த காடு என்றும்,

“ஆறிய கற்பின் அடங்கிய சாயல்”⁵⁴

என்ற அடிக வெண்மை நிறத்தைப் பெண்களின் கற்புத் தூய்மைக்கு அடையாளமாக குறியீடாக காட்ட முனைந்துள்ளது. முல்லை மலரின் வெண்மை நிறம் பெண்களின் கற்புத் தூய்மைக்கு கூறப்பட்டது.

“முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்”⁵⁵

என்னும் அடியில் “காட்டகத்தே குவிந்த அரும்பு எயிறென்னும்படி நெகிழ்ந்த முல்லை சூடுதற்கமைந்த கற்பினையும்” என்றும், கற்பின் மிகுதி தோன்ற முல்லை சூடுதல் இயல்பு என்றும், பொருள் உரைக்கிறார் நச்சர்.

“பாசிலை முல்லை யாசில் வான்பூ”⁵⁶

என்னும் அடியின் உரைப்பகுதியில் கார்ப்பருவத்தின் வருகை வந்ததும் தலைவன் வரவில்லை என நினைத்தாள். முல்லைநிலப் பெண்கள் தம் கற்பிற்கு அடையாளமாகச் சூடும் மலராகும். தலைவன் பிரிந்தமையால் அம்மலர் சூடப்பெறாது கழிதல் நினைந்தாள்.

முல்லை மலர் சூடுதல்

சங்க காலத்து மகளிர் கணவன் தன்னைப் பிரிந்திருந்த காலத்தில் தலைமுடிக்கு நெய்பூசுவதில்லை நெய்பூசாத தலையில் எந்தப் பூவையும் சூடுது

இல்லை. எனவே தலைவியைத் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றபோது ஆற்றியிருத்தலின் அடையாளமாக முல்லையைச் சூட இயலாது.

சமூகவியலார் கருத்தை நோக்கும்போது வெண்மை நிறம் வாய்ந்த முல்லை மலரைக் குறியீடாகப் பயன்படுத்த 'இருத்தல்' என்னும் கற்பின் குறியீடு முல்லையாக இருந்ததை விளக்கும். இதனால் கற்புக்கடம் பூண்டவர் முல்லைமலர் அணிவதும் முல்லையைத் தங்கள் வீட்டில் வைத்து வளர்ப்பதும் இயல்பாக இருந்தது. கற்புடைய மகளிர் என்றால் முல்லைத்திணையில் முல்லைமலர் சூடுவர். முல்லைமலர் "வெண்மையாக" இருப்பதுபோல மகளிரின் கற்பும் தூய்மையாக இருக்கும். "தூய்மையாக" இருக்கவேண்டும் என்பது தனியுடைமைச் சமுதாயத்தில் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது.

முல்லைக் கற்பும் கற்பிப்பும்

முல்லைத் திணையில் மகளிர் தலைவன் வரும்வரை ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும். தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்ற காலத்தில் வேற்று ஆடவனுக்கு மனதில் இடம் கொடுக்காமல் தன்னுடைய கற்பு தூய்மையாக இருக்கவேண்டும் என்று தலைவன் கூறிச் சென்றவாறு ஒழுக்கம் கற்புடையவளாக இருத்தல் வேண்டும் என்று ஆணாதிக்கச் சமூகத்தால் வலியுறுத்தப்பட்டது.

கற்புடை மகளிர் இயல்பு

அன்புடைக் கணவர் அழிக்கக்கூடிய செயல்களைச் செய்தாலும் பொறுப்புடைய பெண்கள் பொறுமையாக இருப்பர். நெருஞ்சிப் பூ சூரியனையே நோக்கிநிற்பது போல மகளிர் மனமும் கணவனையே நாடி நிற்கும். கடமை கருதிக் கணவன் பிரியும்போது மனைவி பிரிவுத்துயரைப் பொறுத்து ஒழுகவேண்டும். சான்றோர் விரும்பாத எச்செயலையும் கற்புடைய மகளிர் செய்ய மாட்டார். இதுவே கற்புடைப் பெண்டிரின் இயல்புகளாக வரையத்து கூறுப்பட்டுள்ளன.

கணவனை தொழும் மகளிர்

கற்புடை மகளிர் கையிலிருந்த அரும்பொருள் நழுவிப் போய்விட்ட
பொழுதிலும் கணவனை நினைத்து கைதொழுதலன்றி கடவுளை நினையாத
தெளிவை உடையவர்.

“கையது வீழினுங் கணவன் அல்லது

தெய்வம் அறியாத் தேர்ந்துணர் காட்சிப்

தெய்வம் அறியாத் தேர்ந்துணர் காட்சிப்

பழுவக் கற்பு”⁵⁷

கற்புடையக் காரிகையர் கணவனை நினைவதன்றிக் கடவுளை நினையார்.
கணவனே கண் கண்ட தெய்வம்.

மகளிர் ஒழுக்கம்

உச்சயினி மகளிர் காம பானம் அருந்தியுள்ள மயக்கப் பொழுதிலும்
பறவை, விலங்குகளில்கூட ஆண்பாற் பெயரை வழக்கியும் கூறாத
ஒழுக்கமுடையவர்களாய் இருந்தார்களாம்,

“புள்ளும் மாவும் உள்ளுறுத் திறன்ற

ஆண் பெயர்க் கிளவி நாண்மகிழ் கடவ

வழுக்கிக் கூறினும் வடுவென நாணி

ஒழுக்க நுனித்த ஊரான் மகளிர்”⁵⁸

எனக் கூறுவதிலிருந்து மகளிர் கணவர் பெயரைக் கூறக்கூடாது என்ற
கொள்கையை உடையவர் என்பது புலனாகிறது.

வறுமையிலும் செம்மை

வறுமைக் காலம் வந்துற்றாலும், வேறுபடாத அன்பு கொண்டவர்களாக,
கணவன் பால் மதிப்பும் கொண்டவர்களாக மகளிர் இருந்து வந்தனர். வெள்ளி

விதைக்கப் பொன்னாய் விளைகின்ற பிறந்த வீட்டினும் உப்பின்றி வெந்த குப்பைக் கீரையை ஒரு பொழுது விட்டு ஒரு பொழுது உண்ணுகின்ற கணவன் வீடே நன்று என எண்ணுவது நங்கையர் உள்ளம், அதனால்தான்,

“தகா அக் காலம் தலைவரும் எனினும்

பகாஅத் காதலொடு பத்திமை”⁵⁹

வறுமையிலும் கணவனிடம் வேறுபடாது அன்பு செலுத்தவேண்டும் என்ற இந்தப்போக்கு, பிற்காலத்தில் கணவன் எத்தகையவனாயினும் அவனிடம் அன்பு பாராட்டுவதே கற்புடைய மனைவியின் கடமையாயிருக்க வேண்டும் என்ற அளவுக்கு வளர்ந்துவிட்டது. தொடக்கக் காலம் தொட்டு இடைக்காலம் ஈராக கற்பு என்பது தொடர்ந்து பேணப்பட்டதுடன் பெருமையாகவும் போற்றப்பட்டு வளர்விக்கப்பட்டது. மகளிர் கற்பு நிறைபெறுதற்கு ஆட்சி காவலாக அமைய வேண்டுமென்பதை,

“அருந்திறல் அரசர் முறைசெயின் அல்லது

பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவாது”⁶⁰

என்று சிலம்பும்,

“மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும்

காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்றால்”⁶¹

என்று மணிமேகலையும் எடுத்துக்கூறுகிறது.

ஆயர் மகளிரின் கற்பு நெறி

தான் காதலித்தவனையே மணந்துக்கொள்ளும் திண்ணிய நெஞ்சினராய் முல்லைநிலம் பெண்கள் இருந்தனர். இதனை, “கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகத்தை பரிசாக பெறினும் அரிய பண்புகளையுடைய ஆயரின் மகளிர் இருமணம்புரிதல்

உயிர்குடிப்பிறப்புக்குரிய பண்பு அன்று என தான் விரும்பியவரையே முல்லை நிலப் பெண்கள் மணந்தனர்” என்று முல்லைக் கலி பாடல் சுட்டுகின்றது.

தோழி கூற்றுப்பாடல்கள்

தோழி என்பவள் தலைவியின் மனநிலையில் இருந்து செயல்படக்கூடியவள். தலைவன் பிரிந்தபோதும், காலம் தாழ்ந்து வந்த போதும் தலைவனால் குறிக்கப்பட்ட பருவம் வந்தபோதும் தலைவி வருந்திய வருத்தத்தை போக்கி அவன் வரும்வரை ஆற்றியிருக்குமாறு வற்புறுத்துகின்றாள். வினையே ஆட்வர்க்கு உயிராகும் என்று தலைவனின் நிலையை எடுத்துக்கூறி தலைவன் வினைமேற் சென்று வென்று திரும்பும் காலம் வரை இல்லத்தில் இருந்து துயர் பொறுத்து ஆற்றியிருந்தலே மகளிர் கடன் என்பதை உணர்த்துவதோடு தலைவியின் சில கூற்றுகளையும் மறுத்து உரைக்கின்றாள். “பருவமன்று” என மறுத்தும் அவர் சொற்பிழையார் என வற்புறுத்தியும் அவர் “மாறா அன்பினர்” என்று உறுதி கூறியும் அவர் வந்து உன் மகனுக்கு கடமைகளை செய்வார் என்று வற்புறுத்தி சொல்லியும் மற்றும் பலவாறாக தலைவியின் ஆற்றாமையைத் தணிவிக்கத் தோழி முயலுவதாக முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

தோழியின் செயல்பாடுகள்

தலைவன் வேந்துவினைமேற் சென்று மீண்டு வருதாக குறித்துச் சென்ற கார்பருவத்தில் சொன்னபடி வரவில்லை. தான் வராமெக்கு தகுந்த காரணம் கூறி தூதுவரையும் பாசறையிலிருந்து அனுப்பவில்லை. அதனால் தலைவியின் மனதுயரம் அளவு கடந்து எழுந்து அவளை நலிவடையச் செய்தது. தலைவன் பிரிவைத் தாங்காது தவிக்கும் நோயுள்ளமும், அவன் தன்னை மறந்தானா? எனக் கவலைப்படும் துயர நெஞ்சமும், அவன் நிலைத்தான் என்ன ஆயிற்றோ? எனத் துன்புறும் துயரமனமும் தலைவியை சோர்வடையச் செய்கின்றன. தலைவனின்

பெருமித நிலையும், அவள் தலைவன்மேல் கொண்டுள்ள காதல் உணர்வையும் நன்கு அறிந்தவளான தலைவியின் தோழி அவள் கவலையை மாற்றி, அவன் மீது நம்பிக்கையுடன் அந்த துயரைப் பொறுத்து அவன் வரும்வரை ஆற்றியிருக்குமாறு வற்புறுத்துகின்றாள்.

மான் மீது இரக்கம்

வண்டுகளுக்கு இரங்கிய தலைவன் மான்களுக்காக இரங்கமாட்டானா என்ன? நிச்சயம் இரங்குவான். தான் முயன்ற வினை இனிதே நிறைவடைந்தது. தலைவனும், தலைவியைப் பார்க்கும் ஆவலோடு தேர் மீது ஏறிக்கொண்டு இயற்கையை ரசித்துக் கொண்டும் வருகிறான். மணி ஓசையுடன் தேர் வேகமாகச் செல்கிறது. இடையில் ஒரு இன்பக்காட்சி ஆண்மான்கள் கலை மான்களோடு கூடி இன்புற்றிருக்கின்றன. இதைக் கண்டவுடன் தலைவனுக்குத் தலைவியின் நினைவு வருகிறது. ஆனாலும் வேகமாக செல்லும் தேரின் மணியோசை கேட்டுப் பிரிந்து தன்னைப்போல் துன்புறக்கூடாது என்பதற்காக தேரை மெதுவாகக் செலுத்தச் சொல்கிறான்.

“கணைக்கால் அம்பினைக் காமல் புணர்நிலை

கருமான் தேர்ஒலி கேட்பின்

நடுநாட் கூட்டம் ஆகலும் உண்டோ”⁶²

என்ற தன்னைப் போன்று அதுவும் ஒரு உயிர் தான் ஆகையால் அதன் மீது இரக்கம் காட்டுகிறான். அ.றிணை உயிர்கள் மீதே இத்தகைய அன்புள்ளம் கொண்ட தலைவன் தலைவி மீது கொண்டுள்ள அன்பை எடுத்துக் கூறவும் வேண்டுமோ? என்று தோழி கூற்றுப்பாடல் அமைகிறது.

பருவம் வந்தது

தலைவன் வினைமேற் சென்ற காலத்தில் அவன் நினைவாகவே உடலும் உள்ளமும் தளர்ந்து சோர்ந்தாள் தலைவி. அவள்நிலை கண்டு இரங்கிய தோழி அவள் தேற்றியிருக்கத் தூண்டுபவளாக பருவம் வந்தது. ஆதலால் அவர் வருவார் என்று வற்புறுத்திக்கூறி தலைவியின் துயரை தணிவிக்க முயல்கிறாள். மேகம் மழையை பெய்தலால் பிடவங்கள் அரும்பை அரும்பின. காடு அம்மழையை ஏற்றுக் கார் பருவம் தொடங்கியது. வெற்றியுடைய வேந்தனின் பாசறையில் தங்கும் தலைவர் குறித்துச் சென்ற கார்பருவம் இது. கார்பருவம் வந்ததால் உன்பிரிவை தாங்காமல் விரையில் வருவார் ஆதலால் நீ வருந்த வேண்டாம் என்று கூறினாள். இதனை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

மனநிலை மருத்துவர் தோழி

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்காலம் வந்தது. ஆனால் தலைமகன் வரக் காலம் தாமதமானது. அப்போது தோழி அவன் வராமைக் காரணம் கூறி ஆற்றுவித்தாள். புதர்களின் மேல் மலர்ந்து தோன்றும் மலர்களை அழகாகக் கொடுத்து உன் அழகுமிக்க கூந்தலில் அழகுபடப் புனைந்து மகிழ உன் காதலர் வருவார். இருந்தாலும் பகைவர் நாட்டில் பெறப்படும் பொருட்களைக் கொண்டு வருவதால் காலம் தாழ்த்தி வரலாம் என்று உரைத்தாள். அதாவது பகைவர் நாட்டில் இருந்து நல்ல அணிகலன்களைக் கொண்டு வருவதற்காக தலைவன் காலம் தாழ்த்தி வருவார் என்று தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தாள்.

மாலைக் காலம்

பொருள் தேட பிரிந்து சென்ற தலைவன் திரும்பி வந்த செய்தியைக் கேட்ட தோழி தலைவியை பார்த்து பின்வருமாறு கூறினாள்.

கீழ்காற்று செல்வதால் விண்ணுயர அலையெழுந்து பிசிர்போல் தோன்றும். வெண்மேகம் மலை முகடுகளில் பெருமழையைப் பெய்வது போன்று தோன்றுவது கார்காலத்தின் இறுதிக்காலமாகும். முன்பனிக் காலத்தால் முற்றி உதிர்ந்த இலைகள் அகலுமாறு போக, அன்பு செய்யாத வாடைக் காற்றானாது வருத்தும். உன் தலைவர் வந்ததால் துன்பத்தைத் தந்த மாலைக்காலமும் வாதையும் உன்னிடம் வருமோ? என்று கேட்கின்றாள். தலைவன் வந்து சேர்ந்தமையால் தலைவியின் வருத்தம் முற்றிலும் அகன்றது என்பதை நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

மன அளவைக் கருவி

அகப்பாடலில் தோழி சிறந்த மனஅளவைக் கருவியாக உள்ளாள். தலைவன், தலைவி என்ற இருவரின் மனதினையும் அறிந்து அதற்குத் தக்க முறையில் செயல்படுகிறாள்.

காக்கைக்கு ஏழு கலங்களில் சோற்றினை பலியாக கொடுத்தாலும் போதாது. ஏனெனில் தலைவன் வருவான் என்பதனைக் கரைந்து கூறியது என்று தலைவியிடம் கூறி அவரின் மனதினை அறிந்து ஆற்றுவித்தாள் தோழி இதனை,

“திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்

பல்ஆ பயந்த நெய்யின், தொண்டி

முழுவதுடன் விளைந்த வெண்ணல் வெஞ்சோறு

எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிது – என்தோழி

பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்லற்கு

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”⁶³

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

செவிலி கூற்றுப் பாடல்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் இல்லற வாழ்க்கை ‘களவு’ வாழ்க்கை, ‘கற்பு’ வாழ்க்கை என இரண்டாகப் பிரிகின்றன. களவு, கற்பு என்ற இவ்விருப்பட்ட வாழ்வு நிலையிலும் தோழிக்கு அடுத்தப்படியாகத் தலைவியுடன் நெருங்கியத் தொடர்புடையவள் செவிலித்தாய். தாய்மை உணர்வு என்பது பெண்களுக்குரிய உயர்ந்த உணர்வாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதனால்தான் அன்னையே முன்னறிதெய்வம் என்று ஆண்டவனையே அன்னையாக வணங்குகிறோம். பெண்மையின் முழுசுத்தியும் தாய்மையில் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உயர்ந்த பண்பினை பாசத்தை உடைய தாய்மையை செவிலித்தாயிடம் காணமுடிகிறது. செவிலி என்பவள் தலைவன் தலைவிக்கு ஓர் உறவுகளைக் கூறுபவள்.

“ஆய்பெருந் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின்

தாயெனப் படுவோள் செவிலியாகும்”⁶⁴

ஆராய்ந்து அறிந்து கூறுபவள் செவிலிதாய் என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

செவிலியின் உணர்வு நிலை

தலைவியை பெற்றத்தாள் நற்றாய் ஆவார். தலைவிக்கு பாலும், தேனும், சோறும் ஊட்டி வளர்த்த தாய் செவிலித்தாய் ஆவார். செவிலித்தாய் நற்றாயின் தோழியாக எண்ணப்படுகின்றாள். தலைவி மீது மிக்க அன்புடையவளாய் உரிமையுடையவளாய் செவிலித்தாய் திகழ்கின்றாள். தலைவியின் களவு வாழ்க்கை அறிந்து அதனை கற்பாக்க முனையும்போதும்; தலைவனின் பிரிவில் தலைவி இல்லத்தில் இருந்து ஆற்றியிருக்கும்போதும்; உடன்போக்கிற்கு தலைவி துணிந்தபோதும்; இல்லத்தில் தலைவி புதல்வனுடன் தலைவனுடன் இனிமையாக வாழ்கின்றபோதும்; அதனைக் கண்டு மகிழும்போதும் தலைவிமீது செவிலித்தாய் கொண்டிருந்த உண்மை அன்புநிலை அறியமுடிகின்றது.

தலைமகள் இல்லம் சென்ற செவிலி

திருமணம் நிகழ்ந்த பின்பு செவிலி மணமகன் இல்லத்துக்கும் சென்று அவர்களின் வாழ்க்கை நலம் காதல் முதலியவற்றைக் கண்டு வந்து நற்றாய்க்கு தெரிவிப்பாள். இதனை பின்வரும் ஐங்குறுநாறு பாடல் சுட்டுகிறது.

கன்று இடையில் கிடக்கி இருபக்கமும் ஆண்மாமும் பெண்மாமும், கிடந்தாது போன்று மகன் நடுவில் கிடக்க தலைவனும் தலைவியும் கிடந்த கிடக்கைக்கு மிக்க இன்பம் தருவதாகும். நீலநிறம் உடைய அகன்ற வானத்தால் சூழப்பட்ட இவ்வுலகமும் 'அதன்மேல் உள்ள வான் உலகம் ஆகிய இரண்டிலும் இவ்இன்பத்தை பெறுவது அரியதாகும் என்று நற்றாயிடம் தெரிவித்தாள்.

“மறிஇடைப் படுத்த மான்பிணை போலப்

புதல்வன் நடுவணன் நன்றும்”⁶⁵

என்று ஐங்குறு பாடல் வரிகள் இதனை விளக்குகின்றன. மேலும் செவிலி தன்மகனை அனைத்து கிடந்த கிடக்கை தாயின் புறத்தைத் தழுவி அவள் கணவன் விருப்பம் கொண்டவனாய் கிடந்த கிடக்கை பாணர்களின் யாழ் நரம்பில் எழும் இசைப்போல் இனிமையுடையது என்று நற்றாய்க்கு உரைத்தாள். இதனை ஐங்குறுநாறு பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

தந்தை பெயரையுடைய தன் மகன் முறுவல் விளங்கும் இனிதான புன்னகை செய்து சிறுதேரை உருட்ட தளர்ந்த நடையுடையவனாய் போவதைக் கண்டு தலைவன் தான் அன்பு கொண்டு மகிழ்ந்த தலைவியிடம் உள்ள அன்பைப்போல் அந்த மகனிடம் உண்டான அன்பும் பெரிதாக விளங்குகிறது என்று சொன்னாள். இதனை ஐங்குறுநாறு பாடல் சுட்டுகிறது.

இல்லறத்தில் மகிழ்தல்

குறுந்தொகை என்னும் பழைய தமிழ் நூலில் உள்ள ஒரு பாடல் செவிலித்தாயின் உணர்வுகளை குறிப்பிடுகிறது.

“முளிதயிர் பிசைந்து காந்தள் மெல்லிரல்

கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇ

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழமத்

தான் கழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”⁶⁶

திருணம் செய்து இல்வாழ்க்கை தொடங்கிய ஒரு குடும்பத்தில் மனைவி தயிர்க்குழம்பு சமைத்தாள். முற்றிய தயிரைத் தன் மெல்லிய விரலால் பிசைந்தாள். சேர்பன சேர்த்துக் தாளிக்கத்தொடங்கினாள். தாளிப்புக்கை மேல் எழுந்து கண்ணில்பட்டது. புகைக்காகத் தயங்கிச் சிறிது பொறுத்தாலும் சுவைப்பயன் கெட்டுவிடும் என அஞ்சிப் புகைக்கு இடையே உற்று நோக்கித் துழாவிச் சமைத்து முடித்தாள். அவ்வாறு சமைத்த உணவை கணவனுக்கு இட்டபோது அவன் நன்றாயிருக்கின்றது என்று பாராட்டியவாறு உண்டான். அந்தப் பாராட்டுதலைக் கேட்ட மனைவியின் முகம் மகிழ்வடைந்தது.

இதனை கூடலூர்கிழார் என்னும் புலவர் விளக்குகிறார். அதாவது திருமணத்திற்கு முன் ஒன்றும் அறியாத நிலையில் இருந்த மங்கை மணமானப்பின் வாழ்வில் பக்குவப்படும் பாங்கினை இப்பாடல் வழி அறியலாம். சமையல் கலையே தெரியாத ஒரு பெண் தான் புகுந்த வீட்டில் சமையல் செய்து மிகச்சிறந்த நிலையினை இங்குக் காணமுடிகிறது. வாழ்க்கை முறைகள் பக்குவப்படுத்தும் இயல்பினது என்பதை இப்பாடல் நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

இதனை செவிலித்தாய் கடிமனை சென்று பார்த்து மகிழ்ந்து நற்றாய்க்கு உரைக்கின்றாள்.

முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் தலைவன், தலைவி, காதல், வரைவு, போன்றவற்றையும், தோழியின் ஆற்றுப்படுத்தும் விதத்தையும் கொண்டுள்ளது. தலைவன் போர் புரியும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கிறான். அங்குத் தலைவன் பிரிவின் ஆற்றாமையால் புலம்புவதும், தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, தலைவன் வரவுக்காக ஆற்றியிருப்பதும் முல்லை நிலத்தின் சிறப்பம்சமாகும்.

முடிவுரை

அகநானூற்றுப் பாடலில் தலைவன் கூற்றில் அமைந்த பாடல்கள் வேந்துவினைத் தொழில் என்னும் அரசு கடமை அதிகமாக சுட்டப்பட்டுள்ளது. நற்றிணை, குறுந்தொகைப் பாடலில் சாதாரண இடையன் தலைவனாக காட்டப்படவில்லை. அத்தலைவன் அரசு அல்லது அதிகாரத்திற்கு உரியவனாக காணமுடிகின்றது. பத்துப்பாட்டிலும் முல்லைப்பாட்டிலும் நெடுநல்வாடையிலும் வருகின்ற தலைவர்கள் அரசர்களாக கருதப்படுவதை முல்லைத்திணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

➤ பாசறையில் தங்கும் தலைவன் தலைவியின் நினைவாக இருப்பதையும், தலைவியை விரைந்து காணவேண்டும் என்ற மனப்பான்மை உடையவராக இருத்தலை முல்லை திணைப்பாடல் சுட்டுகின்றன. தலைவியை பார்ப்பதற்கு காலம் தாழ்ந்தாலும் மான்களுக்கு இடையூறு செய்யக்கூடாது எனக் கருதுதல் தலைவனின் அருளுடைமையைக் குறிப்பிடுகின்றது. திருமணத்திற்கு முன்பாகவும் தலைவன் பொருள்தேடிச் சென்றதை பல பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. கார்காலத் தொடக்கத்தில் தலைவன் தலைவியை அழைத்து அவருடன் இன்பமாக இருத்தலையும் தலைவன் நறுமணம் கமழும் முல்லைக் காட்டில் தலைவியுடன் இனியதாக கழித்ததையும் ஐங்குறுநூறு பாடல் சுட்டுகின்றன. விரும்பிய பொழுதும் இடமும் வாய்க்குமானால் இனியவருடன் கூடிப் பொழுதைக் கழித்தல் இனிது என்பதை பாடல்கள் சுட்டுகின்றது.

➤ முல்லைத் திணைப்பாடலில் மணமான பின் தலைவியோடு வாழும் தலைவன் அவளுடன் மட்டும் வாழவேண்டும் என்ற வழக்கம் காணப்படவில்லை. தலைவியை நினைத்து தலைவன் ஏங்குவது வருந்துவது போன்ற உணர்வுகள் பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. 'இருத்தல்' என்னும் உரிப்பொருள் அகவுணர்வுகள் பெண்ணைக் சார்ந்தவையாக கூறப்பட்டுள்ளன. போர் இவற்றின் காரணமாக

பிரிந்து செலவு மேற்கொள்வதற்கு ஆணை இல்லறத்தில் இருக்கும் தலைவி தடுத்து காதல் இன்பத்திற்கும் புலன் சார்ந்த களிப்புமிகு வாழ்க்கைக்கு அழைத்துக்கொண்டே இருப்பதாக பாடல்கள் உள்ளன. மகளிரின் அறிவுத் திறனைக் காணமுடிகிறது.

- முல்லைநிலத் தலைவி தன் மனதில் பற்றி இருக்கும் காமத்துயரை அடக்கியவாறு தலைவன் சென்று வினைமுடித்து மீளும் வரை பிரிவை பொறுத்திருப்பவராய் தலைவன் வீரமுடன் வினையாற்றிப் பொருளோடும் புகழோடும் வீடு திரும்புதலை விரும்பியவராய் வாழ்ந்து வந்தனர். மழை பெய்வதும் முல்லை முகிழ்வதும் கார்காலத்து அறிகுறி அல்ல. தலைவன் வரும் காலமே கார்காலம் என தலைவி உறுதியான மனத்துடன் தலைவனின் வருகைக்காக காத்திருந்தனர். முல்லைப்பாட்டின் முதன்மையான நோக்கும் தலைவி 'கற்பு' உடையவளாக இருப்பதைக் காட்டுவதாகும். முல்லை நிலத் தலைவி புதல்வனுடைய தாயாக இருக்கும்போது சொத்து உறுதி செய்யப்படுகிறது. அதனால்தான் 'முல்லை சான்ற கற்பு' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.
- முல்லைமலர் கற்புடன் தொடர்புபடுத்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆண்கள் தங்கள் காதல் உணர்வை கட்டுப்படுத்துவதால் போரில் வெற்றி, பெரும் செல்வம் இவற்றை பெற்று புகழோடும், பொருளோடும் வீடு திரும்பினர். தோழி தலைவியின் மனநிலையில் இருந்து செயல்படக்கூடியவளாக முல்லைத் திணைப்பாடல் சுட்டுகின்றது. தாய்மை உணர்வு என்பது பெண்களுக்குரிய உயர்ந்த பண்பாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய உயர்ந்த பண்பினை பாசத்தை உடைய தாய்மையை செவிலித்தாயிடம் காணமுடிகிறது. இதனை முல்லைத்திணைப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

இயல் - 2

அடிக்குறிப்புகள்

1. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.84, வரி:9-10, ப.232.
2. மே.கா.நா.பா.4, வரி:5-6, ப.215.
3. மாணிக்கம், அ, ஐங்குறுநூறு, பா.441, வரி:2-5, ப.260.
4. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்க இலக்கியம், பா.426, ப.341.
5. மே.கா.நா. பா.430, ப.350.
6. அரணமுறுவல், ந, தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நச்சினர்க்கினியர், க.நா.44, ப.260.
7. இளம்பூரணார், தொல்காப்பியம், கற்.நா.43, ப.86.
8. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்க இலக்கியம், ஐங்குறுநூறு, பா.427, ப.342.
9. அருணை வடிவேலு, திருக்குறள், குற.எ.1101, ப.222.
10. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.212.
11. ஜெகதீசன், அ, அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.212.
12. நித்யக்கல்யாணி, எம்.(ப.ஆ), அகநானூற்று ஆய்வுக்கோவை, ப.81.
13. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.14, வரி:19-21, ப.52.
14. மே.கா.நா, பா.24, வரி:3-8, ப.228.
15. மே.கா.நா, பா.74, ப.300.
16. மே.கா.நா, பா.124, ப.430.
17. பட்டாபிராமன் துரை, (தொ.ஆ), சங்க இலக்கியம், வாழ்வியல் கூறுகள், ஐங்குறுநூறு, பா.411, வரி.4, ப.56.
18. மாணிக்கம், அ., ஐங்குறுநூறு, பா.415, ப.354.
19. புலியூர்கேசிகன், (உ.ஆ), சங்க இலக்கியம், ஐங்குறுநூறு, பா.420, ப.157.
20. அரணமுறுவர், ந, தொல்காப்பியம், பொருள், கற்.50, ப.260.
21. இளம்பூரணர், தொல்காப்பியம், பொருள், நா.200, ப.321.

22. முருகசாமி, (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு, பா.451, ப.360.
23. பழனிவேலு, கே. சங்க இலக்கிய பாட்டு மரபு, அகம்., பா.134, ப.244.
24. சுப்பிரமணியன், ச.வே. குறுந்தொகை, பா.148, வரி:5-8, ப.92.
25. ஐங்குறுநூறு, பா.453, வரி:3-4, ப.60.
26. பெரியசாமி, தி, அறிஞர்கள் பார்வையில் திருக்குறள், குற.291, ப.295.
27. சுப்பிரமணியன், ச.வே. சங்க இலக்கியம், ஐங்குறுநூறு, பா.459, ப.295.
28. இளவரசு, சோம, நன்னூல், நூற்.409, ப.116.
29. சுப்பிரமணியன், ச.வே. குறுந்தொகை, பா.62, ப.94.
30. மே.கா.நா, பா.126, ப.90.
31. மே.கா.நா, பா.110, ப.88.
32. மறைமலையடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, வரி:76-77.
33. சுப்பிரமணியன், ச.வே. அகநானூறு, பா.284, வரி:13-14, ப.271.
34. குறுந்தொகை, பா.108, ப.88.
35. சுப்பிரமணியன், ச.வே. ஐங்குறுநூறு, பா.421, ப.58.
36. மே.கா.நா, பா.420, ப.56.
37. சங்க இலக்கியம், கலித்தொகை, பா.101, வரி:48-50, ப.300.
38. மே.கா.நா, பா.111, வரி:4-6, ப.365.
39. மே.கா.நா, பா.111, வரி:8-9, ப.365.
40. மே.கா.நா, பா.14, வரி:19, ப.375.
41. மாணிக்கம், அ. சங்க இலக்கியம், அகம்.பா.334, வரி:48, ப.573.
42. மே.கா.நா, பா.254, வரி:3-7, ப.27.
43. சுப்பிரமணியன், ச.வே. சங்க இலக்கியம், நற்றிணை, பா.68, வரி:1-5, ப.220.
44. மாணிக்கம், அ, ஐங்குறுநூறு, பா.421, ப.126.
45. மே.கா.நா, பா.430, ப.130.
46. நற்றிணை, பா.92, வரி:1, ப.220.

47. சுப்பிரமணியன், ச.வே. சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.424, வரி:1, ப.58.
48. சங்க இலக்கியம், ஐங்குறுநூறு, பா.405, வரி:2, ப.56.
49. மே.கா.நா, பா.442, ப.58.
50. மாணிக்கம், அ, நற்றிணை, பா.42, வரி:12, ப.157.
51. சுப்பிரமணியன், அகநானூறு, பா.314, வரி:1-5, ப.285.
52. சுப்பிரமணியன், பதிற்றுப்பத்து, பா.65, வரி:9-10, ப.65.
53. மாணிக்கவாசகன், ஞா, சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.169, ப.200.
54. கார்த்திகேயன், (ப.ஆ), பதிற்றுப்பத்து, பா.16, ப.20.
55. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.274, வரி:13-14, ப.320.
56. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், குறுந்தொகை, பா.108, ப.88.
57. ஸ்ரீ ஜெயசந்திரன், பெருங்காப்பியம், பா.256, வரி.238, ப.420.
58. மே.கா.நா, பா.278-281, ப.432.
59. மே.கா.நா, பா.2-3, ப.21.
60. ஸ்ரீசந்திரன், ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், சிலப்பதிகாரம், வரி:207-208, பா.330.
61. மணிமேகலை, வரி:208-209, ப.22.
62. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.34, ப.60.
63. சுப்பிரமணியன், ச.வே, குறுந்தொகை, பா.210, ப.99.
64. இளம்பூரணர், (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், தொல்.கற்,1070, ப.270.
65. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்கஇலக்கியம், ஐங்குறுநூறு, பா.40, வரி:1-2, ப.55.
66. சுப்பிரமணியம், ச.வே. சங்கஇலக்கியம், குறுந்தொகை, பா.167, ப.130.

இயல் - 3

முல்லைநிலத் தாவரங்கள்,
விலங்குகள், பறவைகள்

முல்லைநிலத் தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள்

முன்னுரை

முல்லை நிலம் என்பது மழையை நம்பி வாழும் நிலமாகும். முல்லை நிலப்பகுதி கடல்மட்டத்திலிருந்து மிகக் குறைந்த உயரத்தில் அமைந்துள்ளன. முல்லைநிலத்தில் (Grass Land) புல்வெளிகள் எனப்படும் மேய்ச்சல் நிலங்கள் மிகஅதிகம். இந்த சூழல் தொகுதியின் உட்கூறுகளாக தாவரங்கள் விலங்குகள் மற்றும் நுண்ணுயிரினங்கள் அமைகின்றன. இவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து 'உயிரினவளம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. உயிரின வளத்தின் தொன்மம் மற்றும் தாவரங்கள் உயிரினங்கள் வாழக்கூடிய சூழல் இவ்வியலில் ஆராயப்படுகின்றன.

முல்லைநிலத்தில் தட்பவெப்பநிலை

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் நீண்டகாலமாக நிலவும் சராசரி வெப்பநிலையே தட்பவெப்பநிலை எனப்படுகிறது. வெப்பநிலையானது தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகளின் வளர்ச்சி பரவல் இனப்பெருக்கம், இடப்பெயர்ச்சி மற்றும் அவைகளின் பழக்க வழக்கங்கள் போன்றவற்றை தூண்டச்செய்யும் முக்கிய காரணியாகும். கார்கால தொடக்கத்தில் பெய்யும் பருவமழை தாவரங்களை வளர்ச்சியடைய செய்கிறது. உயிரினங்கள் உயிர்வாழ இந்த சூழ்நிலை ஏற்றதாக உள்ளது.

முல்லைநிலத் தாவரங்கள்

சங்ககால புலவர்கள் நுண்ணிய காட்சியறிவு உடையவர்களாக இருந்தனர். எந்தவொரு தாவரங்கள் எப்பொழுது பூக்கும் காய்க்கும் பழுக்கும் பயன் தரும் என்ற விவரங்களை அனுபவங்கள் மூலம் அறிந்து தமிழர்கள் தெளிவு பெற்றவனர். தொல்காப்பியர் மரம், செடி, கொடி முதலானவற்றை சுட்டப்பயன்படுத்திய

பொதுப்பெயர் ‘மரம்’ எனப்படும். தொல்காப்பியத்தின் எழுத்ததிகாரத்தில் உருபியல் உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல் குற்றியலுகர புணரியல் ஆகிய இயல்களில் தாவரங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் தொல்காப்பியர் தாவர பெயர்களை ‘மரப்பெயர்’ என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஆ என்னும் மரப்பெயர் கிளவிக்கு”¹

“மரப்பெயர் கிளவிக்கு மெல்லெழுத்து மிகமே”²

என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முல்லைநில மலர்கள்

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் பல வகையான மலர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை ஈங்கை, காந்தள், குரவம், குருகத்தி, குவளை, கொன்றை, செண்பகம், நொச்சி, தளவம், குல்லை, குருந்தம், பிடவம், முல்லை, புதல், வேங்கை, பீர்க்கு, அவரை, பிச்சி, காயா, துந்தலைபூ, காக்கணம்பூ என பல்வேறு பூக்கள் முல்லைநில சூழலில் வளர்ந்துள்ளன.

இடையர்கள் காயா, கொன்றை, வெட்சி, தளவம், குல்லை, குருந்தம் முதலிய மலர்களை தனித்தனியே கட்டியும் இலையாக கட்டியும் அணிந்தனர்.

“புல் இலை வெட்சியும் பிடவும் தளவும்

குல்லையும் குருந்தும் கோடலும்”³

இதனை முல்லைக்கலி பாடல் சுட்டுகிறது.

மலர் பெறும் அடைமொழிகள்

தேமலர், தேன்மலர், வான்மலர், வண்ணமலர், வாசமலர், பொன்மலர், நன்மலர், ஒண்மலர், நன்மலர், நறுமலர், சின்மலர், சீர்மலர், உடன்மலர்,

அரிமலர், விரிமலர், விரைமலர் என மலர் பெறும் அடைமொழிகள் பலவாகும். இவற்றில் அகநானூற்று முல்லைத்திணைப் பாடலில் ‘பன்மலர்’ இடம்பெற்றுள்ளது. ‘நாற்றம் உறைக்கும் மலர் உண்மை’ என்பது முன்னோர் மொழி. ‘நாற்றம் இல்லா மலரை நங்கையரும் நாடார்’ என்றும் கூறுவர். மலரும் மணமும் பிரிக்க முடியாதவை. திருவள்ளுவர் மலர்களை பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘மலர்மிசை ஏகினான்’ என்றும், ‘மலரினும் மெல்லியது காமம்’⁴ என்றும், பல்வேறு இடங்களில் ‘மலர்’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

முல்லைத்திணையில் பன்மலர்

பாசறையில் இருந்து தலைவியை நினைத்து தலைவன்,

எரிபுரை பன்மலர் பிறழ வாங்கி

அரிஞர் யாத்த அலங்குதலை பெருங்குடு

என்று முல்லையின் பல மலர்கள் உதிரக் காடு சார்ந்த வழியில் உள்ள சிறிய ஊரில் தலைவி வருந்தி இருக்கின்றாள் என அகநானூற்றுப் பாடலில் ‘பன்மலர்’ சுட்டப்பட்டுள்ளது.

குறுந்தொகையில் முல்லை மலர்

குறுந்தொகையில் முல்லை மலர் சிறப்பாக பாடப்பட்டுள்ளது. “மிக்க முழக்கமுடைய இடியோடு முகில் பெய்து கலந்த முல்லை நிலத்திலுள்ள மெல்லிய முல்லைக் கொடிகள் பற்களைப் போல அரும்பும்” என சுட்டப்பட்டுள்ளது. தலைவி வாழ்கின்ற ஊரில் முல்லை மலர் மலர்ந்து மணம் வீசுகின்றது. “முல்லைக் கொடியானது நொச்சிவேலியின் மீதும் கூரையின் மீதும் படர்ந்து பூத்துக் காணப்படுகின்றது. இதனை நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகின்றது.

முல்லை நிலத்தில் வளரும் காட்டுக்கொடி கார் காலத்தில் மாலை நேரத்தில் மலரும். காட்டுப்பகுதியில் கொன்றை, காயா, தளவம் முதலானவற்றுடன் கலந்து காணப்படும். முல்லை மலரை 'வீ' என அகநானூறு பாடல் அழைக்கின்றது. இதனை,

“வண்பெயற்கு அவிழ்ந்த பைங்கொடி முல்லை

வீகமழ் நெடுவழி”⁵

என்ற அடிகளால் அறியலாம். குறிஞ்சிப்பாட்டு என்னும் நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள 99 மலர்களில் முல்லை நன்முல்லை, கல் இவர் முல்லை, வனமுல்லை, குல்லை, தளவம், நந்தி, பிடவம், மௌவல் ஆகிய மலர்கள் முல்லையை குறித்து கூறுப்பட்டுள்ளன. முல்லை 'நன்முல்லை' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 'குல்லை' என்னும் 'குட்டிப்பிலாத்தி' நற்றிணை பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. 'கார்காலத்தில் முதல் மழை பெய்த நாளில் அரும்புவிட்டு புதர்புதராகப் பூத்துக் குலுங்கும்.' தளவு, மாகதி, மௌவல், யூதிகை என்னும் பெயர்கள் முல்லைப் பூவுக்கு உண்டு. முல்லைக் கொடிகள் அரும்புகள் முதிர்ந்தன. குளிர்ந்த கார்காலத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அகன்ற முல்லைநிலங்கள் முல்லை மலர்களோடு அழகு பெற்றன.

“முகை முற்றினவே முல்லை; முல்லையோடு

தகை முற்றினவே”⁶

முல்லைக்கொடியில் காட்டுப்பூனை சிரித்தார் போன்ற தோற்றத்தையுடைய பசுமையான செவ்விய பூவின் மெல்லிய சிறிய அரும்புகள் மலர்ந்துள்ளன.

“இருவி சேர் மருங்கில் பூத்த முல்லை

வெருகு சிரித்தன்ன பகவி மென் பிணிக்

குறுமுகை அவிழ்ந்த நறு மலர்ப் புறவின்”⁷

காட்டும் பூனையின் பல்லைப் போன்று உருவமுடைய முல்லை மலர்களோடு நெருங்கும்படி வாடை வீசும் கார்காலம் வந்தது.

“வெருக்குப் பல் உருவின் முல்லையோடு கருவி”⁸

பசிய கொடியாகிய முல்லையின் அரும்பு மலர்ந்த மணம், புதர்நிடத்தே மலர்மிக்க செம்முல்லையோடு தேன் மணக்கும் வண்ணம் நெருங்கித் தோன்றும்.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் முல்லை மலர்

முல்லை என்னும் மலர் பூத்துக்குலுங்கும் நிலம் முல்லை எனப்பட்டது. ‘முல்லை’ என்பது பொதுவாக மலரை குறித்தாலும் அகத்திணை, புறத்திணை இவற்றில் விரிபொருளாக உள்ளது.

குறிஞ்சிப்பாட்டு என்னும் நூலில் தொகுக்கப்பட்ட 99 வகை மலர்களில் முல்லை என்பது நன்முல்லை என்றும் நித்திய முல்லை என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

அள்ளூர் நன்முல்லையார் சங்ககாலம் புலவர்களில் ஒருவர். இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் மகளிர் தலைவில் சூடிக்கொள்ளும் முல்லை இந்த நன்முல்லை ஆகும். இதனை சூடிக்கொண்ட புலவர் நன்முல்லையார். இவரது பாடல்கள் 11 சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நற்றிணையில் முல்லை மலர்

நற்றிணையில் முல்லைத்திணையில் காணப்படும் மலர்களில் முல்லைமலர் சிறப்பாகச் சுட்டப்பெறுகின்றன. முல்லை மலர் 59, 69, 115, 169, 298, 361, 367 பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. தலைவி வாழ்கின்ற ஊரில் முல்லை மலர் மலர்ந்து மணம் வீசுகின்றது.

“உள்ளினள் உரைவோள் ஊரே; முல்லை”⁹

“முல்லை முகவாய் திறப்ப பல்வயின்”¹⁰

“மயிலடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி

மனைநடு மௌவலொடு ஊழ்முகை அவில்”¹¹

இவ்வரிகள் முல்லைக் கொடியானது நொச்சிவேலியின் மீதும், கூரையின் மீதும் படர்ந்து பூத்துக் காணப்படுகின்றன.

இப்பாடலில் முல்லைக்கொடி கள்ளிச்செடியின் மீது படர்ந்து அரும்புகள் கமழக் காணப்படுகின்றது.

“மீமிசைக் கலித்த வீநறு முல்லை”¹²

இறைவன் (மன்னன்) சிறிய மலரான, பெரிய மணம்வீசும் முல்லை மலரைச் சூடினான் உடன் சென்ற இளைஞர்களும் அம்மலரைச் சூடி வந்தனர் என்பதை முல்லைத்திணைப் பாடலில் காணலாம்.

அகநானூற்றுப் பாடல்களில் முல்லை மலர்,

“முல்லை நறுமலர்த் தாதுநயத்து ஊத”¹³

என பறக்கும் வண்டின் கூட்டம் மணக்கும் முல்லை மலரில் உள்ள பூந்தாது உண்டு மகிழ்வதாக சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“முகைவாய் திறந்த நகைவாய் முல்லை

கடிமகள் கதுப்பின்நாறி கொடிமிசை

வண்டினம் தவிர்க்கும் தண்பதத் காலை”¹⁴

அரும்புகள் மலர்ந்து சிரிப்பதுபோல் தோன்றும் கொடி முல்லையானது மணங்கமழ்ந்து வண்டின் கூட்டத்தை பிரிதோடரித்து செல்லவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தும்,

“ஆயளயின் அவிர் இழை தூக்க யன்ன

நீடு இணர்க் கொன்றை கவின்பெய”¹⁵

“முல்லை முகவாய் திறப்ப பல்வயின்”¹⁶

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. முல்லை நிலம் பெயருக்கேற்றாற்போல் நிலம் முழுவதும் முல்லைப்பூக்கள் வெண்மையாக மலர்ந்து தென்றல் பாட்டுக்குத் தலையாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

முல்லை மலரின் உருவம்

முல்லைநிலத்தில் மலர்கள் வாரி இறைக்கும் நறுமணம் ஒரு இடத்தில் இருந்து மற்றொரு இடத்தில் பரவி அந்த பேச்சிலும் அம்மணம் நிறைகிறது. முல்லை மலர்ந்திருந்தால் நாசிக்கு ஒரு இன்பம். முல்லை மொட்டுக்களாக இருந்தால் அது காட்சிக்கு ஒரு இன்பம். முல்லைமொட்டுகள் அரும்புகட்டிய நிலையில் பசும்காம்புகளில் ஒட்டிக்கொண்டு கொடிகள் முழுவதும் நிறைந்திருந்தால் அதுவும் கண்களுக்கு விருந்தாக அமையும். முல்லை அரும்புகளின் முனைகள் கூர்மையுடன் தலைநீட்டிக் கொண்டிருக்கும். மொட்டுக்கள் நல்ல வழுவழப்புடன் செழுமையாகக் கூர்முனைகளுடன் காட்சி தரும்.

முல்லை அடுக்கு மல்லி

இந்த மல்லிகையில் ஒரே பூவில் (தாமரை போல்) பல அடுக்குகள் இருக்கும்.

நித்தியமுல்லை

இதற்கு பருவகாலம் இல்லை. நாள்தோறும் பூக்கும்.

தளவம், செம்முல்லை, சாதிமல்லி

புல் இலை வெட்சியும் பிடவும் தளவும்

குல்லையும் குருந்தும் கோடனும் பீங்கரும்”¹⁷

இது புறவிதழின் வெளிப்பக்கம் சிவப்பாக இருக்கும்.

மௌவல்

இது முல்லை வகைகளுள் ஒன்று. முல்லையைப் போன்றே கார்காலத்தில் மலரும் இம்மலர் வெண்ணிறமுடையது.

“மனைய, தாழ்வின் நொச்சி சூழ்வன மலரும்

மௌவல்”¹⁸

என்னும் அடிகளால் வீடுகளில் வளர்த்திருக்கும் இக்கொடியை நொச்சி மரத்தில் படரச் செய்தமையைக் காட்டுகிறது.

பித்திகம்

பிச்சி என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்ட இது முல்லை நிலச்செடிப்பு ஆகும். இது கார்காலத்தில் மிகுந்து காணப்படும் என்பதை,

“மலிபெயல் கலித்த மாரிப் பித்திகத்து”¹⁹

என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சேடல்

“சேடல் நெம்மல் சிறுசெங்குரலி”

சேடல் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் பவளக்கால் மல்லிகை என்று விளக்குகிறார். “உ.வே.சாமிநாதையார் இப்பூவை பவளமல்லிகை என்று விளக்குகிறார். “பாரிசாதம்” என்றும் கூறப்படுகின்றது”²⁰. உலக வழக்கில் பவள மல்லிகை என்று வழங்கி வருகின்றனர். இம்மலரின் அடிகாம்பு உள்துளை உள்ளது. கால் எனப்படும் காம்பு மட்டும் பவளம் போன்ற சிவந்தநிறம் கொண்டதால் இது பவளக்கால் மலரென்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். தாவரவியலார் இம்மலர் ‘ஏலியேசி’ என்ற குடும்பத்தைச் சார்ந்தது.

நந்தி

நந்தியாவட்டை முல்லை வகையை சார்ந்தது. இக்காலத்தில் வழங்கப்படும் நந்திப்பூவில் இரண்டு வகை உண்டு. இதில் ஒரே ஒரு அடுக்கு கொண்டது ஒருவகை. ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகப் பல அடுக்குகள் கொண்டது அடுக்கு நந்தியாவட்டை எனப்படும்.

நந்தியாவட்டம்

‘நந்தி, நறவம், நறும், புன்னாகம்’ என்று நந்தியாவட்டம் பற்றி கபிலர் குறிப்பிடுகின்றார். இம்மலர் தற்போது உலகவழக்கில் உள்ளது. ‘நந்தியாவட்டை’ என்ற அழைக்கப்படுகிறது. சிவனுக்கு உரிய மலராக கருதப்படுகிறது. “இம்மலர் பூக்கும் இருவித்திலை தாவரம் எனும் ‘அப்பேசைனேசி’ என்ற குடும்பத்தில் உள்ளது என்று தாவரவியலார் கூறுகின்றனர். கண்ணில் ஏற்படும் நோய்களான கண்ணிற்புண் படலம், கரும்பாவை ஆகிய நோய்களை குணமாக்குகின்றன”²¹. இம்மலர் மருத்துவ மலராகவும் உள்ளது.

கொகுடி

நறுதண்கொகுடி, நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய மலராகும். இது முல்லைக் குடும்பத்தை சார்ந்தது. இது பூக்கும் இருவித்திலை தாவரம் ‘ஒலியேசி’ என்ற குடும்பத்தைச் சார்ந்தது என்று தாவரவியலார் கூறுகின்றனர். 20 மீட்டர் முதல் 50 மீட்டர் வரை இக்கொடி படர்ந்து வளரும்.

குவளை மலர்

முல்லைநிலத் தலைவி தன் கூந்தலில் சூடிய மலர்களில் குவளை மலரும் ஒன்றாகும். தலைவி குவளை மலரையும் இடைஇடையே முல்லை மலரையும் இணைத்து கூந்தலில் சூடினாள் என்பதை நற்றிணை பாடல் உணர்த்துகின்றது.

குல்லை என்னும் குட்டிப்பிலாத்தி

குல்லை என்னும் குட்டிப்பிலாத்தி நற்றிணை பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. கார்காலத்தில் முதல் மழைபெய்த நாளில் அரும்புவிட்டு புதர்புதராகப் பூத்துக்குலுங்கும்.

பிடவ மலர்கள்

செம்மண் தரையில் நுண்ணிய மணலில் நீண்டகாம்புடைய பிடவ மலர்கள் உதிர்ந்து கோலம் செய்தன. இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. பிடவ மலர்கள் பூத்து மணம் கமழும் முல்லை நிலத்தில் குட்டையான கிளைகளையும் முட்களையும் உடைய கள்ளிச்செடி முற்றிலும் வாடிப்போக அது மறையுமாறு அதன்மேல் படர்ந்த முல்லைக்கொடியின் பூக்கள் நீர்நிலையில் பரவலாக மிதந்தன. “ஆண்மான் ஒன்று உடம்பில் புள்ளிகளை உடைய தன் துணையோடு அங்கு வந்து தன் முச்சுக்காற்றினால் அந்த முல்லைப் பூக்களை ஒதுக்கியது”²². இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

பிச்சிபூ

முல்லை நிலத்தில் வளரக்கூடிய தாவர இனங்களில் பிச்சிப் பூவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மிக்க குளிர்ச்சியுடைய மழை காலத்திற்குரிய பிச்சி இரும்புகள் தாம் சிவக்கவேண்டிய காலத்துக்குப் முன்பே சிவந்தன. இதனை,

“பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்தி கத்து

அரும்பே முன்னும் மிகச் சிவந்தனவே”²³

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

குடசம்

குடசம் என்பத மலைமல்லிகை ஆகும். இதனை Indian Corl Milling for Hortengig என்று சென்னை பல்கலைக் கழக அகராதி கூறுகின்றது.

“வான்பூங்குடசம்” என்ற கபிலரின் தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் வெள்ளிய பூவினையுடைய ‘வெப்பாலைப்பூ’ என்று குறிப்பிடுகிறார். இது தற்காலத்திலும் ‘வெப்பாலைப்பூ’ என்றே அழைக்கப்படுகிறது. குடசம் தாவரவியலில் ‘அப்போசைனேசி’ என்னும் தாவரக் குடும்பத்தை சார்ந்தது²⁴. இதற்கு ஹோலர்னா ஆன்டி செணரிகா என்று பெயர்.

ஈங்கை

ஈங்கை என்னும் புதர்முட்செடியை இக்காலத்தில் இண்டு என்பர். இலை இல்லாமல் பூத்துக்குலுங்கும். “இலையில் பிடவம் ஈர்மலர் அரும்பு” என்று நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது. செடியில் நீண்டமுட்கள் இருக்கும். செடி முடம்பட்ட கால், கைபோல இருக்கும். செடி கருமையாகவும் இருக்கும். காம்பு நீளமாக இருக்கும். மொட்டுகள் கூர்மையாக இருக்கும். வெள்ளை வெளேர் எனப் பூத்துக் குலுங்கும். குளுமையும் நறுமணமும் கொண்டது. குலை குலையாகப் பூக்கும். பூவின் முதுகில் சிவந்த கோடுகள் இருக்கும். பறவைகள் பிடவப்பூக்குலைக்குள் பதுங்கும். பிடவூர் என்பது சங்ககால ஊர்களில் ஒன்று என புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. ‘பிடகை’ என்னும் சொல் பூக்கூடையை உணர்த்தும். இதனை மதுரைக்காஞ்சி தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தோன்றி

தோன்றி என்னும் மலரைக் காந்தள் மலரின வகை என்கின்றனர். மகளிர் குவித்து விளையாடிய 99 மலர்களில் காந்தள் = செங்காந்தள், கோடல் = வெண்காந்தள் எனவும் குறிப்பிடப்படும்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு என்னும் சங்கநூல் இதனைச் ‘சுடர்பூந் தோன்றி’ எனக் குறிப்பிடுகிறது. இப்பெயர் ‘நள்ளிருள் நாறி’ என்னும் பெயருக்குத் தரப்பட்டுள்ள

விளக்கம்போல் உள்ளது. தோன்றி, தோன்றிப்பூ, சுட்பூந்தோன்றிப்பூ என இந்தப் பூவின் விளக்கம் அமைகிறது. “‘மருந்தோன்றி’ என்னும் சொல்லிலுள்ள ‘மரு’ என்னும் முதல் எழுத்து மறைந்து ‘தோன்றி’ என நின்று மருதாணிப் பூவை உணர்த்துகின்றது எனல் பொருத்தமானது”²⁵. இதனை இப்படிப் பார்க்கவேண்டும். தோன்றி என்பது பழந்தமிழ். மரு = மணம். தொலைதூரம் மணக்கும் பூ என விளக்கும் விளக்கப்பெயராக அமைந்துள்ளது ‘மருந்தோன்றி’.

குவளை மலர்

முல்லை நிலத்தலைவி தன் கூந்தலில் சூடிய மலர்களில் முல்லை மலரும் ஒன்றாகும். தலைவி குவளை மலரையும் இடை இடையே முல்லை மலரையும் இணைந்து கூந்தலில் சூடினாள் என்பதை நற்றிணை பாடல் உணர்த்துகின்றது.

செண்பக மலர்

தலைவியின் காமநோயினைக் கூறும்போது செண்பக மலரை உவமம் செய்து கூறுகின்றனர். பித்திகம், பித்திகை என்ற பெயர்களையுடைய “செண்பக மலர், அழகுடைய பஞ்சு போன்ற இதழ்களையுடைய குறுகத்தி மலருடன் மலர்ந்து நின்றது’ என்று நற்றிணை பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. உழவர் பெண்கள் முல்லைநிலத்தில் விளையக்கூடிய குறுகத்தி மலரையும் சிறு செண்பக மலரையும் கூவி விறற்றதை, “தூய்தலை இதழ் பைங்குருக் கத்தியொடு பத்திகை விரைவுமலர் கொள்ளீரோலென”²⁶ என்ற நற்றிணைப் பாடலடிகள் விளக்கும்.

காந்தள் மலர்

முல்லைநிலத் தாவரங்களில் காணப்படுகின்ற மலர்களில் காந்தள் மலரும் ஒன்றாகும். இதனை ‘கோடல்’, ‘தோன்றி’ என்றும் கூறுவர். கார்காலத்தில் மலரும்

காந்தள் மலரை மறதியுடன் அறிவில்லாமல் மலர்ந்துவிட்டன என தலைவியைத் தெளிவுப்படுத்துவதாய் சுட்டுவர்.

“காரென்று அயர்ந்த உள்ளமொடு தேர்வில்

பிடவுங் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ வாகலின் மலர்ந்தன பலவே”²⁷

இடையர்கள் வெண்காந்தளின் வளைந்த குழையிலுள்ள வலிய பூக்களை மிகுதியாக சூடிக்கொண்டனர். காந்தப்பூக்கள் பாம்பு சீறி படமெடுத்தாற்போல் மலரும். இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகின்றது. காந்தள் செடி துடுப்புப்போல் அரும்பு பூத்து மது அருந்தியவனைப்போல் அசைத்து ஆடி தீக்கடைக்கோலால் உண்டாக்கிய நெருப்பு சுடர்களை அடுக்கி வைத்தாற்போல் மலர்ந்தன. இதனை முல்லை கலி பாடல் சுட்டுகிறது. கோடல் மரத்தின்குவிந்த முகைகள் அகங்கை போல விரிந்தன. திரட்சி நிறைந்த தோன்றி குருதிப்போலப் பூத்தன. இதனை முல்லைப்பாட்டு சுட்டுகிறது. காந்தள் மலர்களின் நீண்ட இதழ்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை கோவலர்கள் தம் தலையில் அணிந்திருந்தனர். இதனை நெடுநல் வாடையில் காணலாம்.

தோன்றி பூ

விளக்கு போன்ற தோன்றிப்பூக்களும் முல்லைப் பூக்களும் தேற்றாவின் பூக்களும் மலர்ந்து காடெல்லாம் மணம் பரப்பின என்று முல்லைப்பாடல் சுட்டுகிறது.

காக்கணம் பூ

தன் காதலரைப் பிரிந்து வாடும்செயலற்ற மகளிரது நீர் சொரியும் கண்களைப்போலக் கருநிறக் காக்கணம் பூவும் மலர்ந்தது என்று அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

“காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்

நீர்வார் கண்ணின் கருவிளை மலர்”²⁸

காயாம் பூக்கள்

நீலநிறக் காயாம்பூக்கள் வாடல்கள் பரவிக் கிடக்க இடைஇடையே பட்டுப்பூச்சிகள் ஊர்ந்தன. இக்காட்சி விரிவான மணற் பரப்பின் மீது நிலமணியுடன் இடையின் பவளம்போல இருந்தது என்று அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது. நீலமணியையொத்த காயாம்பூக்கள் தரையில் உதிர்ந்து கிடக்க, அவற்றின் தரையில் இடையில் “சிவந்த முதுகுப் புறமுடைய தாம்பலப்பூச்சிகள் ஊர்ந்தன. அந்நிலையில் முல்லைக்கொடிகள் அசைய பூக்கள் கழன்று உதிர்ந்தன. இக்காட்சி ஓவியன், தீட்டிய சித்திரம்போல தோன்றும்”²⁹ என மற்றொரு அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. காயாம் பூக்கள் நீலமணி நிறத்துடன் மலர்ந்துள்ளன. இவற்றையும் பிற பூக்களையும் ஆயர்கள் தலையில் சூடினார்.

“மணிபுரை உருவின காயாவும்”³⁰

இதனை முல்லைக்கலி பாடல் சுட்டுகிறது.

குரவம் பூ

ஆடு மேய்கின்ற “இடையன் தன் தலையில் சூடிக்கொள்ளும் பூவாகக் குரவம்பூ நற்றிணையில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“கொல்லைக் கோவலர் குறும்புனல் சேர்ந்த

குறுங்காற் குரவின் குவியிணர் வான்பூ”³¹

என்ற பாடல்கள் இதனை உணர்த்தும்.

பூந்தோட்டம்

முல்லை மலர் வளர்ப்பு பற்றி தோழி இதழில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “முல்லை மலரை ‘முன்லைட் .:ப்ளவர்ஸ்’ (Moon Light Flowers) என்று குறிப்பிடுவர். வெள்ளைப் பூக்களான இவை காம உணர்வை ஏற்படுத்தும். இதை வளர்க்க பராமரிக்க மிக அதிகம். இதை Night Queen என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்படுகிறது”³². இரவில் பூக்கும் மல்லிகை அருமையான வாசனையை பரப்பும். மல்லிகை, முல்லைப் பூக்களை கடவுளுக்கு படைக்க பயன்படுத்தலாம்.

முல்லைநிலத் தாவரங்கள்

கொடிவகைகள்

குவளை, கருவிளை, இண்டைக்கொடி, நீரிலுள்ள குவளைப் பூக்கள், செம்மையான போதினை மலரச் செய்து புதரிலே உள்ள மயிற்பீலியன் ஒளிமிகு கண்ணைப் போன்று கருவிளை மலரை அலைத்து அவை காற்றில் அசைந்து நுண்ணிய முள்ளை உடைய சுண்டைச் செடியானது, செவ்விய அரும்புகள் மலர்ந்து உதிர்ந்தன என்று பாடல் சுட்டுகிறது. இவ்வாறு குவளை கருவிளை இண்டை கொடிகள் முல்லைநிலத்தில் வளரும் சூழல் குறுந்தொகையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஈங்கை கொடி

சிவந்த மலர்களைக் கொண்டதும், புதர்களில் படரும் தன்மையான “ஈங்கைக் கொடிகள் நெய்யில் தோய்த்து எடுத்தாய்போன்று நெய்ப்பும் பசுமையும் கொண்டு விளங்கும். இருபிளவாகப் பிளந்த ஈரலைப்போன்ற நீரில் நனைந்து அழகிய தளிர்கள் அசைந்தாடின. இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது”³³.

முசுண்டை பீர்க்கம்கொடி

மழை பெய்து செழித்த ஊர்களில் மென்மையான கொடிகளைக் கொண்ட முசுண்டையின் பூத்துத் திரண்ட வெண்ணிறப் பூக்களும் பொன் போன்ற நிறமுடைய பூக்களும், பூத்துக்காணப்பட்டன. இதனை நெடுநல்வாடை குறிப்பிடுகின்றது.

முல்லைநில மர வகைகள்

முல்லை நிலத்தில் பல்வேறு வகையான மரங்கள் வளர்ந்துள்ளன. அடர்ந்த மரங்கள் உள்ள குறுங்காடு என்று முல்லை நிலம் கூறுப்பட்டுள்ளது. காயாமரம், கொன்றை மரம், நெமைமரம், புளியமரம் போன்ற மரங்கள் முல்லை நிலத்தில் மிகுதியாக வளர்ந்துள்ளன.

கொன்றை மரம்

பருத்த அடியை உடைய “கொன்றை மரங்கள் சிறுகொம்புகளைச் சேர்த்து ஒழுங்கமைந்த பூங்கொத்துக்களை நெருக்கமாக மலர்வித்தன”³⁴ என்று குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. தளிரையும் கொத்தினையுடைய கொன்றை நல்ல பொன்னிறப் பூக்களை சொரிந்தன. இதனை முல்லைப் பாடல் சுட்டுகிறது. செல்வக் குடியில் பிறந்த சிறுவரது சிறிய அடியில் விளங்கிய தவளையின் வாய்போன்று வாயைஉடைய பொன்னால் செய்யப்பட்ட கிண்கிணி காசைப்போன்று பேரழகை வெளிப்படுத்தும் கொன்றை மரம் குருத்து மரத்தோடு சேர்ந்து சுழலும் இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

கொன்றை மரத்தின் பசுமைமிக்க பொன்னிறமான மலர்கள் நம்மைப்போல் பசலை நிறத்தை அடையும் என்று தலைவி கூறுவதாக குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. ஒளியினையுடைய பூக்களைப்பெற்ற கொன்றை மர நிழலில் இருந்து

பாறைமீது முசண்டை மலர்களும் முல்லை மலர்களும் உதிர்ந்து கிடந்தன.
இதனை மதுரைக்காஞ்சி பாடல் சுட்டுகிறது.

காயா மரம்

மழை பெய்வதற்குமுன் பொலிவிழந்த காயாவின் மலர்கள் பொருந்திய
பெரியகிளை மழை பெய்தபின் மெல்லிய மயிலனது கழத்தைப்போலத் தோன்றும்
இதனை,

“புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை

பெண் மயில் எருத்தின் தோன்றும்”³⁵

குறுந்தொகைப்பாடல் சுட்டுகிறது.

“செறியிலைக் காயா வஞ்சனம் மலர்”³⁶

“கோடற் குவிமுகை யங்கை யவிழத்

தோடர் தோன்றி குருதி பூப்பக்”³⁷

காயாஞ் செடிகள் நீல மலர்களை பூக்கவும் காந்தள் கை போல் விரியும்
தோன்றிப்பூ சிவப்பாக மலரவும் மலர்கள் மலர்ந்தன என்று முல்லைப் பாட்டு
குறிப்பிடுகின்றது.

நற்றிணைப் பாடலில் காயாமரங்கள் மிகுதியாக அடர்ந்து வளர்ந்துள்ளதை
காயா மரங்கள் நிறைந்த மலை என்று சுட்டுகிறது. இதனை,

“காயா குன்றத்துக் கொன்றை போல”³⁸

என்ற பாடல் சுட்டுகிறது. கார்காலத்தில் நுண்மணற்பாங்கான நிலத்தில் இருந்து
நெருங்கின இலைகளையுடைய காயா அஞ்சனம்போல மலர்ந்தன.

நெமை மரம்

“மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்து”³⁹ என்று மரங்கள் மிக நெருங்கி பொருந்திய அகன்ற காட்டினில் நீரில்லாமல் வாடியநிலையில் ‘நெமை மரம்’ வளர்ந்து காணப்படுகின்றன. இதனை நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

புளிய மரம்

முல்லை நிலங்களில் வளரும் பல வகையான மரங்களில் புளியமரம் ஒன்றாகும். உப்பு வணிகம் செய்யும் மக்கள் வாழ்கின்ற களர்நிலத்தில் புளியின் கனியை உண்டு தன் பசியைப் போக்கிக்கொண்டனர். இதனை,

“களிரப் புளியற் காய்பசி பெயர்ப்ப”⁴⁰

என்று நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

முல்லைநில விலங்குகள்

முல்லைநிலத்தில் பல்வேறு வகையான விலங்கினங்கள் வளரக்கூடிய சூழல் இருந்துள்ளது. இதனை முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் உறுதிசெய்கின்றன. உயிர்வாழும் உயிரினங்களின் தொகுதிகளில் விலங்குகளும் ஒரு இனமாகும். காடுகள் பல உயிரினங்கள் வாழாமை இருப்பதால் காடுகள் சிறந்த இயற்கை வாழிடமாக கருதப்பட்டு வருகிறது. முல்லைநில காட்டுப்பகுதியில் வாழும் உயிரினங்கள் பற்றி ஆய்வு அங்குள்ள மக்கள் இயற்கையோடு உயிரினங்களோடு வாழ்ந்த வாழ்வை உறுதிப்படுத்துகின்றன. நமது நாட்டில் போற்றப்படுகின்ற பாரம்பரிய பண்பாடுகளான இயற்கையின் படைப்புகள்மீது பற்றுவைத்தல் பழங்கால முல்லைநில மக்களிடம் காணப்பட்டுள்ளது. அதனால் விலங்குகளையும் நுண்ணுயிரினங்களையும் பற்றி தெரிந்துவைத்துள்ளனர் என்பது அவர்கள் பாடல் வழியாக உணரமுடிகிறது. முல்லைநிலத்தில் மான், குதிரை, பசு, முயல்,

காளை, பன்றி, வெள்ளாடு, யானை போன்ற விலங்கினங்கள் வாழ்ந்த சூழல் அமைப்பு பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மாண்கள்

முல்லைநில விலங்குகளில் மானும் இடம்பெறுகிறது. சங்ககால புலவர்களின் பாடலில் விலங்குகளை உற்று நோக்கிய புலமை தென்படுகின்றது. தூரத்தில் அருவி ஒன்று ‘சலசல’ என்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கூழாங்கற்களின் இடையே ஓடிய நீரை தன் காதலிக்கும் கொடுத்து தானும் உண்டு களைப்பு நீங்கியது. இதனை,

“வன்பரற் தெள்அறல் பருகிய இரலை தன்

இன்புறு துணையொடு மருவந்து உகள”⁴¹

என்று குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

தலைவனின் குணப்பண்புகளை எடுத்துக்கூறும் பொழுது மாண்களின் செயல்களை ஒப்பிட்டு உவமையாகக் காட்டியுள்ளனர். ஆண்மான் இரலை என்ற பெயரில் அழைப்பதுண்டு, பெண்மானையினை தொடர்ந்து கொண்டு அதனை காவல் காத்துக்கொண்டே ஆண்மான்கள் உருக்கும். அத்தகைய பெருந்தன்மையினைக் கொண்டவன் உன் தலைவன் என்பதனை,

“அண்ணல் இரலை

மெல்கிடு கவுள துஞ்சுபுறம் காக்கும்”⁴²

இப்பாடல் மூலம் அறியலாம். மேலும் மற்றொரு பாடலில் ஆண்மான் அழகிய இளைய பெண்மானின் மருட்சியுற்ற பார்வையினை காணுதல் போல நினை அவன் நினைத்துக்கொண்டுதான் இருப்பான்,

“கருங்கோட்டு இரலைக் காமர் மடப்பினை

மருண்டமான் நோக்கம் காண்தொறும்”⁴³

என்றும், பெண் தன் குட்டியை அணைத்தவாரே ஆண்மானை கூடி குருத்தமரத்தின் நிழலிலே மகிழ்ச்சியோடு தங்கியிருக்கும் அதுப்போல தலைவனும் உன்னை நாடியே வந்தடைவான் என்பதனை,

“வலந்திரி மருப்பின் அண்ணல் இரலையோடு

அலங்குசினைக் குருத்தின் அல்குநிழல் வதியம்”⁴⁴

போன்ற பாடல் வரிகளில் அறியலாம்.

மான்கள் காட்டும் உவமைகள்

மனிதனின் குணம் அவர்களின் செயல்பாடுகள் பற்றி கூறும்பொழுது எடுத்துக்காட்டாக சிலவற்றை கூறி விளக்குவது உண்டு. அவ்வகையில் பகுத்தறிவு உள்ள மாந்தர்களின் பண்புகளை சுட்டிகாட்ட அ.நிணைகளை உவமையாகக் காட்டுகின்றார்.

“மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்

உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்”⁴⁵

என்று திருவள்ளுவர் கவரிமான் தன் உடலிலிருந்து மயிர் இழந்தால் உயிர் விடுவதையும் மனிதன் மானம் இழந்தால் உயிர்விடுதலையும் கூறுகிறார்.

ஆண்மானின் காதல்

மான் கூட்டங்கள் தன் துணையோடு துள்ளி விளையாடுகின்றன. ஆண் மான் பெண்மானை மருச்சியுடன் பார்கிறது. காட்டிலுள்ள பெரும் பிடரியையுடைய கலைமானானது தன் இணைப் பிணையைத் தழுவியபடி இன்புறலாயிற்று. இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

பகை வீரர்களும் மான் கூட்டமும்

பாசறையில் உள்ள வீரர்களுக்கு போர் அறிவிப்பு வந்தவுடன், பகைவீரர்களையில் உள்ள வாளை முறித்து அவர்களை கொன்று அவர்களது இரத்தம், மான்கள் சென்றபோது அவற்றின் கால் பதிந்து உண்டாக்கிய சிறுகுழியில் நிரம்பி பார்க்கும் இடமெல்லாம் நட்சத்திரங்கள்போல மின்னுமாறு செய்தன. இதனை,

“மான்அடி மருங்கில் பெயர்த்த குருதி”⁴⁶

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

கருமான்

இரலைமான் பற்றி பாடல்கள் நற்றிணையில் சுட்டப்படுகின்றன. இரலைமானை கருமான் என்பார்கள். ஆண் இரலை மானின் வயிற்றுப் பகுதி வெண்மையாகவும் முதுகுப்புறம் கருப்பாகவும் காணப்படும். இதனை ‘கருமான்’ என்றும் அழைப்பர். ஆண்மான் தன் பெண்மானுடன் இணைந்து காணப்படுகின்றது. ஆனால் தலைவன் என்னைவிட்டுத் தனிமையில் துன்புறச்செய்தான் எனத் தலைவி மாலைநேரத் துன்பத்தைக் கூறுவதாய் நற்றிணைப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதனை,

“மாயெருத்த இரலை மடப்பினை தழுவ”⁴⁷

என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன. காட்டில் தன் பெண் இரலையோடு உள்ள ஆண் இரலையைக் கண்ட தலைவன் தலைவியின் தோளோட துயில் விரும்புவதாய் பாகனிடம் கூறுவதாக நற்றிணை பாடல் உள்ளது.

குட்டியை தேடும் ஆண் மான்

காலைப்பொழுதில் மேகம் தன் மழைப்பெய்யும் தொழிலை தொடங்கியதைக் கண்ட ஆண்மான் தன் பெண் மானையும் குட்டியையும் மருண்ட விழியில் நின்றதைக் கண்ட தலைவன் தன் தலைவியையும் மானையும் காண விரும்புவதாய்

நற்றிணைப் பாடல் அமைந்துள்ளது. இப்பாடல் பாடிய நற்றிணைப் புலவர்க்கு “விழிக்கும் பேதை” பெருங்கண்ணனார் என்ற சிறப்புப் பெயர் உள்ளது. “ஆண்மான் ஒன்று தன் உடம்பில் புள்ளிகளை உடைய தன் துணையோடு வந்து தன் முச்சுக்காற்றினால் அங்குள்ள முல்லைப்பூக்களை ஒதுக்கி பெண்மானோடு நீரைப்பருகி மகிழ்ச்சியாக அங்கு வாழும்”⁴⁸. இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

குதிரை

முல்லைநிலத்தில் மிகுதியாக வாழும் விலங்கினங்களில் குதிரையும் ஒன்றாகும். குதிரையை குறிப்பிடும் சொற்களாக பரி, மா, கவுளி, கலிமா, புரவி என்று முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

விரைந்து செல்லும் குதிரை

தலைவியை பிரிந்த தலைவன் தலைவியைக் காண குதிரையை பயன்படுத்த விரும்புகின்றனர். வேகமாக புரவியை செலுத்துமாறு பாகனிடம் தலைவன் கூறுவதாக அகநானூற்றுப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. விரிந்த பிடரிமயிரினையும் விரைந்த நடையினையும் உடைய குதிரைகள் என கடுவன் மள்ளனார் பாடிய அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

தேரில் பூட்டியுள்ள குதிரைகள்

பெரிய வெற்றியுடைய தலைவன் மாலை நேரத்தில் எழும் ஒலியில் மாலை அணிந்து தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரையில் விரைந்து வந்தான். இதனை நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

தேரில் பூட்டியுள்ள குதிரைகள் பிடரி மயிரினையும் செருக்கமைந்த தோற்றத்தினையும் உடையவை. மேகம் மழையை பொழிந்தமையால் வெள்ளம்

ஏற்பட்ட காலத்தில் நுண்ணிய மணல் பரந்த குளிர்ந்த நீர் நிலையின் பக்கத்தில் வரிசையாக பறக்கின்ற அன்னை பறவைகளைப் போன்று விரைந்தோடும் தன்மை வாய்ந்தவை. இதனை முல்லைத்திணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

தொடங்கிய விரைவோடு இறுதிவரை ஓடும் குதிரையின் சுத்திகரிக்கப்பட்ட பிடரி அழகுபெற விளங்கவும், அவற்றின் கால்வரை தொங்கும் மாலையில் உள்ள மணிகள் ஒலிக்கவும் தேர் செலுத்தப்பட்டது என அகப்பாடல் சுட்டுகிறது.

யானை

முல்லைநிலத்தில் அழகு சேர்க்கும் விலங்குளில் ஒன்று யானை. இந்த யானைகளை முல்லைநிலமக்கள் போருக்காக பயன்படுத்தினர். பல நாடுகளை வென்ற அலெக்சாண்டர் குதிரைப்படையில் இந்திய எல்லையை கடந்து வந்தபோது யானை படைகளோடு உள்ள மன்னனை வெல்ல முடியாமல் இறந்தார் என்பது வரலாற்றுச் செய்தி. யானையின் இயல்புகள் அவற்றின் உணவு குடும்ப வாழ்க்கை போன்ற பல செய்திகளையும் சங்ககால புலவர்களை கூர்ந்து கவனித்துள்ளார் என்பது முல்லைத்திணைப் பாடல் வழியாக அறியமுடிகின்றது.

போரில் புண்பட்ட யானை நாற்சந்தியில் தழை வேய்ந்த கூரை ஒழுங்குபட்ட தெருவில் முற்றத்தே காவலாக நின்ற “மதம் பாய்கின்ற கதுப்பினையும் சிறிய கண்களையும் உடைய யானை கரும்பு, நெற்கதிர் மற்றும் அதிமதுரத் தழைகளைத் தின்னாமல் தம் தும்பிக்கையால் தழைகளை நெற்றியில் துடைத்து தம் கொம்பால் தும்பிக்கைகளை தூக்கி நிறுத்தியது. அவ்வாறு நின்ற யானையை, கவை போன்ற முள்ளையுடைய பரிகோலாலே கல்லாத இளைஞர்கள் யானையை வடமொழி சொற்களால் யானை பேச்சினை பலவாறு சொல்லி கவளத்தை தின்னும்படி குத்தாமல் நின்றனர்”⁴⁹. இதனை முல்லைப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

யானையும் மகளிரும்

ஆண் யானைகளால் விரும்பப்பட்ட பெண் யானைகளை எண்ணத் தொடங்கினராம் மகளிர். “உரலைப் போன்ற பெரிய காலையும் ஒளி பொருந்திய கொம்புகளையும் நீண்டதுதிக்கையையும் மதத்தையும் உடைய யானைகள் தாம் இருக்கும் காட்டில் புகுமானால் அவற்றில் புதிதாய் வந்த ஆண் யானைகளால் விரும்பப்படும் பெண்யானைகள் எத்தனை உள்ளது என மகளிர் எண்ணத் தொடங்குவர்”⁵⁰. இதனை பதிற்றுப்பத்தில் பரணர் குறிப்பிடுகிறார்.

குள்ளநரி

குட்டியைக் கவரப் பார்த்திருக்கும் குறுநறியானது இடையனின் சீழ்க்கையொலி கேட்டதும் அஞ்சி ஓடுவதுபோலத் தலைவியின் மிகுதியான வருத்தமும் தன் தேரோசையைக் கேட்டதுமே நீங்கும்.

“தெறிமறி பார்க்கும் குறுநறி வெரீஇ

முள்ளுடைக் குறுந்தாறு இரியப் போகும்”⁵¹

என்று இப்பாடல் விளக்குகிறது.

முயல்

இது முல்லைநில விலங்குகளில் ஒன்றாகும். இவ்விலங்கு பற்றிய செய்திகள் நற்றிணையில் இடம்பெற்றுள்ளது. வேட்டுவன் முயலை வேட்டையாடும் நிலையினைக் கூறுவதாய்,

“எல்லுமய லெறிந்தி வேட்டுவன் அம்கவல்”⁵²

இவ்வரிகள் அமைந்துள்ளது.

குறுமுயல்

வீட்டவர் வளர்க்கும் குறுமுயலானது. முல்லை நிலத்துக்குள்ளே புகுந்து வரகுக் கதிர்களை மேய்ந்து புதரிலே கிடந்து உறங்கிவிட்டு வீட்டு முற்றத்தே

இருக்கும் சிறிய நீர் சாலிலே சென்று, தன் துணையொடு நீருண்ணும். அது போலவே தலைவனும் வினை முடிவுற்று வீடு செல் பெருவிருப்பம் உடையவன் என்று,

“குறுவிழிக் கண்ண கூடல் அம்குறுமுயல்
முடந்தை வரகின் வீங்கு மீள் அருந்துபு”⁵³

பாடல் சுட்டுகிறது.

பாம்பு

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இடம்பெறும் உயிரினங்களில் ஒன்று பாம்பு ஆகும். இதனைப் பற்றிய பாடல் பாடியவர் சுந்தரத்தனார் ஆவார். தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வராததால் தலைவி பாம்பின் நஞ்சைவிடக் கொடுமையானது தலைவனின் நெஞ்சு என்று புலம்புவதாய் நற்றிணை பாடல் அமைந்துள்ளது.

முல்லை நில மக்களின் வளர்ப்பு விலங்குகள்

ஆடு வளர்த்தல்

சங்ககால மக்கள் ஆடுகளை வளர்த்தனர். ஆடுகளை வளர்த்தவர்கள் இடையர் எனப்பெற்றனர்.

“ஆடுதலைத் துருவின் தோடே மார்ப்பக்

கடைகோற் சிறுதீ அடைய மாட்டித்

திண்கால் உறியன் பாணையன் அதளன்”⁵⁴

என்னும் பாடற்பகுதி இடையர் ஆடுகளை மேய்த்துச் செல்வதைப் புலப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு பாலிற்காகவும் பொதி சுமக்கவும் மட்டுமன்றி ஊர்திக்காகவும் விலங்குகள் பழக்கப்பட்டன.

ஆடு

ஆடானது மறி, துரு என்று பெரும்பாலும் வழங்கப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியர் ஆடு பற்றி குறிப்பிடும்நிலையில் யாடு என்றே சுட்டுகிறார். மறி எனும் இளமைப் பெயரைக் குறிப்பிடும்போது ஆடும் இடம் பெறுகின்றது.

“யாடும் குதிரையும் நவ்வியும் உழையும்

ஓடும் புல்வாய் உளப்பட மறியே”⁵⁵

என்கிற நூற்பா மட்டுமல்லாது பெண்பாற் பெயர்களைக் குறிக்கின்ற நிலையிலும் ஆடானது. மூடு, கடமை எனும் பெண் பெயராகச் சுட்டப்பட்டிருப்பதை,

“மூடும் கடமையும் யாடு அலபெறா”⁵⁶

என்ற நூற்பாவின் வழிப்பெற முடிகின்றது.

வெள்ளாடு

ஆடு பற்றிய செய்திகள் முல்லைத் திணைப்பாடலில் காணப்படுகிறது. ஆடு ‘புன்மயிர் புருவை’ என நற்றிணையில் வழங்கப்படுகிறது. சிவந்த நிலத்தையுடை காட்டில் சிறிய மயிரை உடைய ஓசையினை தரக்கூடிய மணிகளை கழுத்தில் கட்டப்பட்டு காணப்படும் ஆடுகள் தாம் மேய்வதை விட்டுதொழுவம் புகுகின்றன. இதனை,

“செந்நிலம் புறவின் புன்மயிர் புருவை

பாடின தெண்மனித் தோடுதலைப் பெயர்”⁵⁷

என்ற நற்றிணை பாடல் சுட்டுகிறது. ஓட்டிய வயிறையும் தாழ்ந்து தொங்கும் காதுகளையும் உடைய வெள்ளாடு என அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

ஆட்டின் தொகுதியினை பாதுகாத்தல்

அகநானூற்றுப் பாடல்களில் ‘ஆடு’ பற்றிய செய்திகள் விரிவாக இடம்பெற்றுள்ளன. ஆயர்கள் மேய்ச்சல் தொழிலுக்கு ஆடுகளை வளர்த்துள்ளனர். ஆட்டினது பாலும் உணவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வினைமுற்றி மீளும் தலைமகனானவன் தேர்பாகற்குக் கூறும்பொழுது,

“ஆடுதலைத்துருவின் கோடே மார்ப்பு”⁵⁸

என்ற அடிகளில் இடைக்காடனார் இடையன் ஆடுகின்ற தலையையுடைய ஆட்டின் தொகுதியினைப் பாதுகாத்த செய்தி அறியலாகின்றது. பிரிதொரு பாடலில் இடையர்கள் ஆட்டுக் குட்டிகளை ஓலைப்பாயில் ஒரு சேரத் தொகுத்து முதுகிற் கொண்டு செல்லுதலை,

“மறித்துருஉ தொகுத்த பறிப்புற இடையன்”⁵⁹

எனும் பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. இடையர்கள் நடக்க இயலாத பிறந்து சில நாட்களேயான ஆட்டுக்குட்டிகளை ஓலைப்பாயில் தொகுத்துத் தூக்கித் செல்வது வழக்கமாகும். இதன்வழி இடையர்கள் ஆட்டுக்குட்டிகளைக் கவனமாக வளர்ந்துள்ளமை புலனாகின்றது.

“வெள்ளை வெண்மறி

மாமழ்கி யன்ன தாழ்பெருஞ் செவிய”⁶⁰

எனும் அடிகள் வெள்ளாட்டின் குட்டியானது வெள்ளிய நிறத்தோடும் நீண்ட செவிகளோடு காணப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

ஆநிறை வளர்த்தல்

இனநிறை (321.7) பல்லா நெடுநிறை (399.8), பல்லான் கோவலர் (399.11). ஆகெழு சிறுகுடி (103.7) என்னும் தொடர்கள் ஆயர்கள் பசுக்களைப் பெருமளவில்

வளர்த்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

“கன்றொடு

கறவைப் பல்லினம் புறவுதொ றுகளக்

குழல்வாய் வைத்தனர் கோவலர்”⁶¹

என்னும் பகுதி பசுக்களைக் கன்றுகளோடு மேய்ச்சலுக்காகக் காட்டுப் பகுதிகளுக்கு ஓட்டிச்சென்று மேயவிடும் கோவலர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் சில கோவலர்கள் கன்றுகளை ஊரிலேயே விட்டுவிட்டு பசுக்களை மட்டும் மேய்ச்சலுக்கு ஓட்டிச் செல்வர்.

“பண்பில் கோவலர் தாய்பிரிந் தியாத்த

நெஞ்சமர் குழவி போல் நொந்து நொந்து”⁶²

என்னும் பகுதி கன்றுகளை ஊரிலேயே விட்டுவிட்டு பசுக்களை மட்டும் பிரித்து அழைத்துச் செல்லும் கோவலர்களின் வன்னெஞ்சத்தைக் கடிந்துரைக்கிறது.

மேய்ச்சலுக்கு ஓட்டிச் செல்லப்பெறும் பசுக்கள் மாலையில் ஊர் திரும்பும். கோவலர்கள் கையில் குச்சியோடு பின்னால் வர அப்பசுக்கள் தத்தம் இல்லங்களுக்குத் தானாகவே சென்றுவிடும் என்பதை,

“மதவுநடைத்

தாம்பசை குழவி வீங்குகரை மடியக்

கனையலங் குரல காற்பரி பயிற்றிப்

படுமணி மிடற்ற பயநிரை யாயம்

கொடுமடி யுடையர் கோற்கைக் கோவலர்

கொன்றையங் குழலர் பின்றைத் தூங்க

மனைமனைப் படரும் நனைநகு மலை”⁶³

என்னும் பாடற்பகுதி விளக்குகிறது. மேலும் மேயச்சென்ற வழியில் காணப்பெறும் கீரைகளைக் கோவலர்கள் பறித்துத் தம் மடியில் கட்டிக்கொண்டு வருவர் என்பதை, கொடுமடி யுடையர் என்னும் தொடர் புலப்படுத்துகிறது.

“படுமணி இனநிரை உணீஇய கோவலர்

விடுநலம் உடைத்த கலுழ்கட் கூவல்”⁶⁴

என்பதனால் மேயச்சலுக்கு அழைத்துச் செல்லும் இடங்களில் தங்கள் ஆநிரை அருந்துவதற்காகக் கோவலர்கள் கிணறுகளை அகழ்ந்து வைப்பர் என்பது புலனாகிறது. கோவலர்கள் ஆநிரைகளை ஓரிடம் விட்டு பிறிதொரு இடத்திற்கு ஓட்டக்கொம்பு எனப்படும் இசைக்கருவியை ஊதி ஒலி எழுப்புவர் என்பதை ‘வாடுபுலம் புக்கென் கோடுதுவைத் தகற்றி’ என்னும் தொடர் புலப்படுத்துகிறது. அவர்கள் முறையான இசையைக் கல்லாமலேயே புல்லாங்குழலை ஊதி இனிய இசையை எழுப்புவர் என்பதனை,

“பல்லான் கோவலர் கல்லாது ஊதும்

சிறுவெதிர்ந் தீங்குழற் புலம்புகொள் தெள்விளி”⁶⁵

என்னும் பகுதி புலப்படுத்துகிறது. பசுக்களின் கழுத்தில் ஒலி எழுப்பும் மணிகளைக் கட்டினர்.

ஆநிரை

முல்லை நிலமக்கள் வாழ்வில் ஆநிரை முக்கியப்பங்கு வகிக்கிறது. ஆயர்கள் பாலுக்காக இவ்விலங்கினை அதிகமாக வளர்த்துள்ளனர். இவ்ஆநிரை ‘ஆ’ என்றும் சுட்டப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பிய மரபியலில் ‘குழவி’ எனும் இளமைப் பெயரைச் சுட்டும்பொழுது,

“ஆவும் எருமையும் எது சொல்லப்படுமே”⁶⁶

என்ற நூற்பாவில் பெற்றம் (பசு) என்று குறிப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். கோவலர்கள் பாற்பசுக்களாகிய ஒலிக்கும் மணிகட்டிய கழுத்தினையுடைய பசுவினை மேய்த்தலுக்குக் கொண்டு சென்று தம் தொழிலை மேற்கொண்டதனையும், வளைந்த மடிகோலிய உடையினரும் கோலைக் கையிலே கொண்ட திறத்தினையும்,

“படுமணி மிடற்ற பயநிரை யாயம்

கொடுமடி யுடையர் கோல்கைக் கோவலர்”⁶⁷

எனும் அடிகளில் அழகாக விளக்கியுள்ளார்.

ஆநிரைகளை பாதுகாத்தல்

ஆநிரை என்பது பெரும்செல்வமாக சங்க காலத்தில் மதிக்கப்பட்டது. பால் தரும் பசுவிற்கு பெரும் சிறப்பளிக்கப்பட்டது. இந்தபசுக்கூட்டங்களை மன்னர்கள் பாதுகாத்தனர். பசுவின் பால் மட்டுமில்லாமல் பால்பொருட்களை பல வழிகளிலும் மக்களுக்குப் பயன்பட்டன. நெய் வேள்விகள் செய்யப்பயன்பட்டது. இதனை புறநானூறு பாடல் சுட்டுகிறது. ஆவூர் மூலங்கிழார் கெளிணியன் விண்ணந்தாயனைப் பற்றிப் பாடும்போது அவன் பல வேள்விகளை நெய் கொண்டு செய்ததைக் குறிப்பிடுகின்றார். காடு என்றும் நாடு என்றும் சொல்லப்படும் அங்கே காட்டுக்குள் வாழும் ஏழுவகையான பசு வாழும், நாட்டுக்குள் வாழும் ஏழு வகையான பசுவாலும் நீரானது வெட்கமடையுமாறு நெய்யை சொரிந்து அளவில்லாத பல வேள்விகளை செய்தாய் என்று புகழ்கிறார். இப்பாடல் மூலம் வேள்விக்கு நெய் பயன்பட்டது என்றும் பசுக்களில் பல இனங்கள் இருந்தன என்றும் தெரியவருகிறது.

ஆயர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை

ஆயர்கள் இடம்விட்டு இடம் சென்று பசுக்களை மேய்க்கும் தொழிலுக்குரியவர்கள் ஆவர். இதனை, ஆயர் வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும்

நாடோடிகள் கால்நடை வளர்த்தலையே முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர் வாழுமிடங்களைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் ஆண்டு முழுவதும் கால்நடைகளை வளர்க்கவேண்டியநிலை இவர்களுக்கு உள்ளதால் பருவகாலங்களுக்க ஏற்பவோ சீரான இடங்களில் கொண்டோ இடம்விட்டுஇடம் பெயர்ந்தோ மேய்க்கின்றனர் என்கிறார் கீ. பக்தவச்சலபாரதி. இதனால் இவர்கள் காடுகளில் இரவில் தங்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். கூதிர்காலப் பொழுதில் மழைபெய்வது இயல்பு. அம்மழையில் நனைந்து வருந்திய ஆயர், நீர் சொட்டும் மாலையினை அணிந்தவராய் மாலைப்பொழுதில் ஊரிடத்து ஆநிரையோடு மீண்டு வரும் செய்தினை,

“எல்லுப்பெயல் உழந்த பல்லான் நிரையோடு

நீர்திகழ் கண்ணியர் ஊர்வயின் பெயர்தர”

என்ற பாடலடிகளில் மூலம் விளக்குகின்றார் இளங்கண்ணனார்.

இவற்றால் கோவலர்கள் மேய்த்தல் தொழிலில் பசுக்கள் சிறப்பிடம் பெறுவது புலனாகிறது. இவர்கள் ஆடுகளைவிட பசுக்களையே அதிகமாக வளர்த்திருப்பர் என்பது மேற்குறித்த செய்திகள் வழியே அறியலாகின்றது. முல்லை நிலமக்கள் ஆடு, மாடு, எருமை, ஏறு ஆகியவற்றை மேய்க்கின்ற தொழிலை மேற்கொண்டமையால் அவர்களுடைய வாழ்வில் இவ்விலங்குகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. மக்களின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப வளர்ப்பு விலங்குகள் பயன்பட்டுள்ளன.

பசு வளர்த்தல்

பசுக்களும் எருமைகளும் சங்க காலத்தில் அதிகமாக வளர்க்கப்பட்டன. ‘வரப்புயர்’ என்று வேளாண்மைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்த ஔவையார் அரசனை வாழ்த்தியபோது “பசுக்களும் எருமைகளும் மிக்க வாழ்வாயாக என்ற வாழ்த்தப்பட்ட

செய்தியை ஐங்குறுநூறு பாடல் கூறுகிறது. ஓரம்போகியார் ஆதன் அவினியை வாழ்த்தும்போது பசுக்களிடம் பால்வளம் சுரக்க எருமைகள் பல மிகுக்' என்று ஐங்குறு பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“பால் பல ஊறுக பகடுபல சிறக்க”⁶⁹

என்ற பாடல்வரிகள் மூலம் அறியலாம். பசுக்களும் எருமைகளும் நிறைந்த நாடு வளமான நாடாக கருதப்பட்டது. ஆநிறை மேய்தல் முல்லை நிலத்தொழிலாகும். அதனால் முல்லை நிலம் அமையப்பெற்ற நாட்டையுடைய (தலைவன்) அரசன் வலிமையுடையவனாகக் கருதப்பட்டான். சேரல் இரும்பொறை என்ற அரசன் வலிமையுடையவனாகக் கருதப்பட்டான். இத்தகைய சிறப்பு அமையப்பெற்ற அரசனை, நரிவெருவுத் தலையார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“எருமையைப் போன்ற உருவம் கொண்ட கரிய கற்பாறை பொருந்திய இடந்தோறும் பசுக்கள்போல பரவிய யானையை உடையவராய் வன்மை வாய்ந்த காட்டிற்குட்பட நாட்டை உடையவனே” என்கிறார். பசுக்கள்போல் பரவிய யானைகள் கொண்டவனாக அவன் குறிப்பிடப்பட்டாலும் உவமையில் உள்ள உண்மை பசுக்கூட்டம் நிறைந்த காடு வளமைக்கு சான்றாக உள்ளது. மேயச்சென்ற பசுக்கள் நல்ல அறுகம்புல்லை மேய்ந்து பெருமித நடையிட்டு மடி கனத்த பாலோடு திரும்பி, தன் கன்றுகளை அழைத்துக் குரல் கொடுத்த மன்றுகளில் வந்து அவை நிறைகின்றன என்று பின்வரும் பாடல் விளக்குகின்றது.

“பதவு மேயல் அருந்து மதவு நடை நல்லாள்

வீங்குமான் செருத்தல் தீம்பால் பிலிற்றுக்”⁷⁰

இப்பாடலால் பசுக்கள் மிகுந்துள்ள பசுமை வளம் செறிந்த முல்லைநிலம் பற்றி அறியமுடிகின்றது.

“பாம்புஉறை புற்றத்து ஈர்புறங் குத்தி

மண்ணுடைக்கோட்ட அண்ணல் ஏளறு”⁷¹

பாம்புகள் வாழும் புற்றின் குளிர்ந்த மேய்புறத்தைக் குத்தி, அம்மண்ணுடன் விளங்கும் கொம்புகளையுடைய தலைமையினை உடைய ஆனேறானது. எக்காலத்தும் தன்னுடன் நின்றலை விரும்பிய தனது இளைய பசுவினைத் தழுவிக்கொண்டதாக கூறி அவ்வாறு உள்ளதைக் கண்ட தலைவி தன் தலைவனை எண்ணி வருந்துவாள் என இப்பாடலானது விளக்குகிறது.

பசுவினங்கள் பராமரிப்பு

பசுக்கள் பால்பொருட்களை தரவேண்டுமானால் அவற்றை சரிவர பராமரிக்கவேண்டும். அதற்கு முதல் தேவை மேய்ச்சல் நிலமாகும். புல்மேய்ந்து பால் சுரக்கும் பசுக்களைப் பற்றி சங்க இலங்கியங்கள் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றன. நல்ல பசும்புல் மேய்ந்த பசுக்கள் பற்றி கபிலர் கூறுகின்றார். வயிறு நிறைய புல்மேய்ந்து மர நிழலில் ஓய்வெடுக்கும் பசுக்கூட்டம் பற்றி புறநானூறு கூறுகிறது. “புல் வளர்த்த பெரியநிலத்தில் மேய்ந்த பல பசுக்களோட கூடிய எருதுகள் மலர்கள் மலர்ந்த மரங்களின் அடியில் தங்கி அசையிட்டு நின்றன” இதனை,

“வியன்புலம் படர்ந்த பல்ஆ நெடு ஏறு

மடலை மாண்நிழல் அசைவிட”⁷²

புல் மேய்ந்து பின் மரநிழலில் அமர்ந்து அசைபோடும் காட்சியை புறநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது. காட்டு நிலப்பகுதியில் ஆயர்கள் ஆநிரைகளை ஓட்டி மேய்த்து வருவர். தற்போது காடுகள் அருகிவிட்டதால் காடுகளில் கால்நடைகளை மேயவிடுவது கட்டுப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. இந்நிலையில் சங்ககாலத்தில் கிடையாது. முல்லைநிலத்தில் புல் மேய்ந்துவரும் பசுக்களை

ஒக்கூர் மாசாத்தியார் அழகாக வர்ணிக்கிறார். “பசுக்கூட்டங்களை அகன்ற முல்லைநிலத்தில் மேயவிட்டு ஆயர்கள் சிறிய குன்றுகளில் மணமுடைய பூக்களை மாலையாக கட்டி மகிழ்ந்திடுவர் அங்கு முல்லைநிலத்தில் அருகம்புல்லை வயிறு நிரம்ப உண்ட வலிய நடையை உடைய பசுக்கள் பால் மிகுதியால் பருத்த தம்மடி இனிய பாலைச் சொரியத் தம் கன்றுகளை அழைக்கும் குரலை உடையவனாய் விளங்கும்” என்கிறார். பால் உற்பத்திக்கு பசும்புல் தேவை என்பதும் அதிலும் அருகம்புல் மிகவும் இன்றியமையாதது என்றும் இப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

மடிகண்ட மங்கை

பனிக்காலம் மாலைநேரம் முழுவதும் புல்மேய்ந்து பசுக்கள் வீடு திரும்புகின்றன. கன்றை நினைத்து மடிகனத்துப்பால் வழிகிறது. இதனை தலைவி பார்த்து ஏங்குவதாக குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

இரவும் எருமையும்

எருமை தன் கொம்பை அசைக்கும் போதெல்லாம் அதன் கழுத்து மணியோசை கேட்கிறது. தலைவன் வரும் தேர் மணியோசை கேட்கவில்லையே என தலைவி ஏங்குவதை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. கார்காலத்தில் முல்லை நிலத்தில் பருவ மழை நன்கு பெய்தது. வெள்ளம் கால்நடைகளின் மேய்ச்சலுக்கு இடையூராக இருந்தால் வளைந்த கோலினையுடைய கோவலர் வெள்ளத்தை வெறுத்தனர். தம் கால்நடைகளை மேட்டுநிலங்களில் மேயவிட்டனர். இதனை நெடுநல்வாடை பாடல் சுட்டுகிறது. கோவலர்கள் தங்கள் ஆநிறைகளை வெள்ளத்தின் அழிவிலிருந்து காப்பாற்ற மேட்டுநிலங்களுக்கு ஓட்டிச் செல்வர்.

காளையின் வகைகள்

காளை

ஆயர்கள் ஏறுதழுவல் விளையாட்டில் ஈடுபடுவர். இது மணவினைத்தொடர்பான ஒரு விளையாட்டாகும். காளையை அடக்கும் இளைஞனுக்கு மகளைத் தரும் வழக்கம் இருந்தது. இந்த காளைகளை ஆயர்கள் கொம்புகளை கூர்மையாக சீவி வரிசையாக களத்தில் நிறுத்தினர். முல்லைக்கலி பாடலில் காளையின் வகைகள் ஏறுதழுவல் ஆகியன அழகுற பாடப்பட்டுள்ளன.

சாம்பல் நிறக்காளை

ஏறுதழுவல் விழாவில் பறக்கும் பட்டுப் பூச்சியின் சாம்பல் நிறத்தைக் கொண்ட ஒரு காளையின் கூர்மையான பார்வைக்கு அஞ்சாமல் பாய்ந்த பொதுவனை அவன் சாகுமாறு தனது கொம்பால் குத்திக் குலைக்கும் காட்சியைத் தோழிகள் தலைவிக்கு சுட்டிக்காட்டினர். இந்த காட்சி போர்களத்தில் வீமன் துச்சாதன் நெஞ்சை பிளந்ததுபோல உள்ளது என்று திரௌபதியின் கூந்தலை பற்றி இழுத்த துச்சாதனன் பற்றிய மகாபாரத செய்திகள் இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கருநிறக்காளை

நெற்றியில் சந்திரனைப்போன்று சுழிகளை உடைய கருநிறக்காளை ஒன்று பொதுவனின் குடல் வெளிப்படுமாறு குத்திக் குலைக்கும் காட்சியை தோழிகள் தலைவிக்கு சுட்டிக்காட்டினர். இந்த காட்சி ஊழி முடிவில் உமையின் பாகனாகிய உருத்திரன் அந்நாள் வரை உயிர்களை இடம்பெயர்ந்த எருமை ஊர்தி உடைய எமனை நெஞ்சுபிளந்து கொன்று குடலைப் பேய்களுக்கு இட்ட காட்சியைப்போல உள்ளது என்ற முல்லைக்கலி பாடலில் புராணச் செய்திகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

வெள்ளை நிறக்காளை

காதுகளுக்குப் பின்புறம் செம்புள்ளிகளை உடைய வெள்ளைக் காளை ஒன்று தனது கோபத்தைக் கண்டு அஞ்சாமல் பாய்ந்த பொதுவனைத் தன்னுடைய கொம்பின் முனையில் குத்திக் குலைக்கும் காட்சியை தோழிகள் தலைவிக்கு சுட்டிக்காட்டினர். இது அசுவத்தாமன் தனது தந்தையாகிய துரோணரைக் கொன்ற சிகண்டியை நள்ளிருளில் சென்று போரிட்டு வென்று தலையைத் திருகிக்கொன்றதைப் போல் உள்ளது என்று மகாபாரத செய்தி முல்லைக்கலி பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

காளையும் பசுக்கூட்டமும்

தொழுவத்தில் ஏராளமான பசுக்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் மத்தியில் ஒரே காளை உள்ளது. அதன் கழுத்தில் ஒருமணி இரவு நேரத்தில் அந்த மணி ஓசை கேட்கிறது. மணி ஓசை கேட்டதும் தன் தலைவன் வந்துவிட்டானோ? என நினைக்கிறாள் தலைவி எட்டிப்பார்கிறாள். தலைவன் வரவில்லை. அப்போதுதான் மணிஓசை தொழுவத்தில் இருந்து வருகிறது என்று பார்க்கிறாள். இதனை கண்ட தலைவி இந்த காளைக்கு மத்தியில் இருக்கும் பசுக்கள் செய்த பாக்கியம் கூட எனக்கு இல்லையே என்று ஏங்குவதாக குறுந்தொகை பாடல் உள்ளது.

பன்றி

முல்லைநிலக் காட்டில் பன்றி புதிரில் படுத்துறங்கும் என்பதை பல புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். பரிபாடலில் 'வராகவதாரம்' என்று மாயோன் அவதாரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புராணங்களிலும் இதிகாசத்திலும் மாயோன் பன்றி அவதாரம் எடுத்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளன. மணற்பாங்கான இடத்தில் உள்ள புதரில் படுத்துறங்கும் நெருப்புப்போன்ற கண்களை உடைய பன்றியின் முதுகுப்புறம் மறையுமாறு முல்லையின் பூக்கள் உதிரும் காட்டினை சேர்ந்த தலைவியின் ஊர் என்று பன்றியின் இருப்பிடத்தை அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

பறவையினங்கள்

முல்லைத்திணைப் பாடலில் பறவைகள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன. முல்லை நிலத்தில் காட்டுக்கோழி, மயில், காகம், குயில், ஈயல், குருவி, வண்டு, கானாங்கோழி போன்ற பறவைகள் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வண்டுகள் தன் துணையோடு இருப்பதனைக் கண்டு அவர்களுக்குத் தீங்கு விழையாது தன் தேர்மணிகளை ஒலியாமற் கட்டுபவன் நின் தலைவன் அத்தகையவன் உன் துயரத்தை கண்டு விரைந்து தேரைச் செலுத்தி வந்து அவ்விடத்தே தோன்றுவான் என்பதனை,

“பூத்த பொங்கர்த் துணையோடு வதித்த

தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி”⁷³

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

பறவைகள் பற்றி உவமை

இயற்கையும் அதனைச் சார்ந்து வாழும் உயிரினங்களும் சங்கப் புலவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அகப்புறப் பாடல்கள் அனைத்திலும் இத்தகைய காட்சிகள் புலப்படுகின்றன. சங்கப் புலவர்கள் மயில், கிளி, குயில், குறும்பூழ், நாரை, ஆந்தை, சிக்கிலி, வண்டு போன்ற பறவை இனங்களைப் பற்றி உவமைப்படுத்தியுள்ளனர். வளம் நிறைந்த காடுகளில் உள்ள பயிர்கள் கிளிக்குஞ்சின் சிறகினைப் போன்று இருந்தன என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சேவல்

சேவல் என்னும் ஆண்பாற் மரப்பெயர் சிறகுகளுடன் பொருந்தியே வரும். சிறிய, பெரிய தோகையினையுடைய மயிலை தவிர ஏனைய பறவைகளைக் குறிக்கும். விரிந்த தோகையினையுடைய ஆண் மயில்கள் பெண் சாயலினை பெற்றள்ளன என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். குறுந்தொகையில் கூகை, புறா,

கொக்கு, காட்டுக்கோழி, குருவி போன்ற ஆண் இனத்திற்கு சேவல் என்னும் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நற்றிணையில் சேவல்

நற்றிணைப்பாடலில் சேவல் பற்றியப் பாடல் இடம்பெற்றுள்ளது. வேற்றுப்புலத்தொரு பெடையை புணர்ந்து மீண்டும் வந்த சேவலை அதனுடைய பெடை தன் பிள்ளையோடு சேவலை தன் கூட்டில் புகாதவாறு தடுத்தன. பின் அச்சேவல் மழையில் நனைந்து வருவதைக் கண்டு மணமிறங்கித் தன்பால் வருமாறு அழைத்தது என பாடல் சுட்டுகிறது.

கோழி

பரத்தை ஒருத்தி தான் வளர்க்கும் கோழியைத் தன் காமக்கிழவனுக்கு உணவாக ஆக்கிப் படைத்தாள் என்று திருமந்திரம் குறிப்பிடுகின்றது.

இரைதேடும் காட்டுக்கோழி

இரைதேடும் காட்டுக்கோழி பற்றி அகநானூறு கூறுகிறது. மழையின் நீர் வரிவரியாக இழைத்த செம்மண் நிலப்பக்கத்தில் தேர்விடும் வழியில் உள்ள ஈரமண்ணில் காட்டுக்கோழி காலால் சீய்த்து இரையை ஆராயும் என்கிறது. பறகைள் விலங்குகள் போன்றவை அந்தந்த நிலத்திற்குரிய உணவினையே உண்ணும் இயல்பு கொண்டவை. ஆனால் சில சமயம் திணை மயக்கம் ஏற்பட்டு உணவுகளில்கூட மாறுதல் ஏற்படும். பொருநர் ஆற்றுப்படை இது பற்றிக் கூறுகிறது. 'காட்டுக்கோழிகள் மருத நிலத்து நெல்லைத் தின்னும். மருதநிலக் கோழிகள் திணையைத் தின்னும். மனைக் குரங்குகள் உப்பங்கழிகளில் முழுகும். நாரைகள் உப்பங்கழியில் திரியும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

கானாங்கோழி

கானாங்கோழி பற்றிய பாடல் நற்றிணையில் கூறப்பட்டுள்ளது. காட்டினில் மழைபெய்தபின் உள்ள ஈரமணலை நன்றாகப் பறித்து நாங்கூழைக் கவர்ந்து தன் பெடைக்கு எடுத்துச்செல்கின்றது. இதனை நற்றிணைப்பாடல் சுட்டுகிறது.

கார்கால வரவை உணர்த்தும் மயில்கள்

மயில்

மயில்கள் கார் வரவால் நடனம் ஆடும். மின்னல் மின்னுகின்றது. மேகம் இடிக்கின்றது. மயில்கள் தோகை விரித்து ஆடுகின்றன. இதனை கண்ட தலைவி வருந்தினால்,

“கான மந்தை கடிய ஏங்கும்”⁷⁴

என்ற குறுந்தொகை பாடலடிகள் இதனை சுட்டுகிறது. இரவு நேரம் பறவைகள் ஆனும் பெண்ணுமாக இருக்கின்றன. இன்பமாக இருக்கின்றன. அவை மகிழ்ச்சியால் கூவுகின்றன. காதலனை பிரிந்த காதலிக்கு துன்பமாயிருக்கிறது. காதலனை நினைத்து கோபம் வருகிறது. இதனை முல்லைத்திணைப் பாடல் சுட்டுகிறது. கார்கால வரவை உணர்த்தும் மயில்கள் குருந்த மரத்தின் கிளையில் அமர்ந்து புனத்தில் கிளியை ஓட்டும் மகளிரைப்போல் ஒலி எழுப்புகின்றன. மயில் அகவ கார்காலம் வந்துவிட்டது. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை எனத் தலைவி தோழியிடம் புலம்புவதாக இடைக்காடனார் கூறும் அகநானூற்றுப் பாடல் சிந்தனைக்குறியது.

காக்கை

நற்றிணை முல்லைத்திணையில் காக்கை பற்றிய செய்தி ஒரே பாடலில் காணப்படுகின்றது. இப்பாடலைப் பாடியவர் நக்கீரர் ஆவார். தலைவன் வினைமுடித்து வந்ததை அறிந்த தோழி தலைவிக்கு நீ துன்புறாது இல்லறம் நிகழ்த்துவாய் என

கூறுகின்றாள். வட்டமான கண்கள், கூரியவாய், நடுக்குறும் சிறகுடைய தன் பிள்ளையைத் தழுவிக் கொண்டு சுற்றத்தையும் சேர்த்து தெய்வத்துக்கு இடும் படயலைக் காக்கை கவர்வது போல் தலைவி இல்லம் அமைய வேண்டும் எனக் கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது.

குறுந்தொகை பாடலில் காகம் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. காகம் கரைந்தது. தலைவன் வந்தான். இதைப்பார்த்த தலைவி இந்த காகத்திற்கு எவ்வளவு சோறு போட்டாலும் தகும் என்றாள். காகம் கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்ற நம்பிக்கை சங்க கால மக்களிடம் பரவலாக காணப்பட்டுள்ளது.

நள்ளி என்றொரு வள்ளல் அவன் காட்டில் பசுக்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அந்த 'பசுவின் நெய்யும் தொண்டியில் விளைந்த அரிசியும் கலந்து ஏழு பாத்திரங்களில் ஏந்திக் கொடுத்தாலும் போதாது' என்று தலைவி காகத்திற்கு சோறு போடுவது பற்றி தோழியிடம் உரைக்கின்றாள்.

வண்டு

குறுந்தொகையில் வண்டு சுட்டப்பட்டுள்ளது. அழகிய பூக்களிலே மொய்த்துத் தேன் உண்ணும் வண்டினங்கள் வந்து மொய்க்கும்படியான புதுப்பூக்கள் நிரம்ப அணிந்த கூந்தலை உடைய தலைவி என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வண்டினம் பற்றிய இரண்டு பாடல்கள் நற்றிணையில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதனை மாறன் வழுதி கந்தரத்தனார் என்பவர் பாடியுள்ளார்.

வண்டுகள் பிடவும் பூவில் தேன் உண்ணும் காட்சியினை குறிப்பிடுகிறார். பஞ்சு போன்ற அழகுடைய குறுகத்தி மலர் விரவிய சிறு செண்பக மலரையும் வண்டுகள் சூழ்கின்றன. இவற்றை நற்றிணை பாடல் உணர்த்துகின்றது.

செந்நிறத் தாம்பலப்பூச்சி

மதுரை கவுணியன் பூதத்தனார் அகநானூற்றுப்பாடலில் மழை பெய்ததால் செந்நிறத் தாம்பலப்பூச்சி எங்கும் பரவிக் காணப்பட்டது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நண்டு

குறுந்தொகையில் நண்டு பற்றிய பாடல் உள்ளது. இளவேனிற்காலத்தில் தலைவனை எதிர்பார்த்து தலைவி காத்துக்கொண்டிருந்தாள். தலைவன் வரவில்லை என்று துடிக்கிறாள். துன்புறுகிறாள். கண்ணீர் வடிக்கிறாள் தலைவன் வராமையால் ஊரார் கூறும் பழிசொல் என்னால் தாங்கமுடியவில்லை அவர்கள் கூறும் பழிச்சொல் நண்டு துளைத்த அத்திப்பழம்போல் என் நெஞ்சை துளைக்கிறது என்று தலைவி புலம்புவது கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை, “ஏழு குளிறு மிதித்த ஒரு பழம் போலக்”⁷⁵ என்று ஏழு நண்டுகள் ஒன்றாக சேர்த்து மிதித்த அத்திப்பழம்போல என் நெஞ்சை துளைக்கிறது என தலைவி புலம்பும் குறுந்தொகை பாடல் நண்டு பற்றிய செய்தியை குறிப்பிடுகிறது.

தேரைகள்

இதனை தவளை என்றும் ‘நுணல்’ என்றும் குறிப்பிடுவர். இடியுடன் கூடிய பெருமழை திசையெல்லாம் மறையுமாறு பரவிக் பெய்தது. பள்ளங்கள் இருக்கும் இடங்கள்தோறும் கூத்தர் ஆடுகின்ற களத்தில் ஒலிக்கின்ற ‘பறை ஒலி’ போன்று தேரைகள் ஒலித்தன என அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. இதனை, “ஆடுகள் பறையின் வரிநுணல் கறங்க” என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும். நுணல் மணலுக்குள் முழுகி மறைந்துக்கொள்ளும் ஒருவகை பிராணி. இதனை ‘நுணலும்தன் வாயாற் கெடும்’ என்ற நாலடியார் பாடல் ‘நுணல்’ பற்றி குறிப்பிடுகிறது.

நுணல்தேரை

“வரிநுணல் கறங்க தேரை தெவிட்ட”⁷⁶ என்னும் தொடர் கொண்டு நுணல்வேறு தேரை வேறு என்றும் கருத்துரைப்பர். ‘கறங்குதல்’ நுணல் ஒலிக்கும். ‘தெவிட்டல்’ தேரையொலிக்கும் வழங்கப்படுகின்றது.

மன உணர்வுகள்

மனிதர்கள் தங்கள் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த மொழி உதவுகின்றது. இம்மொழி பேச்சுமொழி, எழுத்து மொழி என இருவகைப்படும். இருவர் அல்லது இருவர்க்கு மேற்பட்டோர் இடையே நிகழும்பேச்சை உரையாடல் என்பர். இதனை கிரேக்கர்கள் ஒரு இலக்கிய வடிவமாக படைத்தனர். உரையாடலுக்கு தனி இலக்கியத் தன்மையை பிளாட்டோ ஏற்படுத்தி உள்ளார். பிற்காலத்தில் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளில் உரையாடல் வடிவம் இடம்பெற்றுள்ளது என்று பேரகராதி கூறுகின்றது. தொல்காப்பியர் இலக்கணத்தில் உரையாடல் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். ஒருவர் பேச்சுக்கு மறுப்பேச்சு நிகழும்போதுதான் உரையாடல் நிகழ்கிறது என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

மாந்தர்கள் தங்கள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துவது இயலாது. மாந்தர்கள் தங்கள் எண்ணங்களை அல்லது உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும்போது அது கேட்போரது மனநிலை இடம், சூழல் போன்றவற்றிக்கு ஏற்பவே வெளிப்படுத்துவர். தம் எண்ணங்களை கேட்பதற்கு ஒத்த உணர்வு உடையவர் அமையாதபோது தனிமைசூழல் இருக்கும். இந்நிலையில் அவர்களின் மனவோட்டம் மிகுதியாவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. இந்த மனவோட்டமே தனிமொழியாகிறது. மாந்தர்கள் தனியாக தன் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு அ.:றிணைப் பொருள்களை பயன்படுத்துவது உண்டு.

தமக்கு தாமே பேசாமல் அ.ஃறிணைப் பொருட்களையோ, உயிர்களையோ அழைத்து தம் உணர்வு மிகுதியை வெளிப்படுத்துவது சங்க இலக்கிய அககோட்பாட்டினுள் அடங்கும். தலைவன், தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலி, பாணன், விறலியர் போன்ற அகமாந்தர்களுக்கு தம் உணர்வினை வெளிப்படுத்த தாவரங்கள், விலங்குகள் போன்ற அ.ஃறிணைப்பொருட்கள் பயன்பட்டன. இவற்றைப் புலவர்கள் இயற்கையோடு இணைத்துப் பாடல்களாகப் பாடினர்.

முடிவுரை

முல்லைநிலம் மழையை நம்பி வாழும் நிலமாகும். முல்லைத்திணைப் பாடலில் பலவகையான மலர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை ஈங்கை, காந்தள், குரவம், குருக்கத்தி, குவளை, கொன்றை, செண்பகம், நொச்சி, தளவம், குல்லை, குருந்தம், பிடவம், முல்லை, வேங்கை, பீர்க்கம், அவரை, பிச்சி, காயா, துய்தலைப்பூ, காக்கணம்பூ என பல்வேறு பூக்கள் முல்லை நில சூழலில் வளர்ந்துள்ளன.

- அகநானூற்றுப்பாடலில் முல்லை மலர் 'வீ' என அழைக்கப்படுகிறது.
- கொகுடி, குடசம் என்பவை முல்லை மலரின் வகைகளாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- காயா மரங்கள் நீல நிறத்தில் பூக்கும். நற்றிணைப் பாடலில் காயா மரங்கள் மிகுதியாக வளர்ந்துள்ளதை 'காயா மரங்கள் நிறைந்த மலை' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- மலை சூழ்ந்த பகுதிகளில் காடு அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.
- முல்லைநில விலங்குகளான மான், முயல், குள்ளநரி, பன்றி, பாம்பு, குதிரை, பசு, காளை, வெள்ளாடு, யானை போன்ற விலங்கினங்கள் வாழ்ந்த சூழல் அமைப்பு பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இரலை மான் 'கருமான்' என்று நற்றிணைப் பாடலில் உள்ளது.
- விரிந்த பிடரி மயிரினையும் விரைந்த நடையினையும் உடைய குதிரைகள் 'கலிமா' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- போரில் புண்பட்ட யானை கரும்பு, நெற்கதிர், அதிமதூர தழைகளை திண்ணாமல் நாற்சந்தியில் நின்றது. யானைப் பாகர் வடமொழி சொற்களால் யானைப் பேச்சினை கூறி கவளத்தைத் திண்ணும்படி கூறினர் என்று

முல்லைப் பாட்டு உணர்த்துகின்றது. ஆயர்கள் ஆநிரை மேய்த்தலை தொழிலாகக் கொண்டு நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர் என்று பாடல்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

- முல்லை நிலத்தில் மயில், காகம், குயில், ஈயல், குருவி, வண்டு, கானாங்கோழி போன்ற பறவைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- குறுந்தொகையில் கூகை, குருவி, புறா, கொக்கு, காட்டுக்கோழி போன்ற ஆண் இனத்திற்கு சேவல் என்ற பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- கார்காலம் வருவதை மயிலினங்கள் உணர்த்துவதாக குறுந்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது.
- அகமாந்தர்கள் தமக்கு தாமே பேசாமல் அ.:றிணைப் பொருட்களையோ உயிர்களையோ அழைத்து தம் உணர்வு மிகுதியை வெளிப்படுத்துவது சங்க இலக்கிய அகக் கோட்பாட்டினுள் அடங்கும்.

இயல் - 3

அடிக்குறிப்புகள்

1. அரணமுறுவல், ந, தொல்காப்பியம், தொல், உரு.9, ப.186.
2. மே.கா.நா, தொல்.உயிர்,5.
3. சுப்பிரமணியன், ச.வே, கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.103, ப.59.
4. அகநானூறு, பா.34, வரி:12-13., ப.63.
5. மே.கா.நா, அகம்.84, ப.123.
6. இராகவையங்கார், குறுந்தொகை விளக்கம், குறுந். பா.117, ப.158.
7. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், குறுந்தொகை, பா.220, ப.101.
8. மே.கா.நா, பா.128, ப.90.
9. நற்றிணை, பா.59, வரி:9, ப.143.
10. மே.கா.நா, பா.69-5, ப.145.
11. மே.கா.நா, பா.115, வரி:5-6, ப.153.
12. மே.கா.நா, பா.169, வரி:5, ப.62.
13. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, மணிமிடைபவளம், பா.234, ப.320,
14. மே.கா.நா, பா.244, வரி:3-5, ப.342.
15. மே.கா.நா, பா.364, வரி:5, ப.430.
16. அண்ணாமலை, (ப.ஆ), நற்றிணை, பா.69-5, ப.30.
17. தமிழ் இணையதளம், விக்கிபீடியா, பக்.1-3.
18. விக்கிபீடியா, ப.2.
19. விக்கிபீடியா, ப.3.
20. விக்கிபீடியா, ப.1.
21. விக்கிபீடியா, ப.1-4.
22. மாணிக்கம், அகநானூறு, மணிமிடைபவளம், பா.184, ப.289.

23. சுப்பிரமணியன், ச.வே, குறுந்தொகை, பா.106, ப.52.
24. இணையதளம், விக்கிபீடியா, ப.1.
25. இணையதளம், விக்கிபீடியா, ப.2.
26. மாணிக்கம், அ, நற்றிணை, பா.97, வரி:6-7, ப.150.
27. மே.கா.நா, பா.99, வரி:8-10, ப.151.
28. மாணிக்கம், அகநானூறு, பா.294, ப.320.
29. மே.கா.நா, பா.134, ப.230.
30. ஸ்ரீசந்திரன், கலித்தொகை, மு.கலி, பா.101, வரி:5, ப.320.
31. சுப்பிரமணியன், (ப.ஆ), சங்க இலக்கியம், நற்றிணை, பா.266, வரி:1-2, ப.176.
32. முகமது இஸ்ரத் தோழி பக்.55-56.
33. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.294, வரி:1-9, ப.320.
34. சுப்பிரமணியன், (ப.ஆ), சங்க இலக்கியம், குறுந்தொகை, பா.99, ப.87.
35. மே.கா.நா, பா.176, ப.57.
36. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, வரி:93, ப.50.
37. மே.கா.நா, வரி:95-96, ப.51.
38. மாணிக்கம், அ, நற்றிணை, பா.371, வரி:1, ப.230.
39. மே.கா.நா, பா.394, ப.252.
40. சுப்பிரமணியன், நற்றிணை, பா.374, வரி:1-3, ப.194.
41. மாணிக்கம், குறுந்தொகை, பா.24, ப.32.
42. அண்ணாமலை, அகநானூறு, பா.34, ப.120.
43. மே.கா.நா, பா.74, ப.262.
44. மே.கா.நா, பா.304, ப.360.
45. ராஜேஸ்வரி, திருக்குறள், குற.965, ப.188.
46. சுப்பிரமணியன், ச.வே, அகநானூறு, பா.134, ப.244.
47. மாணிக்கம், அ, நற்றிணை, பா.69, வரி:2-4, ப.120.

48. சுப்பிரமணியன், ச.வே, அகநானூறு, பா.184, ப.230.
49. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.80.
50. சுப்பிரமணியன், ச.வே, பதிற்றுப்பத்து, பா.43, வரி:3-3, ப.403.
51. சாரங்கபாணி, அகநானூறு, பா.274, ப.320.
52. சுப்பிரமணியன், ச.வே, நற்றிணை. பா.59, ப.143.
53. சுப்பிரமணியன், ச.வே, அகநானூறு, பா.284, ப.276.
54. மே.கா.நா, பா.274, வரி:4-12, ப.262.
55. இளம்பூரணர், (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருள். தொல்.மர.12, ப.120.
56. மே.கா.நா, தொல்.மர, 640, ப.220.
57. சுப்பிரமணியன், ச.வே, நற்றிணை, பா.321, ப.187.
58. அகநானூறு, பா.274, வரி:4, .275.
59. மே.கா.நா. பா.94, வரி:4, பா.34.
60. மே.கா.நா, பா.104, வரி:9-10, பா.236.
61. மே.கா.நா, பா.354, வரி:3-5, ப.293.
62. மே.கா.நா, பா.293, வரி:1-2, ப.279.
63. கார்த்திகேயன், அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.210.
64. சுப்பிரமணியன், ச.வே, அகநானூறு, பா.321, வரி: 6-7, ப.286,
65. நித்தியக்கல்யாணி, (ப.ஆ), அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.320.
66. அரணமுறுவல்,ந, தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், தொல்.மரபு,20.
67. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.54, வரி:9-10.
68. மே.கா.நா, பா.264, வரி:5-6.
69. சுப்பிரமணியன், ஐங்குறுநூறு, பா.3, வரி:1, ப.17.
70. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.14, வரி:9-10, ப.215.
71. மே.கா.நா. பா.64, பா.227, வரி.10-11.
72. சுப்பிரமணியன், ச.வே, புறநானூறு, பா.339, ப.494.

73. அகநானூறு, பா.4, வரி:10-11, ப.212.
74. தமிழண்ணல், குறுந்தொகை, பா.194, ப.198.
75. சுப்பிரமணியன், குறுந்தொகை, பா.24, வரி:4, ப.78.
76. ஐங்குறுநூறு, பா.468, வரி:1-2, ப.62.

இயல் - 4

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில்
இயற்கை வர்ணனைகள்

முல்லைத்திணை பாடல்களில் இயற்கை வர்ணனைகள்

முன்னுரை

அகப்பாடலில் இயற்கை ஒரு இன்றியமையாத உறுப்பாக உள்ளது. பழந்தமிழகப் புலவர்கள் மேகம், மின்னல், இடி, மழை, காற்று, உயிரினங்களில் தோன்றும் ஒலிகள் இவற்றை இயற்கைத்திறன் பிறழாமல் நுணுகி ஆராய்ந்து பாட்டுப் பாடும் மனவுறுதி மிகுதியுடையவராயிருந்தனர். இந்த இயற்கையின் வழியாகத் தம் மனவுணர்வுகளைப் பதிவு செய்தனர். முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் புலவர்கள் இயற்கைப் பொருட்களின் மீது தான் அனுபவித்த நிகழ்வைப் படைப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளதைக் காணலாம். இலக்கிய வடிவங்கள் காலநிலைக்கேற்ப மாறுபடும். ஆனால் அவற்றின் உட்பொருளாக இயற்கையே மேலோங்கி நின்றலைக் காணலாம். இவ்வியலில் இயற்கைப் பொருட்களின் மீது புலவர்கள் பாடிய வர்ணனைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சங்க காலமும் இயற்கையும்

சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை மேற்கொண்டார்கள். அதனால் புலவர்களின் படைப்புகளில் இயற்கை மேலோங்கி நிற்கின்றது. அகத்திணைப் பாடல்கள் அனைத்தும் இயற்கையின் பெயர்களால் அமைந்துள்ளன. எனவே இயற்கையின் செறிவுத்தன்மைகேற்ப ஒழுக்கங்களையும் இயற்கையின் போக்கிலே அமைத்துக்கொண்டனர்.

சங்க காலப் புலவர்கள் பாட்டு என்பதன் இயல்பை நன்கறிந்து நல்ல செய்யுள்கள் பலவற்றை இயற்றினார்கள். பாட்டு என்பதை “உலக இயற்கையினைக் கண் முதலான புலன்களுக்கு விளங்கித் தோன்றும் அழகையெல்லாம் தன்னகத்தே நெருங்கிய பொதிந்து வைத்துப்பின் அவற்றை

நம் அறிவினிடத்தே பொருள் நிகழ்ச்சியொடு மாறுபாடுதல் இல்லா இனிய ஓசையுடன் இசைந்து நடைபெறும் இயல்பினை உடையதுதான் பாட்டென்று அறிதல் வேண்டும்”¹ என மறைமலைஅடிகளார் முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இயற்கை

விடியற்காலையில் முல்லை நிலத்து மேய்ப்பவர்கள் ஆண்கன்றுகளைத் தொழுவத்தில் தாம்பினாற் கட்டிவைத்து ஆநிரைகளை அடுத்துள்ள மலைச்சாரலில் கொண்டுப்போய் பசுமையான புல் மேயவிட்டு ஆயர்கள் மரநிழலிற் சாய்ந்துக்கொண்டு தமக்கெதிரே பச்சையான புல்வெளிகள் தோன்ற, கருமையான முகில்கள் மேலேகிடக்க பெருந்தன்மையோடு வான்வரை தோன்றும் மலையினை அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டு இடியோசையையும் மழையையும் கண்டு அவர்கள் அச்சமும் மகிழ்ச்சியையும் அடையும்போது அங்கு இயற்கையை அனுபவித்ததை நாம் அறியலாம்.

சிறுபாணாற்றுப் படையில் இயற்கை வர்ணனைகள்

முசுண்டைக்கொடி பூக்களுடன் விளங்கியது. கொல்லையிடத்து வழியில் இந்திரகோபம் என்னும் பூச்சிகள் ஊர்ந்தன. இவை கார்காலத்தை உணர்த்தின. முல்லைக்கொடியில் முல்லைப் பூக்கள் மலர்வதால் பேரழகுடன் விளங்கின.

ஓவியக் காட்சி

இயற்கை இல்லை என்றால் நம் வாழ்வு இல்லை எனலாம். இயற்கையை கண்டு மகிழ்ச்சி அடையாதவர்கள் யாரும் இருக்கமுடியாது இயற்கையை கண்டு மகிழத் தொடங்கினால் கவிதை வரும். அவ்வாறான கவிதையை பலவற்றோடு ஒப்பிட்டு மகிழலாம். இந்நிலையிலேயே முல்லை நில மக்களும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இதனை பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகின்றனது.

“செம்புற முதாய் பரத்தலின் நன்பல

முல்லை வீகழல் தாஅய் வல்லோன்

செய்கை அன்ன செந்நிலப் புறவின்”²

முல்லை நிலமானது வல்லோனால் தீட்டப்பட்ட எழில் ஓவியம் போல் காட்சி அளிக்கிறது எனச் சீத்தலைச் சாத்தனார் தம் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் பாம்பின் படம் மேல் நோக்கினாற் போன்ற குளிர்ந்த காந்தள் பூவின் மொட்டுக்கள் மணம் கமழுமாறு கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்து பிடவந் செடியின் மலர்கள் செம்மண் மீது வீழ்ந்து அழகு செய்கிறது என்பதை,

குறும்புதல் பிடவின் நெடுங்கால் அலரி

செந்நில மருங்கின் நுண்அயிர் வரிப்ப

வெஞ்சின் அரவின் பைஅணந் தன்ன

தண்கமழ் கோடல் தாதுபிணி அவிழ்”³

இப்பாடல் காட்சி தெளிவுப்படுத்துகிறது.

முல்லைப் பாட்டில் இயற்கை வர்ணனைகள்

முல்லைப் பாட்டில் தலைவன் போருக்குச்சென்று திரும்பும்போது கார்கால அழகினை நல்லாதனார் என்னும் புலவர், “கார்காலத்தில் நுண் மணற்பாங்கான நிலத்தில் இருந்து நெருங்கின இலைகளையுடைய ‘காயா’ அஞ்சனம்போல மலர்ந்தன. தளிரையும் கொத்தினையுடைய கொன்றை, நல்ல பொன்னிறப்பூக்களை சொரிந்தன. கோடல் மரத்தின் குவிந்த முகைகள் அகங்கை போல விரிந்தன. திரட்சி நிறைந்த தோன்றி குருதிப்போலப் பூத்தன. காடு தழைத்த சிவந்த நிறத்துப் பெருவழியில் முன்பனி தொடங்கும் திங்களில் போதிய மலையைப் பெற்ற வரகு கதிர் ஈன்றது. அந்நிலத்தில் முறுக்கொண்ட

கொம்பினையுடைய கலைமானும் அதன் பெண்மானும் துள்ளி விளையாடின” என்று இயற்கைகாட்சிகளைப் புனைந்து தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

கார்காலத்தில் இயற்கை காட்சிகள்

கார்காலம் தொடங்குவதற்கு முன் முல்லைநிலத்தில் சிறிய திணை அறுவடைச் செய்யப்பட்டது. எள்ளுக்காய் முற்றியது. கரிய திணையுடைய வரகினது கரிதாகிய கதிர் முற்றியது. ஒளியினையுடைய பூக்களைப் பெற்ற கொன்றை மர நிழலில் இருந்து பாறை மீது முசுண்டை மலர்களும் முல்லை மலர்களும் உதிர்ந்து கிடந்தன.

கார்காலத்தில் முல்லை நிலத்தில் பருவ மழை நன்கு பெய்தது. வெள்ளம் கால்நடைகளின் மேய்ச்சலுக்கு இடையூராதலின் வளைந்த கோலினையுடை கோவலர் வெள்ளத்தை வெறுத்தனர். தம் கால்நடைகளை மேட்டு நிலங்களில் மேயவிட்டனர். குளிரால் நடுங்கினர். அவர்தம் பற்கள் பறைகொட்டின. அவர்கள் கைகளை நெருப்பிற்காட்டி சூடு உண்டாக்கி கொண்டார்கள். அக்கைகளைத் தங்கள் கவுளில் வைத்து அமைதி பெற்றார்கள்.

குளிர்க்காற்று

கோவலர்கள் பல நிலங்களை நாடிச்செல்லும் இயல்புடையவர். வெளியில் அலைந்து திரியும் அவர்களை குளிர் துன்புறுத்துகின்றது.

“கொடுங்கோற் கோவலர் பின்னின் ருய்த்தர”⁴

“ஆர்கலி முனைய கொடுங்கோல் கோவலர்”⁵

இதனை முல்லைப்பாட்டு மற்றும் நெடுநல்வாடை பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. வெள்ளத்தின் மிகுதி ‘ஆர்கிலி’ என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது.

“மாமேயல் மறப்ப மந்தி கூரப்

பறவை படிவன வீழக்கறவை”⁶

“ஏறுடை இனநிரை”⁷

குளிரின் மிகுதியால் விலங்குகள் மேய்ச்சல் தொழிலை மறந்தன. குரங்குகள் குளிர்ச்சியால் உடல்குறுகிக் கிடந்தன. மரங்களில் தங்கியிருக்கும் பறவைகள், வாடைக்காற்று மிகுதியாக வீசுவதால் நிலத்தில் விழுந்தன. தாய்ப் பசுக்கள் பால் உண்ணும் தங்கள் கன்றுகளை உண்ணவிடாமல் உதைத்துத் தள்ளின. மலைகளைக் குளிர்ச்சியடைய செய்வதுபோல் குளிர்காலம் காணப்பட்டது.

பருவம் கண்டறிதல்

சங்ககால மக்கள் கார்காலத்தைக் கண்டறிய கொன்றை, காயா, மலர்கள் மலர்தலை வைத்தறிந்தனர். இதனை,

“முல்லை வைற்றுனை தோன்ற இல்லமொடு

பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி அவிழ”⁸

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

முல்லைநில ஊரினது செழிப்பு

மென்மையான கொடிகளைக் கொண்ட முசுண்டையின் பூத்த திரண்ட வெண்ணிறப் பூக்களும் பொன் போன்ற நிறமுடைய பீர்க்கும் பூக்களும் பூத்துக் காணப்பட்டன.

பசுமை நிறமுடைய கால்களையும் மென்மையான சிறகுகளையும் உடைய கொக்கின் கூட்டங்களும் சிவந்த கால்களையுடைய நாரைகளும், கரிய வண்டல் மண்ணோடு கூடிய சேறுபடிந்த ஈர நிலத்தின் மேற்பரப்பில் வெண்மணலில்

எங்கும் நின்று கொண்டிருந்தன. மழையால் வருத்தமுற்று அவை மழைசிறிது விட்ட அளவில் இரைதேட எழுந்தன. வெள்ளநீர் வேகமாக ஓடும்போது அதனுடன் அடித்துச் செல்லப்பட்டு அந்நீர் அற்று ஒழுகும் போது அதில் எதிர்த்து வரும் கயல் மீன்களைக் கொக்குகளும், நாரைகளும் உணவாகக் கவர்ந்து தின்றன.

மழை குறைந்தபின் நீர் நிறைந்த வெண்மேகங்கள் பொங்கிக் கிளர்ந்து விண்ணில் எழுந்தன. வயல்கள் அகன்ற இடமுடையவை. அழகான தோற்றம் உடையவை அவற்றில் நீர் நிரம்பியிருந்தமையால், நெல்லின் தோகைகள் வளமாகக் காணப்பட்டன. நெற்பயிர்களிலிருந்து கதிர்கள் வெளிப்பட்டு மேல் எழுந்தன. அவற்றில் நெல்மணிகள் முற்றியமையால் நெற்கதிர்கள் தலை சாய்ந்தன. தற்காலத்தில் செயற்கையான பூக்கள், செயற்கையான காற்று, உணவுப்பொருட்கள் என இயற்கைக்கு எதிரான வாழ்க்கையை காணமுடிகிறது.

பாக்கு மரங்கள்

பாக்கு மரங்கள் பருத்தி அடிப்பகுதியை கொண்டவை. அவற்றின் கழுத்துப் பகுதி நீலமணி போன்ற நிறத்துடன் காணப்படும். அப்பகுதியின் வளமான மடல்களிலிருந்து பாளைகள் வெளிப்படும். அப்பாளைகளின் திரண்ட தாறுகளில் பாக்குக் காய்கள் தோன்றும். அவை தெளிந்த நீரைத் தம்மிடம் கொண்டவை. அவற்றின் உள்ளே இருக்கும் நுண்ணிய நீர், வற்றுவதால் காய்கள் பழுத்துத் திரண்டு காணப்படும். பாக்குக் காய்கள் இனிமையுடைய பழங்களாய் முதிர்ந்து விளங்கும்.

முசுண்டை, பீர்க்கு, நெல், பாக்கு ஆகிய தாவரங்களும், கொக்கு, நாரை என்ற பறவைகளும், மீனும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. 'புன்கொடி முசுண்டை', 'பொன்போல் பீர்க்கு', 'வண்தோட்டு நெல்', 'முழுமுதல் பைங்கால் கொக்கு', 'செவ்வரி நாரை' இவை அடைமொழிகளால் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பாக்கு மரத்தின் தோற்றம், அதன் மடல், அதில் வெளிப்படும் பாளை, பாக்குக்குலையினுடைய காய், பழம் என முழுமையான காட்சியைக் காணலாம்.

“குவை இலை முசுண்டை வெண் பூ”⁹

“மழை இல் வானம் மீன் அணிந்தன்ன

குழை அமல் முசுண்டை வாலிய மலர்”¹⁰

“புன்கொடி முசுண்டை”¹¹

இவை இயற்கை வளத்தை சுட்டுகிறது.

மலை நாட்டு முல்லை நிலத்தில் இயற்கை வளம்

மலை நாட்டு முல்லை நிலத்தில் முல்லை முதலிய மணமிக்க மலர்களையுடைய கொடிகள் மிகுந்திருந்தன. வில்லின் ஓசைக்கு வெறுவிச் சிவந்த கண்ணையுடைய மரையேறு முல்லை நில குறுங்காட்டில் விரைந்தோடும் பசுக்கள் வேற்றுப் புலங்களில் சென்று மேய்ந்து வரும். கோவலர் அவற்றின் பாலைக்கறந்து வளையல்கள் அணிந்த தம் மகளிர் மகிழும்படி கொண்டு வருவர்.

முல்லைநிலக்காட்டில் செம்மறி ஆடுகளும் வெள்ளாடுகளும் கலந்த கல்லெண்ணும் ஓசையுடன் தங்கியிருக்கும். அங்குள்ள முல்லை நில மக்கள் பாலும் பாற்சோறும் உண்பார்கள். அவற்றை விருந்தினர்க்கும் உவப்புடன் அளிப்பார்கள். ஆடுகளின் தோல்களை தைத்துப் படுக்கையாகப் பயன்படுத்துவார்கள். கொடிய விலங்குகள் ஆடுகளை நெருங்காதவாறு தீமுட்டி இரவைக் கழிப்பார்கள். மூங்கிற் குழாயிற் எருமைத் தயிரை தோய்த்துப் வைப்பர்.

கார்காலம்

கார்காலத்தில் மழை பெய்ததால் சிவந்த இந்திரகோபபூச்சிகள் ஓவியம் போல பரவிக்கிடந்தன. “அகன்ற இவ்வுலகம் நீர் இன்மையால் வருந்திய நீங்கவும் மின்னல் முதலியவற்றின் தொகுதியையுடைய மேகம் விரைந்து எழும் மழைத்துளிகளை வீழ்த்த கார்காலத்தை தோற்றுவித்து” என அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

கார் காலம் பற்றிய அறிவியல் செய்திகள்

பொதுவாக வெப்பநிலைக்கு ஏற்றாற்போல் அழுத்தம் மாறுபடும். அதிக வெப்ப நிலையின்போது குறைந்த அழுத்தமும் குறைந்த வெப்பநிலையின்போது அதிக அழுத்தமும் உருவாகும். “வேனிற்காலத்தில் வடமேற்கு இந்திய நிலப்பரப்பில் காணப்படும் உயர்வெப்பத்தால் தாழ் அழுத்தம் ஒன்று உருவாகின்றது. அதேநேரத்தில் தென் அரைக்கோளத்தில் நிலவும் குறைந்த வெப்பநிலையால் உயர் அழுத்தம் அங்கு அமைந்துள்ள கடல் பரப்பில் உருவாகின்றது. உயர் அழுத்தத்திலிருந்து தாழ் அழுத்தம் நோக்கி காற்று வீசத்துவங்கும் இதுவே தென் மேற்குப் பருவக் காற்று. இக்காற்று மேற்கு தொடர்ச்சி மலைகளால் தடுக்கப்படுகின்றது. அதனால் மேற்குச் சரிவில் உள்ள பகுதிகள் அதிக மழையை பெறுகின்றன”¹² இது கார்காலம் எனப்படும்.

கார்கால மேகம்

கார்கால மேகங்கள் கவிழ்ந்து மழை பெய்ததால் முல்லை நிலக்காடு அழகுபெற்றது. இதனை சீத்தலை சாத்தனார் அகநானூற்றுப் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். முல்லைநிலத்தில் மேகம் மிகுதியான மழையை பொழிந்ததால் பசுமையான புல்வெளிகள் மிகுந்துள்ளன. பள்ளமெல்லாம் நீர் நிரம்பி உள்ளது. இதனை அகநானூற்றுப் பாடலில்,

என பொதும்பிற் புல்லாளங் கண்ணியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கடல் நீர்

அச்சம் தரும் வானவிலுடன் மழை முகட்டில் தவழும் மேகமானது முரசு போல் முழங்கி கடலில் போய் படிந்து கடல் நீரை முகந்து எல்லா திசைகளும் மறையுமாறு மழையைப் பெய்வித்தது. இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

மேகம்

“நீலமணிபோலும் நீருண்ட மேகம் கருக்கொண்டு கரிய வானிலே இடியினை முழக்கி மழையினைப் பெய்தது”¹⁴. அதனால் நிலம் குளிரக் காடு தழைத்தது. இதனை அகப்பாடலில் மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் அம்மள்ளனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முகில்

மேகம் சிதறின. நீர்த் தொகுதியிலே பிடவங்கள் அரும்பினைத் தோற்றுவித்தன. என ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல் முகிலை குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்வாறு மழையின் இயல்பு மற்றும் முகில்கள் தோன்றுவதை இயற்கை திறன் பிறழாமல் நுணுகி ஆராய்ந்து புலவர்கள் பாடி மகிழ்ந்துள்ளதை முல்லைத் திணைப்பாடல்கள் வழியாக அறிய முடிகிறது.

இடி

குறுந்தொகை பாடலில் இடி ஓசை பின்வருமாறு சுட்டப்பட்டுள்ளது. பாணர்கள் படுமலைப் பண்ணை இசைத்து “யாழின் நல்லிசைப் போன்று வானத்தில் எழுகின்ற அச்சத்தை தருகின்ற நல்ல இடியோசை எங்கும் பரவ மழை பெய்தது”¹⁵ என்று முல்லைத்திணைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

மழை

மிகுந்த முழக்கத்தையுடைய முகில் இடியோடு மழை பொழிந்து முல்லை நிலத்தில் உள்ள முல்லைக்கொடிகள் ‘பற்கள்’ போல அரும்பின என குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

“ஏறுடை பெருமழை பொழிந்தென”¹⁶

என அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது. பெருமழை பொழிந்த புலர்காலை நேரத்தில் உழவர்கள் புழுதியான தம் நிலத்தை உழச் சென்றனர். தம் கலப்பையால் அந்நிலத்தை கீழ்மேலாகவும், மேல்கீழாகவும் மாறும்படி உழுதனர். பெய்த மழையால் அந்தச் செம்மண்ணில் நன்கு ஈரம் படிந்தது. அதைக் கலப்பையில் மீண்டும் மாமிசத் துண்டைக் கிழத்ததுப்போல தோன்றும்படி உழுதனர். இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

உலகம் குளிரும்படி பருவந்தோறும் பொய்யாது மழை பொழிகின்றது. முகில்கள் திரண்டு எழுந்தன. இவை படிந்து கிடந்த மலையை வலப்பக்கமாகச் சூழ்ந்து மழையைப் பொழிந்தன. அம்மழையால் வெள்ளம் பெருக்கிற்று.

“வையகம் பனிப்ப வலன் ஏர்பு வளைஇ

பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென”¹⁷

இதனை நெடுநல்வாடை சுட்டுகிறது.

பெருமழை

மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார் பாடிய பாடலில் “இடியுடன் கூடிய பெருமழை திசையெல்லாம் மறையுமாறு பரவிக் கால் இறங்கிப் பெய்தது. ‘ஏறுடை பெருமழை பொழிந்தென’ என்று அகநானூற்றுப் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காலைப்பொழுதில் மேகம் தன் பெய்தல்தொழிலை தொடங்கிவிட்டது என தலைவன் கூறுவதாய் நற்றிணைப்பாடல் சுட்டுகிறது. கடல் நீரை உண்டு கருத்த மேகம் தன் பருவம் அறியாமல் மழை பொழியத் தொடங்கிவிட்டது. இதனை நற்றிணைப்பாடல்,

‘மறந்துகடல் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை’¹⁸

என்ற வரியில் காணலாம்.

“மேகம் கடல் நீரை முகர்ந்து வானம் இருண்டும் கடிய குரலைக் காட்டி இடித்தும் மழை பெய்தது’ என நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது. இவை மழை பெய்யும்போது தோன்றும் இயற்கை காட்சிகளை தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

பெரும் பெயல்

பெரும் பெயல் என்பது கார்காலத் தொடக்கத்தில் பெய்யும் முதல் பெயல் இதனை ‘தலைபெயல்’ என்றும் சொல்வர். கார்கால தொடக்கத்தில் கரிய முகில் மிகவும் நீரைப் பொழியும் பெரிய கைகளிலே நீர் ஒழுக நிமிர்ந்த திருமாலைப்போல உலகத்தை வளைத்துக் கடல்நீரைப் பருகி வளமாக எழுந்து மலை முகடுகளில் தங்கி எழுந்த முகில் முதற்பெயலை பொழிந்தது.

“நனைந்தலை யுலகம் வளைஇ நேமியோ

வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை

நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போலப்

பாடிமிழ் பனிக்கடல் பருகவலனேர்பு

கோடு கொண்டெழுந்த கொடுக்கெல வெழில்

பெரும்பெயல் பொழிந்த சிறுபுண்மாலை”¹⁹

என முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது.

இனிய முதல்மழையை மேகமும் ஆரவாரத்துடன் பொழிந்தது என,

“வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன் தீம்பெயற்

காடும் ஆர்கலி தலையின்று”²⁰

அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

பனிக்கட்டிகள்

பெரிய வானத்தில் எழுந்த கருமேகங்கள் தெய்வமுற்று நடுங்குவது போன்று குளிர்ச்சியுள்ள பனிக்கட்டிகளுடன் மழை பெய்தது. அப்பருத்த மழைத்துளிகளுடன் விழுந்த ஆலம்பனிக்கட்டிகள் நுங்கின் கண்களி சிதறி விழுவது போலிருந்தன. இதனை ‘இடைக்காடனர்’ என்றும் புலவர் அகநானூற்றுப் பாடலில் சுட்டியுள்ளார்.

செம்மண் நிலம்

மழை நீர் வரிவரியாக இழைத்த செம்மண் நிலப்பக்கத்தில் தேர் விடும் சாலையில் உள்ள ஈரமணலைக் காட்டுக் கோழி, காலால் சீய்த்து இரையை ஆராய்ந்தது என மழை பெய்த நிலத்தின் தன்மையே அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

மலர்களின் கோலம்

முல்லைநிலத்தின் மிகுந்த மழை பொழிந்து பசுமைப் பயன் மிகுந்துள்ளது. பள்ளமெல்லாம் நீர் நிறைந்துள்ளது. செம்மண் தரையில் நுண்ணிய மணலில் நீண்ட காம்புடைய பிடவ மலர்கள் உதிர்ந்து கோலம் செய்தன என சுட்டுகிறது.

நிலவின் ஒளி

வளந்தரும் மழை பொழிந்த வெண்ணிறக்களர் நிலமான காட்டில் வளைந்த அடியினையுடைய பிடா மரத்தில் இருந்து குளிர்ந்த காற்று

வீசும்போதெல்லாம் 'நிலவின் ஒளி' என்று சொல்லுமாறு கூட்டமான அரும்புகள் விரியும் என அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

தாவரம் பற்றிய உவமை

சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். சங்கப் பாடல்கள் மரம், செடி, கொடிகளையும் இயற்கை சார்ந்த பல நிகழ்வுகளையும், தமது பாடலில் புனைந்துள்ளனர். காயா மரங்கள் பூத்துள்ள மலைப்பகுதியில் கொன்றை மலர்கள் ஆங்காங்கே பொன்னிறமான மலர்களை கொண்டிருந்தன. இந்த மலைப் பகுதியில் இடி மின்னலுடன் மேகங்கள் மழை பெய்வித்தன என்பதை ஒளவையார்,

“காயாங் குன்றத்துக் கொன்றை போல

மாமலை விடாகும் விளங்க மின்னி”²¹

என்று பாடியுள்ளார். மலர்ந்த காயா மரங்கள் நீர் நிறைந்த மேகத்திற்கும், கொன்றை மலர்கள் மின்னலுக்கும் உவமை கூறப்பட்டன.

மழையில் குளிர்ந்த கானம்

தலைவன் பிரிந்து செல்லும்போது காட்டின் வெம்மைத் தன்மைப்போலவே அவன் உள்ளம் துன்புற்றுக் கடுமையாக கிடந்தது. இப்போது திரும்பி வரும்போது “மழையிற் குளிர்ந்த கானம்”²² போலவே அவன் உள்ளமும் நம்மேல் உள்ள காதல் நினைவால் குளிர்ச்சியாக உள்ளது என்று நற்றிணையில் ஒளவையார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இயற்கையும் படிமமும்

உவமை, உருவகம், குறியீடு ஆகிய உத்திகள் செய்யுளில் இடம்பெறுவன. இந்த மூன்று உத்திகளாலும் காட்சியை அடிப்படையாகக்கொண்டு படிமக்கவிதை

படைக்கப்படுகின்றது. செய்யுளுக்குரிய கற்பனை யானது படிமங்களை ஆக்கும் படைப்புச் செயல்முறையாக அமைவதாகும். “படிமம் சொல்லவேண்டிய கருத்தை விளக்கமாகவும், விரும்பத்தக்க விதத்திலும் சொல்ல உதவி செய்யும் கருவி (கவிதை நயம், ப.52) என விளக்கும் க. கைலாபதி படிமவியலுக்கு மேலும் சில விளக்கங்களைத் தருகிறார்”²³.

கற்பனை என்பது ஒரு கவிதையை ஆக்கும்போது கவிஞன் ஆற்றுகின்ற படைப்புத் தொழிலின் ஒரு பகுதியாகும். இப்படைப்புத்தொழில் மூன்று படிகளில் அல்லது கட்டங்களில் நிகழ்வதென நாம் கருதலாம்.

அனுபவம் - கருத்து - படிமம் என்பனவே, அம்மூன்று கட்டங்களிலும் முறையே இடம்பெறும் மூன்று அம்சங்களாகும்.

1. அனுபவம் - புற உலகிலிருந்து ஈட்டப்படுவது. ஐம்புலன்களில் வாயிலாகக் கிட்டுவது.
2. கருத்து - அனுபவங்களினின்றும் சிந்தனையாலும் உள்ளுணர்வாலும் வடித்தெடுக்கப் படுவது, பொதுமைப் பண்பு கூடியது. மன நிகழ்வாகவே பெரும்பாலும் நிற்பது.
3. படிமம் - கருத்துக்கட்டி, கருத்துக்களை உணர்த்தக் கூடிய ஒருசில புலப்பாடுகளின் கூட்டுக்கேர்க்கை. படிமங்களை ஆக்கும் செயல்முறையே கற்பனை ஆகும். இது இயற்கையான பாடல்களால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் காட்சிப் படிமம்

காட்சி என்பது காணக்கூடியது. இதனை,

“விருந்தின் மன்னர் அருங்கலம் தெறுப்ப

புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே”²⁴

என்பது கொற்றனாரின் முல்லைத்திணைப் பாடல். இந்தப் பாடல் வழியாக இயற்கைக் காட்சி படிமத்தை அறியலாம். இதன் பொருளில் அறியப்படும் புலக்காட்சி முறைகளை வரிசையாகக் காண்போம். காட்சிக்குப் பயன்பட்டுள்ள உவமை, உருவகம். அடை, குறியீடு எனும் உத்தி முறைகளையும் காண்போம்.

போருக்குச் சென்றான் தலைவன். அது உடன்பாடாக முடிந்துவிட்ட வகையில், தேரில் வீடு திரும்புகிறான். தன் மனைவி - தலைவியின் நினைவு மேலெழுகிறது. பாகனிடம் தேரை விரைந்து செலுத்துமாறு கூறுகின்றான். தேரைச் செலுத்துக.. என்பதுதான் நிகழ்காலக் காட்சி. இந்நிகழ்ச்சியின்போது நடப்பனவும் முன்நடந்தனவும் எனக் காட்சிகள் முறையாகக் காட்டப்படுகின்றன. மேலும், எதற்காகத் தேரை விரைந்து செலுத்தவேண்டும் என்பதற்கான காரண விளக்கத்திலும் காட்சிகள் வடிவம் பெற்றுள்ளன.

முதல்காட்சியில் இயற்கை பதிவுகள்

பகைமன்னர்கள் அரிய அணிகலன்களைத் திறையாகக் கொண்டு வந்து குவிக்கின்றனர். தன் பகை தணிகிறான் வேந்தன். இந்த வேந்தனுக்காகப் போரிட வந்தவனே பாட்டின் தலைவன்.

இரண்டாம் காட்சியில் இயற்கை பதிவுகள்

இனிமையாக ஆரவாரத்துடன் கார்மேகம் பொழிகிறது போர் இல்லாதநிலை குறியீடாகக் காட்டப்படுகிறது. ஆரவாரமாக அழிக்க வேண்டிய போர் இன்றி, இனிமையான எண்ணம் எழும்ப ஊருக்குத் திரும்புகிறான் தலைவன்.

மூன்றாம் காட்சியில் இயற்கை பதிவுகள்

தேர்ந்த ஓவியம் வரைந்தாற் போல இந்திரகோபப் பூச்சிகள் ஊரும் செந்நிலம். இதில் தேர் வருகிறது.

நான்காம் காட்சியில் இயற்கை பதிவுகள்

வலிமையான காட்சி சக்கரங்கள் (செந்நிலத்தில்) உட்புகுந்து சுற்றவும் விரைந்து (தேரைச்) செலுத்துக என பாகனிடம் தலைவன் கூறும் நிகழ்காலக் காட்சி.

ஐந்தாம் காட்சியில் இயற்கை பதிவுகள்

விரைந்து சென்றால் காண்போம். எதிர்காலத்தில் காணப்போகும் காட்சிகளைத் தலைவன் காட்சிப்படுத்துகிறான். பால்நிறைந்து வீங்கிய மடியினை உள்இழுத்துக் கொண்டு பசுக்கள் கத்திக்கொண்டு வருகின்றன. கால்களை வேகமாக வைத்துத்தாவியபடி வருகின்றன. அவற்றின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மணிகள் ஒலிக்கின்றன. பயன்தரும் அப்பசுக் கூட்டங்களைக் கோவலர்கள் செலுத்திக்கொண்டு வருகின்றனர். கோவலர்கள் துணியில் பொருட்களை வைத்து முடித்துக்கட்டிய மடிதொங்கும் கோலினைத் தோளில் வைத்து அழுத்திக்கொண்டு தம் கைவிரல்களில் கொன்றைப் பழத்தினைக் குழல் ஆக்கிப்பிடித்து இசைத்துக் கொண்டு வருகின்றனர். அப்படித் தத்தம் வீடுகளுக்குச் செல்லும் மாலைப்பொழுதைக் காண்போம். தான் சென்று அடையப்போகும் மாலைக்காலத்தைக் குறிப்பிட்டது.

ஆறாம் காட்சியில் இயற்கை பதிவுகள்

அனைவரும் வீடுசேரும் அந்தப்பொழுதில் தன் வீட்டில் நிகழ்ச்சியைக் காட்சிப்படுத்துகிறான். பசுலை (தேமல்) படர்ந்த எம் காதலி - தலைவி மகனைப் பார்த்துக் கொண்டே ஓரக்கண்ணால் நிலவைப் பார்த்துத் தன் விரலை அசைத்துச் சைத்துச் சொல்லுவாள்.

நிலாச் சோறு

குழந்தைக்கு நிலாச் சோறூட்டும் தாயை அகநானூறு பாடல் சுட்டுகிறது.

என் மகனுக்குச் சோறூட்டும் மனைவி, அவனுக்கு நிலவைக் காட்டியும், அந்நிலவைப் பார்த்து நீ என் மகனுடன் விளையாட வந்தால் உனக்குப் பால்தருவேன் என அழைத்தும் விளையாடுவாள். ஒருங்கிணைந்த பார்வையுடன் தன் புதல்வனின் அழகையை மறைப்பாள் என அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். இக்காட்சியை,

“முகில்நிலாத் திகிழ்தரும் மூவாத் திங்கள்

பொன்னுடைத் தால் என்மகன் ஒற்றி

வருகுவை ஆயின் தருகுவென் பால்என

விலங்கு அமர் கண்ணன் விரல்வளி பயிற்றித்

தித்தலை அல்குல் எம் காதலி

புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே”²⁵

என்கிறது அகப்பாடல். இயற்கையான நிலவின் மீது தாய் தன்னுடைய மனவுணர்வை காட்டியதை இப்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

பொன்னாலான புலிப்பல் தாலியை அணிந்துள்ள என் மகனை ஒட்டி நீ வந்தால், உனக்கும் சுவையான பால் தருவேன் என்பாள். உனக்கு எப்படிப்பட்ட சுவை உடைய பாலைத்தருவேன் என்றால், தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கு உரியனாக வாழும் பண்ணன் என்பானின் ஊரான சிறுகுடியின் புறத்தில் (மலையடியில்) சிறிய இலை உடைய மரத்தில் திடப்பட்ட விதைஉடைய (புன்காழ்) பசுமையான காயான நெல்லியைகத் தின்னவர் தான் குடிக்கும் நீர் மிகுந்த சுவைபடுமாறு என் மகன் உண்ட பால் உனக்குச் சுவையாக இருக்கும் என்று கூறுகிறாள். சுவை எனும் கருத்தை நாக்கு எனும் புலனின் அனுபவமாகவும் சூழலின் அனுபவமாகவும் இணைத்துக் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

ஏழாம் காட்சியில் இயற்கை பதிவுகள்

பசலைப் படர்ந்தவளாக உள்ளம் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் காதலி. புதல்வனுக்காக மகழ்ச்சியுடன் நிலவை அழைக்கிறாள். அப்படி மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் அந்நிலை பொய்யானது. அப்படிப் பொய்யாகச் செயல்படும் அவள் பூங்கொடி போல இருக்கிறாள்.

படிம நயம்

போர் இல்லாது போன முதல் நாள் இரவு தொடங்கி அடுத்த நாள் மாலை வரை காட்சிப்படும் படிமச் செய்யுள் இது. பிள்ளைக்காக மகிழ்ச்சியான தோற்றம் (காட்சி), தலைவனைப் பிரிந்து இருக்கிற வருத்தமான மனநிலை (கருத்து) என இருநிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இது படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. காட்சியையும் கருத்தையும் இணைத்த வகையில் இதுவே ஒரு படிமஅமைப்பு ஆராய்ச்சிக் கவிதையாகத் திகழ்கிறது. வருத்தமான மனநிலை உடைய தலைவியைப் பூங்கொடி எனக் காட்சிப்படுத்துகிறார். மாலை மலரும் பூங்கொடியாயின் காதல் மயக்க நோக்கமுடையது. காலை மலர்ந்த பூங்கொடியாயின் துவண்டிருப்பது என இரண்டு வகையிலும் அப்பெண்ணன் மனநிலையைக் காட்சிப் படுத்துகிறார். பகைவர் சரணடைந்ததை 'விருந்தின்' எனும் சொல்லால் புலப்படுத்துகிறது. போரிடாமலே வென்ற மன்னன் நிலையை 'வெம்பகை தணிந்தவன்' என்றது. கருமேக மழையைத் 'தீம்பெயல்' என்றது. தேர்ச்சக்கரம் புதைவதை 'உள்உறுபு' என்றது. கன்றுக்காக மடியைத் சுருக்கும் பசுவைப் 'பயன்தரும் பசு' என்றும் சுட்டி 'பயநிறை ஆயம்' என்றது. வருத்தம் தரும் மாலைப்பொழுதை 'நகுமாலை' என்றது. வளர்பிறை நிலவை முகிழப்போகும் நிலவைத்தர உள்ள 'முவாத் திங்கள்' எனச் சுட்டியது. மகிழ்ந்து தலைவி நிலவை அழைத்தமை குறித்த விரல்விளி பயிற்றினாள்

என்றது. தலைவியைப் 'பூங்கொடி' எனச் சுட்டி அவள் பூ எனும் மழலை முகம் வாடாதவளாகச் செயல்பட்ட குறிப்பு காட்டியது என அடைப்படிமங்கள் விளங்கின.

முல்லைத்திணையில் உவமை நயம்

இரண்டு பொருள்களுக்கு ஏதேனுமொரு வகையில் ஒப்புமை கூறுதலே உவமை என்பார் மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர். உவமையானது வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. வினை, பயன், மெய், உரு ஆகிய நான்கினைப் பண்பு தொழில், பயன் என மூன்றாக,

“பண்பும் தொழிலும் பயனும் என்றிவற்றின்

ஒன்றும் பலவும் பொருளோடுபொருள் புணர்ந்து

ஒப்புமைத் தோன்றச் செப்புவது உவமை”²⁶

என்று தண்டியலங்கார ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மான் கொம்புகள்

உவமையைத் திரித்துப் பொருளுக்கு ஏற்றவாறு அமைக்கும் உவமை திரிபு உவமை எனப்படும். இதனைத் தண்டியலங்காரம் விகார உவமை எனக்கூறும். குறுங்குடி மருதனார், மானின் கொம்புகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“இரும்பு திரித்தன்ன மாஇரு மருப்பின்

பரல்அவல் உடைய இரலை தெறிப்ப”²⁷

என்று திரிவு உவமை அமைத்துக் கூறுகின்றார். இதில் இரலை மானின் முறுக்குண்ட நீண்ட கொம்புகள் திரிந்த இரும்புக்கு உவமைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. மேலும் நற்றிணையில்,

“மின்னு நிமிர்ந்தனைய வேல்”²⁸

என்பதில் வளைவு அற்ற வேல் என்ற பொருளிற்கு வளைவு மின்னலை உவமையாகக் கூறும்பொழுது, நிமிர்த்த மின்னல் என்ற திரிபுபடுத்திக் கூறியிருப்பதனால் இது திரிபு உவமை ஆயிற்று.

நீலமணியும் செம்பவளமும்

உவமப் பொருள்களில் சில குறிப்பிட்ட பொருள்கள் இணைத்துக் கூறுப்படுதல் சங்ககால மரபாக இருந்துள்ளது. மணியும் பொன்னும், ஓவியமும் பாவையும் மற்றும் இதைப் போன்று ஏனைய சில பொருள்களும் இணைத்துக் கூறல் ஒரு மரபாக இருந்துள்ளது. இந்த இலக்கிய மரபினை ஒட்டி இணைப்பு உவமை என்ற ஒன்றினைத் தனித்துப் பிரித்துக் காண்பது தகும் என்கிறார் பேராசிரியர் இரா. சீனிவாசன். அவ்வகையில் அகநானூற்று முல்லைத் திணைப் பாடல்களான,

“காயாஞ் செம்மல் தாஅய் பலவுடன்

ஈயல் மூதாய் வரிப்ப பவளமொடு

மணிமிடைத் தன்ன குன்றம்”²⁹

“மணிமிடை பவளம் போல அணிமிகக்

காயாஞ் செம்மல் தாஅய்ப் பலவுடன்

ஈயல் மூதாய் ஈம்புறம் வரிப்ப”³⁰

போன்றவற்றுள் இணைப்பு உவமை பயின்று வந்துள்ளன. இதில் நீலமணியுடன் செம்பவளம் கலந்ததைப் போன்று, காயாம்பூவும் இந்திரகோபப் பூச்சிகளும் இருந்ததைக் காட்டி இணைப்பு உவமை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மயிலினங்களும் பெண்கள் கூட்டமும்

தொன்றுதொட்டு உவமையாக்கி வருவதனைப் பொருளாக்கி, பொருளாய் வருவதனை உவமையாக்கி மாற்றிப் புனைவது விபரீத உவமை என்று தண்டியாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். கண்களுக்கு மலரை உவமையாக்குவதனை மாற்றி, மலருக்கு கண்ணினை உவமையாக்கியுள்ளதனை,

“காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்

நீர்வார்க் கண்ணின் கருவளை மலர

யாண்டுறை வதுகொல் தானே மாண்ட

போதுஉறழ் கொண்ட உண்கண்

தீதி லாட்டி திருநுதற் பசப்பே”³¹

என்ற முல்லைத்திணைப் பாடல்களினால் அறிய முடிகிறது.

மணமகளின் கூந்தலானது முல்லைப்பூவினைப் போல் மணம் வீசும் என்பதனை மாற்றி முல்லைப்பூவானது மணமகளின் கூந்தலைப் போன்று மனங்கமழ்ந்து, வண்டின் கூட்டத்தைப் பிறிதோரிடத்துச் செல்லவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தும் என்று உவமையாக்கி வருவதனைப் பொருளாக்கி, பொருளாய் வருவதனை உவமையாக்கி உள்ளதனை,

“முகைவாய் திறந்த நகைவாய் முல்லை

கடிமகள் கதுப்பின் நாறி”³²

என்ற மதுரை மள்ளனாரின் அகவற்பா அடிகள் அறிவிக்கின்றன.

மயிலினங்கள் கூட்டமாய் அசைந்தாடித் திரிவதை மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்,

“வைஏர் வால்எயிற்று ஒள்நுதல் மகளிர்

கைமாண் தோணி கடுப்ப பையென

மயிலினம் பயிலும்”³³

என்ற கூரிய அழகிய நீண்ட பற்களையும் ஒளிபொருந்திய நெற்றியினையும் உடைய பெண்கள் தோளசைத்து ஆடும் ‘தொளி’ என்னும் கூத்தைப் போன்றுள்ளதாக உவமைப் படுத்தியுள்ளமையால் இது விபரீத உவமை ஆயிற்று. இதனைப் போன்றே,

“கண்ணன்ன மலர் பூக்குந்து”³⁴

என்ற புறநானூற்று வரியினில் கண்ணைப் போன்று மலர் உள்ளது என்றதினால் விபரீத உவமை பயின்று வந்துள்ளது. மேலும்,

“கைபோல் காந்தள்”³⁵

என்ற நற்றிணைப் பாடலில், பெண்களின் கை காந்தள் மலரைப் போலுள்ளது என்ற மரபினை மாற்றி, பெண்களின் கைபோல் உள்ள காந்தள் மலர் அழகாய்ப் பூத்துள்ளது என்றதினால் விபரீத உமைக்குச் சான்றானது.

செந்நிலம்

உவமையேனும் பொருளையேனும் இகழ்வுபடக் கூறலை நிந்தை உவமை என்பர். இஃது எள்ளல் சுவை தோன்ற அமைகிறது. வேற்றுமை அணியைக் காட்டிலும் இவ்வுவமையில் எள்ள சுவை அதிகம் என்பதனால் இதனை வேறாகப் பிரித்து நிந்தை உவமை எனக் கூறுவது பொருந்தும். இடைக்காடனர் முல்லை நிலத்தினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

“ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்”³⁶

என்று ஊனைக் கிழித்ததைப் போன்று உள்ளது என்று உவமையை இழிவுபடக் கூறியிருப்பதனால் நிந்தை உவமை ஆயிற்று.

கலைமான் கூட்டம்

உவமையில் ஒப்புமை அறிவதற்குக் காரணமாய் நிற்கும் பொருளை உவமை என்றும், உவமிக்கப்படும் பொருளை உவமானம் என்றும், உவமேயம் எனவும் குறிப்பிடுவார் தண்டி உரையாசிரியர். உவமையைப் புகழ்ந்து உவமானத்தை உவமிப்பதே புகழ் உவமையாகும். முல்லைத்திணையில் உழவர்கள் களையினைப் பறித்து திணைப்புனத்தினைத் தூய்மை செய்து நின்றதனை,

“இரலை நல்மானினம் பரந்தவை போல்

கோடுடைத் தலைக்குடை சூடிய வினைஞர்

கறங்குபறைச் சீரின் இறங்க வாங்கிக்

களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்”³⁷

என்ற அகவற்பாவின் நல்ல கலைமானின் கூட்டம் பரந்து நிற்பதைப் போல் நின்றனர் என்று உவமையைப் புகழ்ததால் புகழ் உவமையாயிற்று.

ஓர் இலக்கியத்தில் உள்ள அணி, கற்பனை, சொற்றொடர் அமைப்புகள், உவமைகள், சிறந்த சொல்லாட்சிகள் போன்றவை அவ்விலக்கியத்தை மேலும் அழகுறச் செய்பவையாகும். முல்லைத் திணைப் பாடல்களை, இணைப்பு உவமை, திரிவு உவமை, விபரீத உவமை, நிந்தை உவமை, புகழுவமை போன்ற பல உவமை நயங்கள் அழகுறச் செய்கின்றன என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஒலி வர்ணனைகள்

முல்லைத் திணைப்பாடல்களில் இயற்கையில் உள்ள பல்வேறு ஒலிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை மணி ஒலி, பறை ஒலி, மயில்களின் ஒலி, கிணைப்பறையின் ஒலி, திரிகையின் ஒலி, வண்டின் ஒலி, தேர்சக்கரங்களில்

கற்கள் மோதிட ஒலிக்கும் ஒலி, பாசறை ஒலி, ஆயர்களின் குழலோலை, ஆட்டு இடையன் எழும்பும் ஒலி போன்றவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தேர்மணி ஒலி

முல்லை நிலத் தலைவி தலைவனை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தாள். அப்போது மணிஓசை கேட்டது. “அங்கு ஒலிப்பவை மாலை காலத்தில் ஊரை வந்தடையும் புல்லினை நன்கு உண்ட நல்லபசுக்களின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மணி ஓசையா? அல்லது காளையின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மணி ஓசையா? அல்லது வினையை முடித்து வரும் தலைவனின் தேர் மணி ஓசையா? இதனை முல்லைக்கொடி படர்ந்த கல்லின் மீது ஏறி பார்ப்போம் வா?”³⁸ என்று தலைவி தோழியை அழைக்கின்றாள். இதனை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

தேர்ச்சக்கரங்கள் கற்களில் மோதி ஒலித்தல்

தலைவன் பொருள் தேடும் பொருட்டு பிரிந்து சென்றதை அறிந்த தலைவி வருந்தி ஆற்றாதவாறு பாணனை பார்த்து தலைவர் இந்த மாலைப்பொழுதில் வராமல் இருந்தால் நான் எண்ணிலையாகுவேன் என அறிய முடியவில்லை என்றாள். தலைவி அடைந்த துன்பத்தை தாங்குவதற்கு பாணன் செவ்வழி பண்ணை இசைத்தான். இது தலைவனின் துன்பத்தை தீர்க்கும் வகையில் இறைவனை வேண்டுவதாக இருந்தது. “மிகுந்த வேகத்தை உடைய குதிரைகள் விரைந்து செல்வதால் தேர் சக்கரங்கள் கற்களில்மோதி ஒலித்தது”³⁹. இது கார்கால மேகத்தின் இடி முழக்கம் போல் ஒலித்தது. பகை ஊரில் தலைவனுடைய அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர் விரைந்து வருதலை பாணன் கண்டு தலைவியிடம் உரைத்தான்.

பாசறை ஓசை

வினை மேற்சென்ற தலைவன் பாசறையில் இருந்தான். தலைவியை நினைத்து அழகிய நெற்றியை உடைய தலைவி தனியாக ஊரில் இருக்கிறாள். நானோ பாசறையில் உள்ளேன். காவலை உடைய மதில்களுக்கு இடையில் வெண்ணிற கொம்புகளால் குத்தப்பட்டு சிறிய கண்களை உடைய யானையின் மணியோசை மிக அம்புகள் தைத்ததால் எழும் ஓசையும்; முரசு முழங்கும் ஓசையும்; உரைக்குள் இடப்படாத வாலினை உடைய ஓசையும் கொண்ட வேந்தனது பாசறையில் உள்ளேன்” என தலைவன் பாசறையில் தலைவியை நினைத்து வருந்தும்போது ஏற்படும் ஓசைகளை அகநானூற்றுப்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

இடி ஓசை

கார் பருவத்தில் பெய்வதற்குரிய மழையை உடைய மாலைக் காலத்தில் வரும் கரிய முகில்கள், விதைத்து வான் நோக்கும் உழவர்களுக்கு இனிய ஓசையை உடைய இடிமுழக்கம் உடையனவாய் ஒலிக்கும். மேலும் புள்ளிகளையும் வரிகளையும் உடைய மிக்க சினமுடைய பாம்புகளின் பசிய தலைகள் துடிக்கும்படி வலிமையுடைய இடியோசை முழங்குகின்ற இருள் மிகுந்தஇரவு என குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

பசுக்களின் மணி ஒலி

உயர்ந்த காளையின் கழுத்தில் கட்டிய பெரிய வாயை உடைய தெளிந்த ஒலியுடைய மணியின் ஓசை, பசுக்களை அழைக்கும் ஆயர்களின் குழல் ஓசையுடன் பொருந்தி ஒலிக்கும். இது பிரிந்தவற்குத் துன்பத்தை தரும் ஓசை என அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது. மேலும், குறுந்தொகை பாடலில் நள்ளிரவில்

நல்ல ஆனேறு பசுக்களை நாடிச் செல்லுந்தோறும் ஒலிக்கின்ற ஒற்றை மணி ஓசை 'பல்ஆன் தொழுவத்து ஒரு மணிக் குரலே'⁴⁰ என சுட்டுகிறது.

குதிரையின் மணி ஒலி

குதிரைகள் விரைவாக ஓடும் திறன் கொண்டவை. தொடங்கிய விரைவோடு இறுதிவரை ஓடும். குதிரையின் கத்திரிக்கப்பட்ட பிடரி அழகுபடி விளங்கவும், அவற்றின் கால் வரை தொங்கும் மாலையில் உள்ள மணிகள் ஒலிக்கவும் தேரை செலுத்தினர். இதனை குறுந்தொகை பாடல்,

“ஓடுபரி மெலியாக் கொய்சவல் பரவித்

தாள்தாழ் தார்மணி தயங்குபு இயம்ப”⁴¹

என சுட்டுகிறது. ஊதுகின்ற கொல்லனது உலையிலே வைத்து எடுக்கப்பட்ட அரக்கில் செய்த பிளவுபட்ட வாயையுடைய தெளிந்த ஓசைமிக்க மணிகள் ஒலிக்கும்படி தலைவருடைய தேர் வருகிறது என குறுந்தொகை பாடல் “ஊது உலைப்பெய்த பகுவாய்த் தெண்மணி”⁴² என சுட்டுகிறது.

எருமையின் மணி ஒலி

இருள் நிறத்தை உடைய எருமையின் வளர்கின்ற கழுத்தில் கட்டப்பட்ட அகன்ற வாயையும் தெளிந்த ஓசையும் உடைய மணியானது தனிமை கொண்ட தலைவியின் துயரை மிகுதிப்படுத்துகின்றது. அந்த எருமையின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மணி ஒலியானது நடு இரவில் எருமை அசையும்போதெல்லாம் ஒலிக்கின்றது என குறுந்தொகைப்பாடல் சுட்டுகிறது.

அருவி ஒலிகள்

மாலை காலத்தில் சூரியனின் வெம்மை குறைந்து செவ்வானம் மேற்கு திசையில் அழகுற விளங்கின. மாலை நேரத்தில் மலையில் இருந்து விழும்

அருவியைப் போன்று ஒலிக்கும் மணிகள் கட்டிய தேரில் ஏறி வண்டுகள் இசைப்பாடின. இவ்வாறு தேரிலுள்ள மாலை மணிகள் ஒலிக்க வண்டுகள் நறுமண பூக்களில் ஒலிக்க நல்ல பூக்களை உடைய காடு என காட்டில் எழும் ஒலிகளை அகநானூற்றுப்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

வண்டின் ஒலி

கூட்டகூட்டமாக வரும் வண்டினங்கள் நறுமணம் கமழும் முல்லை மலரின் மாலை காலத்தில் ஒலி எழுப்பும். இது கார்காலம் என உணர்த்தும் இதனை அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

கிணைப்பறையின் ஒலி

“வெந்நெல்லை அரிபவர் அடிக்கும் தோலால் போர்த்தப்பெற்ற வாயை உடைய கிணைப்பறையின் ஒலி நறுமணம்மிக்க கூந்தலையும் வளையல்களையும் உடைய தலைவியின் தோளை தழுவுவதற்கு”⁴³ என்று அகநானூற்றுப்பாடல் சுட்டுகிறது.

திரிகையின் ஒலி

தலைவி “பதமாக காய்ந்த அரிசியை இட்டு சுற்றும் சுழலும் திரிகையின் ஒலி போன்று வரிவரியாய் உள்ள மழையில் விட்ட சங்கு அறுத்துக்கொண்டே செல்லும்”⁴⁴ என அகநானூற்றுப்பாடல் திரிகையின் ஒலியைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

ஆட்டு இடையர்கள் எழுப்பும் ஒலி

நல்லிரவில் ஆயன் ஆட்டுக்குட்டிகளை ஒரு சேர தொகுத்தான். தீயால் கைகளை சூடேற்றி ஆடுகளை கவரும் குறு நரிகளை விரட்டுவதற்கு ஒலியனை எழுப்புவான். தினை புனத்தை காவல் செய்பவர் பெரிய ஊது கொம்பினை ஊதி பன்றிக்கூட்டத்தை விரட்டுவர்.

இலக்கியம் என்பது கற்பனையும் உணர்வும் கலந்த வாழ்வை பிரதிபலிக்கும் ஒரு கலைவடிவம். இவ்வுலகமானது இயற்கை வளங்களையும் உயிரினங்களையும் கொண்டுள்ளது. ஆதிகாலம் முதல் இன்று வரை மனிதவாழ்வில் இயற்கை இணைந்தே செயலாற்றி வருகின்றது. பரிணாம சூழலில் உருவான ஆதி மனிதன் தேவைகள் முதல் இன்றுள்ள மனிதன் வரை வளரவளர அவர்கள் தேவைகள் மாறமாற இயற்கையை அவன் பயன்படுத்தும் போக்குகளிலும் பல்வேறு மாறுதல்கள் உருவாயின. அன்று முதல் இன்றுவரை இயற்கை கூறுகளில் குறிப்பிட்ட பங்கு வகிக்கும் காடு மனித வாழ்க்கையோடு பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வே மனிதனுக்கும் மற்ற உயிர்களுக்கும் இன்ப வாழ்வு என்பதை இலக்கியங்கள் பெரிதும் உணர்த்துகின்றன.

முடிவுரை

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இயற்கை ஒரு இன்றியமையாத உறுப்பாக உள்ளது. சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். அதனால் புலவர்களின் படைப்புகளில் இயற்கை மேலோங்கி நின்றது. இயற்கை இல்லை என்றால் நம் வாழ்வு இல்லை எனலாம்.

- இயற்கையை கண்டு மகிழ்த்தொடங்கினால் கவிதை வரும். அந்தக் கவிதையை பலவற்றோடு ஒப்பிட்டு மகிழலாம். முல்லைப்பாட்டில் இயற்கை காட்சிகள் அழகுற காட்டப்பட்டுள்ளன. சங்ககால மக்கள் கார்காலத்தை கண்டறிய காயா, கொன்றை மலர்களை வைத்தரிந்தனர். முல்லை நிலத்தில் முசுண்டை, பாக்கு ஆகிய தாவரங்களும் கொக்கு, நாரை என்ற பறவைகளும் ‘புன்கொடி முசுண்டை’ ‘பொன்போல் பீர்க்கு’ ‘வன்தோட்டு நெல்’ ‘முழுமுதல் பைங்கால் கொக்கு’ ‘செவ்வரி நாரை’ இவை அடைமொழிகளாகச் சிறப்பித்து கூறப்பட்டுள்ளன.
- தென்மேற்கு பருவக்காற்று மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைகளால் தடுக்கப்பட்டு மேற்கு சரிவில் உள்ள பகுதிகளில் அதிக மழையைப் பொழிகின்றது. இது கார்காலம் எனப்படும்.
- கார்கால மேகம், முகில், மின்னல், இடி, பெருமழை, பனிக்கட்டி ஆகியவற்றின் தன்மைகள் அழகுற அறிவியல் செய்திகளையோடு ஒப்பிட்டு கூறப்பட்டுள்ளன.
- முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இயற்கை காட்சி படிமங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. குழந்தைக்கு நிலாச்சோறு ஊட்டும் தாயை அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. இரண்டு பொருள்களுக்கு ஏதேனும் ஒருவகையில் ஒப்புமை கூறுதலே உவமை எனப்படும். இது முல்லைத்திணைப் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. முல்லைத்திணைப்பாடலில் இயற்கையில் உள்ள பல்வேறு

ஒலிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை மணி ஒலி, பறை ஒலி, மயில்களின் ஒலி, கிணைப்பறை ஒலி, திரிகை ஒலி, வண்டின் ஒலி, தேர்மணி ஒலி, பாசறை ஓசை ஆகியவை ஆய்வு செய்து காட்டப்பட்டுள்ளன. புலவர்களின் காட்சியறிவில் இயற்கையின் அழகு வெளிப்படுவது அறிமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.2.
2. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.134, ப.244.
3. மே.கா.நா, பா.154, ப.249.
4. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, பா.15, ப.47.
5. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், நெடுநல்வாடை, வரி:1, ப.604.
6. மே.கா.நா, வரி:6, ப.604.
7. மு.கா.நா, வரி:2, ப.604.
8. சுப்பிரமணி (உ.ஆ), அகநானூறு, பா.4, ப.212.
9. மே.கா.நா, பா.94, ப.232.
10. மே.கா.நா, பா.264, வரி:5.
11. சுப்பிரமணியம், சங்க இலக்கியம், மலைபடுகடாம், பா.101, ப.270.
12. மாதப்பன், கவிஞர், பெருமாள்ராசு, படைப்புகள், ப.202.
13. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.154, வரி:1, ப.78.
14. மே.கா.நா, அகம்.நித்தி, 314, வரி:1-3, ப.260.
15. மே.கா.நா, அகம்.84, ப.190.
16. மே.கா.நா, அகம்.364, ப.296.
17. சுப்பிரமணி, நெடுநல்வாடை, பா.1-2, ப.602.
18. மாணிக்கம், நற்றிணை, பா.99, வரி:5-6, ப.230.
19. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.46, வரி:1-7.
20. சுப்பிரமணியன், க.வே, அகநானூறு, களிற்.54, வரி:3-4, ப.222.
21. தமிழண்ணல், (ப.ஆ), நற்றிணை, பா.37, வரி:1-2.
22. மாணிக்கம், அகநானூறு, அகம்.394, வரி:7, ப.243.

23. கைலாசபதி, கவிதைநயம், ப.52.
24. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.54, ப.220.
25. சுப்பிரமணியன், (ப.ஆ), அகநானூறு, பா.54, வரி:7-22, ப.225.
26. தமிழண்ணல், (உ.ஆ), இலக்கண வரலாறு, பா.4, வரி:3-4, ப.212.
27. சுப்பிரமணியம், ச.வே, அகநானூறு, பா.4, வரி:3-4, ப.212.
28. சுப்பிரமணியம், ச.வே, சங்க இலக்கியம், நற்றிணை, பா.51, வரி:6.
29. சுப்பிரமணியம், ச.வே, சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.14, வரி:4, ப.215.
30. மே.கா.நா, சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.304, வரி:13-19.
31. மே.கா.நா, சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.354, ப.312.
32. மே.கா.நா, சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.244, வரி:4-5, ப.268,
33. மே.கா.நா, சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.344, வரி:4-6, ப.310.
34. மாணிக்கம், அ, புறநானூறு, பா.396, வரி.2.
35. தமிழண்ணல், நற்றிணை, பா.355, வரி:2, ப.320.
36. சுப்பிரமணி, அகநானூறு, அகம்.194, வரி:4.
37. மே.கா.நா, அகம்.194, வரி:6-9, ப.22.
38. சுப்பிரமணியன், குறுந்தொகை, பா.132, ப.66.
39. தமிழண்ணல், அகநானூறு, அகம்.4, வரி:18-20, ப.320.
40. சுப்பிரமணி, குறுந்தொகை, பா.190, ப.97.
41. சுப்பிரமணி, அகநானூறு, பா.154, வரி:11-12, ப.78.
42. மாணிக்கம், அ, குறுந்தொகை, பா.155, வரி:4.
43. சுப்பிரமணியம், ச.வே, அகநானூறு, பா.204, ப.259.
44. மே.கா.நா, அகம், பா.224, ப.264.

இயல் - 5

முல்லைநில மக்களின்
வாழ்வியல் கோட்பாடுகள்

முல்லைநில மக்களின் வாழ்வியல் கோட்பாடுகள்

முன்னுரை

முல்லைநில மக்கள் காட்டுப் பகுதிகளில் சிறு குடிசைகளை அமைத்து பாரம்பரியமாக வாழ்ந்தனர். அவர்கள் குடிசைகளை சுற்றியும் ஊரைச் சுற்றியும் வேலிகளை எல்லையாக அமைத்து தனித்தனிக் குடும்பங்களாக வாழ்ந்தனர். இவர்கள் இரத்த உறவுகளின் அடிப்படையில் உணவை கூட்டமாகவோ, குடும்பமாகவோ சேகரித்து வாழ்ந்தனர். அவர்கள் இயற்கையான நிலத்திலிருந்து உணவை உற்பத்தி செய்து அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். இந்த வாழ்க்கை முறைப் பற்றி ஓலை மற்றும் நடுக்கல்லில் எழுதப்பட்ட சான்றுகள் இலக்கியங்களில் உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள காட்டு நிலப்பகுதியை சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும், அந்நிலத்தை ஆட்சி செய்த மன்னர்கள், சீறூர் மக்கள், தொழில், செல்வநிலை, இல்லங்கள், மக்களின் வழிபாடு, காட்டுவளம், நீர்வளம், வேளாண்மை, உணவு வகைகள், விருந்தோம்பல், திருமணமுறை, மக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள், முல்லைநில மக்களின் தனித்தன்மைகள் ஆகியவை ஆய்வு செய்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

முல்லைநில மன்னர்கள்

பழங்கால முல்லை நிலத்தில் சீறூர் மன்னர் போன்ற தலைவர்களும், சிற்றரசர்களும் ஆட்சி புரிந்தனர்.

“அழதூர்வேள், அழம்பிவேள், அய்அண்டிரன், ஆய் எயினன், இருங்கோவேள், எருமையூரன், எவ்வி, எழினி, கழவுத்தியன், நன்னனஆய், நன்னன்வேண்மான், நாங்கூர்வேள், நெடுவேளாதன், நெடுவேளாவியார், பொருநன், வட்டாற்று

எழினியாதன், வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன் ஆகியோர் ஆயர்குல ஆட்சியாளர்கள் ஆவார். இவர்களுள் பலர் குறுநில மன்னர்களாகவும் சிலர் ஊர்த்தலைவர்களாகவும் விளங்கினர்”¹ என்பர்.

முல்லைநிலப்பகுதியை ஆண்ட சீறூர் மன்னர் பற்றி புறநானூறு பாடல்கள் 197, 299, 308, 321, 324, 327, 329-331, 334, 338 குறிப்பிடுகிறது. “இம்மன்னன் அரசன் அல்லன் இனக்குழுத்தலைவன் எனவும் போர்காலத் தலைவன் எனவும் கூறப்படுகிறார்”². முல்லைக் கலியில் கூறப்படும் முல்லை நில மக்கள் பாண்டிய நாட்டவராகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் பாண்டியனை வாழ்த்துவதாக பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. “முல்லைநிலத் தலைவன் அண்ணல், தோன்றல், குறும்பொறைநாடன் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளனர். தலைவி மனைவி, கிழத்தி எனப் பெயர் பெற்றாள்”³.

முல்லைத்திணை பாட்டுடைத் தலைவன்

அகநானூற்றில் நாற்பது முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றில் இருபத்தி ஆறு பாடல்கள் தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் ஆகும். முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் குறும்பொறை நாடன் (அகம்-4), முனை நல்ஊரன் (14), சீர்மிகு குரிசில் (184), நெடுந்தகை (384), தோன்றல் (394) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

போர்ப் பாசறை

பாசறை என்பது அமைச்சரும், அரசரும் போர்புரியத் தங்கியிருக்கும் இடம். வேனிற்காலத் துவக்கத்திற் பகைமேற் சென்ற தலைவன், பகைவர் தம் நகரத்திக்குக் காவலாக அமைந்த அகன்ற பெரிய காட்டிலுள்ள பிடவஞ்செடிகளையும் பசிய செடிகளையும் வெட்டி வேட்டுவர் அரண்களை

அழித்து முட்களை மதிலாக வளைத்து கடலைப்போல் அகலமான பாடிவீடு
அமைத்ததை,

“விடுமுட் புரிசையேமுற வளை இப்

படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி”⁴

என்று முல்லைப்பாட்டில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வானத்தில் இடி எழுந்து ஒலித்தாலும், அது பகைவரின் யானைப்படை
முழக்கம் என்று எண்ணிய யானைகள் எதிர்முழக்கம் செய்கின்றன. இத்தகைய
இயல் வாய்ந்தது பாசறையாகும். அதில் போரை விரும்பி எழும் வீரர்களின்
கையிலுள்ள கூர்மையான வாளின் குவிந்த முனை சிதைய மாற்றார் படையைக்
கொன்று மான் அடி பதிந்த பள்ளங்களில் பாய்ச்சிய குருதி பலவிடங்களிலும்
மின்னி விளங்கும். இதனை,

“உவக்குள் வாழிய நெஞ்சே, விசம்பின்

ஏறுஎழுந்து முழங்கினும் மாறுஎழுந்து சிலைக்கும்

கடாஅ யானை கொட்கும் பாசறை”⁵

என்ற தலைவனின் கூற்று மூலம் அறியலாம்.

பூவை நிலைத்துறை

புறத்திணைகளுள் ஒன்றான கரந்தைத் திணை ஆநிரை மீட்டலைக்
குறிக்கும். குறிஞ்சியின் புறத்திணைகளுள் ஒன்றான இது தன்னுள் இருபத்தோரு
துறைகளைக் கொண்டுள்ளது. அவ்வகைகளுள் ஒன்றே,

“மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பின்

தாவா விழுப்புகழ்ப் பூவை நிலையும்”⁶

எனத் தொல்காப்பியரால் கரந்தைத் திணையின் எட்டாவது துறையாக இப்புவைநிலைத் துறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு உரை கூறும் இளம்பூரணர், 'மாயோனைப் பொருந்திய நிலைபெற்ற பெருஞ்சிறப்பினை உடைய கெடாத விழுப்புகழைப் பொருந்திய புவை நிலையைக் கூறுதல்' என்றும், 'புவை மலர்ச்சியைக் கண்டு மாயோன் நிறத்தை ஒத்தது எனப் புகழ்தல், நாடெல்லை காடாதலின், அக்காட்டிடைச் செல்வோர் அப்புவையைக் கண்டு கூறுதல்' எனவும் விளக்குகின்றார்.

இப்புவை நிலைத்துறை பற்றிய செய்தி புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலும் இடம் பெற்றுள்ளமையை,

“புவை விரியும் புதுமலரில் பூங்கழலோய்

யாவை விழுமிய யாமுணரேம் - மேவார்

மறந்தொட் மல்லர் மறங்கடந்த காளை

நிறத்தொடு னோந்தருத லான்”⁷

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகின்றது. எனினும், மாயோன் முதலிய தேவர்களை உவமித்தலே புவை நிலைத்துறை ஆகும் எனும் கருத்தும் வழங்கப்படுகிறது.

நாடன்

‘நாடன்’ என்றாலே குறிஞ்சித் திணைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகவே சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித்திணைப் பாக்கள் காட்டுகின்றன. மேலும், மலைகள் சூழ்ந்த குறிஞ்சிநிலத்தைக் குறிக்கவே பெரும்பாலும் நாடு என்ற சொல் இலக்கியங்களில் கையாளப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் அகநானூற்றுப் பாடலில் குறும்பொறை நாடன் என்று முல்லைத்திணைத் தலைவன் குறிக்கப்பெற்றுள்ளான். குறும்பொறை என்றால் மலைப்பகுதி. குறிஞ்சிநிலத்தைச் சார்ந்தவன் ஏன் முல்லைநிலப்

பாட்டுடைத் தலைவனாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளான்? அகநானூற்றில் மட்டுமின்றி ஐங்குறுநூற்றின் முல்லைத்திணைப் பாக்களிலும் குறும்பல்பொறைநாடு கிழவோன் (404), புன்புலநாடன் (421), புறவணிநாடன் (424), கான்கெழுநாடன் (430) என்றெல்லாம் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான்.

குறும்பொறை நாடன்

அகநானூறும், ஐங்குறுநூறும் திணை அடிப்படையில் பாக்கள் தொகுக்கப்பெற்ற அகநூல்கள். இவ்விரண்டும் நூல்களைத் தவிர மற்ற அக இலக்கியங்களில் நாட, நாடன் என்ற குறிப்புகள் பாடல்களில் காணப்பெற்றதாலே குறிஞ்சித் திணைக்குரிய கருப்பொருளாகக் கொண்டு அப்பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணையினதாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் அவ்வாறு திணை தவறாகக் குறிக்கப்பெற்ற பாடல்கள் உண்டு. ஆனால் திணை அடிப்படையில் தொகுக்கப்பெற்ற அகநானூற்றிலும், ஐங்குறுநூற்றிலும் அவ்வாறான தவறான திணை வகுத்தலைக் காணமுடியவில்லை. எனவே அகநானூற்றிலும், ஐங்குறுநூற்றிலும், முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவனாக நாடன் குறிக்கப் பெற்றுள்ளமையால் நம்பியாசிரியரும் முல்லையின் கருப்பொருள்களும் ஒன்றாகக் குறும்பொறை நாடனைக் குறிப்பிட்டு உள்ளார். இவரைப் பின்பற்றி நிகண்டாசிரியர்களும் முல்லைநிலத் தலைவனாக நாடன் என்ற பெயரைக் குறித்துள்ளன. திவாகர நிகண்டு 'கானக நாடனை' முல்லைத் தலைவனாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை அகப்பொருள் ஆய்வுக்கோவை குறிப்பிட்டுள்ளது.

இருங்கலி வெற்பன்

வெற்பு என்றாலும் மலை எனப் பொருள் உண்டு. மலைப்பகுதியின் ஆட்சியாளனை 'வெற்பன்' எனவும் வழங்குவர். ஐங்குறுநூற்று முல்லைத் திணைப்பாடலில் இருங்கலி வெற்பன் (ஐங். 460) எனத் தலைவன் குறிக்கப்

பெற்றுள்ளான். இக்குறிப்பைக் காணத் தவறியதாலோ என்னவோ வெற்பனை முல்லைத்தலைவனாகக் கூறாமல் குறிஞ்சி நிலக்கருப்பொருள்களுள் ஒன்றாகவே நம்பியாசிரியர் குறித்துள்ளார்.

அண்ணல், தோன்றல், நெடுந்தகை

முல்லைத் திணைக்கே உரிய தலைவர் பெயர்களாக ‘அண்ணல்’, ‘தோன்றல்’, ‘நெடுந்தகை’ போன்ற பெயர்களைக் குறிப்பர். அகநானூறு முல்லைத்திணைப் பாக்களிலும் சீர்மிகு குரிசில், நெடுந்தகை, தோன்றல் எனப் பாட்டுடைத் தலைவர் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் இப்பெயர்கள் முல்லைத்திணைத் தலைவனை மட்டும் குறிப்பனவன்று. பரிசில் பெற்ற பாணர், புலவர் போன்றோர் பரிசில் அளித்த தலைவனை நெடுந்தகை, செம்மல் எனப் பாடிப் புகழ்வதும், அழைப்பதுமுண்டு. இததை தொல்காப்பியர்,

“பரிசில் பாடாண்திணைத் துறைக் கிழமைப்பெயர்

நெடுந்தகை செம்மல் என்றிவை பிறவும்

பொருந்தச் சொல்லுதல் அவர்க்குரித் தன்றே”⁸

என மரபியலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். முல்லைநிலத் தலைவர்கள் வள்ளல்களாக வாழ்ந்தமையால் இப்பெயர்களால் விளிக்கப்பெற்றுள்ளனர். மூதூரிலிருந்து தேரில் வந்த பெருங்குடியியனரான நெய்தல்நிலப் பாட்டுடைத் தலைவர்களும் நெடுந்தகை, செம்மல் என்ற பெயர்களால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.

சீறூர் மன்னர்கள்

சிறுகுடிகள் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் தலைவர்கள் பெயரால் சிற்சில இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்பதனை,

“பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்இலை”⁹

“காய்நெல் படப்பை வாணன் சிறுகுடி”¹⁰

என்ற அடிகள் பறைசாற்றுகின்றன. மேலும் அகநானூறு 117, 177, 269 ஆகிய செய்யுள்களிலும் சீறூர்த் தலைவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இச்சான்றுகளின் வாயிலாக, பண்ணன், வாணன் ஆகியோர் சீறூர் மன்னர்களாக இருந்தமையைத் தெள்ளத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

முல்லைநிலச் சீறூரில் போர்மறவர்கள்

முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவர் அனைவரும் போர்மறவர்களாக இருந்தனர். முல்லைத்திணைக்கும் தலைமக்கள் அனைவருமே புறவு அல்லது சீறூரைச் சார்ந்தவராக இருந்தமைக்கும் காரணம் என்னவெனில் முல்லை நிலம் என்றழைக்கப் பெற்ற காடுகள் நாட்டின் முனைப்பகுதியாக விளங்கியது. புறநானூற்றுப் புலவர் ஒருவர் நாட்டினுள் செல்ல, தான் கடந்து வந்த வழிகளை வரிசைப்படுத்திக் கூறும்போது,

“ஆணினம் கலித்த அதர் பல கடந்து

மான் இனம் கலித்த மலைபின் ஒழிய

மீன் இனம் கலித்த துறை பல நீந்தி”¹¹

முல்லைநிலமே நாட்டின் முனையில் இருந்த நிலமெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மக்களானாலும், வணிகரானாலும், புலவரானாலும் முல்லைநிலத்தைக் கடந்தே நாட்டினுள் நுழையமுடியும். அது போன்று பகைவரும் நாட்டினுள் நுழைவதற்கு ஏதுவான வழியாக முல்லைநிலப் பகுதி அரணாகக் கருதிப் பாதுகாக்கப் பெற்றது. நாட்டின் பாதுகாப்பிற்காக அரணைக் காக்கும் பொருட்டு முல்லைநிலச் சீறூரில் வாழ்வோரான தொல்குடி மறவர் குடி அமர்த்தப் பெற்றிருந்தனர். புறவு என்றும் சீறூர் என்றும் அழைக்கப் பெற்ற இடம் முல்லைநிலப்பகுதியில் மறவர் குடியிருப்பு இருந்துள்ளதைக்,

“காடே கடவுள் மேன புறவே

ஒள்ளிழை மகளிரோடு மள்ளர்மேள்”¹²

“இனவண் டார்க்குந் தண்ணறும் புறவின்

வென்வேல் இளையர்”¹³

“கழற்கால்

இளையர்பதிப் பெயரும் அருஞ்சுர மிறந்தோர்”¹⁴

என்றெல்லாம் இலக்கியங்கள் தெரிவித்துள்ளன. அதனால் தான் முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவர் அனைவரும் போர்மறவர்களாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளனர். எனவே, மலை நாட்டைச் சார்ந்தவனாயிருந்தாலும் அவன் இல்லம் இருந்த இடமும் நாட்டை ஆட்சி செய்த இடமும் முல்லைநிலச் சீறூர் தான் அது போன்று முல்லைநில ஆட்சியாளன் வாழ்ந்த இடமும் முல்லைநிலச் சீறூர் தான். ஏனெனில் மலைப்பகுதி என்றாலே அங்குக் கானகம் நிறைந்திருக்கும். மலைகள் இல்லாத காடுகள் உண்டு. ஆனால் காடுகள் இல்லாத மலைப்பகுதிகள் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அந்நிலையில் முல்லைநிலமான கானகம் சேர்ந்த மலைப்பகுதியை ஆட்சி செய்தவன் நாடன் என்றே அழைக்கப் பெற்றான். இவ்வாறான குறிஞ்சி, முல்லை இணைந்த நிலத்தை மலைநாடாக பேகன் ஆட்சி செய்தமையை ஒரு புலவர்,

“நளியிருஞ் சிலம்பிற் சீறாராங்கண்

வாயில் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று

நின்னும் நின் மாலையும் பாட”¹⁵

எனத் தெரிவித்துள்ளார். முல்லை நிலத்தலைவன் மலைநாடன், ஆய் அண்டிரன், மாமலைக்கிழவன் எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றான். ஆக மலைநாடன் என்றழைக்கப்பெற்ற வேளிரும், சீறூரிலிருந்து ஆட்சி செய்தவரே என்பது

தெளிவாயிற்று. அதனால்தான் குறும்பொறை நாடனும் முல்லைத் திணைக் கருப்பொருளானான். முல்லைநிலம் முனைப்புலம் என்பதால் முனைப்புலச் சீறார் ஆட்சியாளனான பாட்டுடைத் தலைவனை ‘முனை நல் ஊரன்’ என்றனர். ஆக முல்லைநில முனைப்புல ஆட்சியாளர்கள் ‘நாடன்’, ‘முனை நல் ஊரன்’ என்றெல்லாம் அழைக்கப்பெற்றனர். கோக்கோதை மார்பனைப் பாடும் பொற்கையார்,

“நாடன் என்கோ? ஊரன் என்கோ?

பாடிமிழ் பனிக்கடல் சேர்ப்பன் என்கோ?”¹⁶

என மூவகை ஆட்சியாளர்களைத்தான் குறிப்பிடுகின்றமை இச்செய்தியை மேலும் தெளிவாக்குகிறது. மருதநில ஆட்சியாளன் ஊரன், மகிழ்நன் என்றும், நெய்தல் நில ஆட்சியாளன் சேர்ப்பன், துறைவன் என்றும் குறிக்கப்பெற்றமை போன்று மலைப்பகுதியை ஆட்சி செய்தவன் நாடன் எனப் பெயர் பெற்றான்.

முல்லை நிலச் சீறார்கள்

முல்லை நிலத்தில் பயிரிட்டு வாழ்ந்த குடிமக்கள் இருந்த சீறார் சில உள்ளன. அவர்களது வீட்டு முற்றத்தில் பிடிகள் நின்றாற்போல் வரகினைக் கொண்ட கதிர்கள் நின்றன. வீட்டையடுத்தக் கொட்டிலில் சிறிய வண்டி உருளைகளும் கலப்பைகளும் சுவரில் சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. வீடு வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்டிருந்தது.

இச்சீறார் மக்கள் உழவுத்தொழிற் பயின்ற பெரிய எருதுகளைக் கலப்பையில் சேர்த்து உடும்பின் முகத்தை ஒத்த பெருங்கொழு நிலத்தில் கலப்பையை அழுத்தி வளைய உழுதனர், பின்பு விதைத்தனர், களை எடுத்தனர், பயிர் விளைந்ததும், அறுவடை செய்தனர். முல்லைப்பாட்டில் அரசனது எழுநிலை மாடம் இடத்தால் சிறந்து உயர்ந்திருந்தது. இன்று தஞ்சாவூர்

அரண்மனையில் உள்ள எழுநிலை மாடத்தைக் கொண்ட சங்ககால எழுநிலை மாடம் எங்ஙனம் இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை நாம் உணரலாம்.

முல்லை நில ஆட்சியாளர்கள்

குறிஞ்சி முல்லை நிலங்களின் ஆட்சியாளர்கள் வெவ்வேறு மன்னரல்லர். இந்நிலங்கள் ஒன்றாக ஒரு மன்னரின் கீழ் ஆளப்பெற்றன. முனைப்புல மறவரும் ஆட்சியாளனும் வாழ்ந்த மறவர் குடியிருப்புகள் சீரூரில் இருந்தனர். முனைப்புல ஆட்சியாளன் நாடன், முனை நல்ஊரன், வெற்பன் என்றும் சீரூர் மன்னன் என்றும் அழைக்கப்பெற்றான்.

அண்ணல், நெடுந்தகை முதலான பெயர்கள் முல்லைத்திணைத் தலைவரை மட்டும் குறிப்பனவன்று. அவை, சீரூர் மன்னரின் வள்ளன்மைக்காகக் கூறப்பெற்ற பரிசில் பாடாண்திணைத் துறைக் கிழமைப் பெயர்கள் ஆகும்.

அத்தி

சோழர்க்கும், சேரர்க்கும் நடந்த போரில் சோழன் பெரும்பூட் சென்னியின் படைத்தலைவன் பழையன் என்பவனைச் சேரப் படைத்தலைவர்கள் நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை ஆகிய அறுவரும் கூடிக் கொன்று விட்டனர். இதனால் மனம் பொறுக்கமுடியாத சோழ மன்னன் சேரர் படைத் தலைவனாகிய கணையனைக் கைப்பற்றியதோடு அந்த நாட்டின் தலைசிறந்த ஊராகிய கழுமலத்தையும் கைப்பற்றினான் என்பது அகநானூற்றில் கூறப்படும் வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

முல்லைநில சமுதாயம்

உணவு, ஆடை, அணிகலன்கள், உறைவிடம், விருந்தோம்பல், கொடை, வழிபாடு என்பனவற்றின் வழி. இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் இயல்புகளை முல்லைப்பாட்டில் காணமுடிகிறது.

மனித சமூகப் பரிணாம வளர்ச்சியைக் காட்டுமிராண்டிச் சமூகம், இனக்குழு சமூகம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்வது வழக்கம். இவற்றுள், இக்குழுச் சமூகம் என்பது வேட்டைச் சமூகம் மற்றும் ஆநிரைச் சமூகம் ஆகிய இரண்டையும் தன்னகத்தே கொண்டது. இந்த இனக்குழுச் சமுதாயம் சிதறுண்ட நிலையில், இச்சமூகத்தின் எச்சங்களாகச் சீறார் மன்னர்களின் சமுதாயம் விளங்குகின்றது. செவ்வியல் இலக்கியங்களில், இனக்குழுச் சமுதாயம் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

இனக்குழு

தமிழகத்தில் பல்வேறு இனக்குழுக்கள் ஆங்காங்கே சிதறுண்டு காணப்பட்டுள்ளன. தலைமைப் பண்பு, வீரம், மனவலிமை, அறிவுத்திறம், தன்னலம் இன்மை, மனிதநேயம் ஆகியவற்றால் மேம்பட்ட ஒருவனையே மையமிட்டுக் குழுவாக இருத்தல் இனக்குழு எனப்படும். இனக்குழு வாழ்வு முறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறுகின்ற சூழலில் பழைய சமுதாயத்தின் எச்சங்களும் நிலவுவது இயல்பே. இனக்குழு அழிவு முழுமையாக இல்லாமல் அரைகுறையாக இருந்தால், இனக்குழு மக்களின் சிந்தனைகள் நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டு எச்சங்கள் அதற்கடுத்து உருவாகும் சமுதாயத்தில் எஞ்சி நிற்கும். இவ்வினக்குழுச் சமுதாயத்தைச் சிறுகுடி, சீறார் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் 49 இடங்களில் சிறுகுடி எனும் சொல் பயின்று வந்துள்ளது என்று சிலம்பு நா. செல்வராசு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பொருளாதார நிலைகள்

தொல்காப்பியரின் அகத்திணைக் கோட்பாடு எழுதிணை கோட்பாடு என்றாலும் அந்த ஏழு திணைகளுள் நிலம் பெறக்கூடிய திணைகள் நான்கு திணைகள் ஆகும். நில அடிப்படையிலான இந்நாநில வாழ்வுகள் அந்நிலத்தின் நீர்வளத்தையும், நிலவளத்தையும் இயற்கையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு

அமைகின்றன. நீர்வளபெருக்கத்தில் நன்செய் வேளாண்மையை அடிப்படையாக கொண்ட மருதநிலம் செழிப்புமிக்கதாக உள்ளது. அரசுக்கு நிரந்தர வருவாய் ஆதாரமாக வேளாண்மை அமைந்ததால் இந்நிலத்தை மையப்படுத்தி போர்கள் நிகழ்ந்தன. கடல் வாணிகத்தாலும், முத்து விளைச்சலாலும் மேம்பட்ட பொருளாதாரத்தை நெய்தல் நிலம் கொண்டிருந்தது. இந்த இரண்டின் பொருளாதார வளம் அரசின் பொருளாதார இருப்புக்கு காரணமாக இருந்தன. இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் வேறுபட்டு புன்செய் வேளாண்மையும், மலைவளத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட குறிஞ்சி நிலம் பொருளாதார பின்னடைவு உள்ள நிலமாக இருந்தது.

“புன்சென் வேளாண்மையும், கால்நடை வளர்ப்பையும் ஆதாரமாக கொண்டிருந்த முல்லை நிலம் பொருளாதார பின்னடைவு உள்ள நிலமாக இருந்தது. எனவே முல்லைநில மக்கள் வேனிற்கால் வெப்பத்தால் நிலவளம் குன்றிப்போகும் சூழலில் பொருளீட்டும் முயற்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டனர்”¹⁷ என்று பெ. மாதையன் அவர்கள் சங்க அகத்திணைக் கோட்பாடு என்ற நூலில் சங்ககாலப் பொருளாதாரத்தை பற்றி குறிப்பிடுகின்றார்.

முல்லைநில மக்கள்

முல்லைநிலத்திற்குரிய மக்கள் பெயரை நச்சினார்க்கினியர் கோவலர், இடையர், ஆயர், பொதுவர், இடைத்தியர், கோவித்தியர், ஆய்த்தியர், பொதுவியர் எனக் குலப்பெயராகவும், அண்ணல் தோன்றல், குறும்பொறை நாடன் மனைவி என உரிப்பொருளுக்குரிய பெயராகவும் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவர். முல்லைநிலத்து மக்களின் பெயர்கள் ஆநிறை தொழிற் சார்ந்து அழைக்கப்பட்டுள்ளன. ‘ஆயர்’¹⁸, ‘அண்டர்’¹⁹, ‘கோவளர்’²⁰, ‘இடைமகன்’²¹, ‘இடையர்’²², ‘ஆய்ச்சியர்’²³, ‘ஆய்மகள்’²⁴ என இலக்கியம் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

ஆயர்களின் மரபு அறிவு

ஆயன் செருப்பு விடாமற் கிடந்த வழுவுழுந்தின வலிய அடியினை உடையவன்; பசுக்களை ஓட்டும் தடியைக் கையில் பிடித்தவன்; மரங்களை வெட்டும் கோடாரி பிடித்தமையால் தலும்பு அமைந்த வலிய கையுடையவன்; பசுக் கறந்த பாற்கையைத் தடவின தலை மயிரையுடையவன்; மரங்களிலிருந்தும், கொடிகளிலிருந்தும் பறித்த மலர்களை மாலையாக அணிந்தவன்; ஒற்றையாடை உடுத்துபவன்; பாற்சோற்றை உண்பவன்; அவன் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் காட்டில் மேயவிட்டான்; தக்க பதத்தில் வெட்டி ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட முங்கிற்கிழியில் தீக்கடை கோலினைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட துளையில் வாயை வைத்து பலவகை இனிய ஓசைகளை எழுப்பியவன்; பூழியர்குடி ஆடுகளை வளர்த்ததுபோல கொங்குநாட்டுக் கொங்கர்குடி பசுக்களை வளர்த்தது. ஆயர்களின் குடிசைகள் புல்லால் வேயப்பட்டிருந்தன; அவற்றின் முன் படலைக் கொடி படர்ந்த பந்தல் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முல்லைநிலத்தில வாழ்ந்த கோவலர்கள் ஆநிரைகளை காக்க பெரிய மரக்கட்டைகளை எரித்தார்கள். “கோவலர்”, “இடையர்” என்பவர்கள் வேறுபட்ட இருபிரிவினர்.

உறைவிடம் (வன்புலச் சமுதாயம்)

இனக்குழுவைச் சார்ந்த மக்கள் வன்புலச் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் புதர் போல காணப்படும் குடிசைகளில் சிற்றூர்களில் இவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். குறும்பூழ்ச்சேவல், புல்லூற்றினால் எறிதற்குக் குறிவைக்கப்பட்ட நிலையில் அங்கிருந்து தப்பி, சிற்றூரின் கண் பெரிய வீட்டினருகே தங்கியது. அதாவது, சேவல் தங்கியிருந்த காய்ந்துபோன சிறுபுதல் வெற்றிடமாக, வன்னிலத்தைச் சார்ந்த பகுதிக்குச் சென்றது என்று வன்புலச் சமுதாயத்தை சேர்ந்த மக்களின் இருப்பிடம் கூறுப்பட்டுள்ளது.

ஆயர் மகளிர் வாழ்க்கை முறைகள்

முல்லைக்கலி பாடலில் ஆயர் மகளிர் வாழ்க்கை முறைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆயர் மகள் வைகறையில் எழுந்து தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்தாள்; பூக்களால் செய்த சுமட்டைத் தலையிலே வைத்தாள்; அதன் மேல் மோர்ப் பானையை வைத்துக் கொண்டு குறிஞ்சிநிலம் சென்று மோரை விற்றாள். அவள் மாமை நிறம் கொண்டவள் மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடையவள்; தாளுருவி என்னும் நகை அசையும் காதினை உடையவள்; அவள் மோர்விறற் முதலைக்கொண்டு தன் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய நெல், பாலெருமை, நல்ல பசு, கரிய எருமை நாகினையும் வாங்கினாள். அவற்றொடு தன் மனைக்கு மீண்டாள்; அவளும் அவளைச் சேர்ந்தவரும் தினைச்சோறும் பாலும் உண்டனர். பாலையும், மோரையும், தயிரையும் கொடுத்து நெல்லைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றனர்.

“ஆய்மகள்

தயிர்கொடு வந்த தசம்பும் நிறைய

ஏரின் வாழ்நர் பேரிலரிவையர்

குளக்கீழ் விளைந்த களக்கோல் வெண்ணெல்”²⁵

என்ற பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தயிர் கடைதல்

வெயில் வெம்மை விளங்கும் பொழுதில் தயிர் கடைந்தால் வெண்ணெய் திரளாது என்பதால் விடியற்காலையில் தயிர் கடைந்தனர். தயிர் மோர் இவற்றை தலையில் சுமந்து வேற்று நிலத்தாரிடம் விற்றனர். பால்முடை நாற்றம் தீருவதற்காகத் தயிர் கடையும் பானையில் விளாப்பழத்தை போட்டு மூடி வைத்தார்கள்.

கருமை நிறமுடைய ஆயர்கள் தயிர் கடையும் ஒலி புலி உறுமுவது போல் இருந்தது. அவள் காளானின் மொட்டு போன்ற துளிகளையுடைய தயிரை கடைந்து நெய் எடுத்து பூவாற் செய்த சுமட்டின் மேல் தயிர் புள்ளியாகத் தெறித்த வாயையுடைய மோர் பாணையை வைத்துக் கொண்டு காலை நேரத்தில் மோர் விற்றாள். இதன் வழி பால் தயிர் மோர், நெய் முதலிய பொருட்கள் முக்கிய உணவுப்பொருட்களாக இருந்தமை அறியமுடிகிறது. ஆயர்கள் விடியற்காலையில் தயிர்கடையும் மத்தில் கயிற்றை சுற்றி வலிய இழுத்துத் தயிர் கடைந்ததை,

“நள்ளிருள் விடியற் புள்ளெழல் போகிப்

புலிக்குரல் மத்த மொலிப்ப வாங்கி

ஆம்பி வான்முகை யன்ன கூம்பு முகிழ்

உறைஅமை தீம்தயிர் கலக்கி”²⁶

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

பால் பொருட்களை விற்றல்

ஆயர் மகளிர் தயிரைக் கொடுத்து நெல் பெற்ற செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மோரைவிட மிகுதியான விலையுடையதாக மதிக்கப்படும் நெய்யை கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக பொன்னை விரும்பாமல் நல்ல பசுக்களையும் கரிய எருமைகளையும் அவற்றின் கன்றுகளோடு பெற்று வந்ததை,

“நெய்யினைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்

எருமை நல்லான், கரு நாகு, பெறுஉம்

மடிவாய்க் கோவலர்”²⁷

என்ற பாடலடிகள் விளக்கும். இதில் முல்லைநில மக்களாகிய இடைச்சியர் நெய்யை விற்ற அதற்கு ஈடாக பொற்காசுகளை பெற்று சேமித்து

வைத்திருந்தமையும், பின்னர் அக்காசுகளைக் கொடுத்து பசுக்களையும் எருமைகளையும் விலைக்கு வாங்கியுள்ளமை பற்றிய செய்திகள் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இடையர்

இடையனது தோற்றம், அவனது தொழிலுக்குரிய கருவிகள் பற்றி பாடல்கள் உள்ளன. கபிலர், இடைக்காடன் ஆகிய இருவரும் இயற்றிய பாடல்கள் ஒரே விதமான செய்திகள் ஒரே விதமான சொற்றொடர்களால் அமைந்துள்ளன.

மழைக் காலத்தில் ஆட்டு இடையன் ஓலைப்பாய் முதுகில் கட்டி உறி, தீக்கடை கோல் இவற்றை கட்டி, மழைத்துளிகள் ஒரு புறமாக நனைக்க தண்டு ஊன்றி சீழ்க்கையடித்து ஆட்டு மந்தையை ஒரு நிலைப்படுத்திய நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைக்கிறது. இதே செய்தியை அகநானூற்றுப் பாடலில் இடைக்காடன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

இடையர்கள் தங்கள் பசு, ஆடு, எருமை முதலிய விலங்குகளை தன் வசம் வைத்திருக்க வருத்தம் கோலினை எப்பொழுதும் கைகளில் வைத்திருப்பர். கார்காலத்தில் மழை மிகுதியாக பெய்யும். தங்கள் மேய்ச்சல் தொழிலுக்கு இடையூராக இருப்பதால் மழை நீரால் தோன்றும் பெரு வெள்ளத்தை அவர்கள் வெறுத்தனர். அவ்வெள்ளத்தில் மழை கொட்டுகிற நள்ளிரவில், துருவை ஆட்டு மந்தையைக் காத்த இடையன், தீக்கடைக்கோலால் தீ மூட்டினான்; உறி, பாணை, தோல் ஆகியவற்றை வைத்திருந்தான். மழைத்துளிகள் அவனது ஒரு புறத்தை நனைத்தன. “தண்டினைக் காலாக ஊன்றிய தனி நிலை இடையனின் சீல்க்கை ஒலி கேட்டு, மறி பார்த்து ஒளிந்திருக்கும் குறுநரி வெகுண்டு ஓடும் முல்லை நிலம் என்று இடையனது தோற்றம் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கோ இனத்தார்

ஆடு மாடுகளை மேய்த்தவர் 'ஆட்டிடையர்' எனப்பட்டனர். 'புல்லினத்தார்'²⁸ அல்லது 'குறும்பர்' எனவும் கூறப்பட்டனர். பசு இடையர் 'கோஇனத்தார்'²⁹ என்றும் 'நல்லினத்தார்'³⁰ என்றும் கூறப்பட்டனர். ஆயர்கள் பகல் நேரங்களில் ஆநிரைகளை மேய்க்க ஓட்டிச் செல்வர். விடியற்காலத்தில் தொழுவத்திலுள்ள எருமையானது பால் நிரம்பக் கறந்துக் கொள்ளும் பொருட்டு கன்றுகளை தொழுவத்தில் நிறத்திவிட்டு பாலைக் கறப்பர். ஊரிலுள்ள மாடு மேய்ப்பவர்கள் எருமையின் மேலேறிக் கொண்டு மேய்த்து வருவதற்கு ஓட்டிச் செல்வர். ஆயர்கள் நிரைகளை ஓட்டிச் செல்லும்போது கூட்டமாக செல்வர்.

தனிமைத் துயரம்

கார்காலத்தில் மழை வெள்ளம் மிகுதியான இடத்தை விட்டு வேற்றிடங்களுக்கு தங்கள் விலங்குகளை காக்க விரும்பி மேட்டு நிலம் மிகுதியான முல்லை நிலத்தில் மேயவிட்டனர். தாங்கள் பழகிய நிலப்பகுதியை விட்டு வேற்று நிலங்களுக்கு வந்த தனிமைத் துயரம் அவர்களை வருத்தியது என நெடுநல்வாடையில் கோவலர்களின் வாழ்க்கை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆயர்களின் செல்வநிலை

ஆயர்களின் செல்வநிலை கால்நடைகளின் எண்ணிக்கையால் உணரப்பட்டது. கூடவே எண்ணிப்பார்க்கின்ற கணக்கியல் அறியும் அக்காலத்தில் உணரப்பட்டது. தொடக்கக்கால ஆயர்களுக்கு எண்ணத் தெரியவில்லை. அதனால் தங்கள் உடைமைகளை பற்றி தெளிவாக அயிற முடியவில்லை. படிப்படியாக தங்களிடம் இருந்த கால்நடைகளின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப கூழாங்கற்களை ஒரு பையில் போட்டு வைத்துக்கொண்டனர். அக்கற்களை கொண்டே தங்களது மந்தைகளைச் சரிபார்த்தனர். கற்களின் எண்ணிக்கைக்கு கூடுதலாக கால்நடைகள் இருப்பின்

அவை எங்கிருந்தோ தம்மிடம் வந்து வந்திணைந்த புதுவரவு என்றும், குறைந்தால் பிரிந்து போனது என்றும் கணக்கிட்டுக் கொண்டனர். இம்முறையே பிற்கால கணிதவியல் முறைக்கு முன்னோடியாகும்.

முல்லை நில மக்களின் தொழில்

கால்நடைகள் பராமரிப்பு

கால்நடைகளில் ஆடு மாடுகள் அடக்கம். ஆடுகளில் வெள்ளாடு, செம்மறியாடு ஆகிய வகைகளும் மாடுகளில் ஆண் இனத்தை காளை என்றும், பெண் இனத்தை பசு என்றும் கூறினர். பசுக்களிலும் காரான், சேதா முதலிய வண்ணப் பிரிவுகள் இருந்தன. பகல் நேரங்களில் இவற்றைக் கோவலர், ஆயர், இடையர் ஆகியோர் மேய்ச்சல் பரப்பில் மேய்த்துவிட்டு மாலையில் வீடு திரும்பினார்கள்.

கால்நடைகளைத் தொழுவிலோ குறும்பிலோ (சிற்றரண்) அடைத்தார்கள். கால்நடைகளைச் சிதறாதவாறு மூங்கில் குழல் ஓசையாலும், சீழ்க்கை ஒலியாலும் ஒழுங்குப்படுத்தினார்கள். 'பூழியர்' என்ற குடியினர் வெள்ளாடுகளை வளர்ப்பதையே தொழிலாகவும் வாழ்க்கையாகவும் கொண்டிருந்தனர். ஆடு மேய்த்துப் பராமரிப்பவர்களை அன்று பொதுவாக 'இடைமகன்', 'இடையன்' என்றார்கள். இவர்கள் தங்களது மறியினத்தின் பாலைக் கறந்து வந்து உணவுக்கு மாற்றாக விற்றார்கள். தலையில் முல்லை மொட்டுக்களை கண்ணியாகச் சூடினார்கள்.

வேளாண்மை

வரகு விவசாயம் கோடையில் நடைபெற்றது. விளைந்த வரகினை இரலை மான்கள் மேய்ந்தன. வரகுக் கொல்லைக்கு காவல் காக்க பரணும் இல்லை; இரவுக் காவலும் இல்லை; பகல் காவலும் இல்லை; பருவக் காலங்கள் மட்டும் வரகு, எள், கொள், அவரை, விவசாயம் நடைபெற்றதால் எஞ்சிய காலங்களில்

வரகுக் கொள்ளைகள் தரிசாக களைகள் முளைத்துக் காணப்பட்டன. அவற்றை ஒவ்வொரு முறையும் அழித்து விவசாயத்திற்கு ஏற்ற நிலமாக மாற்ற வேண்டியிருந்தது. அவரை சிறப்பாக பயிர் செய்யப்பட்டது. தினை, எள், வரகு முதலான பயிராயின.

பண்டமாற்று முறை

முல்லைநில வணிகம் பண்டமாற்று முறையிலே நடைபெற்றது. மருத நிலத்தில் விளைந்த உணவுப் பொருட்களை பெற்றுக் கொண்டு அதற்கீடாகத் தமது கால்நடைகளை எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும் கொத்துப்பைகளை கால்நடைகளை சேர்த்து மாற்றிக்கொள்வர். கொத்துக்களை பத்தால் பெருக்கி கொள்ளும் இப்பண்டாற்று முறை கொத்துப்பைகள் இடைப்பொருளாக இருந்தன. இந்த “கொத்துப்பைகள் பிற்கால நாணயத்தின் தொடக்க நிலையாக இருந்தது”³¹. கால்நடைகளுக்கான மதிப்பும், விலையும் இக்கொத்துப் பைகள் இருந்தன.

ஆயர்களின் தொழில்நுட்ப அறிவு

முல்லைநில மக்களின் தொழில் ஆநிறை மேய்த்தலாகும். இரும்பால் செய்த கணிச்சியால் நிலத்தை உடைத்து உண்டாக்கிய கூவலில் ஊறிய நீரை ஆயர்கள் பத்தலில் கயிறு கட்டி இறக்கி நீர் இறைத்து வைத்தபோது பசுக்கள் நீர் பருகின. முல்லைநில ஆயர்களின் ஆநிறை வளர்ப்பு என்பது விவசாயத்துக்கு துணை தொழிலாக இன்றி, அவர்கள் வாழ்க்கையின் முழுமுதற் தொழிலாக இருந்திருப்பதை அறியலாம். மலை காடுகளில் புலி முதலிய விலங்குகளிலும், வேடர்களாலும், இரவு நேரங்களில் நரிகள், செந்நாய் கூட்டம் ஆகியவற்றாலும் ஆநிறைகளை, ஆடுகளை காப்பதற்கான வலுவும் முயற்சியும் ஆயுதங்களும் ஆயர்களிடம் இருந்தன.

முல்லைநில மக்களின் தொழில் ஆடு, மாடு மேய்த்தலாகும். முல்லைநில மக்களாகிய ஆயர்கள் ஆடு, மாடுகள் மேய்க்கும்பொழுது,

“கோவலர்

குறும்பொறை மருங்கின் நறும்பு அயர

பதவு மேயல் அருந்து மதவுநடை நல்ஆன்

வீங்குமாண் செருத்தல் தீம்பால் பிலிற்ற

கன்று பயிர்குரல மன்றுநிறை புகுதரும்”³²

மாடுகளை மேயவிட்டுப் பூக்களைச் சேர்த்துக் கட்டி மாலையாகப் போட்டு விளையாடுவார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. மாடுகள் தானாக மேய்ந்து மாலை நேரத்தில் மடிநிறை பாலுடன் திரும்பும் என்று முல்லைநில மக்கள் ஆடு, மாடு மேய்த்தல் தொழில் மூலம் செழிப்பான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார்கள் என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆடைகளுக்குக் கஞ்சி போடக்கூடிய வழக்கம் இருந்தது என்பதை,

“பசைகொல் மெல்விரல் பெருந்தோள் புலைத்தி

துறைவிட் டன்ன தாமயிர் எகினம்”³³

ஆடை வெளுப்பவர் ஆடைகளில் உள்ள கஞ்சிப் பசையை நீர்த்துறையில் அலசிநார் என்று கூறுவதால் சலவைத்தொழில் செய்யக்கூடியத் தொழிலாளர்கள் முல்லை நிலத்தில் இருந்தார்கள் என்பதை அறியலாம். மாடுகள் மேய்த்து செல்லக்கூடிய ஆயர்கள் இசை இசைத்தவண்ணம் மாடு மேய்த்தார்கள் என்பதை,

“மதவுநடைத்

தாம்பிசை குழவி வீங்குகரை மடிய

கனையாம் குரல காற்பரி பயிற்றி

படுமணி மிடற்று பயநிரை ஆயம்

கொடுமடி உடையர் கோல்கைக் கோவலர்

கொன்றைஅம் குழலர் பின்றைத் தூங்க

மனைமனைப் படரும் நனைநகு மாலை”³⁴

என்று மாலைநேரத்தில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துத் திரும்பும் ஆயர்கள் மகிழ்ச்சியாகத் தங்கள் தொழிலைச் செய்து ஆடு, மாடுகள் பின் நடந்து சென்றார்கள் என்று கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

“கன்றொடு

கறவைப் புல்லினம் புறவுதொறு உகள

குழல்வாய் வைத்தனர் கோவலர்”³⁵

என்று கூறுவதால் ஆயர்கள் ஆடு, மாடு மேய்த்தல் தொழிலை மகிழ்ச்சியாகச் செய்தார்கள் என்ற குறிப்பை முல்லைப் பாடல்களில் தெளிவாக அறியலாம்.

வேளாண்மைத் தொழில்

கோவலர் கொல்லை கோவலராக மாறிய நிலை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் கோவலர் ‘விதையர்’ ஆனதைக் குறிப்பிடும் நற்றிணை 121-ஆம் பாடலில்,

“விதையர் கொன்ற முதையல் பூழி”³⁶

என்ற அடிகள் ‘விதையர்’, ‘முதைப்புனம்’ எனும் சொற்கள் புன்செய் வேளாண்மை முல்லை பொருளாதார ஆதாரமாக இருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

கோவலர்களின் பொருளாதார மாற்றம்

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் முக்கிய பொருளாதார மாற்றம் ஒன்று இடம்பெற்றுள்ளன. கோவலர் வாழ்வு கால்நடை வளர்ப்பை மட்டுமே

மையப்படுத்தியதாக அல்லாமல் உழவை மையப்படுத்தியதாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது.
கால்நடை வளர்போடு வேளாண்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

“முதைப்புனங் கொன்ற வளர்கலி யுழவ
விதைக்குறு வட்டி போதொரு பொதுள
ஆர்கலி யேற்றொடு கார்தலை மணந்த
கொல்லைப் புனைத்த முல்லை மென்கொடி”³⁷

என புன்செய் வேளாண்மை வாழ்வு குறுந்தொகையால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“உடும்பு கொலீஇ வரிநுணல் அகழ்ந்து
நெடுங்கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி
எல்லுமுய எறிந்த வேட்டுவன் சுவல
பல்வேறு பண்டத் தொடைமறந்து இல்லத்து
இருமடைக் கள்ளி இன்களி செருக்கும்
வன்புலக் காட்டு நாட் டதுவே”³⁸

என வேட்டைத் தொழில் புரிந்த வேடரின் காட்டு நாடாக்கப்பட்ட முல்லை நிலம்,
மாடு வளர்ப்போடு வேளாண்சமுதாயமாகவும் மாறிய சூழலை நற்றிணை பாடலில்
இடம் பெற்றுள்ளன. சொல்லாட்சிகளும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நீரியல் தொழில்நுட்பம்

காடு, மலைப் பகுதிகளில் ஆநிரைகளை மேய்த்தபோது நிரைகளின்
தாகத்தை தீர்ப்பது ஆயர்களுக்கு பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. வறண்ட
மலைப்பிதேசங்களில் மாடுகளுக்குத் தண்ணீர் கிடைப்பது அரிதாக இருந்தது.
இதனை தீர்ப்பதற்கு அன்று ஆயர்கள் ஓர் உத்தியைக் கையாண்டார்கள்.
நீர்ப்பந்தல் எனப்படும் மாடுகள் நீர் குடிக்கும் குழிகளைத் தோண்டி அவற்றில்

கேணி அல்லது கிணற்று நீரைப் பத்தலில் (நீர் பிடிக்கும் மரக்கருவி) இறைத்து நிரப்பி வைத்தார்கள். இவ்வாறு காட்டு வழிகளிலும், பாறை வழிகளிலும் மாடுகளுக்காக நீர் பிடித்து வைத்த செய்தியைப் பல பாடல்கள் கூறியுள்ளன.

வெயில் கொளுத்தும் நேரத்தில் பரற்கற்கள் கொண்ட மேட்டு ஒதுக்கத்தில் ஆயர்கள் கணிச்சி (கோடாலில்) என்ற கருவியால் கூவல் தோண்டி அதில் தோண்டிய நீரை மாடுகள் குடிப்பதற்காகத் தோண்டிய பந்தலில் ஊற்றினார்கள். “பாறையைப் பிளந்து கருங்கை ஆடவர் தோண்டிய உவர் நீர் படுவில் ஊறிய நீரைக் குடிக்க கொங்கரின் பசுக்கூட்டம் நிமிர்ந்து சென்றபோது எழுந்த செம்மண்கள் வானத்தை அடைந்தது” என்று நற்றிணைப் பாடல் காட்டுகிறது.

முல்லை நில மக்களின் இருப்பிடங்கள்

உறைவிடம்

முல்லைநில மக்களின் வாழ்விடம் பாடி, சேரி என்றழைக்கப்படுகிறது. பண்ணன் என்ற வள்ளல் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை”³⁹

என்று பண்ணன் என்ற வள்ளல் தனக்கென வாழாது பிறருக்காக வாழ்ந்தவன். அவன் வாழ்ந்த இடம் சிறுகுடி என்று கூறப்படுகிறது. பாசறையில் இருந்து வருந்தும் தலைவன்,

“சீறாரோளே ஒண்ணுதல்”⁴⁰

என்று தலைவியின் ஊர் சீறார் என்று கூறுகின்றான்.

“சீறார் பல பிறருக்கு ஒழிய”⁴¹

என்று தோழி தலைவன் வினைமுற்றி மீளும் போது சீறூர்கள் பலவற்றைக் கடந்து வந்தான் என்று குறிப்பிடுகிறாள்.

“சிறுகுடித்

தண்டலை கமழும் கூந்தல்”⁴²

என்று வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் சிறு குடியிலுள்ள தலைவியை அடைவதற்கு விரைந்து தேரைச் செலுத்துவாயாக என்று கூறுகின்றான்.

“புன்புலம் தழீஇய பொறைமுதல் சிறுகுடி”⁴³

முல்லை நிலம் சூழ்ந்த மலை அடிவாரத்தில் உள்ள ஊர் சிறுகுடி என்று முல்லைநில மக்களின் வாழ்விடம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

குடிசைகள்

முல்லை நில மக்கள் சிறிய ஊர்களில் சிறிய குடிசைகள் அமைத்து வாழ்ந்தனர். ‘காடுறை இடையன்’ என்று குறிப்பிடுவதால் காட்டையொட்டிய ஆயர்களின் குடியிருப்பு அமைந்துள்ளது. காடுகளை அழித்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட குடியேற்றப்பட்ட பகுதிகள் ‘காட்டு நாடு’ என அழைக்கப்பட்டன.

ஆயருடைய குடில்கள் புல்லால் வேயப் பெற்றுள்ளன. காடுகளில் உறையும் இடையனுடைய குடில் முள்ளிட்டுக் கட்டிய வேலியை உடையதாகவும், செம்மண் பூசப்பட்டு இருந்துள்ளதை அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. கோவலர்கள் குடியிருப்பு வரகு கற்றையால் வேயப்பட்ட கழிகளை உடையதாக இருந்தன. குடில்கள் குறுங்கால்களையுடையதாகவும் அக்குறுங்கால்களில் ஆட்டுமறிகள் நின்று தின்பதற்கான தழைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

குடிலின் முற்றத்தில் கூரிய முளைகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் நெடிய தாம்புகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவை ஆடு மாடுகள் கட்டப் பயன்பட்டன. இங்ஙனம் ஆயர் வாழ்ந்த சிற்றூர் முள் வேலியினை உடையதாயிருந்தது.

மலையில் வாழ்ந்த ஆயர் ஆட்டுத்தோல்களை ஒன்றாகத் தைத்துப் படுக்கையாகப் பயன்படுத்தினர். இரவில் விலங்குகள் வராதபடி நெருப்பை எரித்தனர்.

குரம்பை

முல்லை நிலத்துச் சிற்றூர்களில் உழுதுண்பார் வாழ்ந்தனர். அங்கு இருந்த இல்லங்கள் வரகு வைக்கோலில் வேயப்பட்டிருந்தன. இல்லத்தின் முற்றத்தில் பிடி நின்றாற் போன்ற வரகு முதலிய கூல வகைகள் வைக்கப்பெறும் குதிரைகள் இருந்தன. முற்றப் பந்தரில் யானையின் காலை போன்ற வரகு திரிகை நடப்பட்டிருந்தது. கலப்பை உருளைகள் வைக்கப்பட்ட கொட்டில் இருந்தது. அக்கொட்டிலின் ஒரு பகுதியில் எருதுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. “வரகு கற்றை முதலியவற்றால் வேயப்பெற்ற குடிசை குரம்பை”⁴⁴ எனப்பட்டது.

முல்லை நில மக்களின் வழிபாடு

முல்லைநில மக்களின் கடவுள் ‘மாயோன்’ ஆவான். முல்லைநில மக்களின் முதல் தேவையான நீர் கால்நடைகளுக்கும், புல்வெளிகளுக்கும் வேண்டுவதாயிற்று. நீரை பொழிவிக்கும் கரு முகிலை கண்டபோது அம்மக்கள் மகிழ்ந்தனர். இம்முகிலையே தங்கள் கடவுளாகவும் கொண்டனர். முல்லைநில மக்கள் மழையை நாடியிருந்ததால் ‘மழை’ முகில் அவர்களது தெய்வமாயிற்று.

“வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை

நீர்செல நிமிர்ந்த மா அல் போலப்”⁴⁵

பெரிய கையிலே நீர் ஒழுக நிமிர்ந்த திருமாலைப்போல ‘உலகத்தை வளைத்துக் கடல்நீரைப் பருகி வலமாக எழுந்த மலைமுகடுகளில் தங்கி எழுந்த முகில் முதற்பெயலை பொழிந்தது’ என முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடப்படுகிறது.

கரிய நிறம் பற்றியும், உலகமெல்லாம் வளைந்த தொழில் பற்றியும், நீர் ஒழுகா நிற்ப நிமிர்த்தமை பற்றியும் திருமாலை முகிலுக்கு உவமையாக கூறினர். ‘மாவிலி’ வார்த்த நீர் கைகளின்று ஒழுகத் திருமால் நிமிர்ந்தது போல் நீரைச் சொரிந்துக் கொண்டே உயர்ந்த முகில் சென்றது அந்த முகிலை திருமாலாக நினைத்துக் கொண்டனர்.

முல்லை நிலத்தில் ஆநிறை மீட்கச் செல்பவர்கள் உன்னம் என்ற மரத்தை நிமித்தமாகக் காண்பர். உன்னம், தன் நாட்டிற்குக் கேடு வருங்காலத்தில் உலர்ந்தும், கேடுவராத காலத்தில் தழைந்தும் நிற்கும் அதுபோல பூவையின் மலர்ச்சியைக் காண்பதும் ஒரு வழக்கமாக இருந்துள்ளது. பூவையின் மலர்ச்சியை மாயோனுக்கு புகழ்வர்.

நிலம் சார்ந்த வழிபாடு

பழங்கால மக்கள் நிலம் சார்ந்த தெய்வத்தை வழிபடும் இயல்பு கொண்டிருந்தமையைத் தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமே பதிவு செய்துள்ளது. இதை,

“மாயோன் மேயக்காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”⁴⁶

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் முல்லைநிலத் தெய்வமாக ‘மாயோன்’ எனத் திருமாலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் தொல்காப்பியர். இத்திருமாலைப் பற்றிய

செய்திகள், சங்க எட்டுத்தொகை அகப்பற நூலான பரிபாடலிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. பரிபாடலில் தனித்துத் தெய்வங்கள் சுட்டப்படுவதால், அதில் திணைகளுக்குரிய தெய்வங்களைப் பற்றிய பல செய்திகள் காணக்கிடக்கின்றன.

இராமவதாரம்

திருமாலின் அவதாரங்களுள் இராமவதாரமும் ஒன்று. இராமன் வடபுலத்து அரசனாகச் சுட்டப்பெறினும் அவன் தன் மனைவி சீதையைத் தேடித் தென்புலம் வந்தான். எனவே, இராமனைப் பற்றிப் பல செய்திகள் தமிழர் வழக்கிலும் இடம்பெற்றன. அகநானூற்றில் இராமவதாரம் எடுத்த திருமால், சீதையைத் தேடி வந்து வானரருடன் சூழ்ந்த திறம் உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் வரைவு உடன்பட்டமையால் ஊரில் எழுந்த அலரடங்கிற்று. இதனை, இராமபிரான் செயலுடன் ஒப்பிட்டு மதுரை கடுவன் மல்லனார் எனும் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். பாண்டியரின் திருவாணைக்கரை அருகே முழங்கும் கடல்துறை முன்னிடத்தில் போரில் வெல்லும் ஆற்றலுடைய இராமபிரான் இலங்கைமேற் படையெடுப்பது குறித்து மறைச்செய்திகளை ஆலோசித்து வானர வீரர்களுடன் உலாவினான். அப்போது பழுத்த ஆலின்கண் கூடிய பறவைகள் ஒலி எழுப்பாதவாறு கை அவித்து அடங்கச் செய்தான் என்னும் இராமனின் செயல்,

“வென்வேற் கவுரியர் தொல்முதுகோடி

முழங்கும் இரும்பெளவம் இரங்கும் முண்துறை

வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த

பல்வீழ் ஆலம்போல

ஒலியவிந் தன்று இவ்வழுங்கல் ஊரே”⁴⁷

என்ற பாடலடிகளில் இடம்பெறக் காணலாம்.

கிருஷ்ணாவதாரம்

கண்ணன் குறித்தும் அவன் தமையன் பலதேவர் குறித்தும் சங்க இலக்கியங்களில் பல குறிப்புகள் இடம் பெறக் காணலாம். ஆயர்ப்பாடியில் கண்ணன் செய்த தீங்குறும்புகளுள் ஒன்று மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடிய அகநானூற்றுப் பாடலில் இடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

கண்ணன் ஆயர்குல மகளிர் யமுனையில் நீராடிய காலத்தில், அவர்களுடைய உடைகளைக் கவர்ந்து அருகிருந்த குருந்த மரத்திலேறிக் கொண்டான். அம்மகளிர் தம்முடைய ஆடையைக் கேட்டு இரந்தனர். அவ்வேளையில், பலதேவர் அங்கு வர குருந்த மரத்தின் கிளைகளைத் தாழ்த்தி அவர்கள் தம்மை மறைத்துக் கொள்ளுமாறு அருள் செய்தனன். இவ்வாறு மரக்கிளையின் செறிந்த இலைகள் அவர்களை மறைத்தமையால் அது தழையாடை போல் ஆயிற்று.

இந்நிகழ்வை, மருதன் இளநாகனார் யமுனைக் கரையில் மகளிர் தழையாடை உடுத்த குருந்த மரத்தைத் தாழ்த்தியருளிய மால்போல, களிறு பிடியுண்ணும் வகையில் மரக்கிளைகளைத் தாழ வளைத்தது என்று தொன்ம உவமையாக எடுத்தாள்கின்றார் புலவர். இதனை,

“வடாஅது

வண்புனல் தொழுநை வார்மணல் அகந்துறை

அண்டர் மகளிர் தண்தழை உடையார்

மரஞ்செல மிதித்த மால்போல”⁴⁸

என்ற பாடலடிகளால் உணரலாம். இதன் மூலம் தலைவனும் தலைவியின் அருளைச் செய்வான் என்னும் குறிப்பைப் பெற வைக்கின்றார்.

பரசுராமவதாரம்

இராமவதாரத்திற்கு முன்பு திருமால் எடுத்த அவதாரமாகப் போற்றப்பெறுவது பரசுராம அவதாரம், பரசு என்பது மழுவைக் குறிக்கும். பரசுராமன் அரசர்களுடன் ஏற்பட்ட மாறுபாட்டால் அரச குலத்தாரை இருபத்தொரு தலைமுறைகள் வேரறுப்பதாக உறுதி கொண்டான். அவ்வாறு வேரறுத்து அதன் வெற்றியைக் குறிக்குமாறு வேள்வி ஒன்றும் செய்தான். பரசுராமன் செய்த வேள்வியின் சிறப்புணர்த்தும் வேள்வித்தூண் அழகைத் தலைவியின் அழகுடன் பொருத்துகிறார்.

இராமன், கண்ணன், பரசுராமன் என்று திருமாலின் அவதாரச் செய்திகளை விளக்குவதன் மூலம் மக்களிடையே இவ்வவதாரங்கள் குறித்த கதைகள் பரவலாக வழக்கிலிருந்தன என்பது உணரலாம். திருமாலின் அருளாடல்களைக் குறித்து நன்கு அறிந்து இருந்தனர். மக்களிடையே சமய நம்பிக்கைகள் நிலவிய காரணத்தாலேயே இவ்வகைச் செய்திகள் இலக்கியத்துள்ளும் இடம்பெற்றன எனலாம். இவ்வாறு அகப்பாடலுள் இடம் பெற்ற திருமால் பற்றிய குறிப்புகள், தொகை நூல்களுள் ஒன்றான பரிபாடலுள், வழிபாட்டுப் பாடல்கள் தோன்றக் காரணமாயின எனலாம். மேலும், வைணவ இலக்கியத்தின் விதை சங்க இலக்கியக் காலந்தொட்டே முகிழ்த் தொடங்கிற்று எனவும் கருத இடமுண்டு.

முல்லைநில மக்களின் வழிபாட்டு தலங்களாக 'இருந்தையூர்' இருந்தது. 'இருந்தையூர்' என்பது கூடலுக்கு அருகில் வைகை கரையில் அமைந்த ஊராகும். மதுரையில் இன்று கூடழலகர் உள்ள இடமே அக்கால 'இருந்தையூர்'. இங்கு திருமால் நின்ற கோலத்தில் காட்சி தருகிறார். அதனால் இத்தலம் 'இருந்த ஊர்' எனப் பெயர் பெற்றது. அப்பெயர் காலப்போக்கில் 'இருந்தையூர்' என மாறி வழங்கலாயிற்று.

‘கோவர்த்தனம்’ என்னும் பெருமலையால் அகன்ற வானின் பெருமழையைத் தடுத்து பசுக்களையும், ஆயர்களையும் காத்த கரிய நிறத்தவன், பெரிய வாசகி என்னும் பாம்பின் மிகப்பருத்த உடலில் பேரொலியுடைய கடல்நீரைக் கடந்தவன், பெரிய கடல்வண்ண உடலுடையவன், இலக்குமியின் கணவனாகிய திருமால் என பெருமைகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

மார்கழி நோன்பு

மார்கழி மாதத்தில் நிறைமதி நாளில் ஆகமங்கள் உணர்ந்த பூசகர்கள் தெய்வத்திற்கு திருவிழாவைத் தொடங்கினர். அப்போது கன்னிப்பெண்கள் ஒன்றுகூடி ‘நிலம் மழைவளம் பெற்று குளிர்வதாக’ என்று ஒன்றுகூடி பாடல்பாடி ஆடலை மேற்கொண்டனர். பனி நிறைந்த கதிரவன் தோன்றும் காலத்தில் கன்னிப் பெண்கள் தைத் திங்களில் வையையில் நீராடினர்; அந்தணர் வளர்த்த வேள்வித் தீயினை வணங்கினர். இது பிற்காலத்தில் மார்கழி நோன்பு எனப்பட்டது.

பாவை நோன்பு

வைணவ ஆழ்வார்களில் ஒருவரான ஆண்டாள் பாடலில் ‘பாவை நோன்பு’ கூறப்பட்டுள்ளது. பாவைநோன்பு மேற்கொள்ளும் பெண்கள் திருமாலின் பெருமைகளை எடுத்துக்கூறி பனி பெய்யும் மார்கழி மாதத்தில் ‘இறைவனை போற்றி நீராடி மகிழ்வோம்’ என்று தான் வாழும் இடத்தை ஆயர்பாடியாகவும், அங்குக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் திருமாலை கண்ணனாகவும் தன்னோடு விளையாடும் பெண்களைக் கோபியராகவும் கொண்டு ‘பாவை நோன்பு’ தொடங்கினர் என ஆண்டாள் பாடல்களில் காணலாம். “பாவை நீராடலை பரிபாடல் ‘அம்பா நீராடல்’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்த நோன்பினை காத்யாயினி

விரதம் என்று போற்றுகின்றது”⁴⁹. இதனை ‘வெற்றிமுனை’ என்னும் மாத இதழ் வெளியிட்டுள்ளது.

முல்லைப்பாட்டில் வழிபாடு

நெல்லையும் மலரையும் கலி மாயோனினை வழிபட்டு ‘நற்சொல்’ கேட்கும் வழக்கம் முல்லைநில மக்களிடையே காணப்பட்டுள்ளது.

“யாழிசை யினவண் டார்ப்ப நெல்லோடு

நாழீ கொண்ட நறுவீ முல்லை

யரும்பவி ழலரி தூய்க்கை தொழது

பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்”⁵⁰

இதனை முல்லைப்பாட்டு தெளிவுப்படுத்துகிறது.

ஏறு தழுவல் திருவிழாவின் போது நீர்த்துறை, ஆலமர நிழல், மராமர நிழல் ஆகியவற்றில் உள்ள தெய்வங்களை வணங்கி ஏறுதழுவும் களத்தில் பாய்ந்தனர் என பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“துறையும் ஆலமும் தொல்வலி மரா அமும்

முறையுளி பரா அய்ப் பாய்ந்தனர் தொழு”⁵¹

சிலப்பதிகாரத்தில் வேங்கடம், திருவரங்கம், அழகர் மலை ஆகிய மூன்று இடங்களும் திருமாலுக்கு உரியவையாக சுட்டப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் காஞ்சிக்கு அருகில் திருமால் கோயில் இருந்ததை,

“காந்தளந் சிலம்பிற் களிறுபடிந் தாங்கும்

பாம்பணைப் பள்ளி அமர்ந்தோன் ஆங்கண்”⁵²

பெரும்பாணாற்றுப்படை இயம்புகிறது.

இருங்குன்றம்

இருங்குன்றத்தின் மீது திருமாலுக்கு பலதேவனுக்கும் கோயில் இருந்தது. இதனால் இக்குன்றம் 'மாலிருங்குன்றம்' எனப்பட்டது. அக்குன்றத்திலே சோலைகள் மிகுந்திருந்தமையால் திருமாலிருஞ்சோலைமலை எனப்பட்டது. இஃது இன்றைய அழகர் மலையாக இருத்தல் கூடும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அம்மலையில் சிலம்பாறு என்ற பெயருடன் ஒரு பெரிய அருவி விளங்கியது. மலை மீதுள்ள கோவிலில் குழலோசையும், மிடற்றுப் பாடல் ஒலியும், முழவொலியும் நிலவியிருந்தன. மக்கள் குடும்பம் குடும்பமாக சென்று மலையேறித் திருமாலையும் பலத்தேவனையும் வணங்கினர். சங்க காலத்திற்கு பின்பே திருவேங்கடம் திருவரங்கம், திருமாலிருஞ்சோலைமலை, திருவனந்தபுரம் என்பன வைணவத் தலங்களாக குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்வந்த ஆழ்வார்கள் இத்தலங்களைப் பாடியருளியுள்ளனர்.

Bhakthi tradition of the alwars

"The song of the Alwars written in Tamil were later collected and compiled in a volume called the 'Nalayira Divya Prabandham'. Like the Rishis of earlier times whose writings were based on their own realizations. The Alwars also revealed the spiritual experience in their songs and thus they inspired a new path towards God that of ecstatic love"⁵³. இதற்கு அடிப்படையாக சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வைணவ வழிபாடு அமைகின்றது.

முல்லை நில மக்களின் உணவு வகைகள்

முல்லை நில மக்கள் ஆநிறைகளில் கிடைக்கப்பெறும் பால் முதலிய பொருட்களையும் வேளாண்மையின் மூலம் கிடைக்கப்பெறும் தாவர வகை

உணவினையும் வேட்டையாடிக் கிடைக்கப்பெறும் இறைச்சிப் பொருட்களையும் உண்டனர்.

முல்லைநில மக்கள் அந்தநிலத்தில் விளைந்த பொருள்களை உணவாகக் கொண்டனர். ஆடு, மாடு மேய்த்தல் மூலம் கிடைக்கும் பால், தயிர், மோர் போன்றவற்றை உணவாக உட்கொண்டனர். காட்டில் விளையக்கூடிய வரகு, சாமை போன்றவற்றின் மூலம் தங்களின் உணவு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டனர். அதோடு மட்டுமல்லாமல் மற்ற நிலத்திற்குரிய உணவைப் பொருள்களும் முல்லைநில மக்கள் உட்கொண்டனர் என்ற பதிவு காணப்படுகின்றது.

“தினைக்கள் உண்ட தெறிகோல் மறவர்

விசைத்த வில்லர் வேட்டம் போகி

முல்லைப் படப்பைப் புல்வாய் கொண்டும்”⁵⁴

என்று கூறப்படுகின்றது. தினை கொண்டு சமைத்த கள்ளினை உண்டு, வேட்டையாடிப் பெற்ற மானையும் அறுத்து உணவாக உட்கொண்டனர் என்று முல்லைநில மக்களின் உணவுப் பழக்கம் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது. வரகு, சாமைக்குப் பதிலாகத் தினை உணவுப் பொருளாக வருகின்றது.

“உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே”⁵⁵

என்ற தொல்காப்பியர் கூற்று இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது. தினை முல்லைநில மக்களின் உணவுப் பொருளாக வந்துள்ளமை கருப்பொருள் மயக்கம் என்பதை அறியலாம்.

முல்லை நிலத்தார் பால் உண்டு வாழ்ந்த செய்தியை அறியமுடிகிறது.

“பேருருந் சிற்றூருங் கெளவை எடுப்பவள் போல்

மோரோடு வந்தாள்”⁵⁶

என்ற பாடலடிகள் மோர் விற்கும் அதனை முல்லைநிலத்தார் உண்டு வந்த செய்தியையும் அறியமுடிகிறது.

“பால்கடை நுரையின் பருஉமிதப்பு”⁵⁷

என்ற அடி முல்லைநிலத்தார் வெண்ணெய் தயிர் உண்டு வாழ்வதையும் காட்டுகிறது.

“பாலோடு வந்து கூழோடு பெயரும்”⁵⁸

என்ற பாடல் பாலோடு வந்து பாலிர்க்கு கூழினைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றதை விளக்குகிறது.

செம்மறி ஆட்டின் பாலிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய தயிரை உலை நீராக பயன்படுத்தி வரகு அரிசியோடு ஈயலைச் சேர்த்து சமைத்து பசுவின் வெண்ணெயை அதில் இட்டு உண்டார்கள் என்பதை,

“சிறுதலைத் துருவின் பழுப்புஉறு விளைதயிர்

இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியோடு

கார்வாய்த்து ஒழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து

ஈயல்பெய்து அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு

சேதான் வெண்ணெய் வெம்புறத்து உருக

இளையர் அருந்த”⁵⁹

என்று கூறப்படுகிறது. சிறுபாணாற்றுப்படையில் எயினர் குலப்பெண்கள் பாணர்களுக்கும், விறலியர்களுக்கும் புளிங்கறியிட்ட சோற்றினை உணவாகக் கொடுத்து விருந்து கொடுத்தார்கள் என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது. கிராமங்களில் உலைநீராகப் புளித்த நீரைப் பயன்படுத்தி உணவு சமைப்பார்கள். இந்தப் பழக்கம் தமிழ் மக்களிடையே சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை இருந்து

வரக்கூடிய பழக்கமாகக் காணப்படுகின்றது. ஈயலை அதாவது ஈசலை சாப்பிடக்கூடியப் பழக்கம் முல்லைநில மக்களிடம் காணப்பட்டது என்பதோடு இன்று நம்மிடையேயும் அப்பழக்கம் இருப்பதை அறியலாம்.

வரகரசி சோறும் அவரைப் பருப்பும்

செம்மறியாட்டின் தயிரை உலை நீராக்கி கொல்லையில் விளைந்த வரகரிசியை இட்டு அதில் ஈயலை கலந்து சமைத்து புளிப்புடைய சோற்றில் பசுவின் நெய்யை பெய்து, பாலில் சமைத்த உணவைத் தாமும் உண்டு விருந்தினர்க்கும் பரிமாறியுள்ளனர். “வரகரசி சோறும், அவரைப் பருப்பும் கலந்து செய்த உணவை உண்டனர். இந்த பருப்பு சோறு ‘கும்மாயம்’ எனப்பட்டது”⁶⁰.

தினையரிசியை கொண்டு ஆக்கிய சோற்றை பாலுடன் சேர்த்து உண்டனர். “அரிசியையும், வெள்ளாட்டு இறைச்சியுடன் சேர்த்து ஆக்கிய சோற்றையும் உண்டனர்”. ஆயர்கள் நெய்யில் அவரைப் பருப்பை சேர்த்து வேகவைத்து சோற்றுடன் கலந்து உண்டனர். “குறுமுயலின் இறைச்சியை நெய் பெய்த உணவுடன் கலந்து உண்டனர்”⁶¹.

முல்லைநில மக்களின் முக்கிய உணவுப் பொருளாக தினையரிசிச் சோறு வரகரசி சோறு, கூழ், பால், இறைச்சி ஆகும். ‘கூழ் ஆர் இடையன்’, ‘கூழ் ஆர் கோவலர்’ என்று கூறப்படுவதால் கூழ் இவர்களின் முக்கிய உணவுப் பொருளாக இருத்தல் வேண்டும். முல்லை நிலத்தார் பாலையும் தினையரிசி சோற்றையும் உண்டனர். முல்லை நிலத்து சிற்றூர்களில் இருந்தவர் வரகரிசி சோறும் அவரைப் பருப்பு உணவை உண்டனர்.

புளியங்கூழ்

நன்னைது மலைநாட்டு முல்லைநிலத்தார் சிவந்த அவரை விதைகளையும், மூங்கில் அரிசியையும் மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த நிலத்தின் அரிசியையும் புளிகரைக்கப்பட்ட உலையில் பெய்து குழைந்து புளியங்கூழாக்கி உட்கொண்டனர். பொன்னை நறுக்கினார் போன்ற நுண்ணிய அரிசியை வெள்ளாட்டு இறைச்சியுடன் கூட்டி ஆக்கிய சோற்றையும் தினைமாவினையும் உண்டனர்.

அரசன் முதல் கடை ஆண்டி வரை அனைவரும் அக்காலத்தில் குடிபழக்கம் உடையவனாக இருந்தனர். மதுரை நகரில் வாழ்ந்த மிலேச்சர், யவணர் முதலிய வெளிநாட்டவர் வண்டுகள் மொய்க்கும் கள்ளை பருகி மகிழ்ந்தனர். அக்கள் 'முசுதேறல்' எனப்பட்டது.

வரகு சோறு சமைத்தல்

வழிப்போக்கர்களின் பசியை தீர்ப்பதற்காகப் புல்லி நாட்டு இடையர்கள் வரகுத்தாள்களில் மாடுகளின் குளம்புகள் பட்டு உதிர்ந்த வரகு தானியத்தைச் சேர்த்து அகன்ற பாறைகளில் பரப்பினார்கள். வரகினை இடையர் பெண்கள் திரிகையில் (சுழல்மரம்) சொலித்து புடைத்து கோது நீக்கி உரலில் இட்டு மழுக்கினார்கள். பின்னர் சுனை நீரெடுத்து பானையில் ஊற்றிக் கல் அடுப்பில் ஏற்றி வரகுஞ்சோறு சமைத்து பகுத்துண்டார்கள்.

ஆநிறைகள் மேய்ப்பவர் எடுத்துச் சென்ற புளிச்சோற்றை வழிப்போக்கர் வரும் வரை காத்திருந்து, அவர்களின் களைப்பு தீரும்படி உணவை பகிர்ந்தளித்து உண்டனர். முல்லைநில மக்கள் குறுமுயல்களை வேட்டையாடி உணவு சமைத்துள்ளனர்.

முல்லை நில மக்களின் பண்பாடு

பண்பாடு

சங்க கால மக்கள் செல்வத்தை 'நில்லாப் பொருள்' என்றனர். 'மன்னாப் பொருள்' என்றும் குறிப்பிட்டனர். இன்பமும் இளமையும் விரைவில் கழிவன என்னும் உண்மையை அறிந்தனர். தேரின் உருளையில் நண்டுகள் அகப்பட்டு நசங்காதபடி பாகன் தேரைச் செலுத்தினான் என்று நற்றிணை பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இது தலைவனின் அருள் உணர்ச்சியை புலப்படுத்துகின்றது.

விருந்தோம்பல்

முல்லைநில மக்களின் இல்லங்கள் தோறும் விருந்தோம்பல் பண்பு சிறந்து காணப்படுகின்றன. தம் இல்லங்களுக்கு வரும் விருந்தினர்களுக்கு தினையரிசி சோறு, பால், வரகரசி சோறு, அவரை கலந்த பருப்பு சோறு ஆகியவற்றை வழங்கினர். விருந்தோம்பல் என்பது தமிழர்களின் தலையாயப் பண்புகளில் ஒன்றாகப் போற்றப்படக் கூடியது.

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”⁶²

என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களிலும் விருந்தோம்பல் பண்பு உயிராகப் போற்றப்பட்டது.

“மன்னவன் புறந்தர வருவிருந்து ஓம்பி

தன்நகர் விழையக் கூடின்

இன்உறல் வியன்மார்ப அதுமனும் பொருளே”⁶³

என்று தலைவி தலைவனுடன் இருந்து வருகின்ற விருந்தினர்களைப் பேணிக் காத்து இல்லறம் நடத்துவதுதான் சிறந்த பண்பாகும் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள்.

ஏறுதழுவல் விழா

முல்லைக்கலி பாடலில் ஏறுதழுவல் பற்றிய விவரங்கள் அழகுற அமைந்துள்ளன. கொல்லும் காளையின் கொம்புகளுக்கு இடையே தாம் காதல் கொள்ளும் கன்னியரின் மார்பகத்தை போலக் கருதி இளைஞர் பாய்வாராயின் அவர்களுக்குத் தம் மகளிரை மணம் செய்து கொடுத்தனர் ஆயர் குல மக்கள்.

“மதநீர் பொழியும் யானையைவிட அஞ்சாமை உடைய காளையை விடாமல் தழுவினால் அதன் வெற்றிக்கொடி உனக்கு ஆயமகளிர் தோளைப் பெற்றுத் தரும்”⁶⁴ என்னும் முல்லைக்கலி பாடல்கள் ஆயர்களின் வீரச் செயலைக் கூறுகின்றன.

ஏறுதழுவதல் நிகழ்த்தும்போது ஆடவரை வேகப்படுத்தவும், அவரை ஊக்கப்படுத்தவும் கடுமையான ஓசை உடைய பல இசைக் கருவிகளை முழங்குவர். அவ்வோசை இடிமுழக்கத்தைப் போன்று ஒலியுடையாக இருக்கும். இவ்வொலியைக் கேட்கும் போது புதிய வேகம் ஏற்படும்.

“இடி உறழ் இசையுடன் இயம் எழுந்து ஆர்ப்ப”⁶⁵

இப்பாடல் வழியாக ‘இயம்’ எனும் இசைக் கருவியைப் பயன்படுத்தினர் என்பது அறியமுடிகிறது.

எருதுகளின் வகைகள்

எருதுகள் பலதேவனைப் போன்ற வெண்ணிறமாக இருந்தன. சில “கண்ணனைபோல கரிய நிறமுடன் இருந்தன. சில சிவனைப்போல செம்மையும், கருமையும் கலந்தவையாக இருந்தன”. முருகனைப்போல அழகுடன் சில காளைகள் காணப்பட்டன. சில எருதுகள் “இந்திரனைப் போல பல புள்ளிகளை கொண்டிருந்தது. முருகனது வெள்ளிய துகிலைப்போல வெள்ளைநிற காளைகள்,

எமனை போன்ற வலிமையுடையவனாக இருந்தன”. இவை அனைத்தும் தொழுவத்தில் விடப்படும். வீரர்கள் தொழுவத்தில் பாய்ந்தவுடன் காளைகளை அடக்க முற்படுவர். அவை சில வீரர்களை குத்தி சாய்க்கும். கன்னிப் பெண்கள் ஏறுதழுவலை பரண் மீது அமர்ந்து வேடிக்கை பார்ப்பர்.

“ஏறுதழுவலில் ஈடுபடாத இளைஞனை

ஆயர்மகள் கணவனாக ஏலாள்”⁶⁶

ஏறு தழுவலில் வெற்றி பெற்ற ஆயர் இனத்து ஆடவரை நினைத்து ஆயர் மகளிர் குரைப்பாட்டு பாடுவர்.

முல்லை நில மக்களின் மணமுறை

முல்லை நில மக்களாகிய ஆயர் தம் குடியில் பெண் பிறந்ததும் ஒரு காளை கன்றை வளர்க்கத் தொடங்குவர். அப்பெண் பருவம் பெய்தும் போது சிறந்த காளையாக வளர்ந்து நிற்கும், அதனை அடக்கும் இளைஞனுக்கே அப்பெண் மணமாலை சூட்டுவாள் என்று அவர்கள் பறையறைந்து ‘ஏறுகோடல்’ விழாவை நடத்துவர். அவ்விழாவின் இறுதியில் ஏறு தழுவிய இளைஞனின் வீரத்தைப் பாராட்டிக் குரவை ஆடுவர். அதன் பின் தன் மகளை அவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுப்பர்.

ஏறு தழுவும் வலிமையானவனையே தன் மணவாளனாக ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பும் முல்லைநில கன்னியர் இருந்தனர். முல்லை நிலக் கன்னியர்கள், மனவுறுதியும், கட்டுடலும் பெற்றுக் கவினோடும் விளங்கினர்.

முல்லை நில மகளிரின் மனவுறுதி

ஏறுதழுவும் விழாவில் ஆயர் இனத்து மங்கையர் பரண் மீதிருந்து ஆடவர் நிகழ்த்தும் வீரச் செயல்களைக் கண்டு அவர்களில் தம் மனம் விரும்புவோரைக்

கணவராக அடைய முயல்வர். ஆயர் இன மகளிர் கணவன் வீரமுடையவராக இருத்தலே செல்வம் என்று கருதினர். ஏறுதழுவலில் ஈடுபடாத இளைஞனை ஆயர்மகள் கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாள். “பொதுவன் நமக்கு ஒரு நாள் கோளாளன் ஆகாமை இல்லை, அவற்றை கண்டு வேளாண்மை செய்தன கண்” என்று அவர்களுக்காக காத்திருந்தவர்கள் முல்லைநிலக் கன்னியர்கள் ஆவர்.

திருமண சடங்கு

காதல் உறுதியோடும் கற்புத் தகுதியும் பெற்றவர்களாக விளங்கினர். ஆயர் மகளிர் கொல்லுகின்ற காளையின் கொம்புக்கு அஞ்சும் இளைஞனை ஆயர் குலத்து மங்கை மறுமையிலும் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்ள விரும்ப மாட்டாள். எப்போதும் வெறுப்பாள். ஆயர் தமது வீட்டை செம்மண்ணால் அலங்கரித்துத் தரையில் மணலைப் பரப்புவர். பெண் எருமையின் கொம்பைத் தெய்வமாக வைத்து வழிபட்டு சடங்கு செய்தனர். குடும்ப வளர்ச்சிக்காக இன வளத்தை பெருக்குஞ் சின்னமாக பெண் எருமைக் கொம்பை வழிபடும் நம்பிக்கையை இதனால் அறியலாம். இனவிருத்திக்குச் செய்யப்படும் சடங்காக இதனை செய்தனர். முல்லைநிலத்தில் நடைபெறும் திருமணம் பற்றி அகநானூற்றுப் பாடல் கொண்டு சில விவரங்கள் அறியலாம். திருமண நாளன்று செம்மறியாட்டின் பாலில் விளைந்த தயிர் கொல்லையில் விளைந்த வரகை குற்றியெடுத்த அரிசி, புற்றில் எடுத்த ஈசல் ஆகியவற்றை இட்டு சமைத்த இனிய புளிப்பையுடைய சூடான சோற்றை பசு வெண்ணெய் மேலேயிருந்து உருக உண்டனர்.

புதிய மட்பாத்திரம் போன்ற சிவந்த முகப்பையுடைய சிறிய வட்டில் பால்சோற்றை மணமகள் உண்பதற்காக மணமகன் தொட்டுக் கொடுப்பது வழக்கம். புதிய வெண்கலம் கொண்டு வருதலும் மணமகனுக்கு உணவு படைத்தலும் திருமணத்தில் இடம் பெறும் சடங்குகளாகும். அவை வீட்டு பொறுப்பினை

மணமகள் ஏற்றுக் கொண்டதற்கான அறிகுறி சடங்காகும். இந்த திருமணம் 'பெருமணம்' எனப்பட்டது.

குரவைப்பாட்டு

ஏறு தழுவும் விழாவில் ஆயர் இனத்து ஆடவர் தழுவியதை தோழி தலைவிக்கு சுட்டிக் காட்டுவாள். ஆடவர் தழுவிய ஏறுகளை புகழ்ந்து பாட குரவைப்பாட்டு நிகழ்த்துவர். ஏறு தழுவி வெற்றி பெற்ற தலைவனை புகழ்ந்து பாட தோழி தலைவியை அழைப்பாள். தலைவி அதற்கு இசைந்து ஊர்மக்கள் பழிச்சொல்லுக்குத் தான் அஞ்சவில்லை; தலைவன் தன்னை வருத்தினான் என்றும் பொருளடைத்துப் பாடும் குரவைப் பாட்டில் கலந்துக் கொண்டு குரவை ஆடுவாள்; அதன் பிறகு தோழி தலைவியிடம் 'நம் சுற்றத்தார் உனக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க இசைந்தனர்' என்று கூறுவாள். பிறகு திருமணத்தை சுற்றத்தார் கூடி முடிவு செய்வர்.

“ஒருக்க நாம் ஆடும் குரவையுள் நம்மை

அருக்கினான் போல்நோக்கி அல்லல் நோய்செய்தல்”⁶⁷

முல்லைக்கலி பாடலில் முல்லைநில மக்கள் திருமணமுறை அறியமுடிகிறது. ஏறு தழுவும் வலிமையானவனையே தன் மணவாளனாகக் கொள்ள விரும்பும் கன்னியராக இருந்தனர். ஏறு தழுவும் விழாவின் இறுதியில் குரவைப் பாட்டு பாடி வெற்றி பெற்ற வீரனை பாராட்டி மகிழ்வர். ஏறு தழுவும் விழாவின் இறுதியில் தலைவியின் தந்தையோடு அவள் தமையன்மாரும் உடனிருந்து அவளது திருமணத்திற்கு இசைவு தருவர்.

சங்க காலத்தில் களவுக்காதல் சமுதாயத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டாலும் திருமணம் பெற்றோராலும் சுற்றத்தாராலுமே முடிவு செய்யப்பட்டது. பெண்ணின் காதலைப் பெற்றோர் அறிந்த பின்பும் ஆடவனின் குணச் செயல்களைப் பற்றி

அவர்கள் நன்கு கேட்டறிந்த பின்னரே திருமணத்தை முடிவு செய்வர். இதனை முல்லைக்கலிப் பாடலில் அறியலாம்.

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அறிவியல்

அடிப்படை உண்மைகளை கொண்டு காலஇடைவெளியில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் திரட்டப்பட்ட முழுஅறிவின் தொகுப்பே அறிவியலாகும். இவற்றில் கணிதம் என்பது வணிகத்தில் எண்களுக்கு இடையேயான தொடர்பை அறிவதில் நிலத்தை அளப்பதில் அண்டவெளி நிகழ்வுகளை கூறுவதில் மனிதனுக்கு இருந்த கணித்தலின் தேவைக் காரணமாக எழுந்த ஒரு அறிவியல் பிரிவாகும். கணிதம் இல்லாமல் எந்த துறையும் முன்னேற முடியாது. கணிதம் அனைத்து துறைகளிலும் உள்ளார்ந்து படர்ந்திருக்கிறது. இவ்வாறு அனைத்து துறைகளிலும் சார்ந்து விளங்குகின்ற கணிதம் பற்றி செய்திகள் முல்லைத்திணைப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

எண்ணும் முறை

சங்க காலத்தில் மக்கள் சுவற்றில் கோடுகளை வரைந்து நாட்களை எண்ணினர். தலைவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த தலைவியின் நிலையை குறிப்பிடும்போது சுவற்றில் கோடு வரைந்த நாட்களை எண்ணியதை,

“வீங்கு இழைநெகிழ, விம்மி, ஈங்கே

எறிகண் பேதுறல்; ஆய்கோடு இட்டுச்

சுவர்வாய் பற்றும்நின் படர் சேண் நீங்க

வருவேம் என்ற பருவம் உதுக்காண்”⁶⁸

என்று தனிமையுற்றிருக்கும் தலைவி, நாள்தோறும் தொடர்ந்து தலைவன் பிரிந்த நாட்களை முறையாகக் கோடிட்ட திண்ணிய சுவரினை நோக்கி ஆற்றாமையால் மீள நினைத்து நூலறுந்து விழும் முத்துக்களையும் போலத் தண்ணீர்த்துளிகள்

விழ, தலைவன் வருவேன் எனக் குறித்த நாட்கள் முடிவுற்று, நாட்கள் நீண்டுக் கொண்டே செல்கின்றது. சுவற்றில் கோடுகளை எண்ணி அறிந்து கொண்ட இச்செயல் கூட்டல் கணித முறையை அறிந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

முல்லை நிலமக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள்

முல்லைநில மக்கள் ஆநிறைகளை மேய்தலும், கொல்லை உழவுத்தொழில் செய்தலும் அவர்களின் வாழ்வாதாரங்களாக விளங்கின. பால்படு பொருட்களை பயன்படுத்தினர். தயிர், மோர் ஆகியவற்றை பாதுகாத்து வைப்பதற்கு களிமண்ணால் செய்த பாணையை வைத்திருந்தனர். அவற்றை கயிற்றால் ஆன உறிகளில் தொங்கவிட்டனர். தயிரைக் கடைய மத்தினையும், கயிற்றையும் பயன்படுத்தினர். ஆயர்கள் தயிர் கடைந்ததை முல்லைக்கலி பாடலில் காணலாம்.

பால் பொருட்களை தங்கள் உறைவிடங்கள் அருகிலோ வேற்று நிலத்தாரிடமோ விற்று பொருளிட்டினர். இடையர் பால் விற்பதை,

“பால்நொடை இடையன்”⁶⁹

என்னும் அடி உணர்த்தும் நிலத்தை உழும் கலப்பை, கணிச்சி (கோடாலி) பொருட்களை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டி, தானியங்களை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டி, தானியங்களை போட்டு வைக்கும் குதிர், தானியங்களையும் பிற பொருட்களையும் எடுத்துச்செல்ல பயன்படுத்தப்படும் ‘பனை ஓலை’ மற்றும் பனை மட்டையிலிருந்து கிழித்தெடுத்துச் செய்யப்பட்ட ‘பெட்டி’ வரகைத் திரிக்கப் பயன்படும் ‘மரத்திரிகை’ வரகரிசியை குற்றி தீட்டப் பயன்படும் ‘உரல்’, ‘உலக்கை’ தானியத்தை கொளிக்க பயன்படுத்தும் ‘சுளகு’ ஆகிய கருவிகளை பயன்படுத்தி முல்லை நில மக்கள் வாழ்ந்தனர். பொருட்களை அளந்தரிய ‘நாழி’ என்ற முகந்தளக்கும் கருவியைப் பயன்படுத்தினர்.

பாண்டியன் தலையானங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பொலங்கலத்தில் மணங்கமழ் தேறலைப் பருகினான் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சோறு சமைக்கும் பாத்திரம் 'குழிசி' எனப்பட்டது. தயிர் பானைக்கும் இப்பெயர் வழங்கப்பட்டது. குவிந்த வாயையுடைய நீருண்ணும் பாத்திரம் 'தொகுவாய்க் கன்னல்' எனப் பெயர் பெற்றது. நீர் பெய்து வைக்கும் ஒரு வகைப் பாத்திரம் 'குறுநீர்க் கன்னல்'⁷⁰ எனப்பட்டது. 'பொலங்கலம்' 'பொன் வட்டில்' என்பது நச்சர் உரை. பெறலருங்கலம் - என்றும் பெயர் பெற்றது. பெறுதற்குரிய பொற்கலம் என்பது உரை. நன்னைது மலைநாட்டு முல்லை நிலத்தில் கழையில் (முங்கில் குழாயில்) எருமையின் பால் தயிராக தோய்க்கப்பட்டது. தேரைப் பயன்படுத்தினர். தேர் முல்லைநில மக்களின் போக்குவரத்து சாதனமாக பயன்பட்டது.

நம்பிக்கை

எந்த ஒரு காரியத்தையும் நல்ல பொழுதில் தொடங்க வேண்டும் என்பதனையும், நல்ல சொற்கள் கேட்க வேண்டுமென்பதனையும் பண்டைய மக்கள் குறிக்கோளாக கொண்டார்கள். போருக்குச் செல்கின்ற தலைவன் மங்கல நெறியை பின்பற்றினான் என்று முல்லைப்பாட்டு இயம்புகின்றது.

நற்சொல் கேட்டல்

ஒரு செயலை செய்யத் தொடங்கும்போது எதிர்பாராத வகையில் நற்சொற்களைப் பிறர் கூறக் கேட்பது 'விரிச்சிக் கேட்டல்' எனப்படும். இதனை நன்னிமித்தமாகக்கொள்வர். பகைநாட்டு ஆநிரைகளை கவரும்முன் விரிச்சி கேட்டலை மேற்கொள்வர். முல்லைப்பாட்டில் தலைவனை நினைத்து ஆற்றியிருக்கும் தலைவிக்காக முதுபெண்டிர் விரிச்சி கேட்பதாக கூறப்பட்டுள்ளது.

புதிய நெல்லுடன் முல்லை அரும்புகளை தூவி தெய்வத்தை வழிபட்டு
நற்சொல் கேட்ட வண்ணம் நின்றனர்.

“சிறு தாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றின்

னுறுதுயர் ரலமர னோக்கிய யாய்மகன்

கொடுங்கோற் கோவலர் பின்னின் றுய்த்தர

வின்னே வருபவர் தாயா என்போள்

ணன்னர் நன்மொழி கேட்டன”⁷¹

என்று நற்சொல்லை கேட்கின்றனர். இது தலைவிக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பதாக
ஆசிரியர் நல்லாதனார் குறிப்பிடுகிறார்.

முல்லைநில மக்களின் கலைகள்

போர்க்கலை

வீரத்தையும் மான உணர்வையும் பெரிதெனக் கருதி தமிழர்கள்
வாழ்ந்தனர். தங்கள் நாட்டு எல்லைகளை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்ற
ஆசைதான் போருக்கான காரணமாக அமைகின்றது. விழுப்புண் ஒரு வீரனுக்கு
அழகு என்று இலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

“விழுப்புண்’ படாதநாள் எல்லாம் வழக்கினுன்

வைக்கும் தன் நாளை எடுத்து”⁷²

என்ற குறள் வழியாக இதனை அறியலாம்.

முல்லைப்பாட்டில் பாட்டுடைத் தலைவன், போரினை விரும்பி உறக்கம்
கொள்ளாமல், அடுத்த நாள் செய்யும் போருக்கு தன்னை தயார்படுத்திக்கொள்ள
பாசறைக்கு செல்கிறான். அங்கு முதல் நாளில் நடந்த போரில் பகைவர் வீசிய
வேல் நுழைந்ததால் விழுப்புண் பெற்று பெட்டை யானைகளை மறந்த களிற்று

யானைகளையும், வெற்றியினை கொடுத்து செந்நோற்றுக்கடன் தப்பாமல் கழித்து இறந்த மறவரை நினைத்து, குதிரைகளின் மேல் காவலாக போட்ட தோற்கருவிகளை அறுத்துக்கொண்டு அம்புகள் தைத்ததால் செவிகளை சாய்த்துக்கொண்டு தீனி தின்னாமல் வருந்தும், குதிரைகளை நினைத்தும் ஒரு கையினை படுக்கையின்மேல் வைத்து மற்றொரு கையினால் முடியைத் தாங்கியும் நீளச் சிந்தித்து உறங்கிய தலைவனை முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது.

ஓவியக்கலை

கார்காலத்திற்கு ஏற்ப மழை பெய்தலால் சிவந்த இந்திரகோபப் பூச்சிகள் ஓவியம் போல் பரந்து திரிந்தன. நீலமணியை ஒத்த காயாம்பூக்கள் தரையில் உதிர்ந்து கிடக்க அவற்றின் இடையில் சிவந்த முதுகுப்புறம் உடைய தாம்பூலப் பூச்சிகள் ஊர்ந்தன. அந்நிலையில் முல்லைக்கொடிகள் அசைய பூக்கள் கழன்று உதிர்ந்தன. இக்காட்சியை ஓவியன் தீட்டிய சித்திரம் போல தோன்றின என்று உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ள விதம் அகநானூற்று முல்லைநில மக்களின் ஓவியப்புலமையைப் புலப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

இசைக்கலை

முல்லை நில மக்களின் வாழ்வோடு இசை இரண்டற கலந்திருப்பதற்கு அகநானூற்று முல்லைப் பாடல்கள் சான்று பகர்கின்றன. ஆநிரைகளைக் கூட இசைக்கு மயங்கின. தலைவன் மாலைப் பொழுதில் வருவான் என்று கூறிய பாணனிடம் அவன் மாலைப் பொழுதான பின்னரும் வராததால் நான் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன் என்று பாணனைப் பார்த்து தலைவி கேட்டதற்குப் பதில் கூறாமல் யாழை வாசித்துக் கொண்டே அப்புறம் போய் தலைவனை அழைத்து வரத் தான் புறப்பட்டதாகப் பாணன் குறிப்பிடுகிறான்.

ஆட்டை மேய்க்கச் சென்ற ஆயர்குலத்தை சார்ந்த மக்கள் காட்டில் வண்டுகளால் இயல்பாக துளைக்கப்பட்ட மூங்கில்கள் வழியாக காற்று உட்புகும். இவற்றின் மூலம் ஒலியைக் கேட்டு இன்புற்று அவற்றை துண்டுகளாக வெட்டி குழல் தயாரித்தனர். கோவலர்கள் அந்திநேரத்தில் பசுக்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்காக இசைக்கும் புல்லாங்குழலின் இசை காட்டை கடந்து நிலமுற்றத்தில் கேட்கும் முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கையோடு இசைய இரண்டற கலந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது. முல்லை நிலத்தில்தான் முதன்முதலில் இசை தோன்றியது என அறியமுடிகிறது.

நெடுநல்வாடையில் தொழில்நுட்ப வல்லுநர்கள்

நாட்டை ஆண்ட மன்னனின் வாழ்விடம் கோயிலைப் போலவே சிறப்புற்றிருந்தது. அக்கால கட்டிடக் கலை வல்லுநர்களை நூலறி புலவர் எனப்பட்டனர்.

“நூல் அறிபுலவர் நுண்ணிதின் கயிறு இட்டு

தேளம் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி

பெரும் பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப மனை வகுத்து”⁷³

சூரியன் திசை எங்கும் தன் கதிர்களை பரப்பும் அகன்ற இடத்தில் சூரியன் மேற்கு நோக்கி உயர்ந்து, எழுந்து ஒரு பக்கம் நிழல்சாராத வேளையில் இருகோலினை நட்டு அதன் நிழல் மாறுபடாது நிற்கின்ற நண்பகல் பொழுதில் கட்டிடக்கலை பற்றிய நூல்களைக் கற்றுக் தேர்ந்தோர் நுட்பமாக நூலைப் பிடித்தப் பார்த்து திசைகளைத் தெரிந்து அத்திசைகளுக்குரிய தெய்வங்களை கருத்தில் கொண்டு பெரிய புகழினை உடைய மன்னர் வாழ்வதற்கு ஏற்றவகையில் அமைக்கப்பட்ட அரண்மனை அமைத்தனர் என்று மனை வகுப்பதற்கு உரிய நெறிமுறைகளை அறியமுடிகிறது.

நாழிகை அளந்தறிதல்

பண்டைக் காலத்தில் நாழிகை வட்டில் இருந்தது. அதனைக் கொண்டு நாழிகையை கணக்கிட்டு அறிந்தனர். அவ்வாறு அறிந்து கூறுபவர் நாழிகைக் கணக்கர் என்பதை முல்லைப்பாட்டில் அறியலாம்.

“பொழுது தளந்தறியும் பொய்யா மாக்க

டொழுது காண்கையர் தோன்ற வாழ்த்தி”⁷⁴

என்ற பாடல் இதனை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

மகளிர் வீரச்சிறப்பு

வீரம் என்பது தமிழர்களின் தலையாய பண்பாகும். வீரத்தின் சிறப்பை பல இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. முல்லைப்பாட்டில் பெண்களின் வீரச்சிறப்பு கூறப்படுகின்றது. “பெண் என்பவள் வீட்டை ஆளப்பிறந்தவள் அல்ல. நாட்டையும் ஆளப்பிறந்தவள் நாட்டு மண்ணையும் காக்க பிறந்தவள்” என்று முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகின்றது.

மன்னனுக்காக அமைக்கப்பட்ட பாசறையில் “குறுகிய வளையலை அணிந்த முன் கையையும், சிறிய முதுகையும் உடைய பெண் ஒளியுடைய வாளை கச்சுடன் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு காவல் தொழிலை மேற்கொண்டு பாவை விளக்கை கொளுத்தி நின்றனர்”⁷⁵ என முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது.

முல்லை நில மக்களின் தனித்தன்மை

சங்ககாலத் தமிழர்களுக்கென்று தனித்தன்மை மிக்க பண்புகள் இருந்துள்ளன. அன்பு, பாசம், நேசம், ஈரம், வீரம், கொடை போன்ற உயரிய பண்புகளைக் கொண்டு தம் இல்லற கடமைகளை இனிதே நிறைவேற்றி வாழ்ந்தனர் தமிழர் என்பதற்கானச் சான்றுகள் அகநானூற்று முல்லைப்பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன.

தலைவி முல்லை சான்ற கற்பினள், நற்பண்பும் தெய்வக் கற்பும் வாய்ந்தவள். அன்பால் உள்ளம் கலந்து விருப்பமிக்க மென்மைத் தன்மை உடையவள். பாசத்தோடு குழந்தையைப் பேணி வளர்ப்பவள் என்று எடுத்துரைக்கப்படுகிறாள்.

கோவலரும் பழக்கவழக்கங்களும்

ஆடுகளையும் பசுக்களையும் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்ப்போர் இடையர், ஆயர், கோவலர் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். ஆட்டிடையர்கள் முல்லைப்பூவினைத் தோன்றிப் பூவுடன் இணைத்துத் தொடுத்துத் தலையில் கண்ணியாகச் சூடினர். அவர்கள் ஆட்டுக்குட்டிகளை ஓலைப்பாயுள் வைத்து முதுகில் சுமந்து சென்றனர். காட்டில் புன்செய் நிலத்தில் எருவிற்காக ஆட்டுக் கிடையை நிறுத்தி காவல் புரிந்தனர். மேகம் இடி இடித்துப் பாம்புகளை நடுங்கச் செய்து பெருமழை பெய்யும் நள்ளிரவிலும் அவற்றைக் காவல் செய்தனர். காவல் புரியும்போது தம் வலிமையான கோலின் ஒரு பக்கம் சோற்றுப்பானை வைத்து உறியைத் தொங்கவிட்டும் மறுபக்கம் தோல் படுக்கையைக் கட்டியும் சென்றனர். மழை தன்னை நனைக்க கோலை காலுடன் சார்த்திக் கொண்டு தனியே நின்று காவல் புரிந்தனர். வெம்மை வாய்ந்த கொள்ளியின் தீயில் தம் அகங்கை காய்ந்திடச் செய்தனர். தீக்கடைக் கோலால் தீமூட்டி விறகை எரியவிட்டு அதில் குளிர் காய்ந்தனர். மாலைப்பொழுதில் மடித்து கட்டிய ஆடையினை உடையவராயக் கொன்றைத் தீங்குமூல் ஊதுபவராயக் கையில் கோலுடன் மேய்ச்சல் நிலத்திற்கு நடந்து சென்று பால் மடிச்சுமை குறையுமாறு வீடுகளிலுள்ள கன்றுகளிடம் அவற்றைச் சேர்ப்பித்தனர். ஆடுகளை நரிகளிடமிருந்து காப்பதற்கு வாயைமடித்துச் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினர். நரிகள் ஆட்டைக் கவரும் நிலையில் சீட்டி ஓசை நரிகளை விரட்டும். அவர்கள் குறுநரிகளை விரட்டும் இந்நீண்ட ஒலி சிறிய கண்ணினையுடைய பன்றியின் பெருங்கூட்டத்தை விரட்டும் முற்றிய திணைப்புனம் காத்திருப்போர் அப்பன்றிகள்

வருங்காலத்தை எண்ணியிருந்து ஊதும் பெரிய ஓசையோடு ஒரு சேர வந்தொலிக்கும். அந்தி நேரத்தில் பசுக்களை ஒன்று சேர்வதற்குப் புல்லாங்குழலினை ஊதினர். அப்புல்லாங்குழல் இசைக்குப் பொருந்த மாடுகள் இணைந்தன. புல்லாங்குழல் இசை காட்டைக் கடந்து நிலாமுற்றம் வரை கேட்கும் தன்மையதாய் இருந்தது.

பழக்க வழக்கங்கள்

மக்கள் கடைபிடித்து ஒழுகும் பழக்க வழக்கங்களே அவர்கள் எத்தகைய வாழ்க்கை நிலையைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதைப் படம் பிடித்துக் காட்ட உதவும். அவ்வகையில் முல்லை நிலத்தவர் பழக்க வழக்கங்களைக் காண்பது அவர் தம் வாழ்க்கை நிலையை அறிய பெரிதும் உதவுவனவாக அமையும்.

பறவைகளை வளர்த்தல்

அன்னம், கிளி போன்ற பறவைகள் முல்லைநில மக்களால் வீடுகளில் விரும்பி வளர்க்கப்பட்டன. இதனை,

“தாமயிர் எகினம்

துணையொடு திளைக்கும் காப்புடை வரைப்பில்

செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கைஏந்தி”⁷⁶

என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

மகளிர் ஒப்பனை

பெண்கள் தங்கள் கூந்தலைப் பலவாகப் பிரித்து ஒப்பனை செய்துள்ளனர். கண்களில் மை தீட்டி உள்ளனர். சோலைகளிலுள்ள மலர்களைக் கூந்தலில் சூடியுள்ளனர். அழகிய சிறந்த வேலைப்பாடுகளை உடைய அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர். ஒளி வீசும் வளையல் அணிந்திருந்தனர். பொன்னால் செய்யப்பட்ட அழகிய சதங்கையினை அணிந்திருந்தனர் என்னும் செய்திகளை

அகநானூறு முல்லைப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. பெண்கள் காதுகளில் 'குழை' அணிந்திருந்தனர்⁷⁷.

சங்க கால மகளிர் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டினர். அவர்களின் அணிகலன் நுட்பமான வேலைப்பாடு மிக்கவையாக இருந்தன. கை, காது, கழுத்து, கால் ஆகிய உறுப்புகளில் அணிகலன்களை இட்டு மகிழ்ந்தனர். கைகளில் வலம்புரி சங்கால் செய்யப்பட்ட வளையல்களையும், விரல்களில் மோதிரத்தையும் அணிந்திருந்தனர் என்பதனை நெடுநல்வாடை பாடல் சுட்டுகிறது.

ஆடை அணிகலன்கள்

சங்க காலத்தில் துகில், கலிங்கம் என்னும் மிக உயர்ந்த மெல்லிய ஆடைகளை அரசர்களும் செல்வரும் உடுத்தினர். அரசமாதேவி மார்பில் 'கச்சு' வலித்துக் கட்டியிருந்தாள் என்ற நெடுநல்வாடை கூறுகிறது. தொண்டை நாட்டு பெருவழிகளைக் காவல் காத்த வீரர் சட்டை அணிந்திருந்தனர் என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. அக்காலத்தில் படம் எனப்பட்டது. 'படம்புகு மிலேச்சர்' என்பது அயல்நாட்டவர் அணிந்த ஆடையாகும். சங்க காலத்தில் யவணர் என்பவர் தமிழகத்துடன் வாணிபம் செய்தனர். மதுரை, பூம்புகார், வஞ்சி போன்ற தமிழரசர் தலைநகரங்களில் துறைமுகம் பட்டினங்களிலும் வாணிகத்தின் பொருட்டு தங்கினர். அங்கு யவணர் ஆடையை இடையில் அணிந்திருந்தனர். அரைக்கு மேல் மெய்ப்பை (சட்டை) அணிந்திருந்தனர். முல்லைப்பாட்டில் கள்ளைப் பருகி மதுரை தெருக்களில் இரவில் திரிந்த மிலேச்சர்கள் முன்னும் பின்னும் தொங்கலாக ஆடையைத் தொங்கவிட்டுச் சென்றனர். காஞ்சிபுரத்தில் நெய்யப்பட்ட பட்டு காஞ்சிப்பட்டு என்பது போல கலிங்க நாட்டு 'ஆடை' கலிங்க ஆடை என குறிப்பிட்டனர்.

“கழவுறு – கலிங்கம் கழா அது”⁷⁸

என குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

சிறுகுடியிலுள்ள மகளிர், பொன்னால் செய்த புலிப்பல்லோடு கோத்த தனிமணித் தாலியினை (ஐம்படைத்தாலி) அணிந்திருந்தனர். இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டமையால், அசோகத் தளிரினால் செய்யப்பெற்ற தழையாடைகளை அணிந்து இருந்தனர் என்பதனை,

“பொன்னோடு புலிப்பல் கோத்த புலம்பு மணித்தாலி

ஒலிக்குழைச் செயலை உடைமான் அல்குல்

கல்கெழு சிறுகுடிக் கானவன் மகளே”⁷⁹

என்ற செய்யுளடிகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

அயல்நாட்டவர் குறிப்பு

முல்லை நில மக்களுக்கும் பிற நாட்டவருக்கும் இருந்த தொடர்பை முல்லைப்பாட்டு விளக்குகின்றது. மிலேச்சர் முதலிய அயல்நாட்டவர் பாசறைப் பணியை செய்ய அமர்த்தப்பட்டனர். ‘யவனர்கள்’ புலிச்சங்கிலியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகிய பள்ளிகளை அமைத்தனர். அந்த பள்ளியறையில் ஊமைகள் ‘மிலேச்சர்’ காவலாக அருகே இருந்தனர். வாய்பேசத்தெரிந்தவர்கள் பள்ளியறையில் இருந்தால் அரசின் செய்திகளை வெளியே கூற வாய்ப்பாக அமையும். “‘மிலேச்சர்’ என்பவர் பெலுச்சிதானத்தின் வழியாக பாரத நாட்டில் புகுந்தனர். பண்டைய கால ஆரியர்களாக உள்ள இவர்களை தமிழர்கள் ‘மிலேச்சர்’ என்றனர்”⁸⁰. திவாகரத்திலும் மிலேச்சர் ‘ஆரியர்’ என கூறப்பட்டுள்ளது.

குதிரைப் பயணம்

முல்லை நில மக்கள் குதிரைகளில் பயணம் செய்துள்ளனர். குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரில் வேற்றிடங்களுக்குச் சென்றுள்ளனர். நான்கு குதிரைகள் ஒரு சேர பூட்டப்பட்ட தேர்களில் சென்றுள்ளனர். தேர்ப்பாகன் குதிரையின் இலக்கணம் அனைத்தும் தெரிந்தவனாகக் காணப்பட்டுள்ளான். குதிரைப் பூட்டப்பட்ட தேரில் கொடுஞ்சி என்னும் தேர் உறுப்பு கையை வைப்பதற்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

“ஒடுபரி மெலியாக் கொய்சுவல் புரவித்

தாள்தாழ் தார்மணி தயங்குபு இயம்ப

ஊர்மதி வலவதேரே சீமிகுபு”⁸¹

என்று தேர்ப்பாகனுக்குத் தலைமகன் கூறுகிறான். இப்பாடலில் குதிரைகளின் பிடரி மயிர்கள் அழகுற கத்தரிக்கப் பெற்றிருந்தன. அவற்றின் கால்வரை ஒலிக்கும் மணிகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன என்னும் செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

முல்லை மக்களின் இன்றைய நிலை

காட்டு நிலப் பகுதியை சார்ந்த மக்கள் இன்றும் கொல்லை உழவுத்தொழிலை மேற்கொண்டு ஆடுமாடுகளை மேய்த்து வருகின்றனர். இவர்கள் கல்வி, பொருளாதாரம் போன்றவற்றில் முன்னேற்றத்தை பெற்றுவருகின்றனர். இன்றும் முல்லை நிலத்தலைவியரிடம் விருந்தோம்பல் சிறந்த பண்பாக விளங்குகிறது. முல்லைநில மக்கள் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்திற்கும் அதன் சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கும் நன்மை அளிக்கும் நல்ல பழக்க வழக்கங்களையும் உயர் பண்புகளையும் கொண்டு சிறந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்துவருகின்றனர்.

முல்லைநிலம் வளத்தோடு உள்ளது. பருவம் தவறாது மழை பொழிகிறது. பண்பட்டதொரு மனப்பக்குவம் மக்களிடையே காணப்படுகிறது. வாய்மை, வள்ளன்மை, வாக்கு மாறாமை, உயிர்களிடத்து அன்பு, பொறுப்புணர்வு,

பிறர்க்கென வாழுதல், விருந்தோம்புதல் போன்ற சிறந்த பண்புகளை மக்கள் பெற்றுள்ளனர். ஆடவர், மகளிர் அனைவரும் பிற உயிர்களைத் துன்புறுத்தாத பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டுள்ளனர். விஞ்ஞானம், கட்டடக் கலை, இசை, ஓவியம், விளையாட்டு போன்றவை குறித்த பரந்துபட்ட அறிவினைப் பெற்றிருக்கின்றனர்.

முடிவுரை

காட்டு நிலப்பகுதியை சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. பழங்கால முல்லை நிலத்தில் சீறூர் மன்னர் போன்ற தலைவர்களும் சிற்றரசர்களும் ஆட்சிபுரிந்தனர். முல்லை நிலத் பாட்டுடைத் தலைவன் குறும்பொறை நாடன், முனை நல்ஊரன், சீர்மிகு குரிசில், நெடுந்தகை தோன்றல் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

- 'நாடன்' என்ற சொல் குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருளாக இருந்தாலும், 'புன்புல நாடன்', 'புறவணி நாடன்', 'காண்கெழுநாடன்' என முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.
- 'வெற்பு' என்ற சொல் மலைப்பகுதி ஆட்சியாளரை குறிக்கும். ஐங்குறுநாறு முல்லைத்திணைப் பாடலில் 'இருங்கலி வெற்பன்' என்ற சொல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
- முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவார் அனைவரும் போர்மறவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் 'புறவு' அல்லது சீறூரை சார்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- காடுகள் நாட்டின் முல்லைப் பகுதியாக உள்ளதால் முல்லைநிலத்தலைவன் 'முனைநல் ஊரன்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளான்.
- முல்லை நிலத்தலைவர்கள் வள்ளல்களாக இருந்ததால் செம்மல், நெடுந்தகை என்றப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர்.
- தமிழகத்தில் பல்வேறு இனக்குழுக்கள் சிதறுண்ட காணப்பட்டன. தலைமை பண்பு, வீரம், மனவலிமை, அறிவுத்திறம், மனிதநேயம் ஆகியவற்றால் மேம்பட்ட ஒருவனையே மையமிட்டுக் குழுவாக இருத்தல் இனக்குழு எனப்படும். இந்த இனக்குழுத் தலைவர்கள் சீறூர் தலைவர்கள் எனப்பட்டனர்.

- முல்லை நில மக்கள் ஆயர், அண்டர், கோவலர் என பெயர்கள் ஆநிலை தொழிற்சார்ந்து அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.
- முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் முக்கிய பொருளாதார மாற்றமாக கோவலர் வாழ்வு கால்நடை வளர்ப்போடு வேளாண்மையை மையப்படுத்தியாக காட்டப்பட்டுள்ளது.
- முல்லைநிலப் பெண்கள் பால்பொருட்களை விற்று தங்கள் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்திக்கொண்டனர்.
- முல்லை நில இல்லங்கள் குடிசை, மற்றும் குரம்பை எனப்பட்டது. இவை வரகு வைக்கோலினால் வேயப்பட்டிருந்தன.
- முல்லைநிலத் தெய்வம் 'மாயோன்' ஆகும். நிலம் சார்ந்த தெய்வத்தை வழிபடும் முறையை தொல்காப்பியம் பதிவு செய்துள்ளது.
- திருமாலின் அவதாரங்களாக இராமவதாரம், கிருஷ்ணவதாரம், பரசுராமவதாரம் போன்றவை அகநானூற்றுப் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இராமன், கண்ணன் என்று திருமாலின் அவதாரச் செய்திகளை விளக்குவதன் மூலம் மக்களிடையே இவ்வவதாரங்கள் குறித்த கதைகள் பரவலாக வழக்கிலிருந்தன என்பதை அறியமுடிகிறது.
- அகப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள திருமால் பற்றியக் குறிப்புகள் பரிபாடலிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. வைணவ இலக்கியத்தின் விதை சங்க இலக்கிய காலம் தொட்டே முகிழ்த் தொடங்கிற்று எனவும் கருத இடமுண்டு.
- முல்லைநில மக்கள் வரகரிசிசோறு, அவரைப் பருப்பு கலந்த உணவை உண்டனர். பால்சோறு மற்றும் தினை அரிசி சோறு உண்டனர். இறைச்சி உணவையும் உண்டனர்.
- ஏறுதழுவலில் வென்ற இளைஞனை முல்லை நில மகளிர் மணந்தனர். பெண் எருமையின் 'கொம்பை' தெய்வமாக வைத்து வழிபட்டனர்.

- ஒரு செயலை செய்யத் தொடங்கும்போது எதிர்பாராத வகையில் நாற்சொற்களைப் பிறர் கூறக் கேட்பது 'விரிச்சிக் கேட்டல்' எனப்படும். இதனை நன்னிமித்தமாக கொள்வர்.
- முல்லைநில மகளிர் வீரத்துடன் வாழ்ந்தனர். மன்னனுக்காக அமைக்கப்பட்ட பாசறையில் குறுகிய வளையளை அணிந்த முன்கையும் சிறிய முதுகனையும் உடைய பெண் வாளை கச்சுடன் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு காவல் தொழிலை மேற்கொண்டாள் என்று முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகின்றது.
- முல்லைநில மக்கள் நீரியல் தொழில்நுட்ப அறிவினையும் மரபு அறிவினையும் பெற்று விளங்கினர். இவர்கள் நிலத்தை உழும் கலப்பை, கணிச்சி, வண்டி பெட்டி உரல், உலக்கை, தயிர்பானை ஆகிய கருவிகளை பயன்படுத்தினர்.
- முல்லைநில மக்கள் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் பயணம் செய்தனர். போர்கலை, இசைக்கலை, ஓவியக்கலை, நீரியல் தொழில்நுட்பக் கலை ஆகியவற்றை அறிந்து வைத்திருந்தனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முத்துசாமி, அ. சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், ப.49.
2. சுப்பிரமணியம், க. சங்ககால சமுதாயம், ப.48.
3. தனஞ்செயன், சங்க இலக்கியம் வரலாறு, ப.289.
4. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, பா.27-28, ப.48.
5. மாணிக்கம், அ, (உ.ஆ), சங்க இலக்கியம் அகநானூறு, பா.144, வரி:11-13, ப.195.
6. மோகன், (ப.ஆ), அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.2107.
7. மே.கா.நா, ப.2109.
8. இளம்பூரணர், (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், தொல்.மர.நு,618, ப.528.
9. சுப்பிரமணியன், ச.வே, சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.54, வரி:14, ப.225.
10. மே.கா.நா, பா.204, வரி:12, ப.320.
11. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், புறநானூறு, பா.138, ப.457.
12. பதிற்றுப்பத்து, வரி:20-21, பா.13, ப.391.
13. சுப்பிரமணியன், க.வே, அகநானூறு, பா.184, வரி:3, ப.236.
14. ஜெகதீசன், அகநானூற்று ஆய்வுக்கோவை, ப.2020.
15. சுப்பிரமணியன், ச.வே, சங்க இலக்கியம், புறநானூறு, பா.143, வரி:10-13, ப.468.
16. மே.கா.நா, பா.49, ப.440.
17. மாதையன், பெ, சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், ப.155.
18. சுப்பிரமணியன், ச.வே. முல்லை.கலி, பா.390, வரி:1.
19. பதிற்றுப்பத்து, பா.38, வரி:9.
20. நற்றிணை, பா.69, வரி:8.
21. குறுந்தொகை, பா.22, வரி:3-4.

22. அகநானூறு, பா.374, வரி:13.
23. ஸ்ரீசந்திரன், சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, 20:6.
24. அண்ணாமலை, க.ப, புறநானூறு, பா.25.
25. சுப்பிரமணியன், புறம். பா.33, ப.436.
26. சுப்பிரமணியன், பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.155-158, ப.578.
27. சுப்பிரமணியன், மே.கா.நா, பா.164-166, ப.578.
28. சுப்பிரமணியன், ச.வே, கலித்தொகை, பா.107, வரி:2, ப.363.
29. மே.கா.நா, பா.103, வரி:37, ப.359.
30. மே.கா.நா, பா.164, ப.360.
31. விக்டர், மா.சே, தொல்காப்பிய சிந்தனைகள், ப.92.
32. சுப்பிரமணியன், ச.வே, அகநானூறு, பா.14, வரி:8-11, ப.30.
33. மே.கா.நா, பா.34, வரி:11-12, ப.63.
34. மே.கா.நா. அகம், பா.54, வரி:4, ப.83.
35. மே.கா.நா, பா.354, வரி:4, ப.394.
36. மாணிக்கம், அ, நற்றிணை, பா.121, ப.154.
37. பட்டாபிராமன், வாழ்வியல் கூறுகள், குறுந்தொகை, பா.115, ப.93.
38. சுப்பிரமணியன், நற்றிணை, பா.59, ப.143.
39. மாணிக்கம், அகநானூறு, பா.54, வரி:11, ப.225.
40. மே.கா.நா, பா.84, வரி:10, ப.232.
41. சுப்பிரமணியன், ச.வே, மே.கா.நா, பா.84, வரி:13, ப.236.
42. சுப்பிரமணியன், ச.வே, மே.கா.நா, பா.204, வரி:13-14, ப.259.
43. சுப்பிரமணியன், ச.வே, மே.கா.நா, பா.284, வரி:7, ப.227.
44. தனஞ்செயன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.6-3.
45. மறைமலை அடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.45.
46. அரணமுறுவல், ந, தொல்காப்பியம், தொ.பொருள், நா.க.19.

47. அண்ணாமலை, தப, அகநானூறு, பா.70, வரி:13-17, வரி.229.
48. மே.கா.நூ, பா.59, வரி:3-6, ப.226.
49. புகழேந்தி, மு, வெற்றிமுனை, ப.36.
50. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, பா.8-11, ப.48.
51. சுப்பிரமணியன், ச.வே, கலித்தொகை, பா.101, வரி:14-15, ப.357.
52. மாணிக்கலாச்சன், ஞா. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.372-373, ப.581.
53. Bhakthi, The Vedantrakesari in 1914> g.581.
54. தமிழண்ணல், (ப.ஆ), அகநானூறு, பா.284, வரி:8-10. ப.320.
55. இளம்பூரணர், தொல்காப்பியம், பொருள், நூற்.15, ப.14.
56. அண்ணாமலை, சுப, கலித்தொகை, பா.109, ப.230.
57. ஸ்ரீசந்திரன், அகநானூறு, பா.224, ப.260.
58. புலியூர் கேசிகன், (உ.ஆ), குறுந்தொகை, பா.221, வரி:3.
59. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.394, வரி:2-6.
60. பெரும்பாணாற்றுப்படை, வரி:92-195.
61. புறநானூறு, பா.396, வரி:17-18.
62. ராஜேஸ்வரி, திருக்குறள், குற.18, ப.20.
63. கலித்தொகை, பாலைக்கிலி, பா.8, வரி:21-23.
64. நித்தியக்கல்யாணி, ஆய்வுக்கோவை, ப.2012.
65. மாணிக்கம், அ, கலித்தொகை, பா.104, வரி:54.
66. அண்ணாமலை, கலித்தொகை, பா.103.
67. அண்ணாமலை, முல்லைக்கலி, பா.69-70.
68. தமிழண்ணல், வாழ்வியல் கூறுகள், குறுந்.ப.20.
69. அரணமுறுவல், ந, தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நற்.42.
70. மறைமலையடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.56.

71. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.56.
72. ராஜேஸ்வரி, திருக்குறள், குறள்.776.
73. அண்ணாமலை, நெடுநல்வாடை, பா.76-78.
74. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.57.
75. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.58.
76. நித்தியக்கல்யாணி, அகநானூற்று ஆய்வுக்கோவை, ப.2011.
77. மறைமலைஅடிகள், நெடுநல்வாடை, ப.760.
78. மறைமலைஅடிகள், குறுந்தொகை, ப.360.
79. மோகன், அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.230.
80. மறைமலை அடிகள், முல்லைப்பாட்டு, ப.50.
81. மோகன், அ, அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.2011.

முடிவுரை

முடிவுரை

பழந்தமிழ் மக்களின் செழுமையான வாழ்க்கையை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பண்டைய தமிழர்கள் அறிவியல் வளர்ச்சி பெருகாத அக்காலத்திலேயே வேளாண்மை, வாணிகம், உணவுபொருள் உற்பத்தி, நீர்நிலை பாதுகாப்பு ஆகிய துறைகளில் வியத்தகு தொழில்நுட்பங்களை பயன்படுத்தினர். சங்க இலக்கிய முல்லைத் திணைப்பாடல்கள் அக்கால வாழ்வின் அனைத்து கூறுகளையும் உண்மையாக அறிய பயன்பட்டுள்ளது.

நில அமைப்பு, பருவ நிலை மாற்றம் பருவத்திற்கு ஏற்ற மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் இவற்றிக்கு தமிழ் மொழியில் இலக்கணம் எழுதிய தொல்காப்பியர் ஏழுதிணைகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். 'திணை' என்ற சொல் ஒழுக்கத்தை குறிப்பிடுகிறது. இவ்வொழுக்கத்தை முதல், கரு, உரிபொருள் என்று மூன்றாக தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தினர். 'மாயோன்மேய காடுறை உலகம்' என்று தொல்காப்பியர் கூறும் நிலப்பகுதி முல்லையாகும். மக்கள் வாழ நிலம் முதன்மைப் பொருளாக புன்செய்வேளாண்மையையும் அடிப்படையாக கொண்டு கால்நடை வளர்ப்பை முதன்மையாகக் கொண்டு பொருளாதார பின்னடைவு உள்ள நிலமாக உள்ளது.

➤ முல்லைநிலப்பகுதி காடு, புறவு, புனம், புலம், கானம் என பலப் பெயர்களைக் கொண்டு சுட்டப்பட்டுள்ளன. மரங்கள் மிகவும் நெருங்கி இடங்கன்ற பகுதி 'கானம்' என்றும், காட்டாறு பெருக்கெடுத்து ஓடிய பகுதி 'புறவு' என்றும், அடர்ந்த புதர்காடுகளும் பரந்த புல்வெளிகளும் உள்ள பகுதி 'புனம்' என்றும், காடு சூழ்ந்த மலைப்பகுதிகளில் உள்ள மேய்ச்சல் நிலம் 'புலம்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

- காடு சுற்றியுள்ள பகுதிகளாக 'வன்புலம்', 'பின்புலம்' இருந்துள்ளன. 'வன்புலம்' என்பது காடு சார்ந்த பகுதியில் உள்ள மேய்ச்சல் நிலம். 'பின்புலம்' என்பது மழையை நம்பி வாழும் வேளாண் வாழ்க்கை ஆகும்.
- முல்லை நிலம் நீர்வளம் மிக்க பகுதியாக உள்ளது. மலைகளை அடுத்து முல்லை நிலம் அமைந்து இருப்பதால் மழையால் உற்பத்தி ஆகும் ஆறுகள் முல்லை நிலத்தில் பாய்வதால் நீர்வளமிக்க பகுதியாக உள்ளது.
- முதற்பொருள் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை பொருள் என்றானது போல கருப்பொருட்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. அக்கருப்பொருள் பாகுபாடு பண்டையத் தமிழர்களின் சூழலியல் உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன. முல்லைத் திணை மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்தனர் என்பதை கருப்பொருள் மெய்யாக்குகின்றன.
- முல்லை நிலத்தில் மாயோன் காக்கும் கடவுளாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். முல்லைநில மக்கள் ஆடு, மாடுகளை வளர்க்க புல்வெளிகளும் நீரும் தேவையாக இருந்தன. அந்த நீரை பொழிவிக்கும் கருமுகிலையே தெய்வமாக வழிப்பட்டனர். இதனை முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகிறது. இந்த வழிபாடு பிற்காலத்தில் வைணவ வழிபாடுத் தோன்ற காரணமாக அமைந்துள்ளது.
- திருமாலின் தோற்றப் பொலிவினை புலவர்கள் எண்வகை உவமைகளைக் கையாண்டு பரிபாடலில் வர்ணித்துள்ளனர். இருள், தாமரை, மலை, குன்று, நீலமலர், காயாம்பூ, கடல், மணி, கார்மேகம், ஆகும், சக்கரம் என்ற சொல்லை குறிக்க பரிபாடலில் நேமி, ஆழி, பருதி, திகிரி போன்ற சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.
- முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் ஆகும். தலைவனை பிரிந்து ஆற்றி இருக்கும் தலைவி அழகு மிகுந்த காட்டை காணும்போது துன்பம் மிகும். பிரிவை ஆற்றி இருத்தல் மனதை துன்பத்திற்கு

உள்ளாக்கும், செயல்களில் தடையை ஏற்படுத்தும் என்று உளவியல் ஆய்வுமுறை குறிப்பிடுகிறது. உரிப்பொருள் அகத்திணைப் பாடல்களில் உயிர் போன்ற மையக் கருத்தாக உள்ளது.

- முல்லை நில ஒழுக்கம் தலைமகள் இல்லறத்தில் இருந்து தலைவன் வரவை எதிர்நோக்கி ஆற்றி இருத்தலை குறிப்பிடுகின்றது. பெரும்பாலும் மணமுடித்த தலைவன் தலைவியர்களாக உள்ளதை முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் வழியாக அறியமுடிகிறது.
- போர், அரசு கடமை இவற்றின் காரணமாக பிரிந்து செல்கின்ற தலைவன் தலைவியுடன் மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழ்த்தியதையும், மீண்டும் மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் தேரில் விரைந்து வரும் பாடல்கள் முல்லைத்திணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- மழை பெய்வதும் முல்லை முகிழ்வதும் கார்காலத்து அறிகுறி அல்ல. தலைவன் வரும் காலமே கார்காலம் என உறுதியான மனதுடன் இருந்ததை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. இதுபோன்ற உளவியல் கோட்பாடுகளான அடிப்படை மனவெழுச்சி, பாலியல் பிரிவு போன்ற உளவியல் சித்தரிப்புகள் தலைவியிடம் காட்டப்பட்டுள்ளது.
- முல்லை சமூகத்து காதல் வாழ்வை, உணர்வை உணர்த்துவது இருத்தல் என்னும் உரிப்பொருள் இது பிரிவினை ஆற்றியிருத்தில் என பொருள்படும். இதனை முல்லை மலரின் வெண்மைத் தன்மைக்கு தூய்மைக் குறியீடாக வைத்தனர்.
- சொத்துரிமை குறிப்பிடும்போது தலைவியின் 'கற்பு' சுட்டப்பட்டுள்ளது. தலைவனுடைய சொத்து அவர்களுடைய புதல்வர்களுக்கு செல்வதற்கு தலைவியினுடைய 'கற்பு' இன்றியமையாததாகின்றது. எனவே 'முல்லை சான்ற கற்பு' என்று சொல்லப்பட்டது.

- தோழி தலைவியினை ஆற்றுவார்க்கும்போது மனநிலை மருத்துவராக செயல்படுவதை அறியமுடிகிறது. கடிமனை சென்ற செவிலித்தாய், தலைவியின் இயல்புகளை கண்டு மகிழ்ந்து நாற்றாயிடம் கூறுவதாக பாடல்கள் உள்ளன, திருமணத்திற்குமுன் ஒன்றும் அறியாத நிலையில் உள்ள பெண் மணமானபின் வாழ்வில் பக்குவப்படும் முறையினை அறியமுடிகிறது.
- சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். குழந்தைக்கு நிலாச்சோறு ஊட்டும் தாயை அகநானூற்று முல்லைத்திணைப் பாடல்களிலுள்ளது. பிள்ளைக்காக மகிழ்ச்சியான தோற்றத்தினையும், தலைவனை பிரிந்து வருத்தத்துடன் இருக்கும் இரண்டு மனநிலைகளை காட்சிகளாக பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- முல்லைத்திணைப்பாடலில் இயற்கையில் உள்ள பல்வேறு ஒலிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை மணிஒலி, பறை ஒலி, மயில்களின் ஒலி, கிணைப்பறையின் ஒலி, திரிகையின் ஒலி, வண்டின் ஒலி, தேர்மணி ஒலி, பாசறை ஒலி, குழலோசை போன்ற ஒசைகள் ஆய்வு செய்வது காட்டப்பட்டுள்ளன.
- முல்லை நிலம் மழையை நம்பி வாழும் நிலமாகும். இந்நிலத்தில் பல வகையான தாவரங்கள் வாழ்ந்த சூழல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவை ஈங்கை, காந்தள், குரவம், குருக்கத்தி, குவளை, கொன்றை, செண்பகம், நொச்சி, தளவம், குல்லை, குருந்தம், பிடவம், முல்லை, வேங்கை, பீர்க்கு, அவரை, பிச்சி, காயா, துய்தலைப்பூ, காக்கணம்பூ என பல்வேறு பூக்கள் முல்லைச் சூழலில் வளர்ந்துள்ளன.
- முல்லை நில விலங்குகளாக மான்முயல், குள்ளநரி, பன்றி, பாம்பு குதிரை, பசு, காளை, வெள்ளாடு, யானை போன்ற விலங்கினங்கள் வாழ்ந்த சூழல் அமைப்பு பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

- குறுந்தொகையில் கூகை, புறா, கொக்கு, காட்டுக்கோழி, குருவி போன்ற ஆண் இனத்திற்கு சேவல் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது.
- அகமாந்தர்களாக உள்ளவர்கள் தமக்கு தாமே பேசாமல், அ.:றிணை பொருட்களையோ அல்லது உயிர்களையோ அழைத்து தம் உணர்வு மிகுதியை வெளிப்படுத்துவது சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அறியமுடிகிறது.
- பழங்கால முல்லைநிலத்தில் சீறார் மன்னர்கள் போன்ற சிற்றரசர்களும் தலைவர்களும் ஆட்சிப்புரிந்தனர்.
- முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவர் அனைவரும் போர்மறவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் 'புறவு' அல்லது சீறாரை சார்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- காடுகள் நாட்டின் முல்லைப் பகுதியாக உள்ளதால் முல்லைநிலத்தலைவன் 'முனைநல் ஊரன்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளான்.
- முல்லைநிலப் பெண்கள் பால்பொருட்களை விற்று தங்கள் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்திக்கொண்டனர்.
- முல்லைநிலத் தெய்வம் 'மாயோன்' ஆகும். நிலம் சார்ந்த தெய்வத்தை வழிபடும் முறையை தொல்காப்பியம் பதிவு செய்துள்ளது.
- அகப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள திருமால் பற்றியக் குறிப்புகள் பரிபாடலிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. வைணவ இலக்கியத்தின் விதை சங்க இலக்கிய காலம் தொடரே முகிழ்த் தொடங்கிற்று எனவும் கருத இடமுண்டு.
- ஏறுதழுவலில் வென்ற இளைஞனை முல்லை நில மகளிர் மணந்தனர். பெண் எருமையின் 'கொம்பை' தெய்வமாக வைத்து வழிபட்டனர்.
- முல்லைநில மகளிர் வீரத்துடன் வாழ்ந்தனர். மன்னனுக்காக அமைக்கப்பட்ட பாசறையில் குறுகிய வளையளை அணிந்த முன்கையும் சிறிய முதுகனையும்

உடைய பெண் வாளை கச்சுடன் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு காவல் தொழிலை மேற்கொண்டாள் என்று முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகின்றது.

- முல்லைநில மக்கள் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் பயணம் செய்தனர். போர்கலை, இசைக்கலை, ஓவியக்கலை, நீரியல் தொழில்நுட்பக் கலை ஆகியவற்றை அறிந்து வைத்திருந்தனர்.
- இன்றைய இசை அறிவியல் இசை வாழிபாடு வளர்ச்சிக்கு முல்லைத்திணை மக்கள் முதன்மையாக இருந்தார்கள் என்பது ஆய்வின் வழியாக அறியமுடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

சுப்பிரமணியன், ச.வே. (ப.ஆ.),

- சங்க இலக்கியம் மூலம் மழுவதாம்.

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 108.

முதற்பதிப்பு - 2006.

துணைமை ஆதாரங்கள்

அருணை வடிவேலு,

- தெய்வப் பனுவல்களில் திருக்குறள்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,

அண்ணாமலை நகர்,

முதற்பதிப்பு - 1992.

அரணமுறுவல், ந.

- தொல்காப்பியம். பொருளதிகாரம்.

நச்சினர்கினியம் (உரை).

தமிழ் மண் பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 017.

அண்ணாமலை, த.ப.

- பரிபாடல்.

கோவிலூர் மடாலயம்,

சிதம்பரம்.

அண்ணாமலை, சுப.

- அகநானூறு.

இரண்டாம் பகுதி மணிமிடை பவளம்.

கோவிலூர் மடாலயம்,

கோவிலூர்.

இளம்பூரணர் (உரை)

தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்.

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 014.

இளங்குமரன், இரா.

- இலக்கண வரலாறு.

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 108.

நான்காம் பதிப்பு - 2013.

இளவரசு, சோம.

- நன்னூல்.

மணிவாசகர் பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 108.

முதல் பதிப்பு - 2004.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த. (உ.ஆ),

- சங்க இலக்கியம் - அகநானூறு.

திருமகள் நிலையம்,

சென்னை - 600 017.

முதற்பதிப்பு - 2009.

கதிரைவேற்பிள்ளை, ந.

- தமிழ் அகராதி.

சாரதா பதிப்பகம்,

கமலக்கண்ணன், இரா.வ,

- நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் -

மூலமும் விளக்க உரையும்.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 017.

கௌமாரீஸ்வரி, எஸ்.

- தொல்காப்பியம்

எழுத்ததிகாரம்.

சாரதா பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 014.

சரளா ராஜகோபாலன் (ப.ஆ.),

- சங்க இலக்கியத்தில் தோழி.

ஒளிப்பதிப்பகம்,

சென்னை.

சரவணன், வே.ச. (ப.ஆ.),

- இக்கால இலக்கியம்.

பண்முகப் பார்வை,

அன்னை வேளாங்கண்ணி,

கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,

தமிழ்த்துறை,

சென்னை - 600 015.

சதாசிவம், த. (ப.ஆ.),

- தமிழிலக்கியக் கருத்து வளம்.

இமயம் கலை அறிவியல் கல்லூரி,

வேலூர்,

முதற்பதிப்பு - 2011.

ஜீவா, த. (ப.ஆ.),

சுந்தர மூர்த்தி, கு.(ப.ஆ.),

- தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,

திருப்பானந்தாள் அறக்கட்டளை

வெளியீடு, சிதம்பரம்.

இரண்டாம் பதிப்பு - 2012.

சுப்பிரமணியன், கா.

- போர்காலத் தலைவன்,
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1978.

சுப்பிரமணியன், கா.

- சங்ககால சமுதாயம்,
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 600 098.
முதற்பதிப்பு - 1982.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.

- சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை,
குறுந்தொகை,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் - 608 001.
முதல் பதிப்பு - 2009.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.

- சங்க இலக்கியம். எட்டுத்தொகை,
பரிபாடல்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் - 608 001.
முதல் பதிப்பு - 2009.

செல்வராசு, த.

- இலக்கியமும் வாழ்வியலும்,
செல்லி பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சேலம் - 636 007.
இரண்டாம் பதிப்பு - 2009.

தனஞ்செயன், ஆ.

- சங்க இலக்கியமும் பண்பாட்டுச் சூழலியலும்.

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,

முதல் பதிப்பு - 2010.

தட்சிணாமூர்த்தி, அ.

- தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்.

யாழ் வெளியீடு,

சென்னை - 600 040.

மறுபதிப்பு - 2014.

நடராஜன், ப. (ப.ஆ.),

- தமிழர் கலைகள்.

செம்முதாய் பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 059.

நிலாமணி, மு. (ப.ஆ.),

- தமிழ் - தமிழ் அகராதி.

நல்லறப் பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 017.

பக்தவத்சல பாரதி,

- பண்பாட்டு மானிடவியல்.

மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,

சிதம்பரம் - 608001.

முதற்பதிப்பு - 1990.

பட்டாபிராமன், துரை, (தொ.ஆ.),

- வாழ்வியல் சூறுகள்.

கலைஞன் பதிப்பகம்,

சென்னை.

பழனிவேலு, கே.

- சங்க இலக்கியம் பாட்டு மரபும்
எழுத்து மரபும்.

நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,

சென்னை - 600 098.

முதல் பதிப்பு - 2010.

பாலு, வே.நி. (மொ.பெ.ஆ.),

- புவி மீது ஆதிமனத்தின் வெளிப்பாடு.

ஸ்ரீஅரவிந்தர் ஆசிரமம் அச்சகம்,

புதுச்சேரி,

முதற்பதிப்பு - 2000.

பாலசுந்தரம், ச. (உ.ஆ.),

- தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம்
(அராய்ச்சி காண்பு கையுரை)
சொல்லதிகாரம்-2. பொருளதிகாரம் -3.
பதிப்புத்துறை,

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்,

சேலம் - 636 011.

பதிப்பாண்டு - 2012.

புலியூர் கேசிகன்,

- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,

சென்னை.

புலியூர்கேசிகன், (உ.ஆ.),

- ஐங்குறுநாறு - முல்லை
(முலமும் உரையும்).

ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 117.

முதல் பதிப்பு - 2010.

பெரியசாமி, தி. (ப.ஆ.),

- அறிஞர் பார்வையில் திருக்குறள்,
பதிப்புத்துறை,
பெரியார் பல்கலைக்கழகம்,
சேலம் - 636 011.
பதிப்பாண்டு - 2012.

பெருமாள் ராகு,

- பிரணவப் பிரவாகம்,
சோபனா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
பெங்களூர் - 560 044.
மூன்றாம் பதிப்பு - 2010.

மறைமலை அடிகள்,

- முல்லைப்பாட்டு. ஆராய்ச்சியுரை,
ராமையா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 005.
முதற்பதிப்பு - 2000.

மாதையன், பெ.

- சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்,
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 600 098.

மாதப்பன்,

- கவிஞர் பெருமாள் ராகு படைப்புகள்,
பெரியவர் பதிப்பகம்,
தருமபுரி 635 111.

மாணிக்கம், அ.

- சங்க இலக்கியம் - அகநானூறு,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 017.

மாணிக்கம், அ.

- சங்க இலக்கியம் - புறநானூறு,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 017.

மாணிக்கம், அ.

- சங்க இலக்கியம் - பரிபாடல்,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 017.

மாணிக்கம், அ. (ப.ஆ.),

- பதினெண் கீழ்கணக்கு நூல்கள்,
தமிழ் நிலையம்,
சென்னை - 17,
புதிய பதிப்பு - 2007.

மாணிக்கவாசகன், ஞா.

- பக்தப்பாட்டு
(மூலம் - விளக்க உரை),
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 001.

மீனவன், நா. (உ.ஆ.),

முருகசாமி, தெ. (உ.ஆ.),

- அகநானூறு
(குளிற்று யானை நிறை),
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர் - 630 307.
பதிப்பு - 2004.

முத்துசாமி, அ.

- சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர்,
இராணி பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 014.
முதற்பதிப்பு - 1993.

வன்னியப்பெருமாள், வே.வ.

- தற்கால தமிழ் இலக்கியங்களில்
கிராமப்புறப் பெண்களின் வாழ்வியல்
நிலை. தொகுதி - 2

பதிப்புக்குழு தமிழ்த்துறை,
பெண்கள் கல்லூரி,
விருதுநகர்.

வசந்தகுமார், இரா.(தொ.ஆ),

- சங்க இலக்கிய விலங்குகள்.
எம் கலைவாணன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 088.
முதல் பதிப்பு - 2002.

விக்டர், மா.சொ, (ப.ஆ),

- தொல்காப்பிய சிந்தனை.
நல்லோர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 014.
பதிப்பாண்டு - 2007.

வேங்கடாசலம், (உ.ஆ.),

- சிலப்பதிகாரம்.
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை - 600 014.
முதல் பதிப்பு - 2007.

வேங்கடசாமி, சீனி.

- தமிழர் வளர்த்த அழகு கலைகள்.
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 108.
மூன்றாம் பதிப்பு - 2003.

வேங்கடராமன், கா.கோ,

- தமிழ் இலக்கிய வாலாறு,
கலையக வெளியீடு,
நாமக்கல் - 638 182.
ஐந்தாம் பதிப்பு - 2008.

ஜெகநாதன், இரா,(ப.ஆ),
நித்யகல்யாணி,எம், (ப.ஆ),

- அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை,
தொகுதி -3,
குறிஞ்சி பதிப்பகம்,
ஆம்பூர் - 635 802.
முதல்பதிப்பு - 2011.

ஜின்லாரன்ஸ், பகவதி, கு,
(ப. ஆ),

- தொல்காப்பியம் இலக்கியக்
கோப்பாடுகள்,
உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 600 113.

ஸ்ரீசந்திரன், ஜெ,

- ஐம்பெரும் காப்பியங்கள் - மூலமும்
உரையும்,
தமிழ் நிலையம்,
சென்னை.

ஸ்ரீசந்திரன், ஜெ,

- ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 017.

ஸ்ரீசந்திரன், ஜெ,

- தம்பராமாயணம்,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600 017.

ஸ்ரீசந்திரன், ஜெ,

இதழ்கள்

முகமது இஸ்ரத், (ஆ)

புகழேந்தி, மு.

Bhakthi

Janagam, D.

Rajendren, R.

- தமிழ் இலக்கிய வாலாறு

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 017.

தோழி

மாத இதழ்,

முயுஜ பப்ளிகேஷன்ஸ்,

சென்னை - 600 004.

ஜூன் - 15, 2015.

வெற்றி முனை

மாத இதழ்,

வசந்தா பதிப்பகம்,

சென்னை - 600 088.

பிப்ரவரி - 2016.

- The Vedantakesari in 1914

Sri Ramakrishna Math.

Malapure.

- Environmental Challenges of

21st Century,

Periyar University,

Peirya Palkaliya Nagar,

Salem - 636 011.

இணைய தளம்

தமிழ் இணைய தளம்

தமிழ் விக்கிபீடியா.

தமிழ் கட்டுரைகள்,

தமிழ் அறிக்கைகள்,

தமிழ் மதிப்புரைகள்

ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

மோகன், இரா. (ப.ஆ),

முனிவேல், மு. (ப.ஆ),

- ஆய்வுக்கோவை- 2011, 2012

இந்தியப் பல்கலைக்கழகத்

தமிழாசிரியர்மன்றம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை - 625 021.

பின்னிணைப்பு

பின்னிணைப்பு

முல்லைத்திணைப் பற்றி நிழற்ப்படங்கள்

முல்லைநில தெய்வம் - மாயோன்

முல்லைநில மலர் - முல்லை

முல்லைநில மக்களின் இருப்பிடம்

முல்லைநில மக்களின் தொழில்

புன்செய் வேளாண்மை

நீர்வளம்

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு

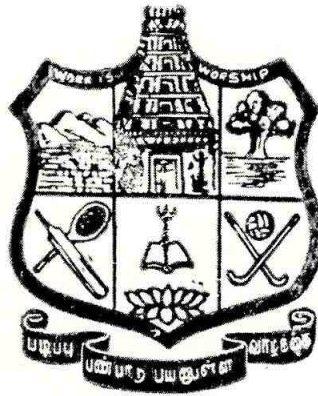
பெரியார் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

க. சிவகாமி, எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில்.,
பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,

நெறியாளர்

முனைவர் வே. பச்சியப்பன், எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.பில், பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர் & தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
அரசு கலைக்கல்லூரி,
தருமபுரி - 636 705.

மே - 2016.

இயல் - 5

முல்லைநில மக்களின்
வாழ்வியல் கோட்பாடுகள்

முல்லைநில மக்களின் வாழ்வியல் கோட்பாடுகள்

முன்னுரை

முல்லைநில மக்கள் காட்டுப் பகுதிகளில் சிறு குடிசைகளை அமைத்து பாரம்பரியமாக வாழ்ந்தனர். அவர்கள் குடிசைகளை சுற்றியும் ஊரைச் சுற்றியும் வேலிகளை எல்லையாக அமைத்து தனித்தனிக் குடும்பங்களாக வாழ்ந்தனர். இவர்கள் இரத்த உறவுகளின் அடிப்படையில் உணவை கூட்டமாகவோ, குடும்பமாகவோ சேகரித்து வாழ்ந்தனர். அவர்கள் இயற்கையான நிலத்திலிருந்து உணவை உற்பத்தி செய்து அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். இந்த வாழ்க்கை முறைப் பற்றி ஓலை மற்றும் நடுக்கல்லில் எழுதப்பட்ட சான்றுகள் இலக்கியங்களில் உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள காட்டு நிலப்பகுதியை சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும், அந்நிலத்தை ஆட்சி செய்த மன்னர்கள், சீறூர் மக்கள், தொழில், செல்வநிலை, இல்லங்கள், மக்களின் வழிபாடு, காட்டுவளம், நீர்வளம், வேளாண்மை, உணவு வகைகள், விருந்தோம்பல், திருமணமுறை, மக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள், முல்லைநில மக்களின் தனித்தன்மைகள் ஆகியவை ஆய்வு செய்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

முல்லைநில மன்னர்கள்

பழங்கால முல்லை நிலத்தில் சீறூர் மன்னர் போன்ற தலைவர்களும், சிற்றரசர்களும் ஆட்சி புரிந்தனர்.

“அழதூர்வேள், அழம்பிவேள், அய்அண்டிரன், ஆய் எயினன், இருங்கோவேள், எருமையூரன், எவ்வி, எழினி, கழவுத்தியன், நன்னனஆய், நன்னன்வேண்மான், நாங்கூர்வேள், நெடுவேளாதன், நெடுவேளாவியார், பொருநன், வட்டாற்று

எழினியாதன், வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன் ஆகியோர் ஆயர்குல ஆட்சியாளர்கள் ஆவார். இவர்களுள் பலர் குறுநில மன்னர்களாகவும் சிலர் ஊர்த்தலைவர்களாகவும் விளங்கினர்”¹ என்பர்.

முல்லைநிலப்பகுதியை ஆண்ட சீறூர் மன்னர் பற்றி புறநானூறு பாடல்கள் 197, 299, 308, 321, 324, 327, 329-331, 334, 338 குறிப்பிடுகிறது. “இம்மன்னன் அரசன் அல்லன் இனக்குழுத்தலைவன் எனவும் போர்காலத் தலைவன் எனவும் கூறப்படுகிறார்”². முல்லைக் கலியில் கூறப்படும் முல்லை நில மக்கள் பாண்டிய நாட்டவராகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் பாண்டியனை வாழ்த்துவதாக பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. “முல்லைநிலத் தலைவன் அண்ணல், தோன்றல், குறும்பொறைநாடன் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளனர். தலைவி மனைவி, கிழத்தி எனப் பெயர் பெற்றாள்”³.

முல்லைத்திணை பாட்டுடைத் தலைவன்

அகநானூற்றில் நாற்பது முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றில் இருபத்தி ஆறு பாடல்கள் தலைவன் கூற்றுப் பாடல்கள் ஆகும். முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் குறும்பொறை நாடன் (அகம்-4), முனை நல்ஊரன் (14), சீர்மிகு குரிசில் (184), நெடுந்தகை (384), தோன்றல் (394) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

போர்ப் பாசறை

பாசறை என்பது அமைச்சரும், அரசரும் போர்புரியத் தங்கியிருக்கும் இடம். வேனிற்காலத் துவக்கத்திற் பகைமேற் சென்ற தலைவன், பகைவர் தம் நகரத்திக்குக் காவலாக அமைந்த அகன்ற பெரிய காட்டிலுள்ள பிடவஞ்செடிகளையும் பசிய செடிகளையும் வெட்டி வேட்டுவர் அரண்களை

அழித்து முட்களை மதிலாக வளைத்து கடலைப்போல் அகலமான பாடிவீடு
அமைத்ததை,

“விடுமுட் புரிசையேமுற வளை இப்

படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி”⁴

என்று முல்லைப்பாட்டில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வானத்தில் இடி எழுந்து ஒலித்தாலும், அது பகைவரின் யானைப்படை
முழக்கம் என்று எண்ணிய யானைகள் எதிர்முழக்கம் செய்கின்றன. இத்தகைய
இயல் வாய்ந்தது பாசறையாகும். அதில் போரை விரும்பி எழும் வீரர்களின்
கையிலுள்ள கூர்மையான வாளின் குவிந்த முனை சிதைய மாற்றார் படையைக்
கொன்று மான் அடி பதிந்த பள்ளங்களில் பாய்ச்சிய குருதி பலவிடங்களிலும்
மின்னி விளங்கும். இதனை,

“உவக்குள் வாழிய நெஞ்சே, விசம்பின்

ஏறுஎழுந்து முழங்கினும் மாறுஎழுந்து சிலைக்கும்

கடாஅ யானை கொட்கும் பாசறை”⁵

என்ற தலைவனின் கூற்று மூலம் அறியலாம்.

பூவை நிலைத்துறை

புறத்திணைகளுள் ஒன்றான கரந்தைத் திணை ஆநிரை மீட்டலைக்
குறிக்கும். குறிஞ்சியின் புறத்திணைகளுள் ஒன்றான இது தன்னுள் இருபத்தோரு
துறைகளைக் கொண்டுள்ளது. அவ்வகைகளுள் ஒன்றே,

“மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பின்

தாவா விழுப்புகழ்ப் பூவை நிலையும்”⁶

எனத் தொல்காப்பியரால் கரந்தைத் திணையின் எட்டாவது துறையாக இப்புவைநிலைத் துறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு உரை கூறும் இளம்பூரணர், 'மாயோனைப் பொருந்திய நிலைபெற்ற பெருஞ்சிறப்பினை உடைய கெடாத விழுப்புகழைப் பொருந்திய புவை நிலையைக் கூறுதல்' என்றும், 'புவை மலர்ச்சியைக் கண்டு மாயோன் நிறத்தை ஒத்தது எனப் புகழ்தல், நாடெல்லை காடாதலின், அக்காட்டிடைச் செல்வோர் அப்புவையைக் கண்டு கூறுதல்' எனவும் விளக்குகின்றார்.

இப்புவை நிலைத்துறை பற்றிய செய்தி புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலும் இடம் பெற்றுள்ளமையை,

“புவை விரியும் புதுமலரில் பூங்கழலோய்

யாவை விழுமிய யாமுணரேம் - மேவார்

மறந்தொட் மல்லர் மறங்கடந்த காளை

நிறத்தொடு னோந்தருத லான்”⁷

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகின்றது. எனினும், மாயோன் முதலிய தேவர்களை உவமித்தலே புவை நிலைத்துறை ஆகும் எனும் கருத்தும் வழங்கப்படுகிறது.

நாடன்

‘நாடன்’ என்றாலே குறிஞ்சித் திணைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகவே சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித்திணைப் பாக்கள் காட்டுகின்றன. மேலும், மலைகள் சூழ்ந்த குறிஞ்சிநிலத்தைக் குறிக்கவே பெரும்பாலும் நாடு என்ற சொல் இலக்கியங்களில் கையாளப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் அகநானூற்றுப் பாடலில் குறும்பொறை நாடன் என்று முல்லைத்திணைத் தலைவன் குறிக்கப்பெற்றுள்ளான். குறும்பொறை என்றால் மலைப்பகுதி. குறிஞ்சிநிலத்தைச் சார்ந்தவன் ஏன் முல்லைநிலப்

பாட்டுடைத் தலைவனாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளான்? அகநானூற்றில் மட்டுமின்றி ஐங்குறுநூற்றின் முல்லைத்திணைப் பாக்களிலும் குறும்பல்பொறைநாடு கிழவோன் (404), புன்புலநாடன் (421), புறவணிநாடன் (424), கான்கெழுநாடன் (430) என்றெல்லாம் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான்.

குறும்பொறை நாடன்

அகநானூறும், ஐங்குறுநூறும் திணை அடிப்படையில் பாக்கள் தொகுக்கப்பெற்ற அகநூல்கள். இவ்விரண்டும் நூல்களைத் தவிர மற்ற அக இலக்கியங்களில் நாட, நாடன் என்ற குறிப்புகள் பாடல்களில் காணப்பெற்றதாலே குறிஞ்சித் திணைக்குரிய கருப்பொருளாகக் கொண்டு அப்பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணையினதாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் அவ்வாறு திணை தவறாகக் குறிக்கப்பெற்ற பாடல்கள் உண்டு. ஆனால் திணை அடிப்படையில் தொகுக்கப்பெற்ற அகநானூற்றிலும், ஐங்குறுநூற்றிலும் அவ்வாறான தவறான திணை வகுத்தலைக் காணமுடியவில்லை. எனவே அகநானூற்றிலும், ஐங்குறுநூற்றிலும், முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவனாக நாடன் குறிக்கப் பெற்றுள்ளமையால் நம்பியாசிரியரும் முல்லையின் கருப்பொருள்களும் ஒன்றாகக் குறும்பொறை நாடனைக் குறிப்பிட்டு உள்ளார். இவரைப் பின்பற்றி நிகண்டாசிரியர்களும் முல்லைநிலத் தலைவனாக நாடன் என்ற பெயரைக் குறித்துள்ளன. திவாகர நிகண்டு 'கானக நாடனை' முல்லைத் தலைவனாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை அகப்பொருள் ஆய்வுக்கோவை குறிப்பிட்டுள்ளது.

இருங்கலி வெற்பன்

வெற்பு என்றாலும் மலை எனப் பொருள் உண்டு. மலைப்பகுதியின் ஆட்சியாளனை 'வெற்பன்' எனவும் வழங்குவர். ஐங்குறுநூற்று முல்லைத் திணைப்பாடலில் இருங்கலி வெற்பன் (ஐங். 460) எனத் தலைவன் குறிக்கப்

பெற்றுள்ளான். இக்குறிப்பைக் காணத் தவறியதாலோ என்னவோ வெற்பனை முல்லைத்தலைவனாகக் கூறாமல் குறிஞ்சி நிலக்கருப்பொருள்களுள் ஒன்றாகவே நம்பியாசிரியர் குறித்துள்ளார்.

அண்ணல், தோன்றல், நெடுந்தகை

முல்லைத் திணைக்கே உரிய தலைவர் பெயர்களாக ‘அண்ணல்’, ‘தோன்றல்’, ‘நெடுந்தகை’ போன்ற பெயர்களைக் குறிப்பர். அகநானூறு முல்லைத்திணைப் பாக்களிலும் சீர்மிகு குரிசில், நெடுந்தகை, தோன்றல் எனப் பாட்டுடைத் தலைவர் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் இப்பெயர்கள் முல்லைத்திணைத் தலைவனை மட்டும் குறிப்பனவன்று. பரிசில் பெற்ற பாணர், புலவர் போன்றோர் பரிசில் அளித்த தலைவனை நெடுந்தகை, செம்மல் எனப் பாடிப் புகழ்வதும், அழைப்பதுமுண்டு. இததை தொல்காப்பியர்,

“பரிசில் பாடாண்திணைத் துறைக் கிழமைப்பெயர்

நெடுந்தகை செம்மல் என்றிவை பிறவும்

பொருந்தச் சொல்லுதல் அவர்க்குரித் தன்றே”⁸

என மரபியலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். முல்லைநிலத் தலைவர்கள் வள்ளல்களாக வாழ்ந்தமையால் இப்பெயர்களால் விளிக்கப்பெற்றுள்ளனர். மூதூரிலிருந்து தேரில் வந்த பெருங்குடியியனரான நெய்தல்நிலப் பாட்டுடைத் தலைவர்களும் நெடுந்தகை, செம்மல் என்ற பெயர்களால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.

சீறூர் மன்னர்கள்

சிறுகுடிகள் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் தலைவர்கள் பெயரால் சிற்சில இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்பதனை,

“பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்இலை”⁹

“காய்நெல் படப்பை வாணன் சிறுகுடி”¹⁰

என்ற அடிகள் பறைசாற்றுகின்றன. மேலும் அகநானூறு 117, 177, 269 ஆகிய செய்யுள்களிலும் சீறூர்த் தலைவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இச்சான்றுகளின் வாயிலாக, பண்ணன், வாணன் ஆகியோர் சீறூர் மன்னர்களாக இருந்தமையைத் தெள்ளத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

முல்லைநிலச் சீறூரில் போர்மறவர்கள்

முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவர் அனைவரும் போர்மறவர்களாக இருந்தனர். முல்லைத்திணைக்கும் தலைமக்கள் அனைவருமே புறவு அல்லது சீறூரைச் சார்ந்தவராக இருந்தமைக்கும் காரணம் என்னவெனில் முல்லை நிலம் என்றழைக்கப் பெற்ற காடுகள் நாட்டின் முனைப்பகுதியாக விளங்கியது. புறநானூற்றுப் புலவர் ஒருவர் நாட்டினுள் செல்ல, தான் கடந்து வந்த வழிகளை வரிசைப்படுத்திக் கூறும்போது,

“ஆணினம் கலித்த அதர் பல கடந்து

மான் இனம் கலித்த மலைபின் ஒழிய

மீன் இனம் கலித்த துறை பல நீந்தி”¹¹

முல்லைநிலமே நாட்டின் முனையில் இருந்த நிலமெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மக்களானாலும், வணிகரானாலும், புலவரானாலும் முல்லைநிலத்தைக் கடந்தே நாட்டினுள் நுழையமுடியும். அது போன்று பகைவரும் நாட்டினுள் நுழைவதற்கு ஏதுவான வழியாக முல்லைநிலப் பகுதி அரணாகக் கருதிப் பாதுகாக்கப் பெற்றது. நாட்டின் பாதுகாப்பிற்காக அரணைக் காக்கும் பொருட்டு முல்லைநிலச் சீறூரில் வாழ்வோரான தொல்குடி மறவர் குடி அமர்த்தப் பெற்றிருந்தனர். புறவு என்றும் சீறூர் என்றும் அழைக்கப் பெற்ற இடம் முல்லைநிலப்பகுதியில் மறவர் குடியிருப்பு இருந்துள்ளதைக்,

“காடே கடவுள் மேன புறவே

ஒள்ளிழை மகளிரோடு மள்ளர்மேள்”¹²

“இனவண் டார்க்குந் தண்ணறும் புறவின்

வென்வேல் இளையர்”¹³

“கழற்கால்

இளையர்பதிப் பெயரும் அருஞ்சுர மிறந்தோர்”¹⁴

என்றெல்லாம் இலக்கியங்கள் தெரிவித்துள்ளன. அதனால் தான் முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவர் அனைவரும் போர்மறவர்களாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளனர். எனவே, மலை நாட்டைச் சார்ந்தவனாயிருந்தாலும் அவன் இல்லம் இருந்த இடமும் நாட்டை ஆட்சி செய்த இடமும் முல்லைநிலச் சீறூர் தான் அது போன்று முல்லைநில ஆட்சியாளன் வாழ்ந்த இடமும் முல்லைநிலச் சீறூர் தான். ஏனெனில் மலைப்பகுதி என்றாலே அங்குக் கானகம் நிறைந்திருக்கும். மலைகள் இல்லாத காடுகள் உண்டு. ஆனால் காடுகள் இல்லாத மலைப்பகுதிகள் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அந்நிலையில் முல்லைநிலமான கானகம் சேர்ந்த மலைப்பகுதியை ஆட்சி செய்தவன் நாடன் என்றே அழைக்கப் பெற்றான். இவ்வாறான குறிஞ்சி, முல்லை இணைந்த நிலத்தை மலைநாடாக பேகன் ஆட்சி செய்தமையை ஒரு புலவர்,

“நளியிருஞ் சிலம்பிற் சீறாராங்கண்

வாயில் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று

நின்னும் நின் மாலையும் பாட”¹⁵

எனத் தெரிவித்துள்ளார். முல்லை நிலத்தலைவன் மலைநாடன், ஆய் அண்டிரன், மாமலைக்கிழவன் எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றான். ஆக மலைநாடன் என்றழைக்கப்பெற்ற வேளிரும், சீறூரிலிருந்து ஆட்சி செய்தவரே என்பது

தெளிவாயிற்று. அதனால்தான் குறும்பொறை நாடனும் முல்லைத் திணைக் கருப்பொருளானான். முல்லைநிலம் முனைப்புலம் என்பதால் முனைப்புலச் சீறார் ஆட்சியாளனான பாட்டுடைத் தலைவனை ‘முனை நல் ஊரன்’ என்றனர். ஆக முல்லைநில முனைப்புல ஆட்சியாளர்கள் ‘நாடன்’, ‘முனை நல் ஊரன்’ என்றெல்லாம் அழைக்கப்பெற்றனர். கோக்கோதை மார்பனைப் பாடும் பொற்கையார்,

“நாடன் என்கோ? ஊரன் என்கோ?

பாடிமிழ் பனிக்கடல் சேர்ப்பன் என்கோ?”¹⁶

என மூவகை ஆட்சியாளர்களைத்தான் குறிப்பிடுகின்றமை இச்செய்தியை மேலும் தெளிவாக்குகிறது. மருதநில ஆட்சியாளன் ஊரன், மகிழ்நன் என்றும், நெய்தல் நில ஆட்சியாளன் சேர்ப்பன், துறைவன் என்றும் குறிக்கப்பெற்றமை போன்று மலைப்பகுதியை ஆட்சி செய்தவன் நாடன் எனப் பெயர் பெற்றான்.

முல்லை நிலச் சீறார்கள்

முல்லை நிலத்தில் பயிரிட்டு வாழ்ந்த குடிமக்கள் இருந்த சீறார் சில உள்ளன. அவர்களது வீட்டு முற்றத்தில் பிடிகள் நின்றாற்போல் வரகினைக் கொண்ட கதிர்கள் நின்றன. வீட்டையடுத்தக் கொட்டிலில் சிறிய வண்டி உருளைகளும் கலப்பைகளும் சுவரில் சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. வீடு வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்டிருந்தது.

இச்சீறார் மக்கள் உழவுத்தொழிற் பயின்ற பெரிய எருதுகளைக் கலப்பையில் சேர்த்து உடும்பின் முகத்தை ஒத்த பெருங்கொழு நிலத்தில் கலப்பையை அழுத்தி வளைய உழுதனர், பின்பு விதைத்தனர், களை எடுத்தனர், பயிர் விளைந்ததும், அறுவடை செய்தனர். முல்லைப்பாட்டில் அரசனது எழுநிலை மாடம் இடத்தால் சிறந்து உயர்ந்திருந்தது. இன்று தஞ்சாவூர்

அரண்மனையில் உள்ள எழுநிலை மாடத்தைக் கொண்ட சங்ககால எழுநிலை மாடம் எங்ஙனம் இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை நாம் உணரலாம்.

முல்லை நில ஆட்சியாளர்கள்

குறிஞ்சி முல்லை நிலங்களின் ஆட்சியாளர்கள் வெவ்வேறு மன்னரல்லர். இந்நிலங்கள் ஒன்றாக ஒரு மன்னரின் கீழ் ஆளப்பெற்றன. முனைப்புல மறவரும் ஆட்சியாளனும் வாழ்ந்த மறவர் குடியிருப்புகள் சீரூரில் இருந்தனர். முனைப்புல ஆட்சியாளன் நாடன், முனை நல்ஊரன், வெற்பன் என்றும் சீரூர் மன்னன் என்றும் அழைக்கப்பெற்றான்.

அண்ணல், நெடுந்தகை முதலான பெயர்கள் முல்லைத்திணைத் தலைவரை மட்டும் குறிப்பனவன்று. அவை, சீரூர் மன்னரின் வள்ளன்மைக்காகக் கூறப்பெற்ற பரிசில் பாடாண்திணைத் துறைக் கிழமைப் பெயர்கள் ஆகும்.

அத்தி

சோழர்க்கும், சேரர்க்கும் நடந்த போரில் சோழன் பெரும்பூட் சென்னியின் படைத்தலைவன் பழையன் என்பவனைச் சேரப் படைத்தலைவர்கள் நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை ஆகிய அறுவரும் கூடிக் கொன்று விட்டனர். இதனால் மனம் பொறுக்கமுடியாத சோழ மன்னன் சேரர் படைத் தலைவனாகிய கணையனைக் கைப்பற்றியதோடு அந்த நாட்டின் தலைசிறந்த ஊராகிய கழுமலத்தையும் கைப்பற்றினான் என்பது அகநானூற்றில் கூறப்படும் வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

முல்லைநில சமுதாயம்

உணவு, ஆடை, அணிகலன்கள், உறைவிடம், விருந்தோம்பல், கொடை, வழிபாடு என்பனவற்றின் வழி. இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் இயல்புகளை முல்லைப்பாட்டில் காணமுடிகிறது.

மனித சமூகப் பரிணாம வளர்ச்சியைக் காட்டுமிராண்டிச் சமூகம், இனக்குழு சமூகம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்வது வழக்கம். இவற்றுள், இக்குழுச் சமூகம் என்பது வேட்டைச் சமூகம் மற்றும் ஆநிரைச் சமூகம் ஆகிய இரண்டையும் தன்னகத்தே கொண்டது. இந்த இனக்குழுச் சமுதாயம் சிதறுண்ட நிலையில், இச்சமூகத்தின் எச்சங்களாகச் சீறார் மன்னர்களின் சமுதாயம் விளங்குகின்றது. செவ்வியல் இலக்கியங்களில், இனக்குழுச் சமுதாயம் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

இனக்குழு

தமிழகத்தில் பல்வேறு இனக்குழுக்கள் ஆங்காங்கே சிதறுண்டு காணப்பட்டுள்ளன. தலைமைப் பண்பு, வீரம், மனவலிமை, அறிவுத்திறம், தன்னலம் இன்மை, மனிதநேயம் ஆகியவற்றால் மேம்பட்ட ஒருவனையே மையமிட்டுக் குழுவாக இருத்தல் இனக்குழு எனப்படும். இனக்குழு வாழ்வு முறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறுகின்ற சூழலில் பழைய சமுதாயத்தின் எச்சங்களும் நிலவுவது இயல்பே. இனக்குழு அழிவு முழுமையாக இல்லாமல் அரைகுறையாக இருந்தால், இனக்குழு மக்களின் சிந்தனைகள் நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டு எச்சங்கள் அதற்கடுத்து உருவாகும் சமுதாயத்தில் எஞ்சி நிற்கும். இவ்வினக்குழுச் சமுதாயத்தைச் சிறுகுடி, சீறார் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் 49 இடங்களில் சிறுகுடி எனும் சொல் பயின்று வந்துள்ளது என்று சிலம்பு நா. செல்வராசு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பொருளாதார நிலைகள்

தொல்காப்பியரின் அகத்திணைக் கோட்பாடு எழுதிணை கோட்பாடு என்றாலும் அந்த ஏழு திணைகளுள் நிலம் பெறக்கூடிய திணைகள் நான்கு திணைகள் ஆகும். நில அடிப்படையிலான இந்நாநில வாழ்வுகள் அந்நிலத்தின் நீர்வளத்தையும், நிலவளத்தையும் இயற்கையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு

அமைகின்றன. நீர்வளபெருக்கத்தில் நன்செய் வேளாண்மையை அடிப்படையாக கொண்ட மருதநிலம் செழிப்புமிக்கதாக உள்ளது. அரசுக்கு நிரந்தர வருவாய் ஆதாரமாக வேளாண்மை அமைந்ததால் இந்நிலத்தை மையப்படுத்தி போர்கள் நிகழ்ந்தன. கடல் வாணிகத்தாலும், முத்து விளைச்சலாலும் மேம்பட்ட பொருளாதாரத்தை நெய்தல் நிலம் கொண்டிருந்தது. இந்த இரண்டின் பொருளாதார வளம் அரசின் பொருளாதார இருப்புக்கு காரணமாக இருந்தன. இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் வேறுபட்டு புன்செய் வேளாண்மையும், மலைவளத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட குறிஞ்சி நிலம் பொருளாதார பின்னடைவு உள்ள நிலமாக இருந்தது.

“புன்சென் வேளாண்மையும், கால்நடை வளர்ப்பையும் ஆதாரமாக கொண்டிருந்த முல்லை நிலம் பொருளாதார பின்னடைவு உள்ள நிலமாக இருந்தது. எனவே முல்லைநில மக்கள் வேனிற்கால் வெப்பத்தால் நிலவளம் குன்றிப்போகும் சூழலில் பொருளீட்டும் முயற்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டனர்”¹⁷ என்று பெ. மாதையன் அவர்கள் சங்க அகத்திணைக் கோட்பாடு என்ற நூலில் சங்ககாலப் பொருளாதாரத்தை பற்றி குறிப்பிடுகின்றார்.

முல்லைநில மக்கள்

முல்லைநிலத்திற்குரிய மக்கள் பெயரை நச்சினார்க்கினியர் கோவலர், இடையர், ஆயர், பொதுவர், இடைத்தியர், கோவித்தியர், ஆய்த்தியர், பொதுவியற் எனக் குலப்பெயராகவும், அண்ணல் தோன்றல், குறும்பொறை நாடன் மனைவி என உரிப்பொருளுக்குரிய பெயராகவும் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவர். முல்லைநிலத்து மக்களின் பெயர்கள் ஆநிறை தொழிற் சார்ந்து அழைக்கப்பட்டுள்ளன. ‘ஆயர்’¹⁸, ‘அண்டர்’¹⁹, ‘கோவளர்’²⁰, ‘இடைமகன்’²¹, ‘இடையர்’²², ‘ஆய்ச்சியர்’²³, ‘ஆய்மகன்’²⁴ என இலக்கியம் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

ஆயர்களின் மரபு அறிவு

ஆயன் செருப்பு விடாமற் கிடந்த வழுவுழுந்தின வலிய அடியினை உடையவன்; பசுக்களை ஓட்டும் தடியைக் கையில் பிடித்தவன்; மரங்களை வெட்டும் கோடாரி பிடித்தமையால் தலும்பு அமைந்த வலிய கையுடையவன்; பசுக் கறந்த பாற்கையைத் தடவின தலை மயிரையுடையவன்; மரங்களிலிருந்தும், கொடிகளிலிருந்தும் பறித்த மலர்களை மாலையாக அணிந்தவன்; ஒற்றையாடை உடுத்துபவன்; பாற்சோற்றை உண்பவன்; அவன் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் காட்டில் மேயவிட்டான்; தக்க பதத்தில் வெட்டி ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட முங்கிற்கிழியில் தீக்கடை கோலினைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட துளையில் வாயை வைத்து பலவகை இனிய ஓசைகளை எழுப்பியவன்; பூழியர்குடி ஆடுகளை வளர்த்ததுபோல கொங்குநாட்டுக் கொங்கர்குடி பசுக்களை வளர்த்தது. ஆயர்களின் குடிசைகள் புல்லால் வேயப்பட்டிருந்தன; அவற்றின் முன் படலைக் கொடி படர்ந்த பந்தல் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முல்லைநிலத்தில வாழ்ந்த கோவலர்கள் ஆநிரைகளை காக்க பெரிய மரக்கட்டைகளை எரித்தார்கள். “கோவலர்”, “இடையர்” என்பவர்கள் வேறுபட்ட இருபிரிவினர்.

உறைவிடம் (வன்புலச் சமுதாயம்)

இனக்குழுவைச் சார்ந்த மக்கள் வன்புலச் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் புதர் போல காணப்படும் குடிசைகளில் சிற்றூர்களில் இவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். குறும்பூழ்ச்சேவல், புல்லூற்றினால் எறிதற்குக் குறிவைக்கப்பட்ட நிலையில் அங்கிருந்து தப்பி, சிற்றூரின் கண் பெரிய வீட்டினருகே தங்கியது. அதாவது, சேவல் தங்கியிருந்த காய்ந்துபோன சிறுபுதல் வெற்றிடமாக, வன்னிலத்தைச் சார்ந்த பகுதிக்குச் சென்றது என்று வன்புலச் சமுதாயத்தை சேர்ந்த மக்களின் இருப்பிடம் கூறுப்பட்டுள்ளது.

ஆயர் மகளிர் வாழ்க்கை முறைகள்

முல்லைக்கலி பாடலில் ஆயர் மகளிர் வாழ்க்கை முறைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆயர் மகள் வைகறையில் எழுந்து தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்தாள்; பூக்களால் செய்த சுமட்டைத் தலையிலே வைத்தாள்; அதன் மேல் மோர்ப் பானையை வைத்துக் கொண்டு குறிஞ்சிநிலம் சென்று மோரை விற்றாள். அவள் மாமை நிறம் கொண்டவள் மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடையவள்; தாளுருவி என்னும் நகை அசையும் காதினை உடையவள்; அவள் மோர்விறற் முதலைக்கொண்டு தன் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய நெல், பாலெருமை, நல்ல பசு, கரிய எருமை நாகினையும் வாங்கினாள். அவற்றொடு தன் மனைக்கு மீண்டாள்; அவளும் அவளைச் சேர்ந்தவரும் தினைச்சோறும் பாலும் உண்டனர். பாலையும், மோரையும், தயிரையும் கொடுத்து நெல்லைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றனர்.

“ஆய்மகள்

தயிர்கொடு வந்த தசம்பும் நிறைய

ஏரின் வாழ்நர் பேரிலரிவையர்

குளக்கீழ் விளைந்த களக்கோல் வெண்ணெல்”²⁵

என்ற பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தயிர் கடைதல்

வெயில் வெம்மை விளங்கும் பொழுதில் தயிர் கடைந்தால் வெண்ணெய் திரளாது என்பதால் விடியற்காலையில் தயிர் கடைந்தனர். தயிர் மோர் இவற்றை தலையில் சுமந்து வேற்று நிலத்தாரிடம் விற்றனர். பால்முடை நாற்றம் தீருவதற்காகத் தயிர் கடையும் பானையில் விளாப்பழத்தை போட்டு மூடி வைத்தார்கள்.

கருமை நிறமுடைய ஆயர்கள் தயிர் கடையும் ஒலி புலி உறுமுவது போல் இருந்தது. அவள் காளானின் மொட்டு போன்ற துளிகளையுடைய தயிரை கடைந்து நெய் எடுத்து பூவாற் செய்த சுமட்டின் மேல் தயிர் புள்ளியாகத் தெறித்த வாயையுடைய மோர் பாணையை வைத்துக் கொண்டு காலை நேரத்தில் மோர் விற்றாள். இதன் வழி பால் தயிர் மோர், நெய் முதலிய பொருட்கள் முக்கிய உணவுப்பொருட்களாக இருந்தமை அறியமுடிகிறது. ஆயர்கள் விடியற்காலையில் தயிர்கடையும் மத்தில் கயிற்றை சுற்றி வலிய இழுத்துத் தயிர் கடைந்ததை,

“நள்ளிருள் விடியற் புள்ளெழல் போகிப்

புலிக்குரல் மத்த மொலிப்ப வாங்கி

ஆம்பி வான்முகை யன்ன கூம்பு முகிழ்

உறைஅமை தீம்தயிர் கலக்கி”²⁶

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

பால் பொருட்களை விற்றல்

ஆயர் மகளிர் தயிரைக் கொடுத்து நெல் பெற்ற செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மோரைவிட மிகுதியான விலையுடையதாக மதிக்கப்படும் நெய்யை கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக பொன்னை விரும்பாமல் நல்ல பசுக்களையும் கரிய எருமைகளையும் அவற்றின் கன்றுகளோடு பெற்று வந்ததை,

“நெய்யினைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்

எருமை நல்லான், கரு நாகு, பெறுஉம்

மடிவாய்க் கோவலர்”²⁷

என்ற பாடலடிகள் விளக்கும். இதில் முல்லைநில மக்களாகிய இடைச்சியர் நெய்யை விற்ற அதற்கு ஈடாக பொற்காசுகளை பெற்று சேமித்து

வைத்திருந்தமையும், பின்னர் அக்காசுகளைக் கொடுத்து பசுக்களையும் எருமைகளையும் விலைக்கு வாங்கியுள்ளமை பற்றிய செய்திகள் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இடையர்

இடையனது தோற்றம், அவனது தொழிலுக்குரிய கருவிகள் பற்றி பாடல்கள் உள்ளன. கபிலர், இடைக்காடன் ஆகிய இருவரும் இயற்றிய பாடல்கள் ஒரே விதமான செய்திகள் ஒரே விதமான சொற்றொடர்களால் அமைந்துள்ளன.

மழைக் காலத்தில் ஆட்டு இடையன் ஓலைப்பாய் முதுகில் கட்டி உறி, தீக்கடை கோல் இவற்றை கட்டி, மழைத்துளிகள் ஒரு புறமாக நனைக்க தண்டு ஊன்றி சீழ்க்கையடித்து ஆட்டு மந்தையை ஒரு நிலைப்படுத்திய நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைக்கிறது. இதே செய்தியை அகநானூற்றுப் பாடலில் இடைக்காடன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

இடையர்கள் தங்கள் பசு, ஆடு, எருமை முதலிய விலங்குகளை தன் வசம் வைத்திருக்க வருத்தும் கோலினை எப்பொழுதும் கைகளில் வைத்திருப்பர். கார்காலத்தில் மழை மிகுதியாக பெய்யும். தங்கள் மேய்ச்சல் தொழிலுக்கு இடையூராக இருப்பதால் மழை நீரால் தோன்றும் பெரு வெள்ளத்தை அவர்கள் வெறுத்தனர். அவ்வெள்ளத்தில் மழை கொட்டுகிற நள்ளிரவில், துருவை ஆட்டு மந்தையைக் காத்த இடையன், தீக்கடைக்கோலால் தீ மூட்டினான்; உறி, பாணை, தோல் ஆகியவற்றை வைத்திருந்தான். மழைத்துளிகள் அவனது ஒரு புறத்தை நனைத்தன. “தண்டினைக் காலாக ஊன்றிய தனி நிலை இடையனின் சீல்க்கை ஒலி கேட்டு, மறி பார்த்து ஒளிந்திருக்கும் குறுநரி வெகுண்டு ஓடும் முல்லை நிலம் என்று இடையனது தோற்றம் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கோ இனத்தார்

ஆடு மாடுகளை மேய்த்தவர் 'ஆட்டிடையர்' எனப்பட்டனர். 'புல்லினத்தார்'²⁸ அல்லது 'குறும்பர்' எனவும் கூறப்பட்டனர். பசு இடையர் 'கோஇனத்தார்'²⁹ என்றும் 'நல்லினத்தார்'³⁰ என்றும் கூறப்பட்டனர். ஆயர்கள் பகல் நேரங்களில் ஆநிரைகளை மேய்க்க ஓட்டிச் செல்வர். விடியற்காலத்தில் தொழுவத்திலுள்ள எருமையானது பால் நிரம்பக் கறந்துக் கொள்ளும் பொருட்டு கன்றுகளை தொழுவத்தில் நிறத்திவிட்டு பாலைக் கறப்பர். ஊரிலுள்ள மாடு மேய்ப்பவர்கள் எருமையின் மேலேறிக் கொண்டு மேய்த்து வருவதற்கு ஓட்டிச் செல்வர். ஆயர்கள் நிரைகளை ஓட்டிச் செல்லும்போது கூட்டமாக செல்வர்.

தனிமைத் துயரம்

கார்காலத்தில் மழை வெள்ளம் மிகுதியான இடத்தை விட்டு வேற்றிடங்களுக்கு தங்கள் விலங்குகளை காக்க விரும்பி மேட்டு நிலம் மிகுதியான முல்லை நிலத்தில் மேயவிட்டனர். தாங்கள் பழகிய நிலப்பகுதியை விட்டு வேற்று நிலங்களுக்கு வந்த தனிமைத் துயரம் அவர்களை வருத்தியது என நெடுநல்வாடையில் கோவலர்களின் வாழ்க்கை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆயர்களின் செல்வநிலை

ஆயர்களின் செல்வநிலை கால்நடைகளின் எண்ணிக்கையால் உணரப்பட்டது. கூடவே எண்ணிப்பார்க்கின்ற கணக்கியல் அறியும் அக்காலத்தில் உணரப்பட்டது. தொடக்கக்கால ஆயர்களுக்கு எண்ணத் தெரியவில்லை. அதனால் தங்கள் உடைமைகளை பற்றி தெளிவாக அயிற முடியவில்லை. படிப்படியாக தங்களிடம் இருந்த கால்நடைகளின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப கூழாங்கற்களை ஒரு பையில் போட்டு வைத்துக்கொண்டனர். அக்கற்களை கொண்டே தங்களது மந்தைகளைச் சரிபார்த்தனர். கற்களின் எண்ணிக்கைக்கு கூடுதலாக கால்நடைகள் இருப்பின்

அவை எங்கிருந்தோ தம்மிடம் வந்து வந்திணைந்த புதுவரவு என்றும், குறைந்தால் பிரிந்து போனது என்றும் கணக்கிட்டுக் கொண்டனர். இம்முறையே பிற்கால கணிதவியல் முறைக்கு முன்னோடியாகும்.

முல்லை நில மக்களின் தொழில்

கால்நடைகள் பராமரிப்பு

கால்நடைகளில் ஆடு மாடுகள் அடக்கம். ஆடுகளில் வெள்ளாடு, செம்மறியாடு ஆகிய வகைகளும் மாடுகளில் ஆண் இனத்தை காளை என்றும், பெண் இனத்தை பசு என்றும் கூறினர். பசுக்களிலும் காரான், சேதா முதலிய வண்ணப் பிரிவுகள் இருந்தன. பகல் நேரங்களில் இவற்றைக் கோவலர், ஆயர், இடையர் ஆகியோர் மேய்ச்சல் பரப்பில் மேய்த்துவிட்டு மாலையில் வீடு திரும்பினார்கள்.

கால்நடைகளைத் தொழுவிலோ குறும்பிலோ (சிறற்றண்) அடைத்தார்கள். கால்நடைகளைச் சிதறாதவாறு மூங்கில் குழல் ஓசையாலும், சீழ்க்கை ஒலியாலும் ஒழுங்குப்படுத்தினார்கள். 'பூழியர்' என்ற குடியினர் வெள்ளாடுகளை வளர்ப்பதையே தொழிலாகவும் வாழ்க்கையாகவும் கொண்டிருந்தனர். ஆடு மேய்த்துப் பராமரிப்பவர்களை அன்று பொதுவாக 'இடைமகன்', 'இடையன்' என்றார்கள். இவர்கள் தங்களது மறியினத்தின் பாலைக் கறந்து வந்து உணவுக்கு மாற்றாக விற்றார்கள். தலையில் முல்லை மொட்டுக்களை கண்ணியாகச் சூடினார்கள்.

வேளாண்மை

வரகு விவசாயம் கோடையில் நடைபெற்றது. விளைந்த வரகினை இரலை மான்கள் மேய்ந்தன. வரகுக் கொல்லைக்கு காவல் காக்க பரணும் இல்லை; இரவுக் காவலும் இல்லை; பகல் காவலும் இல்லை; பருவக் காலங்கள் மட்டும் வரகு, எள், கொள், அவரை, விவசாயம் நடைபெற்றதால் எஞ்சிய காலங்களில்

வரகுக் கொள்ளைகள் தரிசாக களைகள் முளைத்துக் காணப்பட்டன. அவற்றை ஒவ்வொரு முறையும் அழித்து விவசாயத்திற்கு ஏற்ற நிலமாக மாற்ற வேண்டியிருந்தது. அவரை சிறப்பாக பயிர் செய்யப்பட்டது. தினை, எள், வரகு முதலான பயிராயின.

பண்டமாற்று முறை

முல்லைநில வணிகம் பண்டமாற்று முறையிலே நடைபெற்றது. மருத நிலத்தில் விளைந்த உணவுப் பொருட்களை பெற்றுக் கொண்டு அதற்கீடாகத் தமது கால்நடைகளை எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும் கொத்துப்பைகளை கால்நடைகளை சேர்த்து மாற்றிக்கொள்வர். கொத்துக்களை பத்தால் பெருக்கி கொள்ளும் இப்பண்டாற்று முறை கொத்துப்பைகள் இடைப்பொருளாக இருந்தன. இந்த “கொத்துப்பைகள் பிற்கால நாணயத்தின் தொடக்க நிலையாக இருந்தது”³¹. கால்நடைகளுக்கான மதிப்பும், விலையும் இக்கொத்துப் பைகள் இருந்தன.

ஆயர்களின் தொழில்நுட்ப அறிவு

முல்லைநில மக்களின் தொழில் ஆநிறை மேய்த்தலாகும். இரும்பால் செய்த கணிச்சியால் நிலத்தை உடைத்து உண்டாக்கிய கூவலில் ஊறிய நீரை ஆயர்கள் பத்தலில் கயிறு கட்டி இறக்கி நீர் இறைத்து வைத்தபோது பசுக்கள் நீர் பருகின. முல்லைநில ஆயர்களின் ஆநிறை வளர்ப்பு என்பது விவசாயத்துக்கு துணை தொழிலாக இன்றி, அவர்கள் வாழ்க்கையின் முழுமுதற் தொழிலாக இருந்திருப்பதை அறியலாம். மலை காடுகளில் புலி முதலிய விலங்குகளிலும், வேடர்களாலும், இரவு நேரங்களில் நரிகள், செந்நாய் கூட்டம் ஆகியவற்றாலும் ஆநிறைகளை, ஆடுகளை காப்பதற்கான வலுவும் முயற்சியும் ஆயுதங்களும் ஆயர்களிடம் இருந்தன.

முல்லைநில மக்களின் தொழில் ஆடு, மாடு மேய்த்தலாகும். முல்லைநில மக்களாகிய ஆயர்கள் ஆடு, மாடுகள் மேய்க்கும்பொழுது,

“கோவலர்

குறும்பொறை மருங்கின் நறும்பு அயர

பதவு மேயல் அருந்து மதவுநடை நல்ஆன்

வீங்குமாண் செருத்தல் தீம்பால் பிலிற்ற

கன்று பயிர்குரல மன்றுநிறை புகுதரும்”³²

மாடுகளை மேயவிட்டுப் பூக்களைச் சேர்த்துக் கட்டி மாலையாகப் போட்டு விளையாடுவார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. மாடுகள் தானாக மேய்ந்து மாலை நேரத்தில் மடிநிறை பாலுடன் திரும்பும் என்று முல்லைநில மக்கள் ஆடு, மாடு மேய்த்தல் தொழில் மூலம் செழிப்பான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார்கள் என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆடைகளுக்குக் கஞ்சி போடக்கூடிய வழக்கம் இருந்தது என்பதை,

“பசைகொல் மெல்விரல் பெருந்தோள் புலைத்தி

துறைவிட் டன்ன தாமயிர் எகினம்”³³

ஆடை வெளுப்பவர் ஆடைகளில் உள்ள கஞ்சிப் பசையை நீர்த்துறையில் அலசிநார் என்று கூறுவதால் சலவைத்தொழில் செய்யக்கூடியத் தொழிலாளர்கள் முல்லை நிலத்தில் இருந்தார்கள் என்பதை அறியலாம். மாடுகள் மேய்த்து செல்லக்கூடிய ஆயர்கள் இசை இசைத்தவண்ணம் மாடு மேய்த்தார்கள் என்பதை,

“மதவுநடைத்

தாம்பிசை குழவி வீங்குகரை மடிய

கனையாம் குரல காற்பரி பயிற்றி

படுமணி மிடற்று பயநிரை ஆயம்

கொடுமடி உடையர் கோல்கைக் கோவலர்

கொன்றைஅம் குழலர் பின்றைத் தூங்க

மனைமனைப் படரும் நனைநகு மாலை”³⁴

என்று மாலைநேரத்தில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துத் திரும்பும் ஆயர்கள் மகிழ்ச்சியாகத் தங்கள் தொழிலைச் செய்து ஆடு, மாடுகள் பின் நடந்து சென்றார்கள் என்று கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

“கன்றொடு

கறவைப் புல்லினம் புறவுதொறு உகள

குழல்வாய் வைத்தனர் கோவலர்”³⁵

என்று கூறுவதால் ஆயர்கள் ஆடு, மாடு மேய்த்தல் தொழிலை மகிழ்ச்சியாகச் செய்தார்கள் என்ற குறிப்பை முல்லைப் பாடல்களில் தெளிவாக அறியலாம்.

வேளாண்மைத் தொழில்

கோவலர் கொல்லை கோவலராக மாறிய நிலை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் கோவலர் ‘விதையர்’ ஆனதைக் குறிப்பிடும் நற்றிணை 121-ஆம் பாடலில்,

“விதையர் கொன்ற முதையல் பூழி”³⁶

என்ற அடிகள் ‘விதையர்’, ‘முதைப்புனம்’ எனும் சொற்கள் புன்செய் வேளாண்மை முல்லை பொருளாதார ஆதாரமாக இருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

கோவலர்களின் பொருளாதார மாற்றம்

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் முக்கிய பொருளாதார மாற்றம் ஒன்று இடம்பெற்றுள்ளன. கோவலர் வாழ்வு கால்நடை வளர்ப்பை மட்டுமே

மையப்படுத்தியதாக அல்லாமல் உழவை மையப்படுத்தியதாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது.
கால்நடை வளர்போடு வேளாண்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

“முதைப்புனங் கொன்ற வளர்கலி யுழவ
விதைக்குறு வட்டி போதொரு பொதுள
ஆர்கலி யேற்றொடு கார்தலை மணந்த
கொல்லைப் புனைத்த முல்லை மென்கொடி”³⁷

என புன்செய் வேளாண்மை வாழ்வு குறுந்தொகையால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“உடும்பு கொலீஇ வரிநுணல் அகழ்ந்து
நெடுங்கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி
எல்லுமுய எறிந்த வேட்டுவன் சுவல
பல்வேறு பண்டத் தொடைமறந்து இல்லத்து
இருமடைக் கள்ளி இன்களி செருக்கும்
வன்புலக் காட்டு நாட் டதுவே”³⁸

என வேட்டைத் தொழில் புரிந்த வேடரின் காட்டு நாடாக்கப்பட்ட முல்லை நிலம்,
மாடு வளர்ப்போடு வேளாண்சமுதாயமாகவும் மாறிய சூழலை நற்றிணை பாடலில்
இடம் பெற்றுள்ளன. சொல்லாட்சிகளும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நீரியல் தொழில்நுட்பம்

காடு, மலைப் பகுதிகளில் ஆநிரைகளை மேய்த்தபோது நிரைகளின்
தாகத்தை தீர்ப்பது ஆயர்களுக்கு பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. வறண்ட
மலைப்பிதேசங்களில் மாடுகளுக்குத் தண்ணீர் கிடைப்பது அரிதாக இருந்தது.
இதனை தீர்ப்பதற்கு அன்று ஆயர்கள் ஓர் உத்தியைக் கையாண்டார்கள்.
நீர்ப்பந்தல் எனப்படும் மாடுகள் நீர் குடிக்கும் குழிகளைத் தோண்டி அவற்றில்

கேணி அல்லது கிணற்று நீரைப் பத்தலில் (நீர் பிடிக்கும் மரக்கருவி) இறைத்து நிரப்பி வைத்தார்கள். இவ்வாறு காட்டு வழிகளிலும், பாறை வழிகளிலும் மாடுகளுக்காக நீர் பிடித்து வைத்த செய்தியைப் பல பாடல்கள் கூறியுள்ளன.

வெயில் கொளுத்தும் நேரத்தில் பரற்கற்கள் கொண்ட மேட்டு ஒதுக்கத்தில் ஆயர்கள் கணிச்சி (கோடாலில்) என்ற கருவியால் கூவல் தோண்டி அதில் தோண்டிய நீரை மாடுகள் குடிப்பதற்காகத் தோண்டிய பந்தலில் ஊற்றினார்கள். “பாறையைப் பிளந்து கருங்கை ஆடவர் தோண்டிய உவர் நீர் படுவில் ஊறிய நீரைக் குடிக்க கொங்கரின் பசுக்கூட்டம் நிமிர்ந்து சென்றபோது எழுந்த செம்மண்கள் வானத்தை அடைந்தது” என்று நற்றிணைப் பாடல் காட்டுகிறது.

முல்லை நில மக்களின் இருப்பிடங்கள்

உறைவிடம்

முல்லைநில மக்களின் வாழ்விடம் பாடி, சேரி என்றழைக்கப்படுகிறது. பண்ணன் என்ற வள்ளல் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை”³⁹

என்று பண்ணன் என்ற வள்ளல் தனக்கென வாழாது பிறருக்காக வாழ்ந்தவன். அவன் வாழ்ந்த இடம் சிறுகுடி என்று கூறப்படுகிறது. பாசறையில் இருந்து வருந்தும் தலைவன்,

“சீறாரோளே ஒண்ணுதல்”⁴⁰

என்று தலைவியின் ஊர் சீறார் என்று கூறுகின்றான்.

“சீறார் பல பிறருக்கு ஒழிய”⁴¹

என்று தோழி தலைவன் வினைமுற்றி மீளும் போது சீறூர்கள் பலவற்றைக் கடந்து வந்தான் என்று குறிப்பிடுகிறாள்.

“சிறுகுடித்

தண்டலை கமழும் கூந்தல்”⁴²

என்று வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் சிறு குடியிலுள்ள தலைவியை அடைவதற்கு விரைந்து தேரைச் செலுத்துவாயாக என்று கூறுகின்றான்.

“புன்புலம் தழீஇய பொறைமுதல் சிறுகுடி”⁴³

முல்லை நிலம் சூழ்ந்த மலை அடிவாரத்தில் உள்ள ஊர் சிறுகுடி என்று முல்லைநில மக்களின் வாழ்விடம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

குடிசைகள்

முல்லை நில மக்கள் சிறிய ஊர்களில் சிறிய குடிசைகள் அமைத்து வாழ்ந்தனர். ‘காடுறை இடையன்’ என்று குறிப்பிடுவதால் காட்டையொட்டிய ஆயர்களின் குடியிருப்பு அமைந்துள்ளது. காடுகளை அழித்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட குடியேற்றப்பட்ட பகுதிகள் ‘காட்டு நாடு’ என அழைக்கப்பட்டன.

ஆயருடைய குடில்கள் புல்லால் வேயப் பெற்றுள்ளன. காடுகளில் உறையும் இடையனுடைய குடில் முள்ளிட்டுக் கட்டிய வேலியை உடையதாகவும், செம்மண் பூசப்பட்டு இருந்துள்ளதை அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. கோவலர்கள் குடியிருப்பு வரகு கற்றையால் வேயப்பட்ட கழிகளை உடையதாக இருந்தன. குடில்கள் குறுங்கால்களையுடையதாகவும் அக்குறுங்கால்களில் ஆட்டுமறிகள் நின்று தின்பதற்கான தழைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

குடிலின் முற்றத்தில் கூரிய முளைகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் நெடிய தாம்புகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவை ஆடு மாடுகள் கட்டப் பயன்பட்டன. இங்ஙனம் ஆயர் வாழ்ந்த சிற்றூர் முள் வேலியினை உடையதாயிருந்தது.

மலையில் வாழ்ந்த ஆயர் ஆட்டுத்தோல்களை ஒன்றாகத் தைத்துப் படுக்கையாகப் பயன்படுத்தினர். இரவில் விலங்குகள் வராதபடி நெருப்பை எரித்தனர்.

குரம்பை

முல்லை நிலத்துச் சிற்றூர்களில் உழுதுண்பார் வாழ்ந்தனர். அங்கு இருந்த இல்லங்கள் வரகு வைக்கோலில் வேயப்பட்டிருந்தன. இல்லத்தின் முற்றத்தில் பிடி நின்றாற் போன்ற வரகு முதலிய கூல வகைகள் வைக்கப்பெறும் குதிரைகள் இருந்தன. முற்றப் பந்தரில் யானையின் காலை போன்ற வரகு திரிகை நடப்பட்டிருந்தது. கலப்பை உருளைகள் வைக்கப்பட்ட கொட்டில் இருந்தது. அக்கொட்டிலின் ஒரு பகுதியில் எருதுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. “வரகு கற்றை முதலியவற்றால் வேயப்பெற்ற குடிசை குரம்பை”⁴⁴ எனப்பட்டது.

முல்லை நில மக்களின் வழிபாடு

முல்லைநில மக்களின் கடவுள் ‘மாயோன்’ ஆவான். முல்லைநில மக்களின் முதல் தேவையான நீர் கால்நடைகளுக்கும், புல்வெளிகளுக்கும் வேண்டுவதாயிற்று. நீரை பொழிவிக்கும் கரு முகிலை கண்டபோது அம்மக்கள் மகிழ்ந்தனர். இம்முகிலையே தங்கள் கடவுளாகவும் கொண்டனர். முல்லைநில மக்கள் மழையை நாடியிருந்ததால் ‘மழை’ முகில் அவர்களது தெய்வமாயிற்று.

“வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை

நீர்செல நிமிர்ந்த மா அல் போலப்”⁴⁵

பெரிய கையிலே நீர் ஒழுக நிமிர்ந்த திருமாலைப்போல ‘உலகத்தை வளைத்துக் கடல்நீரைப் பருகி வலமாக எழுந்த மலைமுகடுகளில் தங்கி எழுந்த முகில் முதற்பெயலை பொழிந்தது’ என முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடப்படுகிறது.

கரிய நிறம் பற்றியும், உலகமெல்லாம் வளைந்த தொழில் பற்றியும், நீர் ஒழுகா நிற்ப நிமிர்த்தமை பற்றியும் திருமாலை முகிலுக்கு உவமையாக கூறினர். ‘மாவிலி’ வார்த்த நீர் கைகளின்று ஒழுகத் திருமால் நிமிர்ந்தது போல் நீரைச் சொரிந்துக் கொண்டே உயர்ந்த முகில் சென்றது அந்த முகிலை திருமாலாக நினைத்துக் கொண்டனர்.

முல்லை நிலத்தில் ஆநிறை மீட்கச் செல்பவர்கள் உன்னம் என்ற மரத்தை நிமித்தமாகக் காண்பர். உன்னம், தன் நாட்டிற்குக் கேடு வருங்காலத்தில் உலர்ந்தும், கேடுவராத காலத்தில் தழைந்தும் நிற்கும் அதுபோல பூவையின் மலர்ச்சியைக் காண்பதும் ஒரு வழக்கமாக இருந்துள்ளது. பூவையின் மலர்ச்சியை மாயோனுக்கு புகழ்வர்.

நிலம் சார்ந்த வழிபாடு

பழங்கால மக்கள் நிலம் சார்ந்த தெய்வத்தை வழிபடும் இயல்பு கொண்டிருந்தமையைத் தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமே பதிவு செய்துள்ளது. இதை,

“மாயோன் மேயக்காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”⁴⁶

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் முல்லைநிலத் தெய்வமாக ‘மாயோன்’ எனத் திருமாலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் தொல்காப்பியர். இத்திருமாலைப் பற்றிய

செய்திகள், சங்க எட்டுத்தொகை அகப்பற நூலான பரிபாடலிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. பரிபாடலில் தனித்துத் தெய்வங்கள் சுட்டப்படுவதால், அதில் திணைகளுக்குரிய தெய்வங்களைப் பற்றிய பல செய்திகள் காணக்கிடக்கின்றன.

இராமவதாரம்

திருமாலின் அவதாரங்களுள் இராமவதாரமும் ஒன்று. இராமன் வடபுலத்து அரசனாகச் சுட்டப்பெறினும் அவன் தன் மனைவி சீதையைத் தேடித் தென்புலம் வந்தான். எனவே, இராமனைப் பற்றிப் பல செய்திகள் தமிழர் வழக்கிலும் இடம்பெற்றன. அகநானூற்றில் இராமவதாரம் எடுத்த திருமால், சீதையைத் தேடி வந்து வானரருடன் சூழ்ந்த திறம் உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் வரைவு உடன்பட்டமையால் ஊரில் எழுந்த அலரடங்கிற்று. இதனை, இராமபிரான் செயலுடன் ஒப்பிட்டு மதுரை கடுவன் மல்லனார் எனும் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். பாண்டியரின் திருவாணைக்கரை அருகே முழங்கும் கடல்துறை முன்னிடத்தில் போரில் வெல்லும் ஆற்றலுடைய இராமபிரான் இலங்கைமேற் படையெடுப்பது குறித்து மறைச்செய்திகளை ஆலோசித்து வானர வீரர்களுடன் உலாவினான். அப்போது பழுத்த ஆலின்கண் கூடிய பறவைகள் ஒலி எழுப்பாதவாறு கை அவித்து அடங்கச் செய்தான் என்னும் இராமனின் செயல்,

“வென்வேற் கவுரியர் தொல்முதுகோடி

முழங்கும் இரும்பெளவம் இரங்கும் முண்துறை

வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த

பல்வீழ் ஆலம்போல

ஒலியவிந் தன்று இவ்வழுங்கல் ஊரே”⁴⁷

என்ற பாடலடிகளில் இடம்பெறக் காணலாம்.

கிருஷ்ணாவதாரம்

கண்ணன் குறித்தும் அவன் தமையன் பலதேவர் குறித்தும் சங்க இலக்கியங்களில் பல குறிப்புகள் இடம் பெறக் காணலாம். ஆயர்ப்பாடியில் கண்ணன் செய்த தீங்குறும்புகளுள் ஒன்று மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடிய அகநானூற்றுப் பாடலில் இடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

கண்ணன் ஆயர்குல மகளிர் யமுனையில் நீராடிய காலத்தில், அவர்களுடைய உடைகளைக் கவர்ந்து அருகிருந்த குருந்த மரத்திலேறிக் கொண்டான். அம்மகளிர் தம்முடைய ஆடையைக் கேட்டு இரந்தனர். அவ்வேளையில், பலதேவர் அங்கு வர குருந்த மரத்தின் கிளைகளைத் தாழ்த்தி அவர்கள் தம்மை மறைத்துக் கொள்ளுமாறு அருள் செய்தனன். இவ்வாறு மரக்கிளையின் செறிந்த இலைகள் அவர்களை மறைத்தமையால் அது தழையாடை போல் ஆயிற்று.

இந்நிகழ்வை, மருதன் இளநாகனார் யமுனைக் கரையில் மகளிர் தழையாடை உடுத்த குருந்த மரத்தைத் தாழ்த்தியருளிய மால்போல, களிறு பிடியுண்ணும் வகையில் மரக்கிளைகளைத் தாழ் வளைத்தது என்று தொன்ம உவமையாக எடுத்தாள்கின்றார் புலவர். இதனை,

“வடாஅது

வண்புனல் தொழுநை வார்மணல் அகந்துறை

அண்டர் மகளிர் தண்தழை உடையார்

மரஞ்செல மிதித்த மால்போல”⁴⁸

என்ற பாடலடிகளால் உணரலாம். இதன் மூலம் தலைவனும் தலைவியின் அருளைச் செய்வான் என்னும் குறிப்பைப் பெற வைக்கின்றார்.

பரசுராமவதாரம்

இராமவதாரத்திற்கு முன்பு திருமால் எடுத்த அவதாரமாகப் போற்றப்பெறுவது பரசுராம அவதாரம், பரசு என்பது மழுவைக் குறிக்கும். பரசுராமன் அரசர்களுடன் ஏற்பட்ட மாறுபாட்டால் அரச குலத்தாரை இருபத்தொரு தலைமுறைகள் வேரறுப்பதாக உறுதி கொண்டான். அவ்வாறு வேரறுத்து அதன் வெற்றியைக் குறிக்குமாறு வேள்வி ஒன்றும் செய்தான். பரசுராமன் செய்த வேள்வியின் சிறப்புணர்த்தும் வேள்வித்தூண் அழகைத் தலைவியின் அழகுடன் பொருத்துகிறார்.

இராமன், கண்ணன், பரசுராமன் என்று திருமாலின் அவதாரச் செய்திகளை விளக்குவதன் மூலம் மக்களிடையே இவ்வவதாரங்கள் குறித்த கதைகள் பரவலாக வழக்கிலிருந்தன என்பது உணரலாம். திருமாலின் அருளாடல்களைக் குறித்து நன்கு அறிந்து இருந்தனர். மக்களிடையே சமய நம்பிக்கைகள் நிலவிய காரணத்தாலேயே இவ்வகைச் செய்திகள் இலக்கியத்துள்ளும் இடம்பெற்றன எனலாம். இவ்வாறு அகப்பாடலுள் இடம் பெற்ற திருமால் பற்றிய குறிப்புகள், தொகை நூல்களுள் ஒன்றான பரிபாடலுள், வழிபாட்டுப் பாடல்கள் தோன்றக் காரணமாயின எனலாம். மேலும், வைணவ இலக்கியத்தின் விதை சங்க இலக்கியக் காலந்தொட்டே முகிழ்த் தொடங்கிற்று எனவும் கருத இடமுண்டு.

முல்லைநில மக்களின் வழிபாட்டு தலங்களாக 'இருந்தையூர்' இருந்தது. 'இருந்தையூர்' என்பது கூடலுக்கு அருகில் வைகை கரையில் அமைந்த ஊராகும். மதுரையில் இன்று கூடழலகர் உள்ள இடமே அக்கால 'இருந்தையூர்'. இங்கு திருமால் நின்ற கோலத்தில் காட்சி தருகிறார். அதனால் இத்தலம் 'இருந்த ஊர்' எனப் பெயர் பெற்றது. அப்பெயர் காலப்போக்கில் 'இருந்தையூர்' என மாறி வழங்கலாயிற்று.

‘கோவர்த்தனம்’ என்னும் பெருமலையால் அகன்ற வானின் பெருமழையைத் தடுத்து பசுக்களையும், ஆயர்களையும் காத்த கரிய நிறத்தவன், பெரிய வாசுகி என்னும் பாம்பின் மிகப்பருத்த உடலில் பேரொலியுடைய கடல்நீரைக் கடந்தவன், பெரிய கடல்வண்ண உடலுடையவன், இலக்குமியின் கணவனாகிய திருமால் என பெருமைகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

மார்கழி நோன்பு

மார்கழி மாதத்தில் நிறைமதி நாளில் ஆகமங்கள் உணர்ந்த பூசகர்கள் தெய்வத்திற்கு திருவிழாவைத் தொடங்கினர். அப்போது கன்னிப்பெண்கள் ஒன்றுகூடி ‘நிலம் மழைவளம் பெற்று குளிர்வதாக’ என்று ஒன்றுகூடி பாடல்பாடி ஆடலை மேற்கொண்டனர். பனி நிறைந்த கதிரவன் தோன்றும் காலத்தில் கன்னிப் பெண்கள் தைத் திங்களில் வையையில் நீராடினர்; அந்தணர் வளர்த்த வேள்வித் தீயினை வணங்கினர். இது பிற்காலத்தில் மார்கழி நோன்பு எனப்பட்டது.

பாவை நோன்பு

வைணவ ஆழ்வார்களில் ஒருவரான ஆண்டாள் பாடலில் ‘பாவை நோன்பு’ கூறப்பட்டுள்ளது. பாவைநோன்பு மேற்கொள்ளும் பெண்கள் திருமாலின் பெருமைகளை எடுத்துக்கூறி பனி பெய்யும் மார்கழி மாதத்தில் ‘இறைவனை போற்றி நீராடி மகிழ்வோம்’ என்று தான் வாழும் இடத்தை ஆயர்பாடியாகவும், அங்குக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் திருமாலை கண்ணனாகவும் தன்னோடு விளையாடும் பெண்களைக் கோபியராகவும் கொண்டு ‘பாவை நோன்பு’ தொடங்கினர் என ஆண்டாள் பாடல்களில் காணலாம். “பாவை நீராடலை பரிபாடல் ‘அம்பா நீராடல்’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்த நோன்பினை காத்யாயினி

விரதம் என்று போற்றுகின்றது”⁴⁹. இதனை ‘வெற்றிமுனை’ என்னும் மாத இதழ் வெளியிட்டுள்ளது.

முல்லைப்பாட்டில் வழிபாடு

நெல்லையும் மலரையும் கலி மாயோனினை வழிபட்டு ‘நற்சொல்’ கேட்கும் வழக்கம் முல்லைநில மக்களிடையே காணப்பட்டுள்ளது.

“யாழிசை யினவண் டார்ப்ப நெல்லோடு

நாழீ கொண்ட நறுவீ முல்லை

யரும்பவி ழலரி தூய்க்கை தொழது

பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்”⁵⁰

இதனை முல்லைப்பாட்டு தெளிவுப்படுத்துகிறது.

ஏறு தழுவல் திருவிழாவின் போது நீர்த்துறை, ஆலமர நிழல், மராமர நிழல் ஆகியவற்றில் உள்ள தெய்வங்களை வணங்கி ஏறுதழுவும் களத்தில் பாய்ந்தனர் என பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“துறையும் ஆலமும் தொல்வலி மரா அமும்

முறையுளி பரா அய்ப் பாய்ந்தனர் தொழு”⁵¹

சிலப்பதிகாரத்தில் வேங்கடம், திருவரங்கம், அழகர் மலை ஆகிய மூன்று இடங்களும் திருமாலுக்கு உரியவையாக சுட்டப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் காஞ்சிக்கு அருகில் திருமால் கோயில் இருந்ததை,

“காந்தளந் சிலம்பிற் களிறுபடிந் தாங்கும்

பாம்பணைப் பள்ளி அமர்ந்தோன் ஆங்கண்”⁵²

பெரும்பாணாற்றுப்படை இயம்புகிறது.

இருங்குன்றம்

இருங்குன்றத்தின் மீது திருமாலுக்கு பலதேவனுக்கும் கோயில் இருந்தது. இதனால் இக்குன்றம் 'மாலிருங்குன்றம்' எனப்பட்டது. அக்குன்றத்திலே சோலைகள் மிகுந்திருந்தமையால் திருமாலிருஞ்சோலைமலை எனப்பட்டது. இஃது இன்றைய அழகர் மலையாக இருத்தல் கூடும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அம்மலையில் சிலம்பாறு என்ற பெயருடன் ஒரு பெரிய அருவி விளங்கியது. மலை மீதுள்ள கோவிலில் குழலோசையும், மிடற்றுப் பாடல் ஒலியும், முழவொலியும் நிலவியிருந்தன. மக்கள் குடும்பம் குடும்பமாக சென்று மலையேறித் திருமாலையும் பலத்தேவனையும் வணங்கினர். சங்க காலத்திற்கு பின்பே திருவேங்கடம் திருவரங்கம், திருமாலிருஞ்சோலைமலை, திருவனந்தபுரம் என்பன வைணவத் தலங்களாக குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்வந்த ஆழ்வார்கள் இத்தலங்களைப் பாடியருளியுள்ளனர்.

Bhakti tradition of the alvars

"The song of the Alvars written in Tamil were later collected and compiled in a volume called the 'Nalayira Divya Prabandham'. Like the Rishis of earlier times whose writings were based on their own realizations. The Alvars also revealed the spiritual experience in their songs and thus they inspired a new path towards God that of ecstatic love"⁵³. இதற்கு அடிப்படையாக சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள வைணவ வழிபாடு அமைகின்றது.

முல்லை நில மக்களின் உணவு வகைகள்

முல்லை நில மக்கள் ஆநிறைகளில் கிடைக்கப்பெறும் பால் முதலிய பொருட்களையும் வேளாண்மையின் மூலம் கிடைக்கப்பெறும் தாவர வகை

உணவினையும் வேட்டையாடிக் கிடைக்கப்பெறும் இறைச்சிப் பொருட்களையும் உண்டனர்.

முல்லைநில மக்கள் அந்தநிலத்தில் விளைந்த பொருள்களை உணவாகக் கொண்டனர். ஆடு, மாடு மேய்த்தல் மூலம் கிடைக்கும் பால், தயிர், மோர் போன்றவற்றை உணவாக உட்கொண்டனர். காட்டில் விளையக்கூடிய வரகு, சாமை போன்றவற்றின் மூலம் தங்களின் உணவு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டனர். அதோடு மட்டுமல்லாமல் மற்ற நிலத்திற்குரிய உணவைப் பொருள்களும் முல்லைநில மக்கள் உட்கொண்டனர் என்ற பதிவு காணப்படுகின்றது.

“தினைக்கள் உண்ட தெறிகோல் மறவர்

விசைத்த வில்லர் வேட்டம் போகி

முல்லைப் படப்பைப் புல்வாய் கொண்டும்”⁵⁴

என்று கூறப்படுகின்றது. தினை கொண்டு சமைத்த கள்ளினை உண்டு, வேட்டையாடிப் பெற்ற மானையும் அறுத்து உணவாக உட்கொண்டனர் என்று முல்லைநில மக்களின் உணவுப் பழக்கம் பற்றி குறிப்பிடப்படுகின்றது. வரகு, சாமைக்குப் பதிலாகத் தினை உணவுப் பொருளாக வருகின்றது.

“உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே”⁵⁵

என்ற தொல்காப்பியர் கூற்று இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது. தினை முல்லைநில மக்களின் உணவுப் பொருளாக வந்துள்ளமை கருப்பொருள் மயக்கம் என்பதை அறியலாம்.

முல்லை நிலத்தார் பால் உண்டு வாழ்ந்த செய்தியை அறியமுடிகிறது.

“பேருருந் சிற்றூருங் கெளவை எடுப்பவள் போல்

மோரோடு வந்தாள்”⁵⁶

என்ற பாடலடிகள் மோர் விற்கும் அதனை முல்லைநிலத்தார் உண்டு வந்த செய்தியையும் அறியமுடிகிறது.

“பால்கடை நுரையின் பருஉமிதப்பு”⁵⁷

என்ற அடி முல்லைநிலத்தார் வெண்ணெய் தயிர் உண்டு வாழ்வதையும் காட்டுகிறது.

“பாலோடு வந்து கூழோடு பெயரும்”⁵⁸

என்ற பாடல் பாலோடு வந்து பாலிர்க்கு கூழினைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றதை விளக்குகிறது.

செம்மறி ஆட்டின் பாலிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய தயிரை உலை நீராக பயன்படுத்தி வரகு அரிசியோடு ஈயலைச் சேர்த்து சமைத்து பசுவின் வெண்ணெயை அதில் இட்டு உண்டார்கள் என்பதை,

“சிறுதலைத் துருவின் பழுப்புஉறு விளைதயிர்

இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியோடு

கார்வாய்த்து ஒழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து

ஈயல்பெய்து அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு

சேதான் வெண்ணெய் வெம்புறத்து உருக

இளையர் அருந்த”⁵⁹

என்று கூறப்படுகிறது. சிறுபாணாற்றுப்படையில் எயினர் குலப்பெண்கள் பாணர்களுக்கும், விறலியர்களுக்கும் புளிங்கறியிட்ட சோற்றினை உணவாகக் கொடுத்து விருந்து கொடுத்தார்கள் என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது. கிராமங்களில் உலைநீராகப் புளித்த நீரைப் பயன்படுத்தி உணவு சமைப்பார்கள். இந்தப் பழக்கம் தமிழ் மக்களிடையே சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை இருந்து

வரக்கூடிய பழக்கமாகக் காணப்படுகின்றது. ஈயலை அதாவது ஈசலை சாப்பிடக்கூடியப் பழக்கம் முல்லைநில மக்களிடம் காணப்பட்டது என்பதோடு இன்று நம்மிடையேயும் அப்பழக்கம் இருப்பதை அறியலாம்.

வரகரசி சோறும் அவரைப் பருப்பும்

செம்மறியாட்டின் தயிரை உலை நீராக்கி கொல்லையில் விளைந்த வரகரிசியை இட்டு அதில் ஈயலை கலந்து சமைத்து புளிப்புடைய சோற்றில் பசுவின் நெய்யை பெய்து, பாலில் சமைத்த உணவைத் தாமும் உண்டு விருந்தினர்க்கும் பரிமாறியுள்ளனர். “வரகரசி சோறும், அவரைப் பருப்பும் கலந்து செய்த உணவை உண்டனர். இந்த பருப்பு சோறு ‘கும்மாயம்’ எனப்பட்டது”⁶⁰.

தினையரிசியை கொண்டு ஆக்கிய சோற்றை பாலுடன் சேர்த்து உண்டனர். “அரிசியையும், வெள்ளாட்டு இறைச்சியுடன் சேர்த்து ஆக்கிய சோற்றையும் உண்டனர்”. ஆயர்கள் நெய்யில் அவரைப் பருப்பை சேர்த்து வேகவைத்து சோற்றுடன் கலந்து உண்டனர். “குறுமுயலின் இறைச்சியை நெய் பெய்த உணவுடன் கலந்து உண்டனர்”⁶¹.

முல்லைநில மக்களின் முக்கிய உணவுப் பொருளாக தினையரிசிச் சோறு வரகரசி சோறு, கூழ், பால், இறைச்சி ஆகும். ‘கூழ் ஆர் இடையன்’, ‘கூழ் ஆர் கோவலர்’ என்று கூறப்படுவதால் கூழ் இவர்களின் முக்கிய உணவுப் பொருளாக இருத்தல் வேண்டும். முல்லை நிலத்தார் பாலையும் தினையரிசி சோற்றையும் உண்டனர். முல்லை நிலத்து சிற்றூர்களில் இருந்தவர் வரகரிசி சோறும் அவரைப் பருப்பு உணவை உண்டனர்.

புளியங்கூழ்

நன்னைது மலைநாட்டு முல்லைநிலத்தார் சிவந்த அவரை விதைகளையும், மூங்கில் அரிசியையும் மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த நிலத்தின் அரிசியையும் புளிகரைக்கப்பட்ட உலையில் பெய்து குழைந்து புளியங்கூழாக்கி உட்கொண்டனர். பொன்னை நறுக்கினார் போன்ற நுண்ணிய அரிசியை வெள்ளாட்டு இறைச்சியுடன் கூட்டி ஆக்கிய சோற்றையும் தினைமாவினையும் உண்டனர்.

அரசன் முதல் கடை ஆண்டி வரை அனைவரும் அக்காலத்தில் குடிபழக்கம் உடையவனாக இருந்தனர். மதுரை நகரில் வாழ்ந்த மிலேச்சர், யவணர் முதலிய வெளிநாட்டவர் வண்டுகள் மொய்க்கும் கள்ளை பருகி மகிழ்ந்தனர். அக்கள் 'முசுதேறல்' எனப்பட்டது.

வரகு சோறு சமைத்தல்

வழிப்போக்கர்களின் பசியை தீர்ப்பதற்காகப் புல்லி நாட்டு இடையர்கள் வரகுத்தாள்களில் மாடுகளின் குளம்புகள் பட்டு உதிர்ந்த வரகு தானியத்தைச் சேர்த்து அகன்ற பாறைகளில் பரப்பினார்கள். வரகினை இடையர் பெண்கள் திரிகையில் (சுழல்மரம்) சொலித்து புடைத்து கோது நீக்கி உரலில் இட்டு மழுக்கினார்கள். பின்னர் சுனை நீரெடுத்து பானையில் ஊற்றிக் கல் அடுப்பில் ஏற்றி வரகுஞ்சோறு சமைத்து பகுத்துண்டார்கள்.

ஆநிறைகள் மேய்ப்பவர் எடுத்துச் சென்ற புளிச்சோற்றை வழிப்போக்கர் வரும் வரை காத்திருந்து, அவர்களின் களைப்பு தீரும்படி உணவை பகிர்ந்தளித்து உண்டனர். முல்லைநில மக்கள் குறுமுயல்களை வேட்டையாடி உணவு சமைத்துள்ளனர்.

முல்லை நில மக்களின் பண்பாடு

பண்பாடு

சங்க கால மக்கள் செல்வத்தை 'நில்லாப் பொருள்' என்றனர். 'மன்னாப் பொருள்' என்றும் குறிப்பிட்டனர். இன்பமும் இளமையும் விரைவில் கழிவன என்னும் உண்மையை அறிந்தனர். தேரின் உருளையில் நண்டுகள் அகப்பட்டு நசங்காதபடி பாகன் தேரைச் செலுத்தினான் என்று நற்றிணை பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இது தலைவனின் அருள் உணர்ச்சியை புலப்படுத்துகின்றது.

விருந்தோம்பல்

முல்லைநில மக்களின் இல்லங்கள் தோறும் விருந்தோம்பல் பண்பு சிறந்து காணப்படுகின்றன. தம் இல்லங்களுக்கு வரும் விருந்தினர்களுக்கு தினையரிசி சோறு, பால், வரகரசி சோறு, அவரை கலந்த பருப்பு சோறு ஆகியவற்றை வழங்கினர். விருந்தோம்பல் என்பது தமிழர்களின் தலையாயப் பண்புகளில் ஒன்றாகப் போற்றப்படக் கூடியது.

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”⁶²

என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களிலும் விருந்தோம்பல் பண்பு உயிராகப் போற்றப்பட்டது.

“மன்னவன் புறந்தர வருவிருந்து ஓம்பி

தன்நகர் விழையக் கூடின்

இன்உறல் வியன்மார்ப அதுமனும் பொருளே”⁶³

என்று தலைவி தலைவனுடன் இருந்து வருகின்ற விருந்தினர்களைப் பேணிக் காத்து இல்லறம் நடத்துவதுதான் சிறந்த பண்பாகும் என்று தோழி தலைவனிடம் கூறுகின்றாள்.

ஏறுதழுவல் விழா

முல்லைக்கலி பாடலில் ஏறுதழுவல் பற்றிய விவரங்கள் அழகுற அமைந்துள்ளன. கொல்லும் காளையின் கொம்புகளுக்கு இடையே தாம் காதல் கொள்ளும் கன்னியரின் மார்பகத்தை போலக் கருதி இளைஞர் பாய்வாராயின் அவர்களுக்குத் தம் மகளிரை மணம் செய்து கொடுத்தனர் ஆயர் குல மக்கள்.

“மதநீர் பொழியும் யானையைவிட அஞ்சாமை உடைய காளையை விடாமல் தழுவினால் அதன் வெற்றிக்கொடி உனக்கு ஆயமகளிர் தோளைப் பெற்றுத் தரும்”⁶⁴ என்னும் முல்லைக்கலி பாடல்கள் ஆயர்களின் வீரச் செயலைக் கூறுகின்றன.

ஏறுதழுவதல் நிகழ்த்தும்போது ஆடவரை வேகப்படுத்தவும், அவரை ஊக்கப்படுத்தவும் கடுமையான ஓசை உடைய பல இசைக் கருவிகளை முழங்குவர். அவ்வோசை இடிமுழக்கத்தைப் போன்று ஒலியுடையாக இருக்கும். இவ்வொலியைக் கேட்கும் போது புதிய வேகம் ஏற்படும்.

“இடி உறழ் இசையுடன் இயம் எழுந்து ஆர்ப்ப”⁶⁵

இப்பாடல் வழியாக ‘இயம்’ எனும் இசைக் கருவியைப் பயன்படுத்தினர் என்பது அறியமுடிகிறது.

எருதுகளின் வகைகள்

எருதுகள் பலதேவனைப் போன்ற வெண்ணிறமாக இருந்தன. சில “கண்ணனைபோல கரிய நிறமுடன் இருந்தன. சில சிவனைப்போல செம்மையும், கருமையும் கலந்தவையாக இருந்தன”. முருகனைப்போல அழகுடன் சில காளைகள் காணப்பட்டன. சில எருதுகள் “இந்திரனைப் போல பல புள்ளிகளை கொண்டிருந்தது. முருகனது வெள்ளிய துகிலைப்போல வெள்ளைநிற காளைகள்,

எமனை போன்ற வலிமையுடையவனாக இருந்தன". இவை அனைத்தும் தொழுவத்தில் விடப்படும். வீரர்கள் தொழுவத்தில் பாய்ந்தவுடன் காளைகளை அடக்க முற்படுவர். அவை சில வீரர்களை குத்தி சாய்க்கும். கன்னிப் பெண்கள் ஏறுதழுவலை பரண் மீது அமர்ந்து வேடிக்கை பார்ப்பர்.

“ஏறுதழுவலில் ஈடுபடாத இளைஞனை

ஆயர்மகள் கணவனாக ஏலாள்”⁶⁶

ஏறு தழுவலில் வெற்றி பெற்ற ஆயர் இனத்து ஆடவரை நினைத்து ஆயர் மகளிர் குரைப்பாட்டு பாடுவர்.

முல்லை நில மக்களின் மணமுறை

முல்லை நில மக்களாகிய ஆயர் தம் குடியில் பெண் பிறந்ததும் ஒரு காளை கன்றை வளர்க்கத் தொடங்குவர். அப்பெண் பருவம் பெய்தும் போது சிறந்த காளையாக வளர்ந்து நிற்கும், அதனை அடக்கும் இளைஞனுக்கே அப்பெண் மணமாலை சூட்டுவாள் என்று அவர்கள் பறையறைந்து ‘ஏறுகோடல்’ விழாவை நடத்துவர். அவ்விழாவின் இறுதியில் ஏறு தழுவிய இளைஞனின் வீரத்தைப் பாராட்டிக் குரவை ஆடுவர். அதன் பின் தன் மகளை அவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுப்பர்.

ஏறு தழுவும் வலிமையானவனையே தன் மணவாளனாக ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பும் முல்லைநில கன்னியர் இருந்தனர். முல்லை நிலக் கன்னியர்கள், மனவுறுதியும், கட்டுடலும் பெற்றுக் கவினோடும் விளங்கினர்.

முல்லை நில மகளிரின் மனவுறுதி

ஏறுதழுவும் விழாவில் ஆயர் இனத்து மங்கையர் பரண் மீதிருந்து ஆடவர் நிகழ்த்தும் வீரச் செயல்களைக் கண்டு அவர்களில் தம் மனம் விரும்புவோரைக்

கணவராக அடைய முயல்வர். ஆயர் இன மகளிர் கணவன் வீரமுடையவராக இருத்தலே செல்வம் என்று கருதினர். ஏறுதழுவலில் ஈடுபடாத இளைஞனை ஆயர்மகள் கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாள். “பொதுவன் நமக்கு ஒரு நாள் கோளாளன் ஆகாமை இல்லை, அவற்றை கண்டு வேளாண்மை செய்தன கண்” என்று அவர்களுக்காக காத்திருந்தவர்கள் முல்லைநிலக் கன்னியர்கள் ஆவர்.

திருமண சடங்கு

காதல் உறுதியோடும் கற்புத் தகுதியும் பெற்றவர்களாக விளங்கினர். ஆயர் மகளிர் கொல்லுகின்ற காளையின் கொம்புக்கு அஞ்சும் இளைஞனை ஆயர் குலத்து மங்கை மறுமையிலும் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்ள விரும்ப மாட்டாள். எப்போதும் வெறுப்பாள். ஆயர் தமது வீட்டை செம்மண்ணால் அலங்கரித்துத் தரையில் மணலைப் பரப்புவர். பெண் எருமையின் கொம்பைத் தெய்வமாக வைத்து வழிபட்டு சடங்கு செய்தனர். குடும்ப வளர்ச்சிக்காக இன வளத்தை பெருக்குஞ் சின்னமாக பெண் எருமைக் கொம்பை வழிபடும் நம்பிக்கையை இதனால் அறியலாம். இனவிருத்திக்குச் செய்யப்படும் சடங்காக இதனை செய்தனர். முல்லைநிலத்தில் நடைபெறும் திருமணம் பற்றி அகநானூற்றுப் பாடல் கொண்டு சில விவரங்கள் அறியலாம். திருமண நாளன்று செம்மறியாட்டின் பாலில் விளைந்த தயிர் கொல்லையில் விளைந்த வரகை குற்றியெடுத்த அரிசி, புற்றில் எடுத்த ஈசல் ஆகியவற்றை இட்டு சமைத்த இனிய புளிப்பையுடைய சூடான சோற்றை பசு வெண்ணெய் மேலேயிருந்து உருக உண்டனர்.

புதிய மட்பாத்திரம் போன்ற சிவந்த முகப்பையுடைய சிறிய வட்டில் பால்சோற்றை மணமகள் உண்பதற்காக மணமகன் தொட்டுக் கொடுப்பது வழக்கம். புதிய வெண்கலம் கொண்டு வருதலும் மணமகனுக்கு உணவு படைத்தலும் திருமணத்தில் இடம் பெறும் சடங்குகளாகும். அவை வீட்டு பொறுப்பினை

மணமகள் ஏற்றுக் கொண்டதற்கான அறிகுறி சடங்காகும். இந்த திருமணம் 'பெருமணம்' எனப்பட்டது.

குரவைப்பாட்டு

ஏறு தழுவும் விழாவில் ஆயர் இனத்து ஆடவர் தழுவியதை தோழி தலைவிக்கு சுட்டிக் காட்டுவாள். ஆடவர் தழுவிய ஏறுகளை புகழ்ந்து பாட குரவைப்பாட்டு நிகழ்த்துவர். ஏறு தழுவி வெற்றி பெற்ற தலைவனை புகழ்ந்து பாட தோழி தலைவியை அழைப்பாள். தலைவி அதற்கு இசைந்து ஊர்மக்கள் பழிச்சொல்லுக்குத் தான் அஞ்சவில்லை; தலைவன் தன்னை வருத்தினான் என்றும் பொருளடைத்துப் பாடும் குரவைப் பாட்டில் கலந்துக் கொண்டு குரவை ஆடுவாள்; அதன் பிறகு தோழி தலைவியிடம் 'நம் சுற்றத்தார் உனக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க இசைந்தனர்' என்று கூறுவாள். பிறகு திருமணத்தை சுற்றத்தார் கூடி முடிவு செய்வர்.

“ஒருக்க நாம் ஆடும் குரவையுள் நம்மை

அருக்கினான் போல்நோக்கி அல்லல் நோய்செய்தல்”⁶⁷

முல்லைக்கலி பாடலில் முல்லைநில மக்கள் திருமணமுறை அறியமுடிகிறது. ஏறு தழுவும் வலிமையானவனையே தன் மணவாளனாகக் கொள்ள விரும்பும் கன்னியராக இருந்தனர். ஏறு தழுவும் விழாவின் இறுதியில் குரவைப் பாட்டு பாடி வெற்றி பெற்ற வீரனை பாராட்டி மகிழ்வர். ஏறு தழுவும் விழாவின் இறுதியில் தலைவியின் தந்தையோடு அவள் தமையன்மாரும் உடனிருந்து அவளது திருமணத்திற்கு இசைவு தருவர்.

சங்க காலத்தில் களவுக்காதல் சமுதாயத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டாலும் திருமணம் பெற்றோராலும் சுற்றத்தாராலுமே முடிவு செய்யப்பட்டது. பெண்ணின் காதலைப் பெற்றோர் அறிந்த பின்பும் ஆடவனின் குணச் செயல்களைப் பற்றி

அவர்கள் நன்கு கேட்டறிந்த பின்னரே திருமணத்தை முடிவு செய்வர். இதனை முல்லைக்கலிப் பாடலில் அறியலாம்.

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அறிவியல்

அடிப்படை உண்மைகளை கொண்டு காலஇடைவெளியில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் திரட்டப்பட்ட முழுஅறிவின் தொகுப்பே அறிவியலாகும். இவற்றில் கணிதம் என்பது வணிகத்தில் எண்களுக்கு இடையேயான தொடர்பை அறிவதில் நிலத்தை அளப்பதில் அண்டவெளி நிகழ்வுகளை கூறுவதில் மனிதனுக்கு இருந்த கணித்தலின் தேவைக் காரணமாக எழுந்த ஒரு அறிவியல் பிரிவாகும். கணிதம் இல்லாமல் எந்த துறையும் முன்னேற முடியாது. கணிதம் அனைத்து துறைகளிலும் உள்ளார்ந்து படர்ந்திருக்கிறது. இவ்வாறு அனைத்து துறைகளிலும் சார்ந்து விளங்குகின்ற கணிதம் பற்றி செய்திகள் முல்லைத்திணைப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

எண்ணும் முறை

சங்க காலத்தில் மக்கள் சுவற்றில் கோடுகளை வரைந்து நாட்களை எண்ணினர். தலைவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த தலைவியின் நிலையை குறிப்பிடும்போது சுவற்றில் கோடு வரைந்த நாட்களை எண்ணியதை,

“வீங்கு இழைநெகிழ, விம்மி, ஈங்கே

எறிகண் பேதுறல்; ஆய்கோடு இட்டுச்

சுவர்வாய் பற்றும்நின் படர் சேண் நீங்க

வருவேம் என்ற பருவம் உதுக்காண்”⁶⁸

என்று தனிமையுற்றிருக்கும் தலைவி, நாள்தோறும் தொடர்ந்து தலைவன் பிரிந்த நாட்களை முறையாகக் கோடிட்ட திண்ணிய சுவரினை நோக்கி ஆற்றாமையால் மீள நினைத்து நூலறுந்து விழும் முத்துக்களையும் போலத் தண்ணீர்த்துளிகள்

விழ, தலைவன் வருவேன் எனக் குறித்த நாட்கள் முடிவுற்று, நாட்கள் நீண்டுக் கொண்டே செல்கின்றது. சுவற்றில் கோடுகளை எண்ணி அறிந்து கொண்ட இச்செயல் கூட்டல் கணித முறையை அறிந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

முல்லை நிலமக்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள்

முல்லைநில மக்கள் ஆநிறைகளை மேய்தலும், கொல்லை உழவுத்தொழில் செய்தலும் அவர்களின் வாழ்வாதாரங்களாக விளங்கின. பால்படு பொருட்களை பயன்படுத்தினர். தயிர், மோர் ஆகியவற்றை பாதுகாத்து வைப்பதற்கு களிமண்ணால் செய்த பாணையை வைத்திருந்தனர். அவற்றை கயிற்றால் ஆன உறிகளில் தொங்கவிட்டனர். தயிரைக் கடைய மத்தினையும், கயிற்றையும் பயன்படுத்தினர். ஆயர்கள் தயிர் கடைந்ததை முல்லைக்கலி பாடலில் காணலாம்.

பால் பொருட்களை தங்கள் உறைவிடங்கள் அருகிலோ வேற்று நிலத்தாரிடமோ விற்று பொருளிட்டினர். இடையர் பால் விற்பதை,

“பால்நொடை இடையன்”⁶⁹

என்னும் அடி உணர்த்தும் நிலத்தை உழும் கலப்பை, கணிச்சி (கோடாலி) பொருட்களை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டி, தானியங்களை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டி, தானியங்களை போட்டு வைக்கும் குதிர், தானியங்களையும் பிற பொருட்களையும் எடுத்துச்செல்ல பயன்படுத்தப்படும் ‘பனை ஓலை’ மற்றும் பனை மட்டையிலிருந்து கிழித்தெடுத்துச் செய்யப்பட்ட ‘பெட்டி’ வரகைத் திரிக்கப் பயன்படும் ‘மரத்திரிகை’ வரகரிசியை குற்றி தீட்டப் பயன்படும் ‘உரல்’, ‘உலக்கை’ தானியத்தை கொளிக்க பயன்படுத்தும் ‘சுளகு’ ஆகிய கருவிகளை பயன்படுத்தி முல்லை நில மக்கள் வாழ்ந்தனர். பொருட்களை அளந்தரிய ‘நாழி’ என்ற முகந்தளக்கும் கருவியைப் பயன்படுத்தினர்.

பாண்டியன் தலையானங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பொலங்கலத்தில் மணங்கமழ் தேறலைப் பருகினான் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சோறு சமைக்கும் பாத்திரம் 'குழிசி' எனப்பட்டது. தயிர் பானைக்கும் இப்பெயர் வழங்கப்பட்டது. குவிந்த வாயையுடைய நீருண்ணும் பாத்திரம் 'தொகுவாய்க் கன்னல்' எனப் பெயர் பெற்றது. நீர் பெய்து வைக்கும் ஒரு வகைப் பாத்திரம் 'குறுநீர்க் கன்னல்'⁷⁰ எனப்பட்டது. 'பொலங்கலம்' 'பொன் வட்டில்' என்பது நச்சர் உரை. பெறலருங்கலம் - என்றும் பெயர் பெற்றது. பெறுதற்குரிய பொற்கலம் என்பது உரை. நன்னைது மலைநாட்டு முல்லை நிலத்தில் கழையில் (முங்கில் குழாயில்) எருமையின் பால் தயிராக தோய்க்கப்பட்டது. தேரைப் பயன்படுத்தினர். தேர் முல்லைநில மக்களின் போக்குவரத்து சாதனமாக பயன்பட்டது.

நம்பிக்கை

எந்த ஒரு காரியத்தையும் நல்ல பொழுதில் தொடங்க வேண்டும் என்பதனையும், நல்ல சொற்கள் கேட்க வேண்டுமென்பதனையும் பண்டைய மக்கள் குறிக்கோளாக கொண்டார்கள். போருக்குச் செல்கின்ற தலைவன் மங்கல நெறியை பின்பற்றினான் என்று முல்லைப்பாட்டு இயம்புகின்றது.

நற்சொல் கேட்டல்

ஒரு செயலை செய்யத் தொடங்கும்போது எதிர்பாராத வகையில் நற்சொற்களைப் பிறர் கூறக் கேட்பது 'விரிச்சிக் கேட்டல்' எனப்படும். இதனை நன்னிமித்தமாகக்கொள்வர். பகைநாட்டு ஆநிறைகளை கவரும்முன் விரிச்சி கேட்டலை மேற்கொள்வர். முல்லைப்பாட்டில் தலைவனை நினைத்து ஆற்றியிருக்கும் தலைவிக்காக முதுபெண்டிர் விரிச்சி கேட்பதாக கூறப்பட்டுள்ளது.

புதிய நெல்லுடன் முல்லை அரும்புகளை தூவி தெய்வத்தை வழிபட்டு
நற்சொல் கேட்ட வண்ணம் நின்றனர்.

“சிறு தாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றின்

னுறுதுயர் ரலமர னோக்கிய யாய்மகன்

கொடுங்கோற் கோவலர் பின்னின் றுய்த்தர

வின்தே வருபவர் தாயா என்போள்

ணன்னர் நன்மொழி கேட்டன”⁷¹

என்று நற்சொல்லை கேட்கின்றனர். இது தலைவிக்கு மகிழ்ச்சி அளிப்பதாக
ஆசிரியர் நல்லாதனார் குறிப்பிடுகிறார்.

முல்லைநில மக்களின் கலைகள்

போர்க்கலை

வீரத்தையும் மான உணர்வையும் பெரிதெனக் கருதி தமிழர்கள்
வாழ்ந்தனர். தங்கள் நாட்டு எல்லைகளை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்ற
ஆசைதான் போருக்கான காரணமாக அமைகின்றது. விழுப்புண் ஒரு வீரனுக்கு
அழகு என்று இலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

“விழுப்புண்’ படாதநாள் எல்லாம் வழக்கினுன்

வைக்கும் தன் நாளை எடுத்து”⁷²

என்ற குறள் வழியாக இதனை அறியலாம்.

முல்லைப்பாட்டில் பாட்டுடைத் தலைவன், போரினை விரும்பி உறக்கம்
கொள்ளாமல், அடுத்த நாள் செய்யும் போருக்கு தன்னை தயார்படுத்திக்கொள்ள
பாசறைக்கு செல்கிறான். அங்கு முதல் நாளில் நடந்த போரில் பகைவர் வீசிய
வேல் நுழைந்ததால் விழுப்புண் பெற்று பெட்டை யானைகளை மறந்த களிற்று

யானைகளையும், வெற்றியினை கொடுத்து செந்நோற்றுக்கடன் தப்பாமல் கழித்து இறந்த மறவரை நினைத்து, குதிரைகளின் மேல் காவலாக போட்ட தோற்கருவிகளை அறுத்துக்கொண்டு அம்புகள் தைத்ததால் செவிகளை சாய்த்துக்கொண்டு தீனி தின்னாமல் வருந்தும், குதிரைகளை நினைத்தும் ஒரு கையினை படுக்கையின்மேல் வைத்து மற்றொரு கையினால் முடியைத் தாங்கியும் நீளச் சிந்தித்து உறங்கிய தலைவனை முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது.

ஓவியக்கலை

கார்காலத்திற்கு ஏற்ப மழை பெய்தலால் சிவந்த இந்திரகோபப் பூச்சிகள் ஓவியம் போல் பரந்து திரிந்தன. நீலமணியை ஒத்த காயாம்பூக்கள் தரையில் உதிர்ந்து கிடக்க அவற்றின் இடையில் சிவந்த முதுகுப்புறம் உடைய தாம்பூலப் பூச்சிகள் ஊர்ந்தன. அந்நிலையில் முல்லைக்கொடிகள் அசைய பூக்கள் கழன்று உதிர்ந்தன. இக்காட்சியை ஓவியன் தீட்டிய சித்திரம் போல தோன்றின என்று உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ள விதம் அகநானூற்று முல்லைநில மக்களின் ஓவியப்புலமையைப் புலப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

இசைக்கலை

முல்லை நில மக்களின் வாழ்வோடு இசை இரண்டற கலந்திருப்பதற்கு அகநானூற்று முல்லைப் பாடல்கள் சான்று பகர்கின்றன. ஆநிரைகளைக் கூட இசைக்கு மயங்கின. தலைவன் மாலைப் பொழுதில் வருவான் என்று கூறிய பாணனிடம் அவன் மாலைப் பொழுதான பின்னரும் வராததால் நான் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன் என்று பாணனைப் பார்த்து தலைவி கேட்டதற்குப் பதில் கூறாமல் யாழை வாசித்துக் கொண்டே அப்புறம் போய் தலைவனை அழைத்து வரத் தான் புறப்பட்டதாகப் பாணன் குறிப்பிடுகிறான்.

ஆட்டை மேய்க்கச் சென்ற ஆயர்குலத்தை சார்ந்த மக்கள் காட்டில் வண்டுகளால் இயல்பாக துளைக்கப்பட்ட மூங்கில்கள் வழியாக காற்று உட்புகும். இவற்றின் மூலம் ஒலியைக் கேட்டு இன்புற்று அவற்றை துண்டுகளாக வெட்டி குழல் தயாரித்தனர். கோவலர்கள் அந்திநேரத்தில் பசுக்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்காக இசைக்கும் புல்லாங்குழலின் இசை காட்டை கடந்து நிலமுற்றத்தில் கேட்கும் முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கையோடு இசைய இரண்டற கலந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது. முல்லை நிலத்தில்தான் முதன்முதலில் இசை தோன்றியது என அறியமுடிகிறது.

நெடுநல்வாடையில் தொழில்நுட்ப வல்லுநர்கள்

நாட்டை ஆண்ட மன்னனின் வாழ்விடம் கோயிலைப் போலவே சிறப்புற்றிருந்தது. அக்கால கட்டிடக் கலை வல்லுநர்களை நூலறி புலவர் எனப்பட்டனர்.

“நூல் அறிபுலவர் நுண்ணிதின் கயிறு இட்டு

தேளம் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி

பெரும் பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப மனை வகுத்து”⁷³

சூரியன் திசை எங்கும் தன் கதிர்களை பரப்பும் அகன்ற இடத்தில் சூரியன் மேற்கு நோக்கி உயர்ந்து, எழுந்து ஒரு பக்கம் நிழல்சாராத வேளையில் இருகோலினை நட்டு அதன் நிழல் மாறுபடாது நிற்கின்ற நண்பகல் பொழுதில் கட்டிடக்கலை பற்றிய நூல்களைக் கற்றுக் தேர்ந்தோர் நுட்பமாக நூலைப் பிடித்தப் பார்த்து திசைகளைத் தெரிந்து அத்திசைகளுக்குரிய தெய்வங்களை கருத்தில் கொண்டு பெரிய புகழினை உடைய மன்னர் வாழ்வதற்கு ஏற்றவகையில் அமைக்கப்பட்ட அரண்மனை அமைத்தனர் என்று மனை வகுப்பதற்கு உரிய நெறிமுறைகளை அறியமுடிகிறது.

நாழிகை அளந்தறிதல்

பண்டைக் காலத்தில் நாழிகை வட்டில் இருந்தது. அதனைக் கொண்டு நாழிகையை கணக்கிட்டு அறிந்தனர். அவ்வாறு அறிந்து கூறுபவர் நாழிகைக் கணக்கர் என்பதை முல்லைப்பாட்டில் அறியலாம்.

“பொழுது தளந்தறியும் பொய்யா மாக்க

டொழுது காண்கையர் தோன்ற வாழ்த்தி”⁷⁴

என்ற பாடல் இதனை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

மகளிர் வீரச்சிறப்பு

வீரம் என்பது தமிழர்களின் தலையாய பண்பாகும். வீரத்தின் சிறப்பை பல இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. முல்லைப்பாட்டில் பெண்களின் வீரச்சிறப்பு கூறப்படுகின்றது. “பெண் என்பவள் வீட்டை ஆளப்பிறந்தவள் அல்ல. நாட்டையும் ஆளப்பிறந்தவள் நாட்டு மண்ணையும் காக்க பிறந்தவள்” என்று முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகின்றது.

மன்னனுக்காக அமைக்கப்பட்ட பாசறையில் “குறுகிய வளையலை அணிந்த முன் கையையும், சிறிய முதுகையும் உடைய பெண் ஒளியுடைய வாளை கச்சுடன் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு காவல் தொழிலை மேற்கொண்டு பாவை விளக்கை கொளுத்தி நின்றனர்”⁷⁵ என முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது.

முல்லை நில மக்களின் தனித்தன்மை

சங்ககாலத் தமிழர்களுக்கென்று தனித்தன்மை மிக்க பண்புகள் இருந்துள்ளன. அன்பு, பாசம், நேசம், ஈரம், வீரம், கொடை போன்ற உயரிய பண்புகளைக் கொண்டு தம் இல்லற கடமைகளை இனிதே நிறைவேற்றி வாழ்ந்தனர் தமிழர் என்பதற்கானச் சான்றுகள் அகநானூற்று முல்லைப்பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன.

தலைவி முல்லை சான்ற கற்பினள், நற்பண்பும் தெய்வக் கற்பும் வாய்ந்தவள். அன்பால் உள்ளம் கலந்து விருப்பமிக்க மென்மைத் தன்மை உடையவள். பாசத்தோடு குழந்தையைப் பேணி வளர்ப்பவள் என்று எடுத்துரைக்கப்படுகிறாள்.

கோவலரும் பழக்கவழக்கங்களும்

ஆடுகளையும் பசுக்களையும் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்ப்போர் இடையர், ஆயர், கோவலர் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். ஆட்டிடையர்கள் முல்லைப்பூவினைத் தோன்றிப் பூவுடன் இணைத்துத் தொடுத்துத் தலையில் கண்ணியாகச் சூடினர். அவர்கள் ஆட்டுக்குட்டிகளை ஓலைப்பாயுள் வைத்து முதுகில் சுமந்து சென்றனர். காட்டில் புன்செய் நிலத்தில் எருவிற்காக ஆட்டுக் கிடையை நிறுத்தி காவல் புரிந்தனர். மேகம் இடி இடித்துப் பாம்புகளை நடுங்கச் செய்து பெருமழை பெய்யும் நள்ளிரவிலும் அவற்றைக் காவல் செய்தனர். காவல் புரியும்போது தம் வலிமையான கோலின் ஒரு பக்கம் சோற்றுப்பானை வைத்து உறியைத் தொங்கவிட்டும் மறுபக்கம் தோல் படுக்கையைக் கட்டியும் சென்றனர். மழை தன்னை நனைக்க கோலை காலுடன் சார்த்திக் கொண்டு தனியே நின்று காவல் புரிந்தனர். வெம்மை வாய்ந்த கொள்ளியின் தீயில் தம் அகங்கை காய்ந்திடச் செய்தனர். தீக்கடைக் கோலால் தீமூட்டி விறகை எரியவிட்டு அதில் குளிர் காய்ந்தனர். மாலைப்பொழுதில் மடித்து கட்டிய ஆடையினை உடையவராயக் கொன்றைத் தீங்குமூல் ஊதுபவராயக் கையில் கோலுடன் மேய்ச்சல் நிலத்திற்கு நடந்து சென்று பால் மடிச்சுமை குறையுமாறு வீடுகளிலுள்ள கன்றுகளிடம் அவற்றைச் சேர்ப்பித்தனர். ஆடுகளை நரிகளிடமிருந்து காப்பதற்கு வாயைமடித்துச் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பினர். நரிகள் ஆட்டைக் கவரும் நிலையில் சீட்டி ஓசை நரிகளை விரட்டும். அவர்கள் குறுநரிகளை விரட்டும் இந்நீண்ட ஒலி சிறிய கண்ணினையுடைய பன்றியின் பெருங்கூட்டத்தை விரட்டும் முற்றிய தினைப்புனம் காத்திருப்போர் அப்பன்றிகள்

வருங்காலத்தை எண்ணியிருந்து ஊதும் பெரிய ஓசையோடு ஒரு சேர வந்தொலிக்கும். அந்தி நேரத்தில் பசுக்களை ஒன்று சேர்வதற்குப் புல்லாங்குழலினை ஊதினர். அப்புல்லாங்குழல் இசைக்குப் பொருந்த மாடுகள் இணைந்தன. புல்லாங்குழல் இசை காட்டைக் கடந்து நிலாமுற்றம் வரை கேட்கும் தன்மையதாய் இருந்தது.

பழக்க வழக்கங்கள்

மக்கள் கடைபிடித்து ஒழுகும் பழக்க வழக்கங்களே அவர்கள் எத்தகைய வாழ்க்கை நிலையைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதைப் படம் பிடித்துக் காட்ட உதவும். அவ்வகையில் முல்லை நிலத்தவர் பழக்க வழக்கங்களைக் காண்பது அவர் தம் வாழ்க்கை நிலையை அறிய பெரிதும் உதவுவனவாக அமையும்.

பறவைகளை வளர்த்தல்

அன்னம், கிளி போன்ற பறவைகள் முல்லைநில மக்களால் வீடுகளில் விரும்பி வளர்க்கப்பட்டன. இதனை,

“தாமயிர் எனினம்

துணையொடு திளைக்கும் காப்புடை வரைப்பில்

செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கைஏந்தி”⁷⁶

என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

மகளிர் ஒப்பனை

பெண்கள் தங்கள் கூந்தலைப் பலவாகப் பிரித்து ஒப்பனை செய்துள்ளனர். கண்களில் மை தீட்டி உள்ளனர். சோலைகளிலுள்ள மலர்களைக் கூந்தலில் சூடியுள்ளனர். அழகிய சிறந்த வேலைப்பாடுகளை உடைய அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர். ஒளி வீசும் வளையல் அணிந்திருந்தனர். பொன்னால் செய்யப்பட்ட அழகிய சதங்கையினை அணிந்திருந்தனர் என்னும் செய்திகளை

அகநானூறு முல்லைப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. பெண்கள் காதுகளில் 'குழை' அணிந்திருந்தனர்⁷⁷.

சங்க கால மகளிர் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டினர். அவர்களின் அணிகலன் நுட்பமான வேலைப்பாடு மிக்கவையாக இருந்தன. கை, காது, கழுத்து, கால் ஆகிய உறுப்புகளில் அணிகலன்களை இட்டு மகிழ்ந்தனர். கைகளில் வலம்புரி சங்கால் செய்யப்பட்ட வளையல்களையும், விரல்களில் மோதிரத்தையும் அணிந்திருந்தனர் என்பதனை நெடுநல்வாடை பாடல் சுட்டுகிறது.

ஆடை அணிகலன்கள்

சங்க காலத்தில் துகில், கலிங்கம் என்னும் மிக உயர்ந்த மெல்லிய ஆடைகளை அரசர்களும் செல்வரும் உடுத்தினர். அரசமாதேவி மார்பில் 'கச்சு' வலித்துக் கட்டியிருந்தாள் என்ற நெடுநல்வாடை கூறுகிறது. தொண்டை நாட்டு பெருவழிகளைக் காவல் காத்த வீரர் சட்டை அணிந்திருந்தனர் என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. அக்காலத்தில் படம் எனப்பட்டது. 'படம்புகு மிலேச்சர்' என்பது அயல்நாட்டவர் அணிந்த ஆடையாகும். சங்க காலத்தில் யவணர் என்பவர் தமிழகத்துடன் வாணிபம் செய்தனர். மதுரை, பூம்புகார், வஞ்சி போன்ற தமிழரசர் தலைநகரங்களில் துறைமுகம் பட்டினங்களிலும் வாணிகத்தின் பொருட்டு தங்கினர். அங்கு யவணர் ஆடையை இடையில் அணிந்திருந்தனர். அரைக்கு மேல் மெய்ப்பை (சட்டை) அணிந்திருந்தனர். முல்லைப்பாட்டில் கள்ளைப் பருகி மதுரை தெருக்களில் இரவில் திரிந்த மிலேச்சர்கள் முன்னும் பின்னும் தொங்கலாக ஆடையைத் தொங்கவிட்டுச் சென்றனர். காஞ்சிபுரத்தில் நெய்யப்பட்ட பட்டு காஞ்சிப்பட்டு என்பது போல கலிங்க நாட்டு 'ஆடை' கலிங்க ஆடை என குறிப்பிட்டனர்.

“கழவுறு – கலிங்கம் கழா அது”⁷⁸

என குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது.

சிறுகுடியிலுள்ள மகளிர், பொன்னால் செய்த புலிப்பல்லோடு கோத்த தனிமணித் தாலியினை (ஐம்படைத்தாலி) அணிந்திருந்தனர். இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டமையால், அசோகத் தளிரினால் செய்யப்பெற்ற தழையாடைகளை அணிந்து இருந்தனர் என்பதனை,

“பொன்னோடு புலிப்பல் கோத்த புலம்பு மணித்தாலி

ஒலிக்குழைச் செயலை உடைமான் அல்குல்

கல்கெழு சிறுகுடிக் கானவன் மகளே”⁷⁹

என்ற செய்யுளடிகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

அயல்நாட்டவர் குறிப்பு

முல்லை நில மக்களுக்கும் பிற நாட்டவருக்கும் இருந்த தொடர்பை முல்லைப்பாட்டு விளக்குகின்றது. மிலேச்சர் முதலிய அயல்நாட்டவர் பாசறைப் பணியை செய்ய அமர்த்தப்பட்டனர். ‘யவனர்கள்’ புலிச்சங்கிலியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகிய பள்ளிகளை அமைத்தனர். அந்த பள்ளியறையில் ஊமைகள் ‘மிலேச்சர்’ காவலாக அருகே இருந்தனர். வாய்பேசத்தெரிந்தவர்கள் பள்ளியறையில் இருந்தால் அரசின் செய்திகளை வெளியே கூற வாய்ப்பாக அமையும். “‘மிலேச்சர்’ என்பவர் பெலுச்சிதானத்தின் வழியாக பாரத நாட்டில் புகுந்தனர். பண்டைய கால ஆரியர்களாக உள்ள இவர்களை தமிழர்கள் ‘மிலேச்சர்’ என்றனர்”⁸⁰. திவாகரத்திலும் மிலேச்சர் ‘ஆரியர்’ என கூறப்பட்டுள்ளது.

குதிரைப் பயணம்

முல்லை நில மக்கள் குதிரைகளில் பயணம் செய்துள்ளனர். குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரில் வேற்றிடங்களுக்குச் சென்றுள்ளனர். நான்கு குதிரைகள் ஒரு சேர பூட்டப்பட்ட தேர்களில் சென்றுள்ளனர். தேர்ப்பாகன் குதிரையின் இலக்கணம் அனைத்தும் தெரிந்தவனாகக் காணப்பட்டுள்ளான். குதிரைப் பூட்டப்பட்ட தேரில் கொடுஞ்சி என்னும் தேர் உறுப்பு கையை வைப்பதற்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

“ஒடுபரி மெலியாக் கொய்சுவல் புரவித்

தாள்தாழ் தார்மணி தயங்குபு இயம்ப

ஊர்மதி வலவதேரே சீமிகுபு”⁸¹

என்று தேர்ப்பாகனுக்குத் தலைமகன் கூறுகிறான். இப்பாடலில் குதிரைகளின் பிடரி மயிர்கள் அழகுற கத்தரிக்கப் பெற்றிருந்தன. அவற்றின் கால்வரை ஒலிக்கும் மணிகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன என்னும் செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

முல்லை மக்களின் இன்றைய நிலை

காட்டு நிலப் பகுதியை சார்ந்த மக்கள் இன்றும் கொல்லை உழவுத்தொழிலை மேற்கொண்டு ஆடுமாடுகளை மேய்த்து வருகின்றனர். இவர்கள் கல்வி, பொருளாதாரம் போன்றவற்றில் முன்னேற்றத்தை பெற்றுவருகின்றனர். இன்றும் முல்லை நிலத்தலைவியரிடம் விருந்தோம்பல் சிறந்த பண்பாக விளங்குகிறது. முல்லைநில மக்கள் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்திற்கும் அதன் சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கும் நன்மை அளிக்கும் நல்ல பழக்க வழக்கங்களையும் உயர் பண்புகளையும் கொண்டு சிறந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்துவருகின்றனர்.

முல்லைநிலம் வளத்தோடு உள்ளது. பருவம் தவறாது மழை பொழிகிறது. பண்பட்டதொரு மனப்பக்குவம் மக்களிடையே காணப்படுகிறது. வாய்மை, வள்ளன்மை, வாக்கு மாறாமை, உயிர்களிடத்து அன்பு, பொறுப்புணர்வு,

பிறர்க்கென வாழுதல், விருந்தோம்புதல் போன்ற சிறந்த பண்புகளை மக்கள் பெற்றுள்ளனர். ஆடவர், மகளிர் அனைவரும் பிற உயிர்களைத் துன்புறுத்தாத பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டுள்ளனர். விஞ்ஞானம், கட்டடக் கலை, இசை, ஓவியம், விளையாட்டு போன்றவை குறித்த பரந்துபட்ட அறிவினைப் பெற்றிருக்கின்றனர்.

முடிவுரை

காட்டு நிலப்பகுதியை சார்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. பழங்கால முல்லை நிலத்தில் சீறூர் மன்னர் போன்ற தலைவர்களும் சிற்றரசர்களும் ஆட்சிபுரிந்தனர். முல்லை நிலத் பாட்டுடைத் தலைவன் குறும்பொறை நாடன், முனை நல்ஊரன், சீர்மிகு குரிசில், நெடுந்தகை தோன்றல் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

- ‘நாடன்’ என்ற சொல் குறிஞ்சி நிலக் கருப்பொருளாக இருந்தாலும், ‘புன்புல நாடன்’, ‘புறவணி நாடன்’, ‘காண்கெழுநாடன்’ என முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.
- ‘வெற்பு’ என்ற சொல் மலைப்பகுதி ஆட்சியாளரை குறிக்கும். ஐங்குறுநாறு முல்லைத்திணைப் பாடலில் ‘இருங்கலி வெற்பன்’ என்ற சொல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
- முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவார் அனைவரும் போர்மறவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் ‘புறவு’ அல்லது சீறூரை சார்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- காடுகள் நாட்டின் முல்லைப் பகுதியாக உள்ளதால் முல்லைநிலத்தலைவன் ‘முனைநல் ஊரன்’ என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளான்.
- முல்லை நிலத்தலைவர்கள் வள்ளல்களாக இருந்ததால் செம்மல், நெடுந்தகை என்றப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர்.
- தமிழகத்தில் பல்வேறு இனக்குழுக்கள் சிதறுண்ட காணப்பட்டன. தலைமை பண்பு, வீரம், மனவலிமை, அறிவுத்திறம், மனிதநேயம் ஆகியவற்றால் மேம்பட்ட ஒருவனையே மையமிட்டுக் குழுவாக இருத்தல் இனக்குழு எனப்படும். இந்த இனக்குழுத் தலைவர்கள் சீறூர் தலைவர்கள் எனப்பட்டனர்.

- முல்லை நில மக்கள் ஆயர், அண்டர், கோவலர் என பெயர்கள் ஆநிலை தொழிற்சார்ந்து அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.
- முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் முக்கிய பொருளாதார மாற்றமாக கோவலர் வாழ்வு கால்நடை வளர்ப்போடு வேளாண்மையை மையப்படுத்தியாக காட்டப்பட்டுள்ளது.
- முல்லைநிலப் பெண்கள் பால்பொருட்களை விற்று தங்கள் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்திக்கொண்டனர்.
- முல்லை நில இல்லங்கள் குடிசை, மற்றும் குரம்பை எனப்பட்டது. இவை வரகு வைக்கோலினால் வேயப்பட்டிருந்தன.
- முல்லைநிலத் தெய்வம் 'மாயோன்' ஆகும். நிலம் சார்ந்த தெய்வத்தை வழிபடும் முறையை தொல்காப்பியம் பதிவு செய்துள்ளது.
- திருமாலின் அவதாரங்களாக இராமவதாரம், கிருஷ்ணவதாரம், பரசுராமவதாரம் போன்றவை அகநானூற்றுப் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இராமன், கண்ணன் என்று திருமாலின் அவதாரச் செய்திகளை விளக்குவதன் மூலம் மக்களிடையே இவ்வவதாரங்கள் குறித்த கதைகள் பரவலாக வழக்கிலிருந்தன என்பதை அறியமுடிகிறது.
- அகப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள திருமால் பற்றியக் குறிப்புகள் பரிபாடலிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. வைணவ இலக்கியத்தின் விதை சங்க இலக்கிய காலம் தொட்டே முகிழ்த் தொடங்கிற்று எனவும் கருத இடமுண்டு.
- முல்லைநில மக்கள் வரகரிசிசோறு, அவரைப் பருப்பு கலந்த உணவை உண்டனர். பால்சோறு மற்றும் தினை அரிசி சோறு உண்டனர். இறைச்சி உணவையும் உண்டனர்.
- ஏறுதழுவலில் வென்ற இளைஞனை முல்லை நில மகளிர் மணந்தனர். பெண் எருமையின் 'கொம்பை' தெய்வமாக வைத்து வழிபட்டனர்.

- ஒரு செயலை செய்யத் தொடங்கும்போது எதிர்பாராத வகையில் நாற்சொற்களைப் பிறர் கூறக் கேட்பது 'விரிச்சிக் கேட்டல்' எனப்படும். இதனை நன்னிமித்தமாக கொள்வர்.
- முல்லைநில மகளிர் வீரத்துடன் வாழ்ந்தனர். மன்னனுக்காக அமைக்கப்பட்ட பாசறையில் குறுகிய வளையளை அணிந்த முன்கையும் சிறிய முதுகனையும் உடைய பெண் வாளை கச்சுடன் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு காவல் தொழிலை மேற்கொண்டாள் என்று முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகின்றது.
- முல்லைநில மக்கள் நீரியல் தொழில்நுட்ப அறிவினையும் மரபு அறிவினையும் பெற்று விளங்கினர். இவர்கள் நிலத்தை உழும் கலப்பை, கணிச்சி, வண்டி பெட்டி உரல், உலக்கை, தயிர்பானை ஆகிய கருவிகளை பயன்படுத்தினர்.
- முல்லைநில மக்கள் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் பயணம் செய்தனர். போர்கலை, இசைக்கலை, ஓவியக்கலை, நீரியல் தொழில்நுட்பக் கலை ஆகியவற்றை அறிந்து வைத்திருந்தனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முத்துசாமி, அ. சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், ப.49.
2. சுப்பிரமணியம், க. சங்ககால சமுதாயம், ப.48.
3. தனஞ்செயன், சங்க இலக்கியம் வரலாறு, ப.289.
4. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, பா.27-28, ப.48.
5. மாணிக்கம், அ, (உ.ஆ), சங்க இலக்கியம் அகநானூறு, பா.144, வரி:11-13, ப.195.
6. மோகன், (ப.ஆ), அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.2107.
7. மே.கா.நா, ப.2109.
8. இளம்பூரணர், (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், தொல்.மர.நு,618, ப.528.
9. சுப்பிரமணியன், ச.வே, சங்க இலக்கியம், அகநானூறு, பா.54, வரி:14, ப.225.
10. மே.கா.நா, பா.204, வரி:12, ப.320.
11. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம், புறநானூறு, பா.138, ப.457.
12. பதிற்றுப்பத்து, வரி:20-21, பா.13, ப.391.
13. சுப்பிரமணியன், க.வே, அகநானூறு, பா.184, வரி:3, ப.236.
14. ஜெகதீசன், அகநானூற்று ஆய்வுக்கோவை, ப.2020.
15. சுப்பிரமணியன், ச.வே, சங்க இலக்கியம், புறநானூறு, பா.143, வரி:10-13, ப.468.
16. மே.கா.நா, பா.49, ப.440.
17. மாதையன், பெ, சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், ப.155.
18. சுப்பிரமணியன், ச.வே. முல்லை.கலி, பா.390, வரி:1.
19. பதிற்றுப்பத்து, பா.38, வரி:9.
20. நற்றிணை, பா.69, வரி:8.
21. குறுந்தொகை, பா.22, வரி:3-4.

22. அகநானூறு, பா.374, வரி:13.
23. ஸ்ரீசந்திரன், சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, 20:6.
24. அண்ணாமலை, க.ப, புறநானூறு, பா.25.
25. சுப்பிரமணியன், புறம். பா.33, ப.436.
26. சுப்பிரமணியன், பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.155-158, ப.578.
27. சுப்பிரமணியன், மே.கா.நா, பா.164-166, ப.578.
28. சுப்பிரமணியன், ச.வே, கலித்தொகை, பா.107, வரி:2, ப.363.
29. மே.கா.நா, பா.103, வரி:37, ப.359.
30. மே.கா.நா, பா.164, ப.360.
31. விக்டர், மா.சே, தொல்காப்பிய சிந்தனைகள், ப.92.
32. சுப்பிரமணியன், ச.வே, அகநானூறு, பா.14, வரி:8-11, ப.30.
33. மே.கா.நா, பா.34, வரி:11-12, ப.63.
34. மே.கா.நா. அகம், பா.54, வரி:4, ப.83.
35. மே.கா.நா, பா.354, வரி:4, ப.394.
36. மாணிக்கம், அ, நற்றிணை, பா.121, ப.154.
37. பட்டாபிராமன், வாழ்வியல் கூறுகள், குறுந்தொகை, பா.115, ப.93.
38. சுப்பிரமணியன், நற்றிணை, பா.59, ப.143.
39. மாணிக்கம், அகநானூறு, பா.54, வரி:11, ப.225.
40. மே.கா.நா, பா.84, வரி:10, ப.232.
41. சுப்பிரமணியன், ச.வே, மே.கா.நா, பா.84, வரி:13, ப.236.
42. சுப்பிரமணியன், ச.வே, மே.கா.நா, பா.204, வரி:13-14, ப.259.
43. சுப்பிரமணியன், ச.வே, மே.கா.நா, பா.284, வரி:7, ப.227.
44. தனஞ்செயன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.6-3.
45. மறைமலை அடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.45.
46. அரணமுறுவல், ந, தொல்காப்பியம், தொ.பொருள், நா.க.19.

47. அண்ணாமலை, தப, அகநானூறு, பா.70, வரி:13-17, வரி.229.
48. மே.கா.நூ, பா.59, வரி:3-6, ப.226.
49. புகழேந்தி, மு, வெற்றிமுனை, ப.36.
50. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, பா.8-11, ப.48.
51. சுப்பிரமணியன், ச.வே, கலித்தொகை, பா.101, வரி:14-15, ப.357.
52. மாணிக்கலாச்சன், ஞா. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.372-373, ப.581.
53. Bhakthi, The Vedantrakesari in 1914> g.581.
54. தமிழண்ணல், (ப.ஆ), அகநானூறு, பா.284, வரி:8-10. ப.320.
55. இளம்பூரணர், தொல்காப்பியம், பொருள், நூற்.15, ப.14.
56. அண்ணாமலை, சுப, கலித்தொகை, பா.109, ப.230.
57. ஸ்ரீசந்திரன், அகநானூறு, பா.224, ப.260.
58. புலியூர் கேசிகன், (உ.ஆ), குறுந்தொகை, பா.221, வரி:3.
59. மாணிக்கம், அ, அகநானூறு, பா.394, வரி:2-6.
60. பெரும்பாணாற்றுப்படை, வரி:92-195.
61. புறநானூறு, பா.396, வரி:17-18.
62. ராஜேஸ்வரி, திருக்குறள், குற.18, ப.20.
63. கலித்தொகை, பாலைக்கிலி, பா.8, வரி:21-23.
64. நித்தியக்கல்யாணி, ஆய்வுக்கோவை, ப.2012.
65. மாணிக்கம், அ, கலித்தொகை, பா.104, வரி:54.
66. அண்ணாமலை, கலித்தொகை, பா.103.
67. அண்ணாமலை, முல்லைக்கலி, பா.69-70.
68. தமிழண்ணல், வாழ்வியல் கூறுகள், குறுந்.ப.20.
69. அரணமுறுவல், ந, தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நற்.42.
70. மறைமலையடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.56.

71. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.56.
72. ராஜேஸ்வரி, திருக்குறள், குறள்.776.
73. அண்ணாமலை, நெடுநல்வாடை, பா.76-78.
74. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.57.
75. மறைமலைஅடிகள், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை, ப.58.
76. நித்தியக்கல்யாணி, அகநானூற்று ஆய்வுக்கோவை, ப.2011.
77. மறைமலைஅடிகள், நெடுநல்வாடை, ப.760.
78. மறைமலைஅடிகள், குறுந்தொகை, ப.360.
79. மோகன், அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.230.
80. மறைமலை அடிகள், முல்லைப்பாட்டு, ப.50.
81. மோகன், அ, அகநானூறு ஆய்வுக்கோவை, ப.2011.

முடிவுரை

முடிவுரை

பழந்தமிழ் மக்களின் செழுமையான வாழ்க்கையை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பண்டைய தமிழர்கள் அறிவியல் வளர்ச்சி பெருகாத அக்காலத்திலேயே வேளாண்மை, வாணிகம், உணவுபொருள் உற்பத்தி, நீர்நிலை பாதுகாப்பு ஆகிய துறைகளில் வியத்தகு தொழில்நுட்பங்களை பயன்படுத்தினர். சங்க இலக்கிய முல்லைத் திணைப்பாடல்கள் அக்கால வாழ்வின் அனைத்து கூறுகளையும் உண்மையாக அறிய பயன்பட்டுள்ளது.

நில அமைப்பு, பருவ நிலை மாற்றம் பருவத்திற்கு ஏற்ற மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் இவற்றிக்கு தமிழ் மொழியில் இலக்கணம் எழுதிய தொல்காப்பியர் ஏழுதிணைகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். 'திணை' என்ற சொல் ஒழுக்கத்தை குறிப்பிடுகிறது. இவ்வொழுக்கத்தை முதல், கரு, உரிபொருள் என்று மூன்றாக தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தினர். 'மாயோன்மேய காடுறை உலகம்' என்று தொல்காப்பியர் கூறும் நிலப்பகுதி முல்லையாகும். மக்கள் வாழ நிலம் முதன்மைப் பொருளாக புன்செய்வேளாண்மையையும் அடிப்படையாக கொண்டு கால்நடை வளர்ப்பை முதன்மையாகக் கொண்டு பொருளாதார பின்னடைவு உள்ள நிலமாக உள்ளது.

➤ முல்லைநிலப்பகுதி காடு, புறவு, புனம், புலம், கானம் என பலப் பெயர்களைக் கொண்டு சுட்டப்பட்டுள்ளன. மரங்கள் மிகவும் நெருங்கி இடங்கன்ற பகுதி 'கானம்' என்றும், காட்டாறு பெருக்கெடுத்து ஓடிய பகுதி 'புறவு' என்றும், அடர்ந்த புதர்காடுகளும் பரந்த புல்வெளிகளும் உள்ள பகுதி 'புனம்' என்றும், காடு சூழ்ந்த மலைப்பகுதிகளில் உள்ள மேய்ச்சல் நிலம் 'புலம்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

- காடு சுற்றியுள்ள பகுதிகளாக 'வன்புலம்', 'பின்புலம்' இருந்துள்ளன. 'வன்புலம்' என்பது காடு சார்ந்த பகுதியில் உள்ள மேய்ச்சல் நிலம். 'பின்புலம்' என்பது மழையை நம்பி வாழும் வேளாண் வாழ்க்கை ஆகும்.
- முல்லை நிலம் நீர்வளம் மிக்க பகுதியாக உள்ளது. மலைகளை அடுத்து முல்லை நிலம் அமைந்து இருப்பதால் மழையால் உற்பத்தி ஆகும் ஆறுகள் முல்லை நிலத்தில் பாய்வதால் நீர்வளமிக்க பகுதியாக உள்ளது.
- முதற்பொருள் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை பொருள் என்றானது போல கருப்பொருட்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. அக்கருப்பொருள் பாகுபாடு பண்டையத் தமிழர்களின் சூழலியல் உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன. முல்லைத் திணை மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்தனர் என்பதை கருப்பொருள் மெய்யாக்குகின்றன.
- முல்லை நிலத்தில் மாயோன் காக்கும் கடவுளாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். முல்லைநில மக்கள் ஆடு, மாடுகளை வளர்க்க புல்வெளிகளும் நீரும் தேவையாக இருந்தன. அந்த நீரை பொழிவிக்கும் கருமுகிலையே தெய்வமாக வழிப்பட்டனர். இதனை முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகிறது. இந்த வழிபாடு பிற்காலத்தில் வைணவ வழிபாடுத் தோன்ற காரணமாக அமைந்துள்ளது.
- திருமாலின் தோற்றப் பொலிவினை புலவர்கள் எண்வகை உவமைகளைக் கையாண்டு பரிபாடலில் வர்ணித்துள்ளனர். இருள், தாமரை, மலை, குன்று, நீலமலர், காயாம்பூ, கடல், மணி, கார்மேகம், ஆகும், சக்கரம் என்ற சொல்லை குறிக்க பரிபாடலில் நேமி, ஆழி, பருதி, திகிரி போன்ற சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.
- முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் ஆகும். தலைவனை பிரிந்து ஆற்றி இருக்கும் தலைவி அழகு மிகுந்த காட்டை காணும்போது துன்பம் மிகும். பிரிவை ஆற்றி இருத்தல் மனதை துன்பத்திற்கு

உள்ளாக்கும், செயல்களில் தடையை ஏற்படுத்தும் என்று உளவியல் ஆய்வுமுறை குறிப்பிடுகிறது. உரிப்பொருள் அகத்திணைப் பாடல்களில் உயிர் போன்ற மையக் கருத்தாக உள்ளது.

- முல்லை நில ஒழுக்கம் தலைமகள் இல்லறத்தில் இருந்து தலைவன் வரவை எதிர்நோக்கி ஆற்றி இருத்தலை குறிப்பிடுகின்றது. பெரும்பாலும் மணமுடித்த தலைவன் தலைவியர்களாக உள்ளதை முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் வழியாக அறியமுடிகிறது.
- போர், அரசு கடமை இவற்றின் காரணமாக பிரிந்து செல்கின்ற தலைவன் தலைவியுடன் மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழ்த்தியதையும், மீண்டும் மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் தேரில் விரைந்து வரும் பாடல்கள் முல்லைத்திணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- மழை பெய்வதும் முல்லை முகிழ்வதும் கார்காலத்து அறிகுறி அல்ல. தலைவன் வரும் காலமே கார்காலம் என உறுதியான மனதுடன் இருந்ததை குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. இதுபோன்ற உளவியல் கோட்பாடுகளான அடிப்படை மனவெழுச்சி, பாலியல் பிரிவு போன்ற உளவியல் சித்தரிப்புகள் தலைவியிடம் காட்டப்பட்டுள்ளது.
- முல்லை சமூகத்து காதல் வாழ்வை, உணர்வை உணர்த்துவது இருத்தல் என்னும் உரிப்பொருள் இது பிரிவினை ஆற்றியிருத்தில் என பொருள்படும். இதனை முல்லை மலரின் வெண்மைத் தன்மைக்கு தூய்மைக் குறியீடாக வைத்தனர்.
- சொத்துரிமை குறிப்பிடும்போது தலைவியின் 'கற்பு' சுட்டப்பட்டுள்ளது. தலைவனுடைய சொத்து அவர்களுடைய புதல்வர்களுக்கு செல்வதற்கு தலைவியினுடைய 'கற்பு' இன்றியமையாததாகின்றது. எனவே 'முல்லை சான்ற கற்பு' என்று சொல்லப்பட்டது.

- தோழி தலைவியினை ஆற்றுவார்க்கும்போது மனநிலை மருத்துவராக செயல்படுவதை அறியமுடிகிறது. கடிமனை சென்ற செவிலித்தாய், தலைவியின் இயல்புகளை கண்டு மகிழ்ந்து நாற்றாயிடம் கூறுவதாக பாடல்கள் உள்ளன, திருமணத்திற்குமுன் ஒன்றும் அறியாத நிலையில் உள்ள பெண் மணமானபின் வாழ்வில் பக்குவப்படும் முறையினை அறியமுடிகிறது.
- சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். குழந்தைக்கு நிலாச்சோறு ஊட்டும் தாயை அகநானூற்று முல்லைத்திணைப் பாடல்களிலுள்ளது. பிள்ளைக்காக மகிழ்ச்சியான தோற்றத்தினையும், தலைவனை பிரிந்து வருத்தத்துடன் இருக்கும் இரண்டு மனநிலைகளை காட்சிகளாக பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- முல்லைத்திணைப்பாடலில் இயற்கையில் உள்ள பல்வேறு ஒலிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை மணிஒலி, பறை ஒலி, மயில்களின் ஒலி, கிணைப்பறையின் ஒலி, திரிகையின் ஒலி, வண்டின் ஒலி, தேர்மணி ஒலி, பாசறை ஒலி, குழலோசை போன்ற ஒசைகள் ஆய்வு செய்வது காட்டப்பட்டுள்ளன.
- முல்லை நிலம் மழையை நம்பி வாழும் நிலமாகும். இந்நிலத்தில் பல வகையான தாவரங்கள் வாழ்ந்த சூழல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவை ஈங்கை, காந்தள், குரவம், குருக்கத்தி, குவளை, கொன்றை, செண்பகம், நொச்சி, தளவம், குல்லை, குருந்தம், பிடவம், முல்லை, வேங்கை, பீர்க்கு, அவரை, பிச்சி, காயா, துய்தலைப்பூ, காக்கணம்பூ என பல்வேறு பூக்கள் முல்லைச் சூழலில் வளர்ந்துள்ளன.
- முல்லை நில விலங்குகளாக மான்முயல், குள்ளநரி, பன்றி, பாம்பு குதிரை, பசு, காளை, வெள்ளாடு, யானை போன்ற விலங்கினங்கள் வாழ்ந்த சூழல் அமைப்பு பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

- குறுந்தொகையில் கூகை, புறா, கொக்கு, காட்டுக்கோழி, குருவி போன்ற ஆண் இனத்திற்கு சேவல் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது.
- அகமாந்தர்களாக உள்ளவர்கள் தமக்கு தாமே பேசாமல், அ.:றிணை பொருட்களையோ அல்லது உயிர்களையோ அழைத்து தம் உணர்வு மிகுதியை வெளிப்படுத்துவது சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அறியமுடிகிறது.
- பழங்கால முல்லைநிலத்தில் சீறார் மன்னர்கள் போன்ற சிற்றரசர்களும் தலைவர்களும் ஆட்சிப்புரிந்தனர்.
- முல்லைநிலப் பாட்டுடைத் தலைவர் அனைவரும் போர்மறவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் 'புறவு' அல்லது சீறாரை சார்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
- காடுகள் நாட்டின் முல்லைப் பகுதியாக உள்ளதால் முல்லைநிலத்தலைவன் 'முனைநல் ஊரன்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளான்.
- முல்லைநிலப் பெண்கள் பால்பொருட்களை விற்று தங்கள் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்திக்கொண்டனர்.
- முல்லைநிலத் தெய்வம் 'மாயோன்' ஆகும். நிலம் சார்ந்த தெய்வத்தை வழிபடும் முறையை தொல்காப்பியம் பதிவு செய்துள்ளது.
- அகப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள திருமால் பற்றியக் குறிப்புகள் பரிபாடலிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. வைணவ இலக்கியத்தின் விதை சங்க இலக்கிய காலம் தொடரே முகிழ்த் தொடங்கிற்று எனவும் கருத இடமுண்டு.
- ஏறுதழுவலில் வென்ற இளைஞனை முல்லை நில மகளிர் மணந்தனர். பெண் எருமையின் 'கொம்பை' தெய்வமாக வைத்து வழிபட்டனர்.
- முல்லைநில மகளிர் வீரத்துடன் வாழ்ந்தனர். மன்னனுக்காக அமைக்கப்பட்ட பாசறையில் குறுகிய வளையளை அணிந்த முன்கையும் சிறிய முதுகனையும்

உடைய பெண் வாளை கச்சுடன் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு காவல் தொழிலை மேற்கொண்டாள் என்று முல்லைப்பாட்டு உணர்த்துகின்றது.

- முல்லைநில மக்கள் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் பயணம் செய்தனர். போர்கலை, இசைக்கலை, ஓவியக்கலை, நீரியல் தொழில்நுட்பக் கலை ஆகியவற்றை அறிந்து வைத்திருந்தனர்.
- இன்றைய இசை அறிவியல் இசை வாழிபாடு வளர்ச்சிக்கு முல்லைத்திணை மக்கள் முதன்மையாக இருந்தார்கள் என்பது ஆய்வின் வழியாக அறியமுடிகிறது.